

HİTLERİN YÜKSELİŞİNİN ARDINDAKİ SIR

VE

NAZİ UFOLARI

EMRE ÖZYUMURTACILAR

darkmalt

SINIR ÖTESİ yayınları

HİTLERİN YÜKSELİŞİNİN ARDINDAKİ SIR VE NAZİ UFOLARI

EMRE ÖZYUMURTACILAR

SINIR ÖTESİ YAYINLARI

SINIR ÖTESİ YAYINLARI®

HİTLERİN YÜKSELİŞİNİN ARDINDAKİ SIR
VE
NAZİ UFOLARI

EMRE ÖZYUMURTACILAR

SINIR ÖTESİ YAYINLARI®
REKLAM VE PRODÜKSİYON
HİZ. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk. No: 23/1 D:4 Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: 0 (212) 513 68 13 - 511 81 80 Faks: 0 (212) 513 68 13

http:www.sinirotesi.com
e-mail: info@sinirotesi.com

ISBN: 978-975-8312-50-4

- Genel Yayın Yönetmeni : Ergun CANDAN
- Editör : Nilüfer DİNÇ
- Mizanpaj ve Kapak Tasarım : Nurhan TEKİN
- Dizgi : SINIR ÖTESİ YAYINLARI
- Koordinatör : İ. Uğur ÖZTÜRK
- Dağıtım Sorumlusu : Zeynel YILDIRIM
- Baskı, Cilt : Kayhan Matbası

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 244 Topkapı/İST.
Tel: (0212) 612 31 85

1. Baskı: Nisan 2010

İÇİNDEKİLER

ÖZGEÇMİŞ

1981 yılında İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra, 1995 yılında Polis Koleji sınavını kazanarak öğrenimine Ankara'da devam etti. Polis Koleji'nin ardından Polis Akademisi'nde eğitimine devam etti. 2003 yılı Temmuz ayında komiser yardımcısı olarak mezun olduktan sonra Tekirdağ İl Emniyet Müdürlüğü kadrosunda göreve başladı. Halen Tekirdağ İl Emniyet Müdürlüğü kadrosunda komiser olarak görev yapmaktadır.

1994 yılında faal olarak Ufoloji ile, 2002 yılında da Nazi tarihi ile ilgilenmeye başladı. Ufolar ile ilgili incelemeleri sırasında; Nazilerin bilinmeyenleri ve uzaylı varlıklar ile UFO'lar arasında birçok paralellik olduğunu gördükten sonra, araştırmalarını daha da derinleştirdi. Yedi yıllık yoğun çalışmalar sonucunda elde ettiği bilgileri kitap haline getirdi.

ÖNSÖZ

1936 Almanya'sı; tüm dünyayı sarsan ekonomik buhrandan adeta eser kalmamış, her yer pırıl pırıl. Yüzlerce Nazi bayrağının dalgalandığı caddelerde insanlar mutlu ve huzurlu. Hitler halkın büyük desteğini arkasına almış, vaat ettiği her şeyi gerçekleştirmiş, refahın sağlandığı bir ülke!

1933'ten itibaren hızlı bir kalkınma ve sanayileşme sürecine girmiş ülke Adolf Hitler'in ardından İkinci Dünya Savaşı felaketine sürüklenmek için gün sayıyor. Alman halkını tutsak eden Versay Anlaşmasının zincirleri bir bir kırılıyor. Fabrikalar ve tersaneler arı kovanı gibi.

Hitler'in iktidara gelişi ile birlikte ülkede yaşananlara tanıklık etmiş yabancı gözlemciler için Nasyonal Sosyalizm bilindik siyasi ve politik görüş ile mümkün olmayan bir bilmeceydi. Hiçbir görüş Almanların benimsediği bu gösterişli fenomeni tanımlayamıyordu. Tüm ülke nereden geldiği belli olmayan ayinler ve inanışlara tamamen kendini kaptırmış bir şekilde bu eğilimin içinde yer alıyordu. Çok sık aralıklarla farklı farklı kentlerde düzenlenen ayin

benzeri gösterilerde yüz binlerce asker ve sivil bir araya geliyor; milyonlarca bayrak, ışık ve meşale seli, marşlar ile konuşmalar eşliğinde Nasyonal Sosyalizm ile birlikte Almanya'nın yeniden doğuşunu kutluyordu. Tüm bu kült olmuş toplumsal hareketin temel taşı Adolf Hitler'di. O artık III. Reich'ın peygamberiydi!

Peki İkinci Dünya Savaşında yerle bir olmuş, sırtına inanılmaz savaş tazminatları yüklenmiş bir ülke bu kadar kısa sürede nasıl ayağa kalktı? Okul dahi bitirmemiş, geçimini sağlamak için inşaatlarda çalışmış ve en sonunda işsizlikten Birinci Dünya Savaşı sırasında Bavyera Ordusuna katılmış bir onbaşı tüm dünyaya kafa tutacak bir ülkenin başına gelmişti!

İnsanların açlıkla terbiye edildiği ve hastalıkların kol gezdiği bir ülke bir anda nasıl onlarca savaş gemisi, yüzlerce denizaltı, binlerce tank, gökyüzünü birbirine katan jet uçakları, düşmanlara kan kusturan füzelerin sahibi olmuştu?

Savaştan yıllar sonra Nazi Almanyası ile ilgili birçok gariplik ve bilinmeyen ortaya çıktı. Üzerinde swastika bulunan uçan daireler, Antarktika'da bir Nazi üssü, o zamanın teknolojisinin çok üzerinde olan jet uçakları, bulunduğu yerden yüzlerce kilometre uzaklıktaki hedeflerini vurabilecek füzeler, Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi adı altında örgütlenmiş birçok okült tarikat, atom bombası çalışmaları ve uzaylı müttefikleri Aldebaranlılar!

İlginç olanlar ise; Amerika'nın Almanya'yı işgalinden sonra atom bombasını Hiroşima ve Nagazaki'de kullanması, jet teknolojisinde dünyada tek başına kalması, Kenneth Arnold'ın 24 Haziran 1947 günü Washington yakınlarındaki UFO gözlemi ve modern çağ UFO olaylarının başlaması, bu gözlemden sadece birkaç gün sonra 8 Temmuzda New Mexico Eyaletine bağlı Roswell kasabasında meydana gelen UFO kazası! Yoksa Almanya'nın savaşı kaybetmesinden kısa bir süre sonra güç el mi değiştirmişti?

GİRİŞ

Birinci Dünya Savaşında gönüllü olarak katıldığı 16.Bavyera Piyade Alayında 13 Ekim 1918'de İngilizlerin yaptığı zehirli gaz saldırısı sonucu gözlerinden yaralanan Adolf Hitler, Berlin'in kuzeyinde, Pasewalk'da yer alan askeri hastaneye kaldırılmıştı. Orduya katılana kadar Viyana sokaklarında inşaatlarda çalışıp, resim yaparak hayatını kazanmaya çalışan Hitler'in yeni dayanağı ordu olmuştu. Yaklaşık bir ay süren tedavisinden ardından 10 Kasım'da yeni görevini almak için Berlin'e geri döndü. Öncelikle 2.Piyade Alayı tarafından kurulan ve Sovyet rejiminin sorumlularını incelemek üzere görev yapan tahkikat komisyonuna, buradaki gayret ve hizmetlerinden dolayı da Ordu Bölge Komutanlığındaki Siyasi Şube Basın ve Haberler Bürosu'na geçti. Daha sonra Nasyonal Sosyalizm ve siyasetle ilk tanışacağı yer olan Sterneckerbrau Birahanesine gidip daha yeni yeni toplanmaya ve örgütlenmeye başlayan Alman İşçi Partisini incelemek için 1919 yılının Eylül ayında üstlerinden bir emir aldı.

Hakkında rapor hazırlamak için gittiği partinin toplantısından eline tutuşturulan bir broşür ve fikir karmaşasıyla

çıkan Hitler, ertesi gün kaldığı kışlasında sabah saatlerinde ranzasında incelemekte olduğu broşürdeki fikirlerden çok etkilenerek, zihninde yer alan siyasi düşüncelerle hareket eden bir partiyle tanıştığını anlamıştı. Tam bir hafta sonra Gottfried Feder ile Anton Dexter ve arkadaşları tarafından Alman İşçi Partisi'ne kabul edildiğine ve ilk toplantının yapılacağı yere dair kartpostal alan Hitler, bu davete cevap vererek Herrenstrasse'de Alte Rosenbad Birahanesine giderek, Alman İşçi Partisinin yedinci ve kurucu üyesi olarak fiilen partiye katılımını gerçekleştirdi.

Kısa ve sade bir yapılanmanın ardından taraftar ve üye toplama çalışmalarına başlayan partililer, davetiyeler bastırarak Münih sokaklarında dağıttı. Münih'in çeşitli yerlerinde düzenlenen toplantılara katılım giderek artmış sayı ilk toplantıda 11 kişiyken, 13, 17, 24 olarak devam etmiş; son toplantıya ise, 34 kişi katılmıştı. "Münchener Becbachter" gazetesinde cüzi bir para verilerek yayınlanan ilandan sonra "Hofbrahaus Keller" Salonunda 111 kişi toplanmış ve ilk kez Adolf Hitler ikinci katip olarak kalabalık sayılabilecek bir topluluğa seslenmişti. İkinci büyük toplantı "Eberlbraükeller" de 130 kişinin katılımıyla, 15 gün sonra aynı yerde 170 kişinin katılımıyla, şehrin diğer yakasında bulunan "Daschau" caddesindeki bir mekanda 140 kişiyle, yine aynı salonda birkaç gün sonra 200, iki hafta sonra da 270 kişinin katılımıyla gerçekleşmiş; yedinci büyük toplantıya ise, 400'den fazla insan katılmıştı.

Sıra ilk büyük halk toplantısına ve burada yapılacak gövde gösterisine gelmişti. Toplantı tarihi 24 Şubat 1920, yer ise; Ptatzl üzerindeki "Hofbrahaus" tören salonuydu ve katılanların sayısı tam 2000 kişiydi. Bu halk mitinginde, Alman İşçi Partisinin 25 maddelik programı okunmuş ve tek tek açıklanmıştı. Açıklanan ve yıllarca Nasyonal Sosyalizmin tek dayanağı, ideolojilerinin doğuşu olacak parti programı ise şöyleydi:

- Tüm Almanların, halkların kendi kaderlerini tayin hakkına uygun olarak bir Büyük Almanya'da birleşmelerini talep ediyoruz.
- Alman halkının diğer uluslar karşısındaki hak eşitliğinin ve Versay Anlaşmasının lağvedilmesini talep ediyoruz.
- Halkımızı besleyebilmek ve artan nüfusu yerleştirebilmek için toprak talep ediyoruz.
- Yalnızca ırk kardeşleri yurttaş olabilir. İman farklılıkları gözetilmeksizin, yalnızca Alman kanı taşıyanlar ırk kardeşleri olabilir. Dolayısıyla hiçbir Yahudi ırk kardeşi olamaz.
- Yurttaş olmayan kişiler Almanya'da sadece konuk statüsünde yaşayabilir ve yabancılara ilişkin düzenlemelere tabi olurlar.
- Devlet yönetiminde yasa yapma hakkı sadece yurttaşlara aittir. Bu nedenle, gerek Reich, gerek Lander, gerekse komünlerdeki her türlü resmi görevin sadece yurttaşlara ait olmasını talep ediyoruz. Karakter ve yetenek gözetilmeksizin salt parti çıkarları kaygısıyla atama yapma yolundaki alışılagelmiş parlamenterliği kınıyoruz.
- Devlet'in öncelikli olarak yurttaşların kazanç olasılıkları ve yaşamlarıyla ilgilenmesini istiyoruz. Devletin tüm nüfusunu beslemek mümkün değilse, diğer ulusların mensupları (yurttaş olmayanlar) Almanya'dan kovulmalıdır.
- Alman olmayanların Almanya'ya girişi yasaklanmalıdır. 2 Ağustos 1914 yılından itibaren Almanya'ya giriş yapmış tüm Alman olmayanların derhal Reich'tan sınır dışı edilmesini istiyoruz.
- Tüm yurttaşlar aynı hak ve görevlere sahip olmalıdır.
- Her yurttaşın ilk ödevi, entelektüel ya da fiziksel olarak

üretmek olmalıdır. Bireylerin faaliyetleri bütünlüğün çıkarlarına zarar getirmemeli, onun çevresi içinde ve herkesin iyiliği adına yürütülmelidir.

Bu maddelerin sonucu olarak şunları talep ediyoruz:

- Çalışmadan zahmetsizce kazanılmış tüm gelirlere el konulmasını ve kapitalist köleliğin kaldırılmasını.
- Savaş zamanında elde edilen servetlere el konulmasını.
- Gruplaşmış şirketlerin millileştirilmesini.
- Büyük şirketlerin kar ortaklığı tesisini.
- Geniş bir emeklilik sisteminin olmasını.
- Sağlıklı bir orta sınıfın oluşturulmasını ve desteklenmesini, büyük mağazaların kamulaştırılmasını ve uygun fiyatlarda küçük esnafa kiralanmasını, Reich, Lander ve komünlerin gereksinimlerinin küçük esnaftan karşılanmasını
- Ulusal gereksinimlerimize uygun bir tarım reformunu, kamu yararına uygun tüm toprakların tazminatsız kamulaştırılmasını, gayrimenkul rantının ve arsa spekülasyonunun yasaklanmasını.
- Faaliyetleriyle kamu çıkarlarına zarar verenlere karşı acımasız bir mücadele ve tefeciler, stokçular, halka karşı suç işleyen herkesin ırk ve inançlarına bakılmaksızın idamla cezalandırılmasını.
- Maddi bir düzenin sürdürülmesine hizmet eden Roma hukukunun yerine özgül olarak Alman hukukunun uygulanmasını.
- Devler, yönetim mevkilerine geçmek için gerekli eğitimi almaya yetkili ve gayretli her Alman'ın bunu elde edebilmesi için eğitim sistemimizin köklü biçimde yeniden düzenlenmelidir. Eğitim kuruluşlarının programları

pratik yaşamın gereklerine uyarlanacaktır. Yurttaşlık eğitimi, eğitimin ilk aşamasında başlatılmalıdır. Yoksul ebeveynlerin liyakatli çocuklarının, ebeveyn durumları ve meslekleri gözetilmeksizin masrafları devlet tarafından karşılanarak eğitimini talep ediyoruz.

• Devlet, anne ve çocukları koruyarak, çocukların çalışmasını yasaklamalı, sporu zorunlu kılarak ve gençliğin bedensel gelişimiyle ilgili tüm örgütleri destekleyerek, kamu sağlığı görevlerini üstlenmelidir.

• Profesyonel ordunun ilgasını ve ulusal bir ordunun kurulmasını.

• Kasıtlı siyasal yalanlara ve bunların basın aracılığıyla yayılmasına karşı yasal bir mücadele talep ediyoruz.

Bir Alman basınının oluşmasına olanak sağlayabilmek için aşağıdaki talepleri savunuyoruz:

• Alman dilinde yayınlanan gazetelerin tüm yazarları ve tüm katkıda bulunanlar yurttaş olmalıdır.

• Alman olmayan gazeteler ancak devletin açık izniyle çıkmalıdır. Almanca olarak yayın yapmalıdırlar.

• Alman olmayanların bir Alman gazetenin yayınlanmasına mali destek vermesi ve böylelikle onu etkilemesi, yasayla yasaklanacaktır. Bu yasanın ihlalinin, gazetenin yasaklanması ve Alman olmayanların derhal sınır dışı edilmesiyle cezalandırılmasını talep ediyoruz.

• Kamu çıkarlarına aykırı yayın yapan gazeteler yasaklanacaktır. Halkımızın yaşamı üzerinde moral bozukluğu yaratacak sanatsal ve yazınsal eğilimlere karşı yasal mücadele ve bu düzenlemeyi ihlal eden kurumların kapatılmasını talep ediyoruz.

• Devleti tehdit etmemeleri ve Cermen ırkının ahlak duygularıyla çelişmemeleri koşuluyla tüm dinsel inançlar için özgürlük talep ediyoruz. Parti, bu bakımdan belirli

bir imana bağlanmaksızın pozitif bir Hıristiyanlık çerçevesine yerleşir. İçimizdeki ve dışımızdaki Yahudi maddeci ruha karşı mücadele eder ve halkımızın kalıcı bir sağaltımının, ancak içte "genel çıkar özel çıkarlardan önce gelir" ilkesinin uygulanmasıyla gerçekleşebileceğine inanmaktadır.

- Tüm bu taleplerin gerçekleşebilmesi için Reich içinde güçlü bir merkezi iktidarın kurulmasını talep ediyoruz.

- Yöneticiler yukarıdaki noktaların gerçekleşmesi için hayatlarını ortaya koymaya hazır olduklarını beyan ederler.

Aynı zamanda bu maddeler, 1920 yılının Nisan ayında partinin adı "Nasyonel Sosyalist Alman İşçi Partisi" olduğu zaman, partinin yazılı resmi programı olmuştu.

İlerleyen zamanlarda 1920-21 sonbahar ve kış aylarında Münih'teki "Bürgerbrau" ve "Kindkeller" salonlarında binlerce kişiye hitap edilen toplantılar yapılmış, 5000 kişilik "Kindkeller" Salonu defalarca yıkılacak kadar dolup taşmıştı. 1920-21 yılları arasında Münih'te büyük bir parti konumuna gelen ve ciddi bir potansiyele sahip olan İşçi Partililer şehrin en büyük salonu olan Krone Sirkinde toplanmaya karar vermişler, 4 Şubat 1921 tarihinde düzenlenen toplantıya 5600'ü biletli olmak üzere 6500 kişi katılmıştı. İşte ilk defa bu toplantıda Sturmabteilung yani; S.A.lar tam anlamıyla ortaya çıkmış ve kendini göstermişti ve artık Adolf Hitler kayıtsız şartsız partiyi tek başına ele geçirmişti.

4 Kasım 1921 günü "Hofbrahaus"da düzenlenecek rutin parti toplantısına komünistlerin kalabalık gelip, toplantıyı dağıtacaklarına dair haber alan Nazi Partisi üyeleri ve başta Adolf Hitler bu iş için S.A.ları organize etti. Beklenen saldırı sonucu salon karışıp kavga çıktığında, 50 kadar genç S.A. grubu, 300-400 kadar komünisti aldıkları yaralara rağmen,

salondan atmayı başarmıştı. Toplantıların diğer rakip partililer tarafından sabote edilmesini önlemek ve kargaşa çıkaranları bastırmak amacıyla kurulan bu güç, "Hofbrahaus"daki toplantıda az sayıda olmalarına rağmen cesaret göstererek kahramanca komünistlerin üzerine atılmıştı. Bu nedenle Adolf Hitler ve diğer kurmayları S.A. hareketini Almanya'nın her tarafına yaymanın önemini, emniyet ve asayiş teşkilatına Almanya'nın ihtiyacı olduğunu tespit etmişti. Parti açısından bunun iki önemi vardı. İlki; gerçekten düzeni sağlamak, ikincisi ise; propaganda amaçlı olarak insanların üzerinde etki bırakmaktı. Fakat S.A. bir askeri savunma teşkilatı olmayacak, vatan aşkı ile yanıp tutuşan, spor ve yakın savunma eğitimi almış, aklı başında milliyetçi gençlerden oluşacaktı. 1922 sonbaharında da S.A.lar propaganda ve gösteri amacıyla tek tip üniformalar içine sokulmuştu.

1922 yılında Cumhuriyeti koruma kanunlarına karşı, Münih'te "Konigsplatz" meydanında bütün vatansever cemiyetlerin katılımıyla yapılan mitinge, tam 6 S.A. bölüğü yüzer kişiyle, toplam 600 kişi olarak katılmıştı. Sokaklarda yaptıkları sert ve disiplinli yürüyüşleriyle kitle üzerinde büyük bir etki bırakırken, Hitler de meydanda 60 bin kişiyi büyülemişti. Ayrıca 2 Ekim 1922'de Irkçı Liglerin Cobourg'da düzenlediği Alman Kongresine Hitler yanında getirdiği 800 S.A. ile katılmış; şehir merkezinde tahriklerden sonra çıkan sokak kavgalarında tüm komünistleri bir daha dışarı çıkmamak üzere geri tıkmışlardı. 27 Ocak 1923 günü düzenlenen parti kongresinin bayrak merasimine birlik ruhunu kuvvetlendirecek ve tanımlamayı kolaylaştıracak yeni üniformalarıyla 6000 S.A. katılıyordu. Artık S.A.lar yıllardan beri kızılların diğer parti toplantılarına mani olan terörü metotlu bir şekilde kırmaya ve toplantı hürriyetini tesis etmeye başlamışlardı. S.A.lar yavaş yavaş komünistlerin kalelerini yıkıyordu; vazifelerini iyice kavradıktan sonra artık gayesiz ve önemsiz bir savunma hareketi olmaktan uzaklaşıyor, yeni bir

Alman Devleti kurmak için mücadele eden canlı bir organizasyon halini alıyordu. S.A.ların rasyonel gelişmesi 1923 Martı'na kadar devam ederken, 1923'ün ilk aylarında Ruhr havzasının Fransızlar tarafından işgali, milli görev gerektiren bu işgale karşı onları adeta göreve çağırıyordu. 1923 yılının ilkbaharı ile takip eden aylarda S.A.lar askeri bir organizasyon halini almış, bunun yanı sıra Hitler'in en büyük gücü ve güvencesi olmuştu.

Parti artık siyasi gelişimini tamamlamış, Münih başta olmak üzere ülke çapında ses getirmişti. Diğer siyasiler ve devlet adamları da Nazilerin bu önlenemez yükselişini dikkatle izliyordu. Hitler daha önceden defalarca görüşüp ikna ettiği bir kısım siyasi ve devletin üst kademesinde bulunan bürokratların desteğini alarak, 8 Kasım 1923 akşamı tarihte "Birahane Darbesi" olarak anılacak ihtilal girişiminde askerin sert müdahalesiyle karşılaşarak başarısız oldu. Münih sokaklarında yaşanan çatışmalar sırasında 16 Nazi ve 3 polis ölmüş, birçokları da yaralanmıştı. Dolayısıyla Hitler'in büyük umutlarla giriştiği "Milli İhtilal" hareketi fiyaskoyla sonuçlanmış oldu. Bu olayın ertesi gününe kadar Hitler'in yardımcılarından Goering ve Hess hariç darbe girişimine katılanların tamamı tutuklanmıştı.

9 Kasım 1923 günü Nasyonel Sosyalist Alman İşçi Partisi kapatılıp, ülke çapındaki tüm faaliyetleri yasaklandı. 26 Şubat 1924'te Blutenburg-Strasse Piyade Okulunda başlayan duruşmalar sonunda da Alman Ceza Kanunun 81.maddesi gereği Hitler suçlu bulunmuştu. Öncelikle Landsberg kalesinde 5 yıl hapse mahkum edildiyse de başkan suçlunun 6 aylık mahkumiyetinden sonra kefaletle serbest bırakılabileceğini temin etmişti. Hitler 1 Nisan 1924'te cezaevine konmuştu. Bu süre içerisinde dava arkadaşlarının ısrarla istediği ideoloji ve amaçlarını anlatan bir kitap yazmayı, böylelikle hükmünü bir fırsata çevirmeyi düşündü. Yanına söylediklerini daktilo edecek bir yardımcı alarak ve özellikle Hess'in yardımlarıyla tahliye olduğu 20 Aralık 1924'e kadar "Kavgam"ı yazıp bitirdi.

Hitler hapisten çıkınca parti üzerine daha büyük bir dikkat ve titizlikle eğildi. 1925 yılında çalışmalarına hız verdi, ardından partinin en önemli iletişim ve yayın organı olan "Voelkischer Beobahter" 26 Şubat 1925'te Hitler'in baş sayfada yer alan "Yeni Başlangıç" adlı yazısıyla tekrar çıkmaya başladı. Kısa süre sonra 1926 yılında da Nasyonel Sosyalist Alman İşçi Partisi Almanya'da tekrar ve tam olarak hürriyetine kavuşmuş, eskisinden daha profesyonelce teşkilatlanmış, daha güçlü ve sağlam bir duruma gelerek aktif siyasi mücadelesine tekrar yelken açmıştı.

1923 yılında kapatılmadan önce 108 bin kayıtlı üyesi olan parti, 20 Mayıs 1928 seçimlerinde 30 milyon seçmenden 810 bin oy alarak, Reichstag'daki 491 koltuktan 12'sini aldı. Bunun yanı sıra muazzam bir teşkilatlanma ve çalışma sonucu partinin kayıtlı üye sayısı da gitgide artıyordu. 1925 yılı sonuna doğru üyelerin sayısı sadece 27 binken, 1926'da 49 bine, 1927'de 72 bine, 1928'de 108 bine, 1929'da da 178 bine çıkmıştı.

Hitler kendi yakın korumasını sağlamaları için, parti kapatılmadan önce kendine büyük bir sevgi ve sadakatle bağlı olan S.A.lar gibi hatta onlardan daha güvenilir bir kuvvet kurmayı planladı ve tarihte daha önce hiçbir teşkilatlanma ve çalışma örneği bulunmayan "Schutzstaffe"i yani; "S.S."leri kurdu. Başlangıçta S.S.ler Hitler'i korumak için ona yeminle bağlanmış küçük bir kuvvetti. Fakat bu kuvvet giderek büyüdü ve bir lidere ihtiyaç duymaya başladı. Hitler kısa sürede sağ kolu olacak olan Heinrich Himmler'i S.S.lerin içinde keşfetti ve 1929 yılında "Reichs-SS Führer" rütbesi vererek S.S.lerin başına getirdi. İlk başta 200 kişi olan S.S.ler, Himmler işleri yoluna koyunca tüm Almanya'ya hakim olacaktı.

Tüm bu gelişmelerin yanı sıra parti siyasi hayatına hızla devam ediyordu. 1930 seçimlerinde 6.409.600 oy alarak, 107 milletvekili çıkarmıştı. 1932 yılında ise; birkaç kişi ile birahane

de kurulan Nasyonel Sosyalist Alman İşçi Partisi Almanya'nın ikinci büyük partisi olurken, Goering de Reichstag başkanı oldu. 1932'de Hitler kahvehanelerde 30-40 kişiye yaptığı hitabetlerden sonra on binlere seslenmeye başlamıştı. Bir gün içerisinde Brondenburg'da 60 bin, Potsdam'da yine 60 bin ve Berlin Grunewald Stadyumunun içerisinde 120 bin, dışarıda hoparlörlerle yayını dinleyen 100 bin kişi ile birlikte bir anda 220 bin kişiye seslenmişti. Hızla yol alan parti, 1932'de yapılan seçimlerde 13.745.000 oy almış ve bu sefer 230 sandalye kazanmıştı ama bu onlara 608 sandalyelik Reichstag da tek başlarına iktidar olmak için yetmemişti. Fakat huzursuzluklar nedeniyle 12 Eylül 1932'de yeni çalışma dönemine başlayan Reichstag 32'ye karşı 513 oyla hükümeti devirdi ve 6 Kasımda yeniden seçimlere gitme kararı aldı. Bu seçimlerde Naziler 2 milyon oy kaybettiler ve Reichstag'daki sayıları 34 sandalye düşerek 196'ya geriledi. Komünistler ise kalan 1 milyon oyun 4'te üçünü almayı başarırken, sosyal demokratlar aynı oranda oy kaybettiler. Sonuç olarak komünistlerin milletvekili sayısı 89'dan 100'e çıkmış, sosyalistlerin ise; 133'den 121'e düşmüştü. Hükümeti destekleyen tek parti Alman Milliyetçi Partisi aşağı yukarı bir milyondan fazla oy kazanarak milletvekili sayısını da 37'den 52'ye çıkarmıştı. Naziler her ne kadar oy kaybetseler de halen ülkenin en büyük partisiydi. 17 Kasım'da görev alan Papen kabinesi ve 28 Ocakta iktidarda 57 gün kaldıktan sonra istifa eden Schleicher'den sonra, yine aynı tarihte başka seçeneği kalmayan Alman Cumhurbaşkanı Hitler'i kendi başkanlığında anayasaya uygun bir hükümet kurmak üzere görevlendirmişti.

1933 yılı başlarında Hitler, Merkez Partili Franz von Papen, Milliyetçi Parti lideri Hugenburg ve diğer siyasetçilerle görüşüp, kabinesini kurarak Cumhurbaşkanı'nın huzuruna çıkması üzerine, Hindenburg'da 30 Ocak 1933 günü öğle üzeri Adolf Hitler'i anayasaya tamamen uygun bir şekilde Alman Başbakanı yapmıştı.

Hitler'in siyasetle tanıştığı günlerde aklında başbakan olduktan sonra; 28 Haziran 1919'da imzalanan, 9 Temmuz 1919'da Almanya üzerinde abluka kalkmadığı ve başka yapacak bir şey kalmadığı için Alman Meclisince onaylanarak 1920'de yürürlüğe giren, adı "Barış" ama Almanya için "yıkım" olan "Versay Anlaşması"nın fiilen tutsaklığını yıkmaya çalışmak vardı. Bu yıllarda Bismarck'ın kurduğu ülkeyi dümdüz eden ve Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yeni bir Avrupa düzeni kuran anlaşmanın tutsaklığının yıkılıp Alman halkının kısıtlamalardan ve ağır yüklerden kurtularak tamamen özgürlüğe kavuşması Hitler'in en önemli hedefi olmuştu. Öyle ki; bu anlaşma ile Almanya, Alsace-Lorraine'i Fransa'ya, Eupen, Malmedy ve Monschau'nun bir bölümünü Belçika'ya, Memel'i yeni kurulan Litvanya'ya, Doğu Şilizya ve Batı Prusya'nın bir kısmını Polonya'ya, Yukarı Şilezya'nın bir parçasını Çekoslovakya'ya bırakmıştı. Dantzig serbest şehir olup, Milletler Cemiyeti himayesine terk edilmişti. Saar bölgesi Fransa'ya bırakılırken, Almanya, Ren kıyılarındaki ve Helgoland'da mevcut tahkimatları yıkacaktı. Almanya'nın Çin'deki hakları ve Büyük Okyanus'taki adaları Japonya'ya devredilmişti. Ayrıca Almanya, Avusturya ile birleşmemeyi taahhüt etmiş ve Avusturya, Çekoslovakya ve Polonya'nın bağımsızlığını tanımıştı.

Adolf Hitler başa geçer geçmez, diğer ülkelere kaptırılan ve halen birçok Almanın yaşadığı fakat diğer ülkelerin sınırları içerisinde kalan bölgeleri öncelikle kan dökmeden geri almaya çalışmıştı. Aynı şekilde 1938 yılında Hitler, Avusturya'yı bir damla kan dökmeden topraklarına katmıştı. Ardından Çekoslovakya'nın Südetland bölgesinde yaşayan Almanlar ve onların hakkını geri almak için yapılan uzun politik görüşmelerden sonra varılan ortak karar ile 20 Kasım 1938'de yapılan anlaşma gereği 11 bin mil karelik alanı Çekoslovakya kendi elleriyle Almanya'ya geri vermişti. Hitler dehası sayesinde 6 ay gibi kısa bir sürede Avusturya ve

Südetland'ı alarak Alman İmparatorluğuna on milyon Almanı geri katmıştı. Sıra Polonya sınırları içerisindeki "Danzig" bölgesinde yaşayan Almanlar ve onların haklarına gelince maalesef kan akması gerekmiş ve İkinci Dünya Savaşı başlamıştı.

Bunun yanı sıra "Versay Anlaşması" Almanya'daki zorunlu askerliği kaldırırken, en çok 100 bin kişilik bir ordu bulunmasına izin vermişti. Ayrıca Almanya'nın denizaltı ve savaş uçağı yapması yasaklanmış, kalan savaş gemilerini de itilaf devletlerine teslim etmişti. Bazı kara araçlarının üretiminin yasaklandığı gibi, ülkenin kurmay subay yetiştirmesine de izin verilmemişti.

Yavaş yavaş kaybedilen toprakları geri almaya başlayan Hitler, Versay Anlaşmasının maddelerini delerek ülkeyi savaş gücü bakımından geliştirmeye başlamıştı. Asker mevcudu, savaş aracı envanteriyle ilgili maddeyi delmekten çok daha kolay ve itilaf kuvvetleri tarafından kontrolünün görece olarak daha zor olduğunu gören Hitler, Hans von Seeckt'i Alman Ordusunun başına getirerek ona gizlice kurmay subay yetiştirme emrini verdi. Ve tüm benzer konularda "Versay Anlaşması" bir kağıt parçası haline gelene kadar bu çalışmaları gizlice sürdürdü. II. Dünya Savaşında büyük askeri yeniliklere ve zaferlere imza atan genç subay kadrosu ve alt yapısı da bu başlangıç döneminin ürünleriydi. Goering iktidara geldikleri ilk yıllarda Havacılık Bakanı olarak, Hava Sporları Birliği çatısı altında pilot yetiştirmeye başlamıştı. Askeri teşkilatlanmanın yanı sıra orduya lojistik destek sağlayacak savaş sanayine de Hitler büyük önem vermişti. 1938 yılında Braunschweig yakınlarında, Fallersleben'de gelecekte ordunun araç ihtiyacının büyük kısmını karşılayacak dünyanın en büyük otomobil fabrikasının temellerini atmıştı. Ruhr ve Ren sanayi bölgelerinde silah fabrikaları harıl harıl çalışmaya başlamış, çeyrek yüzyıldan beri Alman toplarını yapan Krupp ile büyük kimya tröstü I.G. Farben gece gündüz durmadan çalışıp, meşhur Alman 88'liklerini hazırlıyordu.

Bunun yanı sıra Hitler ilk iş olarak 1 Ekim 1934'de orduyu 100 binden 300 bine çıkarmış, ertesi yıl da askerliği mecburi ilan etmişti. 1934 yılında ordunun her kademesindeki çalışmalarını donanma kuvvetlerinde de devam ettirmiş, Versay Anlaşmasının izin verdiği en yüksek limit olan 16 bin tondan fazla 26 bin tonluk daha sonradan adları "Seharnhorst" ve "Geisenau" olacak iki kruvazörü inşa etmeye başlamıştı. Ayrıca Kiel'de Versay Anlaşmasının yasakladığı denizaltıların iskelet ve parçaları her an monte edilmek üzere bekletiyordu. Zamanla yeni donanma için 24 kruvazör ile 64 destroyer yapılması kararını aldı. Savaş başladığında bütün gemiler yapılmamıştı ama yapılanlar denizaltılar ile beraber İngiltere'ye ağır darbeler indirmişti.

Hitler'in geliştirdiği müthiş savaş sanayi ve teknolojisini kısaca özetlersek Almanlar İkinci Dünya Savaşı süresince 1.162 denizaltıyı sulara indirdi. Ve bu denizaltılar Atlantik'te İngiltere'ye yardım götüren Amerikan gemilerine geçit vermedi. Bunun yanı sıra Alman donanması yani "Kriegmarine" bünyesinde Bismark, Deutschland (Lützow), Amiral Scheer ve Amiral Graf Spee gibi ağır silahlı ve savaş sırasında harikalar yaratan savaş gemileri de vardı. 1943 yılının Nisan ayında Almanlar Scweinfurt, Cassel ve Friedrichshafen'deki fabrikalardan 1955 adet Panzer IV tankı imalat etmişlerdir. Sadece bir ayda 1955 tank!

Tüm bu ağır savaş sanayinin yanı sıra Naziler "Enigma" adlı günümüzde bile halen bazı metinleri çözümlenmeye çalışılan ve deniz savaşları sırasında kendilerine başarıyı getiren şifreleme sistemini geliştirmişlerdi. Penamunde'de kurulan tesislerde, günümüz füze teknolojilerinin atası havadan karaya, karadan karaya, karadan havaya atılabilen Wasserfall, Rheintochter, Enzian, Ruhrstahl X-4 gibi füzelerin yanı sıra, efsanevi V1 ve V2 roketlerini de geliştirmişlerdi. Bilim adamları uçaklarda, gemilerde ve denizaltılarda kullanılmak üzere günümüz teknolojisine yakın radar sistemi

üzerine çalışırken bir yandan da son derece süratli, tüm Avrupa göklerini istila edecek jet uçakları üretmeye çalışıyorlardı. Öyle ki; hava muharebesine giren ilk jet uçağı ve literatürde kullanılan ilk jet motorlu avcı uçağı olan ME 262'yi, dünyada seri imalatı yapılan ilk jet motorlu bombardıman ve keşif uçağı olan Arado Ar 234'ü, birinci nesil jet uçaklarının en hızlısı olan Heinkel He 112'yi, zamanının en gelişmiş bomba hedefleme sistemine sahip Heinkel He 111'i, bunlardan en önemlisi artık bir efsane haline gelen Horten Ho 229'u geliştirmişlerdi. Tarihteki en büyük toplar olan Dora ve Gustav demiryolu toplarını yapmışlar ve bina büyüklüğünde dev tankların projeleri çizilmiş, inşa aşamasına gelmişlerdi. Bunlardan öte kitabımızın esas konusunu oluşturan ileri teknoloji ürünü olan disk şeklindeki hava araçları üzerindeki çalışmalar da bu dönemin ürünüydü.

I

NAZİ UFOLARININ TARİHİ GELİŞİMİ

İkinci Dünya Savaşı yıllarında Nazilerin yüksek performanslı, küresel ve dairesel hava araçlarıyla başarılı uçuşlar yaptıkları iddia edilmiştir. Başka bir ifadeyle Nazi mühendislerinin, elektromanyetik özel cihazların ürettiği anti-gravitasyonun[1] etkisi ile işleyen uzay gemileri projelerini başarıyla gerçekleştirdikleri ileri sürülmüştür. Savaş boyunca Almanya'da görülen bu disk şeklindeki hava araçlarının uçuşlarına dair 1946'dan önce herhangi bir belge ya da doküman kanıt olarak sunulamamıştır. Bu orijinal argümanların ilk kaynağı "Captain Rudolph Schriever" adı altında 1950 yılında bir haber ajansının kısa raporundan aktarılan Der Spiegel'deki "Schriever, Habermohl, Miethe ve Belluzo"nun uçan daire haberidir.[2] Bu konuda kitap halinde yayınlanan ilk eser ise; 1957'de Almanya'da, 1959'da New York ve Londra'da yayınlanan, Rudolf Lusar'ın "İkinci Dünya Savaşı'nda Alman Gizli Silahları" adlı yapıtıdır. Schriever, yaptığı cismin mavi noktanın ötesine gidemediğini iddia eder gibi gözükse de, Lusar kitabında, Schriever'ın hesaplarını son derece dikkatle yapmış olduğunu, planlanan hızı ve yüksekliği yakaladığını belirtmişti. Aynı zamanla bazı teknik detayların değiştirildiğini ve geliştirilen aracı çekecek teknolojik olmayan itici kuvvetler üzerinde çalıştığını, bu nedenle araç üzerinde çeşitli ve tuhaf değişiklikler yapıldığını ifade etmişti.

SCHREİVER UÇAN DAİRESİ

Alman gazete ve dergilerinde 1950'lerin ortalarında, uçuş kaptanı Rudolph Schriever ile ilgili birtakım makaleler yayınlandı. Yazılanlara göre bu uçak mühendisi, hava aracını 1941 İlkbaharında tasarlayarak prototiplerini yapmıştı ve yine bu araçları 1942 Haziranında deneyip, 1943 Ağustosunda uçurmayı başarmıştı. İlginçtir ki; Foo Savaşçıları (Foo Fighter) da 1943 yılından itibaren görülmeye başlanmıştı. Acaba Foo Savaşçıları olgusunu doğuran, deneme uçuşları yapılan bu prototipler miydi?

Schriever, yardımcıları Habermohl, Miethe ve Belluzo ile 1944 yılının yaz aylarında uçan daireler hususunda bir çalışma daha yaptı. Habermohl akım motoru uzmanıydı ve konuyu destekleyen iddialara göre, ilk ışınsal akım motorunu tasarlamıştı. Aynı takımla beraber 1944-1945 yılları arasında Prag yakınlarında gizli bir bölgedeydi. İtalyan Guiseppe Belluzo ise; bir türbin uzmanıydı ve 1942'den beri çeşitli dairesel araçlar üzerinde çalışmıştı. Adı geçen uzmanların çalıştığı ve Prag yakınlarında olduğu söylenen bu yer muhtemelen BMW fabrikalarıydı. Bu tesislerde daha gelişmiş modeller üzerinde çalışıldı ve uçan dairelerin ilk motorları, gelişmiş jet motorlarıyla değiştirildi. İddialara göre, Schriever, Habermohl, Miethe ve Belluzo'nun beraber çalıştıkları araçların yapımında, Malthousen Toplama Kampındaki mahkumlar kullanılmıştı. Söz konusu uçan daire çalışmalarının Prag yakınlarındaki BMW fabrikalarında değil de, Harz Dağları'ndaki gizli bir üste yapıldığı da farklı bir iddiadır.

Habermohl ve Schriever, ufak bir kubbeye benzeyen pilot kabininin çevresinde dönen geniş bir platformu uçan daireye yerleştirdi. Bu halka, ayarlanabilir kanat diskler içeriyor, kalkışta ve yatay uçuşlarda uygun duruma geliyordu. Miethe ise; 42 metre çapında, disk biçiminde ve içerisinde jet motorları olan bir model geliştirdi. Diğer raporlar zaman zaman ayrıntılarda çelişse de, aracın çapı üzerinde aynı noktaya varıyorlardı. Yüksekliği pilot mahallinin en üst noktasına kadar 32 m idi. 14 Şubat 1945 tarihinde yapılan deneme uçuşunda araç, üç dakikada 12.400 m'ye, 2000 kilometrelik bir hızla ulaşmıştı.

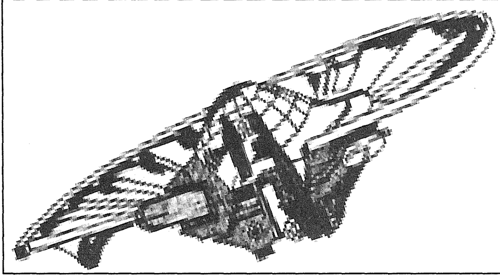

"Schreiver uçan dairesinin prototipi"

Rudolph Schriever, 1950'lerin sonunda, savaş zamanında "Project Saucer" adında bir araştırma programında çalıştığını

açıkladı. Schriever başlangıçta yapmış olduğu projenin çizim ve belgeleriyle beraber ilk modelin (örnek model), Almanya'nın içlerine doğru hızla ilerleyen müttefiklerin eline geçmemesi için yok edildiğine inanıyordu. Fakat ölene kadar, bunun doğru olup olmadığı konusunda hep kuşku duymuştu. O yıllarda başta Amerika olmak üzere birçok ülkede görülmeye başlanan UFO'ların kendi yaptığı ilk modelin geliştirilmişi olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncesini, *"Belki de bu işi Almanya'dan kaçan Nazi bilim adamları, ıssız bir yerde, bir üs kurarak yapıyorlar"* diyerek ifade etmişti.

Schriever uçan dairesi'nin özellikleri

Schriever uçan dairesi

Şekil: Disk
Yükseklik: 32 m
Çap: 42 m
Hız: 2000 km/saat
İtiş şekli: Jet motoru
Üretim adedi: 1

Schriever uçan dairesi, Nazi UFO projelerinden sadece biridir. Oysa ki; Schriever uçan dairesinin yanı sıra, Nazi savaş sanayi ve teknolojisinin en gelişmiş silahı olarak görülen ve topyekun savaşı kazandırması amacıyla üzerinde yoğun çalışmalar yapılan bu araçların Schriever'ınkinden çok daha gelişmiş birkaç değişik modeli daha vardı. Birçok Nazi bilim adamı bu üstün teknoloji ürünü araçları kullanılır hale getirmek amacıyla yıllarca teorik ve pratik olarak çalıştı. Değişik modeller, projeler, teknikler, parçalar ve gelişmiş teknoloji ürünlerini kullanarak Nazi Almanya'sına savaşı kazandıracak ve dünya hakimi yapacak aracı geliştirmek için uğraştılar. Sonuçta bilim adamları savaş sırasında kullanılmak üzere 5 farklı UFO Projesi geliştirdiler:

1. Schriever uçan dairesi
2. RFZ Serisi: RFZ I, RFZ II, RFZ V, RFZ VII
3. VRİL Serisi: Vril I, Vril II, Vril VI, Vril VII[3]
4. Haunebu Serisi: Haunebu I, Haunebu II, Haunebu III
5. Andromeda Gerat[4]

VRİL TİPİ UÇAN DAİRELER

Nazi UFO'ları arasında üzerinde en çok çalışılan ve çeşitli modeller üretilen "Vril Tipi" uçan dairelerdi. Bu modelin ortaya çıkışı ise; Thule adlı Alman Milliyetçiliğinin yanı sıra mistizm, okültizm ve gizli öğretilerle meşgul olan yer altındaki bir örgüte kadar uzanıyordu.

Thule Örgütü

Birinci Dünya Savaşından önce 1912 yılında Almanya'da Alman ırkının üstünlüğünü savunan ve bu uğurda kayıtsız şartsız mücadele edecek "Germanen Orden" adlı bir örgüt kurulmuştu. Gelecekte bu örgütün en önemli ve etkin üyelerinden biri olacak Baron Rudolf von Sebottendorf, o yıllarda İstanbul'da yaşadığı için, kendi düşünceleri ve hayat felsefesine uygun olan bu grubun varlığını ancak 4 yıl sonra, 1916'da öğrenebilmiş ve hemen üye olmuştu. Zamanla örgüt içerisinde kendi düşünce yapısını geliştirerek, sahip olduğu mason ve simya prensiplerini anti-komünizm ve aşırı sağ felsefe ile birleştiren, kendisine bağlı ve gelecekte Almanya'nın varlığının garantisi olacak bir örgüt kurmaya karar vermişti. Bunun üzerine 17.08.1918 tarihinde bir kısım Germanen Orden üyesinin de katılımıyla Bad Aiblig'de, başkanlığını kendisinin yaptığı "Thule Gesselschaft"ı kurdu. Thule, faaliyetlerini yer altında sürdüren yoğun olarak okültizm ve mistizm ile ilgilenen aynı zamanda Almanya ve Alman halkının menfaatleri için çalışan bir tarikattı. Thule'ün en güzel tanımını ilk kurulduğu yıllarda Umberto Eco yapmıştı:

"Thule Gesselschaft; gizli bir dernek! Tapınakçı geleneğe bağlılığın çeşitlemelerinden biri ama güçlü ırksal, pan-cermenist, yeni Arilik eğilimleri var."

Kurulan tarikatın isminin nereden geldiği ile ilgili çeşitli kuramlar vardır. Bunlardan ilki; tarihten asırlar önce bir deprem sonucu sular altına gömüldüğüne inanılan İngiltere'nin kuzeybatı açığında, İzlanda kıyılarına yakın bir bölgede bulunan yine soğuk ülke insanlarının Nordic efsanelerinde de yer alan batık bir kıta, eski bir uygarlığın mistik merkezi olan Thule'dan alındığıdır.

İkinci iddia ise; hemen hemen ilki ile benzerlik gösterir ve bazı noktalarda kesişir. Thule, (Bkz. Bölüm:4 Ariler dünya dışı varlıklar mıydı) kutupların ötesindeki Hyperborea'nın başkentiydi. Thule efsanesi en saf şekliyle, dünyanın merkezinde güneşle ilgili mitolojinin kaynağı, evrendeki arşetipik güçleri temsil eden yerdi. Thule, dünya dışı varlıklar ile dünyanın yerlilerinin genetik olarak ilk kez karşılaştıkları yerdi ve dünya dışından gelenler bu karşılaşmadan sonra yeryüzünde yaşayanlarla karışarak bugün "insan" olarak adlandırılan varlığı ortaya çıkarmışlardı. Örgütün kurucuları da atalarının yaşadığı eski uygarlığın başkentini kendilerine isim olarak seçmişlerdi.

Sonuncusu da, üç-dört bin yıl kadar önce Orta Asya'da Gobi'de "Thule" adında gelişmiş bir uygarlık ile ilgili ortaya konulan kuramdır. Bu eski uygarlık tam olarak nedeni bilinmeyen bir felaket sonucu yıkılmış, Gobi bölgesinin verimli toprakları artık koskoca bir çöle dönüşmüştü, canını kurtaranlar da Kuzey Avrupa ve Kafkasya'ya göç etmişlerdi. İşte Thule tarikatı da Kuzey Avrupa'ya göç edenlerin torunları olduğu için bu yeni oluşuma Thule adını vermişlerdi.

Thule üyeleri o tarihte kapılarına dayanan savaşa girecek Almanya'nın savaşı kaybedeceğini anlamış, Alman İmparatorluğu'nun ve Alman halkının geleceği ile ilgili alın-

ması gereken tedbirleri ve zayıflayan milliyetçi görüş sebebiyle öncelikle *"Yeniden Milli Doğuş"u* görüşmüşlerdi. Amaç; ırkçı hareketlerin güçlerini tek bir cepheye kanalize edebilmekti. Örgüt, Golden Dawn pratiklerinin yanında, tantra, yoga, doğu meditasyonları, bilimsel büyü, astroloji, okültizm ve Tapınakçılar bilgisi ile siyaseti birleştirmeyi planlamıştı. Thule Mensupları, ILU İştar (Bkz. Rudolf von Sebottendorf, Ilu Öğretisi) kutsal metinlerine inanıyor ve geleceğin metninin Almanya'da ortaya çıkarak, bir Aryan kültürünün gelişmesine yardımcı olacağına inanıyorlardı. Thule'ü etkileyen en önemli öğretiler şunlardı:

1. Hans Hörbiger'in "Welteislehre"si (Buzul Dünya Öğretisi)
2. Eski Ahid'in (Tevrat) karşıtı olan ilk Hristiyanlık (Marcion'culuk)
3. Guido von List'in felsefesi
4. Ario-Cermen dinsel yapı. "Wihinei"

Buzul Dünya Öğretisi

Bu teoriyi Avustralyalı bir profesör olan Hans Hörbiger (1860 – 1931) ortaya koymuştur. Hans Hörbiger konu ile ilgili çalışmalarına 1882 yılında daha 22 yaşındayken başlamıştı. Ona göre 3-4 milyar yıl önce Güneş'in en az 10 katı büyüklüğünde ve tamamen buzdan oluşan yabancı bir gök cismi Güneş'e çarpmıştı. İki zıt yapıda gök cisminin çarpışmasından olağanüstü bir buhar kitlesi oluşmuş, bu da ardından muazzam bir patlamayı getirmişti. Patlama sonucunda uzaya dağılan parçalardan da gezegenler oluşmuştu.

Hörbiger, güneş sisteminin oluşumunu böyle açıkladıktan sonra Ay'ın da bu kozmik çarpışma sonucunda oluştuğunu öne sürüyordu. Ona göre Ay asla Dünya'dan kopmamıştı. Ay yabancı bir cisimdi ve sözü edilen çarpışmadan sonra Dünya'nın yakınından geçerken, çekim alanına girerek onun

uydusu haline gelmişti. Hörbiger'in varsayımları bunlarla da kalmıyordu; eskiden Dünya'nın 3 uydusu daha olduğunu iddia ediyordu. Ona göre bu 3 uydu, değişik zaman aralıklarında yeryüzüne düşerek parçalanmış ve büyük felaketlere sebep olmuştu. Yani dördüncü uydu da bir gün yeryüzüne düşecek ve korkunç felaketlere neden olacaktı. Hörbiger bu uyduların Dünya'ya düşüş zamanlarına göre jeolojik devir kuramı geliştirmişti. Ona göre ilk jeolojik devirde; dev yapılı bitki ve böcekler, ikinci jeolojik devirde; boyları 20-30 metreyi bulan, tonlarca ağırlıkta sürüngenler, memeliler ve kuşlar, üçüncü jeolojik devirde; Mamutlar, iri cüsseli kaplanlar ve dev yapılı insanlar yaşamıştı.

Bazı okülistler Hörbiger'in teorisi ile Atlantis'in batışı arasında ilişki kurmuştu. Hörbiger'in fikir ve teorilerini büyük bir dikkatle takip eden Prof. Dr. Hermann Wirth, Atlantis'in egemen ırkı olan Arilerin, kıtanın batışından sonra kuzey yarımkürede bir yerlere yerleştiklerini ileri sürüyordu. Bunların ve Arilerin Atlantis zamanında olduğu gibi yine dünyaya egemen olacağı inancı Naziler arasında giderek yayılıyordu.

Hans Hörbiger'in görüşleri bilinen tüm gökbilimsel ve matematiksel bilgilerle çelişiyordu. Hörbigerciler de yavaş yavaş kamu sektöründe ve hükümet hiyerarşilerinde en üst kademelere yerleşmeye başlamışlardı. Böylece, güçlü ve sorunsuz bir şekilde propagandalarını yapabiliyorlardı. Bu amaçla basılan broşürlerin birinde aynen şu ifadeler vardı: *"Kuzeyli Atalarımız kar ve buz ile güçlendiler. Bunun içindir ki, dünya buzuna inanmak, kuzey insanının en doğal mirasıdır."*

Adolf Hitler de, Hörbiger'i destekliyor ve onunla oldukça sık bir araya gelip sohbet ediyor, görüş alışverişinde bulunuyordu. Artık Nazi Partisi'nin resmi bilim anlayışı belirlenmişti. Onun anlattığına göre insanlık tarihi, birbirini izleyen tufanlar,

eski uygarlıklar, göçler, felaketler, "devler", Ari ırkın üstünlüğü, Hitler'in üstün ırk anlayışına tamamen uyuyordu. Ari ırkın kökeninin, (Atlantis zamanında) yıldızlara ve gezegenimize egemen olan üstün insanların yaşadığı başka bir çağa dayandığı kanısı, artık Nazi Almanyası'na iyice yerleşmişti.

Marcion'culuk

Sinop Piskoposunun oğlu olan Marcion, Paulus'un inanmış bir öğrencisi olarak doktrinin esasını Tevrat-İncil karşıtlığı üzerine oturtmuştur. Roma'da önceleri iyi karşılanmış Marcion, daha sonra keşişlere dünyanın yaratıcısı ya da Demiurg Tevrat'ın Tanrısı ve İsa'nın ifşa ettiği Peder arasında vazetmiş olduğu karşıtlıkları izah etmek zorunda kalmıştı. Marcion'un "Anti-tezler" adlı kitabında, örneğin savaşı emreden Tanrı ile rahim ve rahman sahibi Babanın bağdaşmazlığını göstermişti. Bu sistemin mantıksal sonucu olarak, tüm Tevrat'ı toptan reddetmişti. Kitap olarak Luka İncili'ni ve Paulus'un dizeli 10 mektubunu muhafaza etmişti. M.S. 144'te Roma cemaatinden atılan Marcion, ayin törenleri ve dini eylemleri ile kendi kilisesini kurmuştu. Bu kilise Doğuda 5. yüzyılın sonuna kadar canlı kalmıştı.

Marcion mezhebi de Roma kilisesinin resmi görüşüne ters düşen düalist-Gnostik mezheplerden sayılmaktadır. Irkçı romanları ile Naziler üzerinde etkili olan Arthur Dinter de Thule ve Yeni Tapınakçılar örgütü mensubuydu. Dinter, İsa'nın çarmıhta öldüğünü kabul etmeyen, Gnostik inancı savunuyordu. Dinter, Tevrat'ın (Eski Ahid'in) Hristiyan inançlarından çıkarılması ve Yahudi yalanları olarak nitelendirdiği St.Paul'un risalelerinin İncil'den (Yeni Ahid'den) çıkartılarak, yalnız St. John'un sözlerinin muhafaza edilmesi gerektiğini savunmuştu. Dinter ayrıca, reenkarnasyon doktrininin bütün Hıristiyanlar tarafından benimsenmesi gerektiğini düşünüyordu. Hitlerin inancına göre, ruh ve düşünce

başka bir bedene göç ederken, çürüyen beden toprağa dönüyordu. İlginçtir ki; "ruh göçü" M.Ö. 6 yüzyılın sonlarına doğru Yunan dünyasında ortaya çıkmış bir öğretiydi. Ruh göçü teorisini ortaya atan da Pythagoras'dır. Ruh göçü inancı aslında Orpheus tapıncından türemiştir.

Guido von List'in felsefesi

Aryan ideolojisinin temel taşlarını oluşturacak olan düşünce ve fikirlerin sahibi olan kişi ise 1848'de Viyana'da doğan Guido von List'di. Von List, Hitler'in düşüncelerinin temellerini oluşturan fikirleri üreten kişinin ta kendisiydi. Von List kendi açıklamasına göre paranormal bir özelliğe sahipti. O geçmişi ve antik Alman kültürünün temsilcisi Töton kabilelerinin dönemine ait gizemleri görebildiğini söylüyordu. Medyum Von List, rüyalarında "Wotan" adlı bir Tanrı'ya tapıldığı bir Alman dini görüyordu. Von List'in görevi, ona bu dinden kalmış olan mirası tekrar diriltmekti. Büyücü Tanrı ve ölülerin lideri Wotan, olağandışı bir bilgi birikimi keşfetmişti.

1909 senesine gelindiğinde, Von List'in yaydığı bilgiler Almanca konuşulan bölgelerde hızla yayılmaya başlamıştı. Von List'e göre Avusturya'daki her nehir, göl, tepe ve orman bir Germen Tanrısı ya da perisi ile bağdaştırılmıştı. Von List Avusturya evleri başta olmak üzere mimaride ve ritüellerde, Avusturya'nın eskiden ve her zaman Alman ana topraklarına ait olduğuna dair kanıtlar gördüğünü söylerdi. Bu kanıtlar başta mimaride, evlerin kirişleri ve dış yapılarında görünen geleneksel yapının ortaya çıkardığı runik sembollerdi. Onun da dahil olduğu iki jenerasyon boyunca Avusturyalılar kimliklerinin benzerliğini görmek için Almanya'yı incelemişlerdi. Uzun bir süre boyunca bu jenerasyonların istediklerine meydan verecek şey sonunda kendini gösterdi ve 1914'te Birinci Dünya Savaşı patlak verdi.

Birinci Dünya Savaşının korkunç boyutu ve askerlere

yaşattığı çaresizlik bir yana, bu dönemde Alman ve Avusturyalı askerlerin Von List'in çalışmalarından çok etkilendiği düşünülmektedir. Von List'e göre Büyük Dünya Savaşı şeytanın dünyasını temizleyecek ve yeni bir çağ başlatacaktır. Demokrasi ve materyalizm Avrupa'nın savaş alanlarında yok olacaktır. Zafer, Aryan bir Germen İmparatorluğunu ortaya çıkaracaktır.

Daha 1911 senesinde, ölümünden 8 sene önce, Von List gelecekteki Alman ülkesinin nasıl olacağını belirtmiştir. Almanya çok katı bir hiyerarşinin olduğu, lidere itaatin mükemmel gerçekleştiği ve sadece Aryanların vatandaşlığa kabul edileceği bir yer olacaktır. Irkın saflığını garantiye almak için katı kurallar konacaktır. Her aile Aryan kanına sahip olduklarını kanıtlamak adına atalarına kadar uzanan aile ağacını taşımak zorunda kalacaklardır. 1918'e gelindiğinde, Von List'in kutsal savaş olarak adlandırdığı bu savaş 2 milyon Alman'ın canına mal olur.

Savaşın çıktığı haberi tüm Avrupa'da kendilerine has beklentileri olan ülkeler arasında anlamsız bir heyecanla karşılanmıştı. Ancak Avusturya ve Alman askerlerinin oluşturduğu hatlarda ise, bir jenerasyonun tutkusunu en sonunda tatmin edebilmenin inancı vardı. Bu tutku iki Almanca konuşan milletin birleşmesi ve Germen İmparatorluğunun kurulmasıydı. İmparatorluk ordusu için cephede savaşan askerlere göre, Guido von List'in öğretileri birer ilhamdır. Von List'in görüşünde, Almanlar diğer tüm insanlardan farklı olarak Aryan ırkının kanını taşımaktadır. Von List'e göre, savaşın kendisi Avrupa'daki materyalizm ve demokrasinin kendi kendini yok ettiğinin kanıtıdır. Yaşanılacak olan yıkımın ardından ise asıl sebep(ler) ve sonucunda Aryan ırkının milenyumu gelecektir. Von List, 16. yy.da yaşamış ve dininden sapmış (heretic) bir filozof olan İtalyan Giordano Bruno'nun bir duasını hatırlatır: "Almanlar'ı bırakın ve onlar tekrar insan olarak değil, Tanrılar olarak geri dönecekler."

Guido von List, medyumluk yeteneği ile gördüğü kehanetlerde, Aleister Crowley[5] ve Madam Blavatsky[6]'de olduğu gibi gizli bir "seçilmiş" olduğuna inanır. Antik Germen kabileleri hakkında gördüğü kehanetlerde, orada yönetici sıfatında bulunan seçkin bir rahip grubu olduğunu görür ve onların "seçilmiş" olduğunu belirtir. Von List bu grubu Armanenschaft olarak adlandırır. Armenanschaft pederlerinin görevi, Aryan atalarından kalan okült öğretileri korumaktır. Von List, Töton kabileleri üzerinde Hıristiyanlığın zorla kabul ettirilmesi ve takipçilerin zulmü yüzünden Armanenchaft'ı gizli bir şekilde yürütmek zorunda kaldıklarını ileri sürer. Yarattıkları kurallar süregelen gizli toplum teşkilatlanmalarında ritüel ve gizemler halinde devam eder. Yüzyıllar boyunca bu kurallar özgür masonlar ve diğer inananlar tarafından devam ettirildi. Bunlara bir örnek gece rahipleriydi. Von List'in bu öğretileri Alman ve Avusturyalı asker sınıfında o kadar etkili olmuştu ki, birçoğu onun öğretileri ile oluşturulan gizli örgütlere üye oldu. Mayıs 1912'de Germen Düzeni, 10 ana şehre dağılmakta gecikmedi. Düzen 12 tane temsilcinin oluşturduğu meclis ile yürütülüyordu. Bu meclisin adı Armenic Meclisiydi. List'e göre gelecekteki Alman İmparatorluğu benzer bir meclisin önderliğinde yönetilecekti. Adı ise yeni Armanenschaft olacaktı.

Von List'in kehanetlerine göre Alman İmparatorluğunun Büyük Dünya Savaşında demokratik olan düşmanlarına karşı amaçladığı zafer gerçekleşmeyecekti. 1918'e gelindiğinde Alman ekonomisi yerin dibine batmıştı ve Keizer'in ordusu dağılmıştı. Cephede savaşan insanlar için ise, Almanya'nın kaybetmesi beklenen bir şey değildi. 1918'de bazı büyük başarılar kazanılmış ve Rusya Bolşevik ihtilali ile yıkılmıştı. Ancak gelen yenilgi ile Alman askerleri içten bir ihanete uğradıklarına inandılar. Suçlu olarak, Alman Nasyonalist hareketinin daima düşmanları olmuş olan kapitalistler, demokratlar ve Yahudiler gösterildi. Guido von List'in

takipçilerine göre, inandıkları şeyler geri getirilemeyecek derecede yok olmuştur. Tanımadıkları politikacılardan oluşan bir hükümet Versailles Antlaşmasının utanç verici hükümleri-ni kabul etmiştir. En kötüsü ise, Alman kral ve kraliçesi taht-tan çekilmiştir. Almanya, demokratik bir ülke halini almıştır.

Keizer'in tahttan inmesi, Germen Düzenine ait okültçüler için kabul edilemeyecek bir şeydir. Von List'e göre, Alman aristokratlığı, antik çağlarda Armenanschaft'ın kendisi tarafından bulunmuştur. En saf Aryan kanı ve medyum, büyücülük güçlerinin kalıntıları sadece aristokrasi sınıfında yer alan bir şeydir. Savaşın ardından iki taraftan demokrasi ve sosyalizm kıskacında kalan Almanlar tüm güçleriyle Von List'in Germen asilliğindeki mistik inanışlarına kucak açtılar. Ancak yeni dönemde oluşan aristokrasi kavramı eskisinden farklı olacaktır. Eskisine nazaran Von List'in ideolojisi Nazi ideolojisinin temelini oluşturur ve S.S.in önünü açar.

Ario-Cermen dinsel yapı "Wihinei"

Eskiden beri Cermenlerin kabul ettiği Aryan Alman ırkının benimsediği ve Aryanlığın kutsal sayıldığı dinsel yapıdır. Örgütün önem verdiği ve felsefe olarak benimsediği yazıtlardan biri de İncil'de Matthaus 21.43 bölümüydü. Bu bölümde İsa, Yahudilere şöyle demişti:

"Tanrı'nın krallığı sizden alınacak ve beklenen bereketi getirecek olan başka bir halka verilecektir."

Bu eski metnin tam aslı "Societas Tempoli Marcioni"nin arşivlerinde bulunuyordu ve burada İsa söz konusu halkın kim olduğunu açıklıyordu. Burada gayet net bir şekilde söz konusu halkın Roma Lejyonlarına hizmet veren Cermenler olduğunu işaret ediyordu. Bu "seçilmiş halk" İsa'nın halkı olacaktı. Bu belge, Serbottendorf ve arkadaşlarının düşüncelerini netleştirmişti. Onlara göre Cermenler yani Alman halkı yeryüzünde "Işık İmparatorluğu"nu kurmakla görevlendirilmişti.

Serbottendorf'un uzun doğu gezileri sırasında derinlemesine inceleme fırsatı bulduğu ve yine Thule mensuplarının benimsediği ILU İştar metinlerine göre kötülük, Eski Ahid'de (Tevrat'ta) Musa vasıtasıyla kendini ortaya koyan güçtü, yani Yahveydi. Yahve İbranice şöyle demişti: "Ahi ha El Şadday" - "Ben El-Şedday" (Ben Şeytanım!) Bu bilgileri edinen Baron arkadaşlarına şu açıklamayı yapmıştı:

"Şadday, Eski Ahid'in Tanrısı, tehlikeli bir Tanrı düşmanı idi. Ona inanlar yani Yahudiler, dünyayı, doğayı ve insanları mahvediyorlar!"

Baron, yaşadığı dönemlerde Almanya, Avrupa ve dünyada başka gelişmelerin olacağını ummuştu. "Yeni Çağ"ın temel kavramları da ilk kez onun tarafından doğru olarak tanımlanmıştı. Ayrıca Serbottendorf yüzyılları aşarak günümüze gelen düşünce ve kavramları çok iyi inceleyip, değerlendirmişti. Ona göre geçmişe ve günümüze şu temel düşünce hâkimdi:

Karanlık güçler ile ışık güçlerinin savaşı 20. yüzyılda doruk noktasına tırmanmıştı. Tanrısal ışık kova burcu çağına girilmesiyle zirveye ulaşmak üzereydi. Bu yeniçağ, ölümün olmadığı bilimin yerleştiği bir zaman olacaktı. Bu madde dünyasında doğuş; bir nevi uykudan uyandıktan sonra unutkanlık hali gibiydi. Ölüm sonrası da bu şekilde, bir unutkanlık uykusu ile bizi maddi dünya yaşamından ayırıyor ve gerçek dünyada, (manevi anlamda) gerçek yaşamımız başlıyordu. Sebottendorf bununla reankarnasyonu değil, gerçek "yeniden doğuş" bilgisini kastediyordu ve ona göre "öbür taraf" ebedi ışığın imparatorluğuydu. Bu şekilde "öbür taraf" realitesi hakkındaki bilgi, temelde bizim bu taraftaki yaşamımızdan çok daha gerçekti.

Barona göre, ölüm diye bir şey yoktu ve bu maddi dünya amaca, yani kaybedilen öbür tarafa kavuşma emeline ulaşmak için kullanılan bir vasıtadan ibaretti. İnsan tüm bu durumu iyice kavrarsa, bu dünya için savaşın anlamını daha iyi

anlardı. O, gerçekten şeytan ve tarafları olduğuna ve hedeflerinin de tanrısal bir yaratılış olan dünyamızı yok etmek ve insanların yaratıcı tarafından önceden yazılmış kaderlerini tamamlamalarına engel olmak olduğuna inanıyordu. Bu karanlık güç, eski Ahid'de (Tevrat'ta) Musa ve diğer negatif vibrasyonlara duyarlı medyumlar tarafından "Yahve" diye adlandırılıyordu. Bu bilgi ile Sebottendorf, Tevrat'ın tanrısı El-Şedday/Yahve'yi "Şeytan" olarak tanımlıyordu. Tevrat'ın tanrısı Yahudilerin tanrısı "Şeytan", Yahudiler de onların taraftarıydı. Ona göre; gerçek tanrısal güç ve ona inananların, El-Şedday'a hizmet edenlerle savaşmaları ve onları yenmeleri gerekiyordu.

Bunun yanı sıra İsa da Yuhanna İncilinde Yahudilere 8, 44/45 de şöyle diyordu: *"Sizin babanız şeytandır. Ve siz babanızın hırs ve tamahkârlıklarını yerine getiriyorsunuz. O ezelden beri bir insan katiliydi. Hakikatte onun yeri yoktur. Çünkü hakikatten yoksundur. Yalan söylerken kendini aldatır. Çünkü o bir yalancıdır ve yalancıların babasıdır."*

İşte bu cümleler Thule örgütünün temelleri arasındaki yerini almıştı. Thule üyelerine göre, Yahudiler eski Ahid'in tanrısı Yahve tarafından dünyada bir cehennem kurmakla görevlendirilmişlerdi. Bu sebeptendir ki, dünyada savaşlar ve bölünmüşlükler sürekli devam etmekteydi. Tüm nedenlerden dolayı Thule'ün çekirdek kadrosu, her türlü kötülüğün nedeni saydıkları "Dünya Yahudiliği" ve "Dünya Masonluğu"na karşı mücadele etmeye yemin etmişlerdi.

Thule, o yıllarda Almanya'nın içinde bulunduğu karamsar durumun yanı sıra sahip oldukları düşünce, savundukları ideoloji ve amaçları nedeniyle kısa zamanda çok sayıda üye topladı. Örgütün kurulduktan sonraki ivmesiyle, 1918 yılında yalnızca Münih'te 250, Bavyera genelinde ise 1500 üyesi olmuştu. Üyeler arasında genellikle kalburüstü ve mevki sahibi insanlar bulunuyordu. Örgütün bünyesinde yargıçlar, avukatlar, polis şefleri, aristokratlar, doktorlar, öğretim

üyeleri, kimyagerler, bilim adamları, subaylar, sanayiciler ve iş adamları vardı. Thule'ün kurucu ve önde gelen üyelerinin, konumları ve gelecekte NSDAP bünyesinde sahip oldukları ve olacakları mevkilere bakacak olursak;

1. Baron Rudolf von Serbottendorf – Thule Örgütünün kurucusu ve büyük üstadı
2. Guido von List – Örgütün ideoloğu ve üstadı
3. Prof. Dr. Karl Houshofer – Emekli Tümgeneral, Münih Üniversitesi Profesörü
4. Dietrich Eckart – Gazeteci ve yazar
5. Adolf Hitler – Almanya Başbakanı (3.Reich Führeri)
6. Alfred Rosenberg – Yüksek mühendis, NSDAP ideoloğu, Reich Bakanı
7. Rudolf Hess – Hitler'in danışmanı ve Reich Savunma Bakanı
8. Hermann Goering – Reich Maraşeli ve S.S. generali
9. Heinrich Himmler – Reichführer S.S. ve Reich Bakanı
10. Trebitsch Lincoln – Okülist ve Himalayalar Kaşifi
11. Franz Gürtner – Münih Emniyet Müdürü

İşte Thule örgütünün çekirdek kadrosu ve Almanya'nın yakın geleceğine şekil verecek, daha doğrusu Alman halkının kaderini belirleyecek isimler bunlardı.

I.II.II. Adolf Hitler'in Thule Örgütüne katılışı

Kendini destekleyerek ön plana çıkaran bir ulusun ve hatta Avrupa'nın kaderini belirleyecek Hitler'in Thule örgütüyle tanışması; onun milliyetçi ve aynı zamanda ülkesinde yaşanan tüm olumsuzlukların nedeni olarak Yahudileri görüp, onlardan nefret etmesi ile birlikte okültizme ve gizli öğretilere ilgi duyan bir yapısı olmasından kaynaklanmıştır.

Von List'in ölümünden sonra onun mirasını Lanz von Lienbenfels adında politik alanda saygınlığı bulunan bir rahip alır. Lanz Von List'in Aryan vizyonu ile mistik güçlerin temsilini devralır ve S.S.in temelinde yatan ritüel ve inanışların baş yapımcısı olur. Lanz rasyonel hijyenin temel prensipleri ve Aryan mistisizmi ile kendi doktrinini oluşturur. Buna theozology adını verir. Theozology ona göre ırka ait olan okült dindir. Lanz Madam Blavatsky'nin ırkların evrimlerine yönelik düşüncelerini ele alarak, geçmişte Aryan ırkının çökmesine neden olan sebebi, ırkın alt sınıflarla eşleşmesine bağlar. Sonuçta birçok karmaşık ırk oluşmuş ve Aryanların düzeni bozulmuştur. Von List gibi Lanz, Aryanların ilk nesillerinin telepati yeteneğine sahip olduklarına inanır. Ancak onlar alt sınıflar ile eşleşmelerinden dolayı zamanla paranormal yeteneklerini kaybederler. Lanz, "Diğer dünyada neden bir cehennem istiyorsunuz ki? İçinde yaşadığımız yer cehennem değil mi? Zaten içimizde yeterince korkunç bir şekilde kaynıyor" demiştir. Lanz'ın içlerinde yandığını söylediği şey, damarlarındaki saf olmayan kandır.

Lanz Theozology'i 1904 senesinde yayımladığı bir kitapta açıklar. 1905 senesinde ise, Ostara isimli dergisi sayesinde tüm düşüncelerinin Almanya ve Avusturya'ya ulaşmasını sağlar. Her sene 100 binden fazla basılan dergisinde Lanz, saflık adına ürkütücü reçeteler yazmaya başlar. Ona göre sadece saf kandan gelenler eşleşmelidir. Bu amaç içinde "kök anne" adı verilen saf kandan kadınlar seçilecek ve saf kana sahip erkeklerle eşleşeceklerdir. Ruhsal ve fiziksel olarak bozuk olanlar ve saf kandan gelmeyenler ise kısırlaştırılacak ve köleliğe itileceklerdir. Lanz'a göre, saf Aryan kanından gelen sarışın Alman ırkı ve düşmanları olan alt-insan ırkları ile bir final savaşı yaşanmalıdır. Bu alt-insan sınıfı hayvanların kanından gelmektedir ve yok edilmeleri gerekir. 1905 senesinde Ostara dergisi yayınlanmaya başlar. Lanz, Germen soyundan gelenlerin en saf kanı taşıdıklarına, seçici evlilik ile üremeleri gerek-

tiğine inanmaktadır. Alt sınıflar ise yoksullukları ile niteliksiz olan sınıfı oluştururlar; ya kısırlaştırılmalıdırlar ya da köle haline gelmelidirler. Almanlarla alt sınıfların evlenmesi yasaklanacaktır ve cezası ölüm orucu olacaktır. Aryanların en büyük düşmanı Yahudi canavarları ise ya Madagaskar'a sürgüne gönderilmeli ya da yok edilmelidir.

Lanz'ın Aryan ırk için yazdığı reçeteler Nazi Almanya'sında uygulamaya koyulacaktır. Ülke çapında ruhsal, fiziksel ve saf kan olmayan insanlar belirlenecek ve kısırlaştırılacak, Yahudiler ise ülke dışına atılacaklardır. S.S.ler için kendilerine has olan bir eşleşme planı yapılacak ve kendine özgü üreme programına sahip olacaklardır. Lanz'a göre İsa'nın koruyucu şövalyeleri ortaçağlarda anlatıldıklarından çok daha öte şeylerdir. Onlar 12. yy.da bulunan gece rahipleridir ve Haçlı seferlerindeki rolleri ile önemlidirler. Lanz'a göre, haçlı seferleri Doğu'nun alt sınıf insanlarını uzak tutmak adına gerçekleştirilmiştir. Kutsal kâse ise (İsa'nın son yemeğinde kullandığı kâse) Aryan ırkının üstün medyum güçlerini temsil eden elektriksel bir güçtü ve kutsal kâseyi aramak demek, saflığı aramak demekti.

1907 senesinde Lanz kendi Haçlı seferleri için bir örgüt kurdu. Adı "Mason Teşkilatının Yeni Düzeni" idi. Teşkilatın tapınağı Avusturya dağlarındaki Werfenstein kalesiydi. Burada rahipler Lanz'ın öğretileri ile eğitiliyorlardı. Ayrıca Aryan İsa'nın alt sınıflarla mücadelesi, saflığa erişebilmek için verdiği mücadeleye dair tema bulunmaktaydı. Örgütün amacı ise, sanat, bilim ve etiği, tüm dünyadaki Aryan ırkları temsil edecek bir okült din adına birleştirmekti.

S.S. düzeninde gerçekleştirilen eşleşme ve gösterilen titizlik buradan kaynaklanıyordu. En saf kanı elde edebilmek için en iyi bilimsel, sanatsal, ahlaksal harmoniyi sağlamak gerekiyordu. Devletin statüsü de değişecekti: Tahtta krallar, şövalyeler ve ruhsal düzen olacaktı. Ancak Lanz'ın aklına

gelmeyecek şekilde, bu düzeni sağlayacak asıl kişi bir okültist olmayacaktı. Tam tersine bu, 20 yaşından beri dergisi Ostara'yı biriktiren bir askerdi. 1909 senesinde, Lanz 20 yaşında yoksul bir ressam genç tarafından ziyaret edilir. Adı Adolf Hitler'dir ve derginin sayılarını biriktirmekle uğraşmaktadır. Hitler 1913 senesinde Viyana'dan ayrılana kadar geçirdiği 6 yoksul senede evine kapanır ve Ostara'nın 50 sayısını ezberler. Hitler birçok Avusturyalı gibi Yahudileri bir düşman olarak görmektedir ve Lanz'ın öğretilerinin ardından kendilerini savaşta kabul eder. Lanz von Liebenfels'in öğretilerinden öğrendiği şey, eğer onları engellemezse, Aryan ırkının ortaya çıkamayacağıdır. Hitler sonraki senelerinde şöyle yazacaktır: "İmparatorluğun ırksal bir karmaşaya dönmüş başkentini tiksindirici buldum. Şehir ırksal seviyesizlik nedeniyle şeklini yitirmişti."

1913 senesinin Mayısı'nda Hitler Alman anavatanına gider. 24 yaşında işçilik dahil birçok basit işle geçinmeye çalışan Hitler'in gözünde Nasyonalizm gittikçe büyür ve Yahudi düşmanlığı artar. Viyana ise gizli teşkilatlanmalar ve okült gruplar ile yaşanılan modernizasyonun belirsizlikleri içinde bir karmaşa yaşamaktadır. Alman Avusturyalılar Lanz'ın mistik ve okült öğretileri sayesinde şüphelerinden sıyrılmaya başlarlar. Nefret ettikleri demokrasi ve kapitalizm alt sınıfların yarattığı kötülüklerdir ve en önemlisi Yahudilerin başının altından çıkmıştır. Almanlar ve Avusturyalılar bir savaş istemektedirler. Bu savaş birliği, hiyerarşiyi ve imparatorluğu geri getirecektir. Lanz bir keresinde şöyle yazmıştır: "Bir gün tüm dünyayı ele geçirecek olan Tanrı-İnsanın kurtuluşunu coşku ile karşıladım. Alman savaş gemilerinin toplarından kıvılcımlar yükselene ve yeniden düzen gelene kadar ateş edilmelidir."

İstediği an da geldi. 1 Ağustos 1914 tarihinde, Münih Marienplatz meydanında on binlerce Nasyonalist kendilerine duyurulan savaş ilanını büyük bir coşku ile karşıladı. Bu

savaşa dünden hazır kalabalığın arasında Hitler de bulunmaktaydı. Savaş ilanının üç gün sonrasında Hitler Bavyera birliklerine katılabilmek için dilekçe verdi. Ona ve birçok Alman'a göre bu savaş dünyada varoluşları için geçerli olan en büyük sebeptir. 8 haftalık eğitimin ardından, Hitler Bavyera 16. yedek alayı ile cepheye gönderildi.

Ayrıca Adolf Hitler daha yirmili yaşlarda iş bulmak için geldiği Münih'te okültizmin bilinmeyenlerini öğrendikçe mistizme olan merakı daha da artmış, bu konu hakkında geniş ve derin bilgilere sahip olmuştu. Bazı insanların tavsiyesiyle, halüsinasyona yol açan "peyatl" ilacını mistik aydınlatma aracı olarak kullanmaya ve yine değişik ilaçlar kullanarak da, daha yüksek bilinç seviyesine ulaşmaya çalışmıştı. Bu zaman aralığında Hitler, "Siyon Bilgelerinin Protokolleri" kitabı ile tanıştı ve Yahudilere karşı olan nefreti daha da arttı.

1919 yılında gazi olarak döndüğü cepheden sonra geri plana alınmış ve Alman Askeri İstihbarat Bölümünde çalışmaya başlamıştı. Görevi ise; Münih'te faaliyet gösteren siyasi partileri inceleyip haklarında rapor düzenlemekti. İlk görevi de yeni kurulan ve birahanelerde toplanan "İşçi Partisi"ni incelemekti. Zamanla katıldığı toplantıların etkisiyle parti yapı ve felsefesini anlayarak, onların kendi fikirleri ile kesiştiğini, düşünce sistemine uygun olduğunu anladı ve sonunda partililer tarafından yapılan üyelik teklifini kabul etti. Yavaş yavaş yöneticileri, üyeleri en önemlisi de Thule örgütünü tanıdı. Zamanla parti toplantılarında söz almaya başladı. Bununla, sonradan onu hatiplik ve gizli öğretiler hakkında yetiştirip, elinden tutarak yükseltecek gazeteci Dietrich Eckart'la tanışma fırsatı yakaladı.

Adolf Hitler'i keşfeden ve Thule'e kazandıran kişi, tarikatın önde gelen isimlerindendi. Eckart, yaşlı bir okültist kadının kendisine yıllar önce anlattığı "Almanya'yı kurtaracak Mesih" özelliklerini Hitler'de görmüştü. Bu nedenle genç adamı himayesi altına alıp, Thule'ün zengin ve etkili üyeleri

ile tanıştırdı. Daha sonra Eckart, 1920'de ırkçı düşüncelerini tamamen Houston Stewart Chamberlain'in kitabı ile kurmuş olan parti üyesi Alfred Rosenberg ile birlikte onu 3 yıl süren sıkı bir eğitimden geçirdi. Hitler'e okültizm ve diğer mitler hakkında derin bilgiler verdi. Bildiklerini iki bölüm olarak Hitler'e aktardı: "Öğreti ve Propaganda".

Eckart, parti içerisinde Hitler'in üzerindeki en etkili isim ve aynı zamanda onun akıl hocasıydı. Kendisi ile baş başa kalıp saatlerce yapacağı propagandalar ve vereceği kararlar üzerine tartışıyorlardı. Zaten Eckart, NSDAP'ın propagandalarından sorumluydu. NSDAP'ın marşlarını ve sloganlarını o hazırlıyordu. Nazi Partisinin tüm posterlerinde, broşürlerinde, gazetelerinde yer alan insanların hafızasına kazınan "Deutschland Erwache" [7] sloganı ona aitti.

Alfred Rosenberg ise, Chamberlain'in çalışmaları ile daha 17 yaşında ilgilenmeye başlamıştı. Tecrübe ettiği Rus devrimi ile sivil savaş, ona Chamberlain'in doktrinlerini doğrular bir görüş sağlamıştı. Ona göre devrim ile Rusya'nın Aryan kanından gelen yöneticileri alt sınıflardan gelen Slavlarla yer değiştirmişti. Bu insanları güçlendiren ve yönlendirenler ise Yahudilerdi. Rosenberg'e göre Rusya'daki Bolşevizm ile Almanya'daki demokrasi Yahudilerin dünyaya yayılmış komplo teorilerinden başka bir şey değildi.

Onu bu şekilde düşündürten "The Protocols of Learned Elders of Zion", yani "Sion'un Bilgili Yaşlılarının/Atalarının Protokolleri" kitabıdır. Kitap devrimden kaçan Rusların Almanya'ya getirdiği ve Yahudilerin dünya egemenliğini tasarladıklarını öne süren bir kitaptır. Aslında bu kitap 19. yy. boyunca gizli Rus polisi NKVD'nin derleyip edebileştirdiği bir kitaptır. Rosenberg bilgi danışmak için Münih'teki Yahudi karşıtı yayımcı, şair ve politikacı Dietrich Eckart ile temasa geçer. Eckart, Rosenberg'i Adolf Hitler ile tanıştıran kişi olur.

1920-23 seneleri arası ikili Hitler'in yardımcıları olarak partide yer aldı. Bu dönemde Hitler, Rosenberg'in Stewart

Chamberlain ile ilgili düşüncelerini öğrenir. Rosenberg aynı zamanda DAP'in gazetesi Völkischer Beobachter'da Sion protokolleri hakkındaki kitabın içeriklerini diziler halinde yayınlar. Gazete aslında Thule teşkilatına dayanır ve maliyetini bu örgüt karşılamaktadır. Diğer yandan, Eckart, yayımcı, gazeteci çevresi ile Hitler'i tanıştırarak parti için çevre yapmaya başladı. Aynı zamanda Nazi partisinin taraftarları da artmaktaydı. İşte bu dönemde, Hitler dönemin önemli drama öğretmenlerinden birinden kitle önünde konuşmanın esaslarına yönelik dersler almaya başladı. Konuşmalarında her zaman öne çıkan mimikleri ile el kol hareketleri ona bu dönemde kazandırıldı.

Thule teşkilatı tarafından Nazi partisi sürekli desteklenirken, diğer yandan nüfuzlu bir çevre edinilmekte ve Hitler ilk adam olarak iyice itibarı arttırılmasına çalışılan birisine dönüşmekteydi. Eckart onu yeni tanıştırdığı çevrelere Almanya'nın genç peygamberi olarak tanıtıyor ve bu bilgiyi abartısız, kabullenilmiş bir gerçek olarak sunuyordu. Diğer yandan, Rudolf Hess de Hitler gibi bir savaş kahramanıydı ve ağır yara ile piyade birliğinden ayrılmış olan, 2. sınıf Demir Haç sahibi bir gaziydi. Piyade birliği ardından hava kuvvetlerinde teğmenliğe yükselmişti. Savaşın ardından Münih'e dönen Hess, yine Eckart'ın yönlendirmesi ile partiye girdi ve Hitler ile tanıştı. Hess, Hitler'de Germen okült zincirlerini koruyabilecek bir karakter gördüğüne inanıyordu. O yukarıdan gelen insan, Germen insanını Aryan milenyumuna taşıyacak olan kişiydi.

Eckart tarafından desteklenen Hitler bir anda kendisini partinin hatibi olarak buldu. Bu sırada Eckart ve diğer Thule üyeleri tarafından da eğitimi devam ediyordu. Eckart tarafından Münih ve Berlin'de kalabalık toplantılara getirilerek, halk tarafından da tanınması sağlandı. Hitler o günlerde tamamen Thule'ün görüşlerini benimsemişti ve artık onlarla aynı saflarda Yahudilere karşı çarpışıp, Almanya'nın geleceği için çalışıyordu.

Hitler gelişimini hızla sürdürüyor, yavaş yavaş partide ön plana çıkıp, partinin geleceği ve kararlarıyla ilgili önemli derecede söz sahibi oluyordu. Kendi parlak zekası ve ritüellerini kullanarak insanların adeta hafızalarına kazınacak ve yıllarca unutulmayacak iki öğeyi partiye kazandırdı. Thule üyelerinin kendi aralarında kullandığı "Heil und Seig" selamından esinlenerek "Seig Heil" selamını çıkardı. Bu şiddetli, kararlı ve sert bir şekilde söylenen sözler ile birlikte sağ kolun havaya kaldırılması, adeta büyüsel bir ritüeldi.

"Seig Heil" selamı ile birlikte Alman İşçi Partisinin kendisine amblem olarak gamalı haçı seçmesi Hitler'in etkisi ile olmuştu. Alfred Rosenberg bir pagan hayranıydı, ona göre her yerde boy gösteren haçlar gibi, hatta onların yerine dört bir taraf gamalı haçlarla donatılmalıydı. Ayrıca gamalı haçı, amblem olarak seçmesine etki edenlerden biri de okültist öğretilerle uğraşan "Guldjieff"ti. Hitler de örgüte üye olmadan önce, Almanya sokaklarında gördüğü aslında komünistlerin rengi olan, ama çok da etkileyici olan kırmızı renkle, Thule örgütünün de sembolü olan gamalı haçı kullanarak Nazi Partisinin resmi bayrağını yaptı. Resim yapma yeteneği ve bir ressam olma arzusu ile bu konuda kendini geliştiren Hitler, insanları ilk görüşte büyüleyip şaşırtan, belki günümüzde insanların her gün gördüğü ama hatırlamadığı ülke bayraklarından daha etkileyici, onlardan daha çok bilinen bayrağı yaptı. Kırmızı zemin üzerinde, beyaz daire ve içerisinde gamalı haç! Bu gerçekten de bir sanat eseri olduğu kadar, okült ve mistik bir semboldü.

Thule Örgütü ve üyeleri Hitler'in hem bilimsel, hem de siyasi hayatta başarı kazanmasında birinci derecede rol oynamıştı. Hitler'i bir askeri ajan olarak geldiği yerden alıp siyasete sokan ve onu bu kulvarda hızla yükseltip, zamanla ülke çapında meşhur bir politikacı yapan, aynı zamanda da Alman gizli istihbarat servisi ile sivil polislerden koruyup kollayanlar da onlardı.

Thule Örgütünün NSDAP'a geçişi

Tapınakçı geleneklere bağlılığın çeşitlemelerinden biri ve özgün bir loca olan Thule, zamanla filizleri yeni yeni yeşeren Nazi partisinin öncüsü, hatta gerçek kurucusu olmuştu. Thule'ün Nazi Partisine dönüşümü bir dizi olayın sonucunda gerçekleşmişti. Örgüt kurulduğu ilk günlerden itibaren komünistlerle gerek düşünce, gerekse sosyal ortamlarda ve sokaklarda fiilen çatışma içerisindeydi. 1919 yılındaki büyük komünist ayaklanması sırasında Thule kendisini izole ederek yer altına çekildi ve daha da güçlenerek Almanya'da söz sahibi olmak için, aşırı sağcı devrimcileri bünyesinde topladı. Bunun yanı sıra toplananların bir kısmıyla kendi güvenliklerini sağlamak için küçük çapta silahlı bir kuvvet de oluşturdu. Komünistlere karşı halk desteğini kazanmak, etkilerini azaltmanın ve ortadan kaldırmanın kesin yoluydu. Halka açılmanın en kolay yolu kuşkusuz o yıllarda siyasi bir parti kurmak ve bunun aracılığıyla düşüncelerini topluma benimsetmekti. Bu bağı yaratmak için de İşçi Partisini kurdular. Kurulan partinin akabinde örgüt üyeleri kısa zamanda, "Milliyetçi bir yapı içerisinde sosyal eşitliğin sağlanması, gerekli yatırım ve altyapıların devlet tarafından hazırlanması, toplumun rejime var gücüyle katılıp kendini geliştirmesi" olarak tanımladıkları "Nasyonel Sosyalizm"i, parti ismine de taşıyarak İşçi Partisinin ismini "Nasyonel Sosyalist Alman İşçi Partisi"[8] olarak değiştirdiler.

Theosophical Society'den[9] başlayarak, Armanenschafft, Ordo Templi Orientis,[10] Ordo Novi Templi, [11] Germenorden, Thule ve Vril[12] gibi Almanya'da faaliyet göstermiş okült tarikatların birbirlerinden aldıkları tapınakçı gelenekler, Nazi partisinin esas kökeni olmuştu. Günler öncesinden sanki bir açık hava ayinine hazırlanmış gibi gamalı haçlar ve bayraklarla donatılmış meydanlarda yapılan konuşmalar, geceleri düzenlenen fener alayları ve sonrasında alanlardaki ışık oyunları, inanılmaz görkem, adeta gelenleri büyülüyor, başka

boyutlara taşıyordu. Tabii ki Hitler'in kısa sürede geliştirdiği mükemmel hitabet yeteneği, tutkulu ve profesyonelce hazırlanan konuşmaları zaten bulundukları atmosfer sebebiyle etkilenmiş insanları partiye daha da yaklaştırıyordu. Hiç kuşkusuz Nazi Partisinin kısa zamanda halkın gözdesi haline gelmesinde bu büyüsel ritüeller ve Hitler'in kendinden geçercesine verdiği nutukların payı büyüktü, bu da Thule örgütü sayesinde oluyordu. Öyle anlaşılıyor ki; Naziler, 1314 yılında kesin olarak yasaklanıp yer altına giren Gül-Haç örgütü başta olmak üzere, tarih boyunca süregelen tapınakçı örgütlerin benimsedikleri geleneklerin yeni varyasyonundan başka bir şey değildi. Parti yıllarında da bunu açıkça ifade etmekten geri kalmadıkları gibi tapınakçı bir gelenekten geldiklerini fazla gizlemeye gerek duymuyorlardı. Adolf Hitler ipleri eline alınca, parti sistemini geçmişte kurulan bu locaların uyguladıkları hiyerarşik yapıya ve görev dağılımına göre düzenledi. Hatta bir keresinde Hitler bir söylevi sırasında şunları dile getirdi:

"Biz bir örgüt kuracağız, saf kan ilkesinin etrafında toplanmış Tapınak Şövalyeleri Kardeşliği"

Thule'ün özellikle hiyerarşi ve yapısal olarak etkilendiği örgütlerden biri de; 1118 yılında kurulan ve herkesçe tanınan adı "Tapınakçılar" veya "Tapınak Şövalyeleri" olarak bilinen Hugues de Payens, Godfrey de St. Omar, Godfrey Rossal, Gundemar, Godfrey Bisol, Payen de Montdidier, Archibald des St. Aman, Andrew de Montbard ve Provins Kontu adlı 9 kurucu şövalyeden oluşan, daha sonradan 1120'de Foulgues D'Angers, 1125 yılında Champagne Kontu Hugo'nun da katılmasıyla sayıları 11e çıkan kardeşlikti. Bunların biraraya gelmelerinin amacı dönemin Kudüs Kralı 2. Baldwin'in de onayıyla, Birinci Haçlı Seferi'nin ardından Kudüs'e akın eden Hıristiyan hacıların mallarını ve canlarını korumaktı.

Dönemin Kudüs Kralı, Hugues de Payens'i yakından tanıyordu, kendilerine büyük destek verdi; aynı zamanda

onlara bir zamanlar Süleyman Tapınağı'nın yer aldığı Mescidi Aksa'yı da kapsayan bölgeyi tahsis etti. Selahaddin Eyyubi'nin Hıttin Savaşı'nın ardından Kudüs'ü geri almasına kadar geçen 70 yıl süresince "Tapınak Tepesi", Tapınakçıların merkezi oldu. Kurucu şövalyelerin bu tarikatı kurmalarının amacı, kutsal toprakların ve Hıristiyan hacıların güvenliğini sağlamaktı, ancak Tapınakçılar gerçekte yardımseverlik değil, aksine ekonomik ve siyasi çıkar peşindeydiler.

Tapınakçılar örgütü kısa bir süre sonra yeni katılımlarla hızla büyümeye başladı. Tarikatın gizemli havası ve mistik öğretisi pek çok Avrupalı "asil"in ilgisini çekmişti. Bu gelişim, tarikatın 1128 yılındaki Troyes Konseyi'nde papalık tarafından resmen tanınmasıyla daha da hız kazandı. Bu onayı gerçekleştirmek üzere, tarikatın önderi Hugues de Payens beş şövalyeyle birlikte Papa 2. Honorius'u ziyaret etti. Kudüs Patriğinin ve Kral 2. Baudoin'in mektuplarını sunarak; Tampliyeler'in görevlerini, hizmetlerini ve yararlarını anlattılar. 13 Ocak 1128'de Troyes'da konunun müzakeresi için Konsül toplandı. Konsüle çok sayıda yüksek din görevlisinin yanında özellikle Citeaux Başrahibi Etienne Harding ve Clairvaux Başrahibi Saint Bernard da katıldı. Tapınakçıların gerek örgütlenmesinde gerekse ilerlemesinde en fazla katkısı olan bu kişi, tarikatın kurucularından Andrew de Montbard'ın kuzeniydi. Tapınak şövalyeleri'nin nizamnamesini, kendi mensubu olduğu Cistercian mezhebinin ilke ve kuralları doğrultusunda kaleme aldı, konsüllere Tampliye Örgütünü yeniden takdim etti. Tatmin olan Troyes Konsili, İsa'nın fakir şövalyeleri adıyla dinsel şövalyelik tarikatının kurulmasına ve tüzüğünün Saint Bernard tarafından hazırlanmasına karar verdi. Böylece Tampliye tarikatı resmen kurulmuş oldu.

"Bernard'ın belgesi, "de laude novae militae",[13] Christendom'u bir ucundan diğer ucuna geçti, hemen ardından tapınakçı askerlerin sayısı arttı, aynı zamanda Avrupa'nın kralları ve baronlarından bağışlar, hediyeler Tapınakçıların

kapısına düzenli olarak gelmeye başladı. Şaşırtıcı bir süratle, dokuz şövalyeden oluşan küçük grup, Tapınakçılar şirketine dönüştü. Kısacası onun sayesinde Tapınakçılar benzeri görülmemiş ayrıcalıklara sahip oldular; diğer dini tarikatlara tanınmayan imtiyazlar elde ettiler. Ortaçağın en başarılı askeri, ticari ve mali organizasyonlarından biri oldu. Kutsal topraklardan Avrupa'ya kadar her yerde bir "efsane" olarak dilden dile dolaşmaya başladılar. Örgüt kısa bir zaman diliminde, dokuz şövalyeden iyi eğitimli on binlerce çalışana ve muazzam bir sermayeye sahip dev bir şirkete dönüştü. Yeni üyeler, para ve arazi teklifleri her yerden akmaya başladı. Kısa zamanda inşa edilen pek çok kale, çiftlik ve kilise, tapınak şövalyeleri ve hizmetçileri tarafından kullanıldı. Tapınakçılar gemileri teçhiz ettiler, hem ticaret hem de savaş gemisi filosu oluşturdular, zamanla dönemlerinin en tanınmış savaşçıları, seyyahları, bankerleri ve finansörleri oldular. % 60'a varan faiz oranlarıyla borç veren örgüt Avrupa'daki servetin büyük bir bölümünü elinde bulundurur duruma geldi. O derece zenginleştiler ki Avrupa'nın kralları borç para bulmak umuduyla kapılarını çalıyordu. Bunun sonucunda da krallıklar büyük oranlarda borçlu duruma düştüler, diğer bir ifadeyle Avrupa ekonomisi bu örgüte bağımlı hale gelmişti. Bir dönem, İngiliz krallığının mali işleri Tapınakçıların Londra'daki merkezinden, Fransız krallığı'nın mali işleri ise yine bu örgütün Paris'teki merkezinden yönetiliyordu. Söz konusu durum, onlara krallar ve alınan kararlar üzerinde söz sahibi olma, hatta istedikleri gibi kralları yönlendirme imkanı verdi.

Bu durum kutsal topraklarda menfaat arayan ve Fransa'yı muhtemel bir haçlı seferi için lider konumda gören Fransa kralı Güzel Philip'i kızdırmakta gecikmedi. Papalığı da kuklası haline getiren Philip tasfiyeye girişti ve bunun için yüzyıllar boyu devam edecek bir söylentiye başvuruldu. Buna göre Tapınakçılar Kudüs'te bulundukları dönemde bir değişim yaşamışlardı. Photius zamanından beri Roma'nın dinsel

otoritesine gizli ya da açık daima düşmanlık gösteren bir piskoposluk olan Constantinople Patriğinin önünde ant içen Tampliyelerin ilan edilen görevi, kutsal yerleri ziyarete gelen Hıristiyanları korumaktı. Ancak bunun ardında gizli amaçlar edindiklerine ilişkin söylentiler Hıristiyan dünyasına yayılmaya başladı. Söylentilere göre Tapınakçılar Hıristiyanlık inancı yerine başka öğretiler kabul etmişlerdi.

Bunun temelinde ise, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nda "keşfettikleri bir giz" yatıyordu. Zaten Tapınakçıların Kudüs'teki asıl hedefleri, Süleyman Tapınağı'nın harabelerini araştırmaktı; Tapınakçılar "Filistin'e giden Hıristiyan hacıları korumak" şeklindeki amacı sadece bir kılıf olarak kullanmaktaydılar. Gizli amaçları Ezekiel'in haber verdiği modele uygun olarak Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa etmekti. En baştan beri Roma'nın ve onun krallarının egemenliğine karşıydılar ve amaçları, zenginlik ve güç elde etmek ve gerekirse savaşarak kabalistik dogmayı yerleştirmekti. Dolayısıyla tarikatı kuran dokuz şövalyenin gerçek amacı, Yahudiliğin ve eski Mısır'ın gizli geleneklerinin özünü içeren kalıntıları ve yazıları bulabilmek için bölgede araştırma yapmaktı. Amaçlarına ulaşmışlar ve Hıristiyan bir dünyada doğmalarına, Hıristiyan kökenden gelmelerine rağmen, Hıristiyanlıktan tamamen farklı bir inanca ve felsefeye bağlanmalarına neden olan, sapkın ayinlere, kara büyü ritüellerine yönelten bir kaynağa ulaşmışlardı: Kabala!

Kabala, kelime anlamıyla "sözlü gelenek" demektir ve sözlüklerde, Yahudi dininin mistik, ezoterik bir kolu olarak tarif edilir. Bu tanıma göre, Kabala, Tevrat'ın ve diğer Yahudi dini kaynaklarının gizli manalarını araştıran bir öğretidir. Ancak birçok Hıristiyan ve Müslüman'ın günümüzde de sürdürmekte oldukları ve o dönem Hıristiyan aleminde kök salmış bir düşünüşe göre Kabala'nın gizeminin ardında daha farklı gerçekler vardır. Bu görüştekilerin vardıkları sonuç ise, Kabala'nın, Yahudiliğin temeli olan Tevrat'tan da önce var olan, "Pagan" kökenli bir öğreti olduğudur.

1308'de Fransa kralı 4. Philip, Tapınakçıların zenginliğinden rahatsız olmaya başlayan halkın da desteğini alarak liderlerini kafirlik ve cadılıkla suçladı. Philip'in yaptığı büyük çaplı komplo sayesinde halk da galeyana getirilerek Avrupa çapındaki şövalye avı başlamış oldu. Şövalyeler, eşcinsel ilişki, haç'a tükürme, Baphomet adlı bir iblise tapma gibi suçlarla yargılandılar. Çoğu dayanılmaz işkencelerden geçirildi[14] ve bu şekilde yapmadıkları suçları itiraf etmeleri sağlanarak, engizisyon mahkemesinde Baphomet'e taptıklarını kabul ettiler. Büyük bölümü Fransa'nın Mountfaucon meydanında asılmış veya yakılmış, son büyük üstat Jack de Molay Güzel Philip'in gözleri önünde kazığa bağlanıp yakılmıştır. Büyük üstat ölmeden hemen önce krala lanet okumuş ve bir yıl sonra öleceğini haykırmıştır ve ne kadar enteresandır ki kral tam bir yıl sonra bugün nedeni belli olmayan bir şekilde ölmüştür. İddialara göre suikast ve zehirleme konusunda uzman olan Haşşaşinler ile bir dönem yakın ilişki içerisindeki Tapınakçılar için bu iş pek de zor olmamıştır. Bu yüzden de Philip'in ölümü pek de sürpriz olmamıştır. Bu katliamdan kurtulabilen üyeler ise gemilerle başka ülkelere, başka kimliklerle göç etmek ve saraylara sığmayan serveti hem gemilerle başka bir yere götürmek hem de Fransa'nın asla bulunamayacak bir köşesine gizlemek üzere kaçmışlardır.

Haklarındaki binlerce rivayet içinde en güvenilenlerinden biri; sırf Kudüs'e tek bir şeyi aramak için yollandıklarıdır. Amaçlarının, yıllardan beri gizlenen kutsal ganimet'i ele geçirip Avrupa'ya getirmek olduğudur. Bu ganimetin ya İsa'nın kutsal kâsesi ya da Musa'nın Yahudileri 40 yıl Kenan ilinde dolaştırırken beslenmelerini sağladığı mucizevi Ahit Sandığıdır. Ne kâse ne de sandık yerleriyle ve gerçek olup olmadıklarıyla bir sırdır. Ancak Tapınakçıların oradan bir şeyleri aldıkları ve güçlerini bundan sağladıkları iddiası çok yaygındır.

Hitler "Tapınak Şövalyeleri Kardeşliğini kuracağız" söz-

leriyle, onların geçmişte bir dönem başardıkları gibi yine onların izlediği yollardan giderek Avrupa'nın tüm siyasi ve ekonomik güçlerini tek elde toplayacağını, Avrupa'nın tek efendisi olacağını ima etmiştir. 1937'den kalma ünlü bir poster Hitler'i bir Tampliye şövalyesi kılığında, kutsal zırhı kuşanmış olarak, şeytanla savaşa hazırlanırken göstermektedir. Nietzsche, içerdiği hastalıklı Hıristiyan şövalye ülküleri nedeniyle, Wagner'in "Parsifal" operasından nefret etmişken, Nazi kadroları bu yapıtı büyük coşku ile karşılamışlardır.

Hitler Tapınak Şövalyeleri kardeşliğini kurmak için en sadık adamı ve ona gözü kapalı itaat eden Heinrich Himmler'i görevlendirmişti. Himmler önceleri Hitler'in özel koruması olan ve sayıları çok az olan ancak zamanla büyüyen ve ordu niteliği alan S.S.leri Cizvitler, Tampliyeler ve diğer Haçlı tarikatlarının modellerine uygun örgütlemişti. Hienrich Himmler tamamen saf ve Aryan ırkının önünü açması için organize edilmiş S.S.ler için farklı düşünceler üretiyordu. O, S.S. birliğini askeri-dini bir düzene sokmak istiyordu. Bu düzen Aryan mistisizmi olacaktı. Himmler "Bir araya gelmemiz ve ilerlememiz tamamen Nordik kurallarına göre olacaktır. Böylece çok ileriye giden bir geleceğin yolunu açmış olacağız" demiştir. S.S. birliğinin gerçekleştireceği ritüeller ve hatta antrenmanlar için, Himmler eski Töton kabilelerinin mistik geçmişini araştırmıştı. Verdiği emir ile Irk ve Yeniden Düzenleme bürosu Aryan ırkından geldiği düşünülen uygarlıkların topraklarında arkeolojik kazılar yapıyordu. Antik Germen kabilelerini araştırmasında yardımcı olması için Himmler dönemin önde gelen okültlerinden birini görevlendirdi. Bu adam, amacı son okült rahip-kral olmak olan, Alman mistisizm ve Neo-paganizm üzerinde nüfuz sahibi Karl Maria Wiligut'tı.

1866 senesinde Viyana'da doğan Wiligut, Birinci Dünya Savaşında Avusturya ordusunda albay olarak görev yaptı. Wiligut, atalarının yaşamış olduğu "taş devri ve öncesi"

çağlara ait hafızası olduğunu ileri sürüyordu. Dediğine göre binlerce sene önceki antik Germen kabilelerini görebiliyordu. Kendinde doğuştan gelen ve Aryan ırkına mensup medyum özelliği olduğuna inanıyordu. Wiligut'a göre, gördüğü görüntülerde Alman tarihi, kültürü ve kanı bilim adamlarının tahmin ettiklerinden çok daha eski zamanlara dayanıyordu. Wiligut'a göre, Alman ırkının ilk var olduğu tarih, M.Ö. 228.000'di. Wiligut, o çağlarda dünyanın tepesinde 3 tane güneş bulunduğunu ve dünyada devler ve başka inanılmaz yaratıklar yaşadığını söylüyordu. Wiligut, kendi atalarının dünyanın daha ilk günlerinde, hava ve suyun birleşmesi ile ortaya çıktığını düşünüyor, atalarının arasında Germen tarihinin önde gelen kahramanları bulunduğunu iddia ediyordu. Tarih boyunca ataları Aryan Almanların okült öğretilerine sadık kalmışlardı.

Himmler, Wiligut'un bahsettiği yeteneklerinden çok etkilenir ve onu Irk ve Yeniden Düzenleme Bürosunun Antik Çağ bölümünün başına getirir. Kısa bir zaman sonra ise Wiligut, yine Himmler'in kendisi tarafından S.S. yönetim kadrosunda tuğgeneralliğe yükselir.

1934'ten itibaren S.S. birliği Reich'ın içindeki en güçlü organizasyonlardan biri haline geldi. Himmler'in tüm polis teşkilatlarını ele geçirmesiyle S.S. partinin en güçlü ve istihbarattan sorumlu polisi oldu. Bu sıralarda Eugenics[15] programını yürüten Irk ve Yeni Düzen bürosu genişlemekteydi. Bu büronun büyümesi ve S.S. birliğinin sürekli güç kazanması Almanya içinde bir Almanya yarattı. Himmler, Karl Wiligut'unda yardımı ve elde ettiği güçler ile aklındaki acayip mistik inanışları yeni bir uygulamaya dökecekti. S.S. birliğinin okült merkezi yaratılmalıydı. Bir tapınak görevi görecek bu yer Rhine nehrinin kuzeydoğusunda kalan Wewelsburg kalesiydi. Bu kale 600'lü yıllarda inşa edilmiş ve10.yy.da Saxon kabilesi tarafından garnizon olarak kullanılmıştı.

Kale ormanın içinde çok güzel bir manzaraya sahipti.

Ziraat eğitimli ve kafasındaki en temel ideoloji "kan ve toprak" olan Himmler kalenin görünümünden çok etkilenmişti. Himmler, "S.S. birliğimiz için bir kale arıyorduk. Sonra bu yarı harabe olan ve antik Germen tarihine dek uzanan kaleyi seçtik" demişti. 1934 senesinin sonlarında S.S. kaleyi satın aldı ve hummalı bir restorasyon çalışmasına başladı. Karl Wiligut kalede Himmler ile çalışmaya başladı ve kısa zaman sonra antik bir kehanetten söz etmeye başladılar. Wiligut "Bu kehanet, hakkında konuştuğumuz büyük, karar verici savaş hakkındadır" demiştir. Bir efsaneye göre, Wewelsburg kalesi, Avrupa'nın Asya ile olan savaşında Almanya'nın büyülü garnizonu olacaktır. Bu efsane, Himmler'in S.S. birliğinin Asya'dan gelen kuvvetlere karşı koyacağı düşüncesi ile tam olarak uyuşmaktadır. Himmler kendisini şimdiden efsanelerdeki milenyum savaşına hazırlamaktadır. S.S. gücü, Avrupa'nın aşılması en zor kuvveti haline gelmelidir.

Nazi kökleri Almanya'nın temeline iyice salınırken, Himmler, Willigut'ın yardımları ile ritüel düzenini gerçekleştirmekle uğraşıyordu. Onun gözünde S.S. yönetimi askeri üsler olmanın yanında rahiplerdi ve rütbeleri nasıl farklılaşıyorsa, farklarına göre değişik amblemler taşıyacaklardı. Himmler'in gözüne girmeyi başaranlar ise S.S. Hançeri ile ödüllendirileceklerdi. Bu hançer S.S. birliğinin asilliğinin gizli işaretiydi. Başarılı olan S.S. üyeleri ise onurlandırılmak adına S.S. yüzüğü ile ödüllendiriliyorlardı. İçerdiği semboller mistik özellik taşıyordu. Zafer anlamına gelen yıldırım şeklindeki "-s" runiği yüzüğün dört kenarında bulunmaktaydı. Ayrıca selamlama ve yok etme, çevreleme anlamı taşıyan "-h" runiği bulunmaktaydı. Aryan ırkının kaderini temsil eden Swastika da yüzükte yer almaktaydı. Halka şeklindeki yüzük diğer birçok Nazi yüzüğünden sadece bir tanesiydi. Tasarım Karl Willugut'a aitti.

1937 senesinde Heinrich Himmler, ölen tüm S.S. askerlerinin yüzüklerinin kendisine getirilmesi emrini çıkardı.

Kendisine gelen yüzükleri Wewelsburg kalesinin altındaki gizli bir yere koyacak, bu sayede S.S. üyelerinin ruhları daima belirledikleri mistik, okült düzene, Nasyonalist ve Antik Germen inançlarına bağlı kalacaklardı. Bu esnada kale mimar Hermann Bartels önderliğinde sahip olunan ideoloji kapsamında restore ediliyor, kale cepheleri genişletiliyor, duvarlara ideolojik figürler ve semboller yerleştiriliyor, çevresindeki ormanlık alan güzelleştiriliyordu. Ayrıca kalenin ana kapısına bağlanan bir köprü de yapıldı. 1938'e kadar ilk doğu, ardından batı cephesi biten kale S.S.in gizli yapısını temsil eden yer olmakta gecikmedi. Himmler kutsal tapınağına sadece kendi izin verdiği üst düzey Nazi partililerin girmesine izin veriyordu. Kalenin iç ve dış restorasyonunda, kendi gizli tapınağına neler eklediği bilinmeyen Himmler, Bartels'e yerel şirketlerden değil, yapılacakların gizli kalabilmesi için Almanya'nın dört bir yanından getirilen işçiler kullanmasını söyledi.

Himmler iç mimaride su gibi para harcadı. Döşemeler, mobilyalar, kapılar, her şey özenle yapıldı. İlgi çekici bir başka mimari duvarların köşelerinde bulunan döner merdivenlerdi. Üst düzey S.S. subaylarının odaları ise daha ilginç bir dekorasyona sahipti. Almanya'nın dört bir yanından getirilen antik kalıntılar odalara yerleştirildi. Her oda, farklı bir Germen Tanrısının ismine sahipti. Himmler, "En eskinin ruhları bu kalede gelecek olsunlar" demişti. Wewelsburg kısa zamanda Orta Çağ savaş lordlarının mabetleri gibi bir yere döndü ve Nazi Okültizminin merkezi haline geldi.

Wewelsburg'u mistizmin merkezi haline getiren Himmler, bir yandan da kendi düzeninin temellerini oluşturacak, Lebensborn[16] kapsamında yetiştirilen çocuklara da daha doğar doğmaz okültizmi aşılıyordu. Buna göre erkek çocuklarının alnına S.S. asillik sembolü hançer ile bir kere dokunulurdu. Annelere, "Unutmayın, siz bu klanın sonu gelmez döngüsündeki bağsınız" deniyordu. Himmler'in düşünmesi gereken bir şey vardı. Yüz binlerce, hatta milyon-

ları bulacak bu S.S. neslini nasıl yönetecekti. Himmler her zamanki gibi sorunu antik çağlardan yararlanarak çözdü. Tıpkı yuvarlak masa şövalyeleri gibi, 12 tane üst düzey S.S. yetkilisinin oluşturacağı bir yönetici grubu kuracaktı. Toplantılarını yapacakları ve ritüellerini gerçekleştirecekleri yer ise Wewelsburg kalesiydi. Kalenin kuzey duvarı bir kule ile sonlanıyordu. Tepesinde ise devasa bir yuvarlak olan bir tapınak vardı. Duvarlar tam 3,6 metre kalınlığındaydı. Odanın etrafı 12 sütun ile çevriliydi. Zeminin ortasında ise 12 Swastikadan oluşan ve güneşin ışınlarını temsil eden çember şeklinde bir mozaik vardı. Bu ilginç tapınakta Himmler ve 12 "başrahibi", yani S.S. üst düzey yetkilileri, Aryan ırkının ruhu ve Germen atalarının ruhları ile iletişim gerçekleştiriyorlardı.

Kulenin altında, yeraltında hazırlanmış olan bir türbe vardı. Himmler türbesi, ya da "Valhalla" adı verilen bu türbe, Himmler'in reenkarnasyon ile tekrar dünyaya geldiği hali olduğunu düşündüğü 9. ve 10. yy.larda yaşamış Alman Kralı I. Henry'e adanmıştı. Burada ölüler için seremoniler düzenleniyordu. Türbenin ortasında çemberin içinde, ölmüş olan S.S. subayının ahşaptan yapılmış hanedan arması seremoni eşliğinde yakılıyordu. Duvarların etrafında 12 tane taş perçinleşmişti. Bu taşların her biri bir gün dünyadan ayrılmış olan şövalyenin küllerinin anısına sahip çıkacaktı. Hanedan simgesinin yakıldığı çemberin ortasındaki oyukta ise düzenin simgesi vardı. Bu seremoni ırkın devamı için daimi olarak kabul ediliyordu.

"Lebensborn kapsamında yetiştirilecek bir bebeğin kutsama merasimi"

Himmler, S.S. içindeki üst düzey askerlere, gelecek 10 sene içinde çok büyük bir savaş olacağını, dünyanın tüm alt

sınıf ırklarının Almanya'ya savaş açacağını söylemişti. Almanya ise, Töton kültürünün kralı ve Aryan insan ırkının tanrısı olarak onlara karşı çıkacaktı. Beyaz ırk ve beyaz olmayan ırkların birbirini yok etme savaşı Himmler'e göre kendileri tarafından başlatılacaktı. Zamanla S.S.ler basit bir polis ya da muhafız birliği olmaktan çıkmış, hiyerarşik düzene dayalı dinsel bir tarikat niteliği kazanmışlardı. Tüm bunları pekiştirmek ve ritüeli tamamlamak için kendilerine simsiyah bir üniforma seçmişlerdi. Üstlerine "Kadavergehorsam" diyor ve onlara ölü gibi mutlak itaat ediyorlardı. Artık S.S.ler Thule'ün ezoterik ve okült inançlarını pratik olarak gerçekleştiren bir örgüt olmuştu. Öyleki Himmler içerideki örgütlenmeyi tamamladıktan sonra S.S.lerin arasından seçilmiş bir araştırma grubu kurarak onları, kendilerinden önceki Tapınakçıları ve diğer okült derneklerden tarih içerisindeki yerlerini, gelişmelerini, onlardan kalan yazıtları ve belgeleri araştırmakla görevlendirdi.

1935 senesinde Germen kalıtımını ve eski çağlardaki Germen tarihini araştırmak için bir komisyon kuruldu. Asıl amaçları Nordik-Germen mirasını araştırmaktı. Daha sonradan S.S. araştırma grubu olan bu örgütün adı Ahnenerbe'ydi. Ahnenerbe tüm dünya genelinde eski uygarlıkları incelemek adına keşif seferlerine çıktı, sayısız delil ve örnek toplandı, filmler çekildi. Özellikle savaş yıllarında başta Yahudi esirler olmak üzere tutsaklar çeşitli bilimsel deneylerde kullanıldılar. Bunlardan bazıları Luftwaffe pilotlarının, daha yükseklerde uçabilmelerini sağlamak adına geliştirilmek istenen teknoloji için yüksek basınçlı odalara simülasyon denemeleri amacıyla sokulmalarıydı. Ayrıca Yahudiler kadavra olarak kullanılıyor, kafatası deneylerinde başı çekiyorlardı.

Ahnenerbe 1937'e kadar 3.Reich genelinde 50 şubeye yayıldı. Tibet'ten Roma'ya, Polonya'dan Bolivya'ya, Kanarya Adaları'ndan İzlanda'ya kadar dünyanın birçok köşesine keşif

seferleri yapıldı. Ahnenerbe bilim adamları özellikle Tibet ve Roma üzerindeki araştırmalarında, dünyada geçmiş zamanlarda da Aryan ırklarının var olduklarına kanaat getirdiler. Ahnenerbe'nin elde ettiği bulgular, Nasyonalistlerin sahip olduğu ideolojiyi iyice güçlendirdi. Alman bilim adamları vardıkları sonuca göre, bir zamanlar yükselen uygarlıkları ve yarattıkları eserleri Aryan ırkı olma özelliklerine dayandırdılar.

Hitler'e göre kültürler üçe ayrılıyorlardı: Bulan, inşa eden-koruyan ve yok edenler. Aryanlar 1. sınıfa dahildiler. 1937'de Nuremberg'de gerçekleştirilen törenlerde Aryan ırkının ve Swastika'nın gizemleri kutlanıyordu ancak ortaya çıkan kostüm ve heykeller Ahnenerbe'nin keşifleri ardından değişiklik göstermişti. Bu ruhani ritüelleri tasarlayan kişi Nazi partisinin önde gelen isimlerinden Alfred Rosenberg'di. Rosenberg partinin ideolojisini temsil eden önemli bir fikir kaynağıydı ve Yahudi soykırımı, gerçekleştirilen ritüeller, ırk teorisi gibi fikirler onun öncülüğünde ortaya çıkmıştı. Rosenberg kendi sözleri ile Nasyonalistlerin mistik gizemleri hakkında "Yeni bir mistisizm doğmakta. Bu kanın mistisizmi. Bu, tanrısal insanın kanı vasıtasıyla korunacağına yönelik olan inanış, Nordik ırkı eski inanışların yerini alan yeni gizemdir." demişti.[17]

Bunun yanı sıra Graal[18] ile Tapınakçılar ve katharlar arasındaki ilişkiler bir S.S. teğmeni olan Otto Rahn tarafından da bilimsel olarak incelenmişti. Rahn yaşamını Graal'ın Avrupalı ve Ari niteliği üstünde titizlikle derin düşünmeye adamıştı. Rahn'a göre tapınakçı ruhu keltik, druidik kökenliydi. Ona göre bu geleneğin beşiği uzak-kuzey uygarlığın beşiği olan Avalon Adası'ydı. Tapınakçı geleneğine göre İsa Yahudi değil bir kelt idi ve İncil'de tüm anlatılanlar hermetik bir alegori idi. Öte yandan teslisin bir Ari kavramı olduğu Tapınakçılarca ileri sürülmüştü. Tapınakçı yasasındaki üç sayısının ağır basmasının bir nedeni de ermiş Bernard gibi

druid kökenli biri tarafından yazılmış olmasıydı. Otto Rahn, 1938 yılında Güney Fransa'da "Holy Grail"i (Kutsal Kâse) aramaya koyulmuştu. Ne var ki, İsa'nın soyundan gelenleri ya da "Son Yemek"te kullanılan bir şarap kadehini aradığını unutmuş görünmektedir, zira Kahn'a göre Grail, "tanımlanması olanaksız büyüklükte bir güç kaynağıdır". Nazilerin gerçekten "Ahit Sandığı"nı arayıp aramadıkları ise bilinemiyor, ancak Yahudilerin bu kutsal eşyasını ele geçirmek için Kuzey Afrika ve Mısır'da araştırmalar yapmak üzere planlar hazırladıkları hakkında kanıtlar mevcuttur.

Geçmişteki tapınakçı örgütlerin etkisi ile kurulan Thule örgütü hızla Nazi Partisi ile kaynaşmıştı. Artık mücadelesini daha ağırlıklı olarak siyasi açıdan vermeye başladığı 1919 yılında Karl Houshofer, Kara Taşın Lordları[19], Kara Güneş[20] ve Thule'ün bazı üyelerinin katılımıyla aynı düşünce ve amaca sahip ikinci bir tarikat "Vril Gessellschaft"ı diğer adıyla "Işık Kardeşliği" örgütünü kurmuştu.

Karl Houshofer'a göre Vril bir teknolojiden veya bir dünya görüşünden çok daha fazlasıydı, o kozmik bir dindi. Vril düşüncesi Almanya'dan çıkarak dünyaya yayılmasına rağmen evrensel mesajlar taşıyordu. Haushofer'e göre Vril, global ve evrensel mesajlar taşıyordu. Vril milliyetçilik değil, bir görev şuuru anlamına geliyordu. Ona göre bütün Avrupalıların ve Avrupa kökenli insanların kuracağı yeni bir millet söz konusuydu. Eğer Avrupa, Almanya merkezli olmak üzere birleşirse ebediyen bütün dünyanın hayrına ve barışa hizmet edecekti. Gelecekte Avrupa milletleri arasında Alman, Fransız, İngiliz, İsveçli, İrlandalı, İtalyan, İspanyol, Macar, Yunan gibi ayrım olmayacaktı. Tek bir "Avrupa Milleti" olacaktı ve bu millet başkalarına egemen olmak üzere ebedi düzen ve adaleti gerçekleştirecekti. [21]

İşte Vril örgütünün kurucusuna göre temel düşünce buydu, yani bütün insanlara karşı adil davranmaktı. Vril düşüncesinde baskı ve grup egoizmi yoktu. Bu da yaklaşık bin

yıllık barış ve anlayış dönemi anlamına geliyordu. Vril örgütüne hâkim olan mistik düşünceyi ortaya koymak için Kara Taşın Lordlarına ait ISA "Is" kutsal emirlerini içeren kitapları incelemek gerekir. Buna göre:

Bu taraftaki ve "diğer" taraftaki bütün dünyalarda, ışık ve karanlık arasında yani ışığın iyi kahramanları ile karanlığın kötü uşakları arasında büyük bir savaş vardır. Her kim bilerek veya bilmeyerek kendini bu savaşın içinde bulursa sabretmelidir. Dünyada yalnız manevi bakımdan güçlüler, bu büyük savaşa katılmaya hak kazanırlar. Zayıflar, cesurca davranışlar ve iyi düşüncelerle kendilerine "ışıktan koruyucu" bir kalkan inşa edebilirler. Diğer taraftan sınırları çok uzakta değildir, harika ayna sanıldığından daha yakındır. "O taraf" ile bulunduğumuz yer arasındaki sınır bir ayna gibidir. Bu taraftaki insan aynada kendi yansımasını görür. Öteki tarafta ise; berrak bir camdan bakar gibi görür ve bu taraftaki dünyaya geçmek ister. Dünyadakiler öbür tarafa ancak dünyevi ölüm yoluyla geçebilirler. Yaşam ebedidir. Her ölümlü dünyevi ölümden sonra, öbür tarafın krallığında yeniden doğacaktır. Başlangıçta olduğu gibi ölüm yoktur. Öbür taraf krallığında her şey bu maddi dünyadan oldukça farklıdır. Yalnız "Yeşil Ülke" geniş bir alan olarak tüm krallığı kaplar. Burada bütün varlıklara uygun bir titreşim, titreşimin de bir rengi vardır. O da yeşildir. Dünya'ya yakın bir yerde "Nebelheim"[22] bulunur. Burada iki taraf birbirine karışır ve burada kötü yaratıklar[23] insanlar için bir tehdit oluşturur.

İnanca göre kutsal emirlere inananlara "Marduk'un Mızrağı" verilmiş ve bu sayede insanlara öbür tarafa, dünyevi ölüm ile geçebilecekleri sırrı verilmiştir. Marduk mızrağına sahip olanların yeşil ülkedeki savaştan ve Nebelheim'deki halklardan korkmalarına gerek yoktur. İnananlar "İştar'ın Aynası"na sahiptirler ve onlar bu taraftaki ve öbür taraftaki savaşçılardır.

Vril'in kuruluşunda yer alan üç farklı örgütten en etkini Kara Taşın Lordlarıydı. Vril loca belgelerine göre Kara Taşın Lordları ve Vril örgütünün iç içe geçtikten sonra ortaya koyduğu tezler ve inançlar şunlardı:

- ILU öğretisine göre tüm insanlar "Düşkün Melekler"[24] idi. Bu taraftaki kozmos insanların ebedi hakikati bulması için var olan, Tanrı Krallığı ve cehennem arasında bir yerdi. Öbür tarafta da, bu tarafta olduğu gibi ışık ve karanlık arasında bir savaş vardı. İnsanlık bu savaşın en önemli dönüm noktasına yeni bir çağa doğru yaklaşıyordu. Büyük nihai savaştan sonra bin yıllık "Barış Krallığı" gelecekti.
- Dünyalılar Alman ve kardeş iseler; ışığın tarafında savaşa girerler.
- Şeytanın nasıl itaatkâr bir halkı varsa, Tanrı'nın da seçilmiş bir halkı vardı. Bu halk Almanlardı!

Thule örgütü daha çok siyasi gündem ve madde dünyası ile ilgilenirken, Vril örgütü dikkatini öbür taraf üzerinde yoğunlaştırmıştı. Vril örgütü; Atlantis, Thule ve diğer kayıp uygarlıklar ile Mezopotamya, Cermenler ve Sümerliler arasındaki bağlantılarla ilgili çalışıyordu.

Vril inancına göre çok eski devirlerde "El İnsanları" Boğa takımyıldızının bir yıldızı olan Aldebaran'dan[25] dünyaya gelmişlerdi. Bunlar Sümi-er (Sümerler) olarak da bilinirlerdi. Bu sebepten Babil'in sembolü "kanatlı boğa" idi. Diğer bir deyimle, iddialara göre; Aldebaranlılar, Sümerlerdi. Yani onların atalarıydı. Gerçekten de Sümer lisanı binlerce yıl boyunca Mezopotamya ile sınırlı kalmamıştı ve bu lisan yeryüzündeki hiçbir dil grubuna girmiyordu. Zamanla Vril örgütünün okültistleri öbür taraf vasıtasıyla Aldebaran'dan medyumsal haberler almaya başlamışlardı. Burada en çarpıcı

nokta haberlerin eski Sümer lisanı ile gelmesiydi. Bu gelen yazıların deşifre edilmesi sırasında, 13. yüzyıldan beri Güney Alman Tapınakçılarının elinde bulunan bir tapınakçı belgesinin de çözülmesini sağladı. O güne kadar bu belgelerin Fenike dilinde yazıldığı sanılıyordu, fakat daha sonra bu deşifre işlemleri sırasında yazıların Sümer dilinde olduğu anlaşıldı. Bu bilgiler ışığında, Bavyera Tapınakçılarının büyük üstadı Künkel Koch ve arkadaşlarının Aldebaranlılarla ilişki kurdukları anlaşıldı. Muhtemelen onlar bu temastaki gerçeğin farkına varamadılar, Aldebaranlılardan aldıkları mesajları öbür taraftan geliyor diye yorumlamışlardı. Vril mensupları, ISA "Is" tezahürlerini büyük ihtimalle Aldebaranlı bir varlığın dünyamızı ziyareti olarak değerlendirmekteydiler.

Kara Taşın Lordlarının sembolü birleşmeden sonra Vril mensupları tarafından yeniden yorumlandı. Kanatlı bir boğa ile tasvir edilen tanrı; boğa takımının ilk yıldızı Aldebaranı sembolize ediyordu. ISA "Is" ise; Aldebaranlı bir imparatoriçe idi. Kara Taşın Lordlarının kutsal eşyaları arasında yer alan "ayna" ise; bu taraf ile öteki taraf arasındaki görünmeyen duvarın eski doğudaki sembolüyken, "Mızrak" da bahse konu aynaya gidebilmek için kullanılan vasıtaydı. Bu görüşler ele alındığı zaman her şeyin diğerine uyduğu ve birbirini tamamladığı gözlemlenmişti. Aldebaranlılar, Almanların karanlık güçlere karşı verdikleri savaştaki en büyük müttefikiydiler.

Aralık 1919'da Thule, Kara Taşın Lordları ve Vril örgütünden küçük bir grup Berchtesgaden yakınlarındaki Ramsau'da bir orman evinde toplandılar. Aralarında ünlü medyum Maria Orsitsch ve Sigrun olarak bilinen başka bir kadın medyum daha vardı. Uzayın derinliklerinde bulunan uygarlıklarla bu kadınları kanal olarak kullanarak ilişki kurmak ve ileri bilgiler alınmak isteniyordu. Temas kurulduktan sonra Maria hiç bilmediği bir dilde mesajlar almaya başladı. Bu mesajlarda uçan bir makinenin yapımıyla alakalı bilgiler yer almaktaydı. Maria ve Sigrun'un aldıkları psişik mesajlar yazıya dökülerek

Vril Örgütü'nün dogmaları haline getirildi. Vril yazılarından anlaşıldığı kadarı ile bu telepatik mesajlar dünyadan 68 ışık yılı uzaklıktaki Aldebaran Güneş Sisteminden geliyordu. (Bkz. Bölüm 4 Aldebaranlılar)

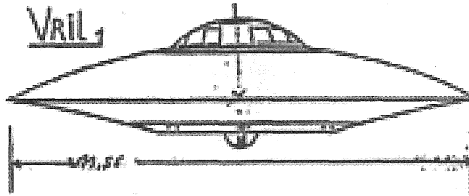
Aldebaran yıldızının (gezegeninin) çevresinde iki gezegen bulunuyordu. Bu sistemde efendi olan, "Işıklı Tanrısal İnsanlar" (Aryanlar) ve diğer ırklar bulunuyordu. Diğer ırklar, ışıklı tanrısal insanların iklimsel değişikliklerle negatif mutasyona uğramalarının sonucu ortaya çıkmışlardı. Mutant ırklar, daha geri bir zihinsel gelişim düzeyindeydi. Irk karışımı arttıkça, bu halkların zihinsel gelişim süreçleri daha da gerilemişti, sonuçta Aldebaran güneşi büyümeye başladığında, bu ırklar atalarının sahip olduğu uzay yolculuğu teknolojisine sahip olmadıkları için, gezegeni terk etme şansını yitirmiş bulunuyorlardı. Aşağı ırklar, efendiler ırkına bağlı olarak onlarla birlikte uzay gemileri ile gezegeni terk ederek, diğer yaşanabilir gezegenlere gelmişlerdi. Bu ırk farklılıklarına rağmen, ırklar arasında karşılıklı bir saygı ve hürmet vardı. Hiçbiri diğerinin yaşam alanına tecavüz etmezdi. Dünyadakilerin aksine tanrısal insanlarla, diğer ırklar birbirlerinin haklarına saygı gösterirdi.

"Işık saçan tanrısal insanlar" yani efendiler ırkı, Aldebaran Güneşi'nin genişlemesi ve bunun sonucunda ısının yüksek seviyelere ulaşması sebebiyle gezegenlerini terk etmek zorunda kalmışlardı. 500 milyon yıl önce asteroid kuşağında bulunan Maldek'i (Marduk)[26] daha sonra da Mars'ı kolonize etmişlerdi ve muhtemelen Mars yüzeyindeki piramitler ve yüz bu gelişmiş uygarlığın eseridir. Daha sonra Aryanlar dünyaya geldikleri zaman Sümerler olarak bilindiler. Vril Örgütü üyeleri bu mesajları incelerken, eski Sümer dilinin Aldebaranlıların diline ve Almanca'ya oldukça benzediğini keşfettiler. Böylece; Vril Örgütü'nün gündemine, çok acilen uçan disklerin yapımı meselesi girmiş oldu.

Vril UFOları

Başlangıçta medyumsal, daha sonraları fiziksel temas yoluyla Aldebaranlılar'dan Vril yazıları aracılığıyla UFOların yapımı ile ilgili teknik bilgiler gelmişti. Vril örgütünün 1921 yılının ikinci yarısında belirgin bir şekilde Thule örgütünden ayrılmasından sonra, Vril örgütü Nasyonal sosyalist devlet yönetimine ve onun dünya görüşüne uzak durmaya başlamıştı. Vril örgütü üyeleri kesinlikle Nasyonal Sosyalist anlayışının karşısında değildi, fakat aynı zamanda onlar devleti yöneten güçlerin destekçisi veya taraftarı da değillerdi. Bu nedenle Vril örgütü, projeleri için devletten resmi bir destek ya da yardım alamamıştı. Ancak Vril örgütü kendi imkanlarıyla yaptıkları bir UFO'yu Brandenburg'a indirdikten sonra bu somut gelişme nedeniyle devletten yardım almaya başlamışlardı. Böylelikle aynı zamanda da Vril-I projesi de başlamış oldu. Projenin amacı bir avcı-disk geliştirmekti. Vril-I Dr.Schumann başkanlığında bir grup tarafından yapılmıştı. 1945 yılının ilk aylarına kadar, Vril-I'in başarılı bir şekilde birçok versiyonu imal edilmişti. Tek kişilik olan diskin yanında iki kişilik ve pleksiglas kubbeli başka bir disk daha yapıldı.

Vril-I Uçan dairesi'nin özellikleri

"Vril-I çizimi"

Şekil : Disk
Çap : 11,6 metre
Hız: 2900 km/saat
İtiş şekli : Schumann Levitatör
Kumandamodeli: Mag – Feld – Impulser 3a

Silahlar : 8 cm KSK (Lazer ışın topu) 2xMK 108 (makineli top)
Üretim adedi : 17
Deneme uçuşu sayısı: 84

"Vril-I deneme uçuşunda"

Vril I'i takip eden Vril II, prototip olarak yapılmasına rağmen, talihsiz bir kazaya uğradı. Reich Hava Savunma için düşünülen Vril IX planlanmasına rağmen bu proje hayata geçirilemedi. Vril disklerinin dezavantajı Vril gücü ile çalışan ve çok yer kaplayan bir motora sahip olmalarıydı. Avantajı ise; imalatının ucuz olması ve güvenilirliğiydi. Vril serisinin en başarılısı, kuşkusuz deneme uçuşlarında mükemmel performans gösteren, fakat savaşa yetiştirilemeyen, Vril VII modeliydi. V-7 tipi, disk şeklinde dönen halkalara sahip bir araçtı. Vril VII'lerin ilk prototipleri Alman ve Çek fabrikalarında yapılmıştı, fakat seri üretime geçirilememiş, dolayısıyla savaşta hizmete sokulamamıştı.

1943 Noel'inde Ostseebad Kolberg'de bir sahil şatosunda, Thule ve Vril örgütünün önde gelenleri ortak bir toplantı yaptılar. Daha önceleri Vril örgütü için kanallık yapan Maria Orschitsch ve Sigrun F. de bu toplantıya katılmıştı. Toplantının başında Almanya'nın karşı karşıya olduğu tehlikeler, savaşın gidişatı, düşmanların gücü, Almanya'nın savaştaki durumu, elde olan silahlar ve araçlar, azalan ham madde stokları vs. gibi konular ele alınıp, tartışılmıştı.

Toplantıda söz alanlara göre Almanya yok edilmek isteniyordu. Müttefiklere karşı son bir güçle saldırılmazsa, Almanya'nın içinde bulunduğu durumdan kurtulması çok zor

görünüyordu. Toplantının ilerleyen aşamalarında UFOların savaşa hazır hale getirilmesinin zorluklarından bahsedildi. UFOlar koruyucu alanları sayesinde, saldırıdan yara almıyorlardı, fakat bu koruyucu alan aynı zamanda içerden dışarıya herhangi bir silahla atış yapmaya da engel oluyordu. Bu nedenle UFOların uçuş özelliklerini de olumsuz yönde etkiliyordu.

S.S. E-IV[27] tarafından geliştirilen "ışık topları" da tam manasıyla etkili olarak kullanılacak durumda değildi. Bu genel durum değerlendirilmesi içine daha sonra "Aldebaran-Perspektifi" de dahil edildi. Aldebaran İmparatorluğu ile medyumsal olarak güçlü ve somut bağlantılar kurulduğu açıklandı. Vril mensupları "boyut kanalı"nda yolculuk yapabilen bir "uzay gemisi" üzerinde çalıştıklarını belirttiler. Bu gemi vasıtası ile 68 ışık yılı uzakta bulunan Alderbaran'a rahat ve hızlı bir şekilde gitmek mümkündü. Vril mensupları kendilerinin "medyumsal transkomünükatif" yolla sağladıkları Alman-Aldebaran ittifakının daha sağlam ve etkili bir şekilde yürümesi gerektiğini belirttiler.

Bu düşünceler 2-4 Ocak tarihleri arasında Adolf Hitler'e sunuldu. 2 Ocak 1944'de Hitler, Himmler ile Vril örgütünün önde gelen üyelerinden Künkel ve Dr. Schumann'ın katılımı ile gerçekleştirilen toplantıda bu ittifak konusu ele alındı. Bu toplantıda "Hitler karanlık bir önsezisinden bahsetti. O, Scharnhorst adlı savaş gemisinin kaybını "Gölgelerin Laneti" olarak tanımlıyordu. Hitler, Himmler'in ısrarı ile Künkel ve Schumann'ın düşüncelerini öğrenmeye karar verdi. Künkel ve Schumann birkaç kelime ile Aldebaran İmparatorluğu ile yapılan ittifaktan bahsetti ve Vril örgütünün çalışma toplantılarına ait tutanakları yani Aldebaranlılarla kurulan medyumsal temasa dair belgeleri Hitler'e sundular. Hitler bunları dinlerken, bir yandan da Himmler'e anlamlı bir şekilde bakarak, bütün bunları ciddiye alıp almama konusundaki şüphelerini hissettirmişti. Künkel, "Öbür taraf uçuşu" sayesinde muaz-

zam mesafeleri kat etmenin mümkün olduğunu ifade etmişti. O, Aldebaran hakkında gerekli bütün bilgileri Hitler'e vermişti. Künkel'in Führer'e anlattığına göre, Almanya ve Aldebaranlılar arasında "Düşüncesi" bir iletişim kurulmuştu ve bu halen de devam ediyordu. Hitler bunları dinlerken sabrının taştığını hissediyordu ki, tam bu sırada Himmler, Künkel'in açıklamalarını sonuna kadar dinlemesini rica etti.

Schumann, "İnterkozmik Araç" denilen Vril uçan dairelerinin plan ve fotoğraflarını Hitler'e gösterdi. Schumann ve Künkel, "Bu taraf-öbür taraf boyutlar kanalı" aracılığıyla Aldebaran'a uçmak ve oradaki yönetimle ittifak yaparak, Aldebaranlı uzay savaş gemilerini bu dünyaya getirmek için hazırladıkları planları da açıkladılar. Bu gemiler "Öbür taraf – bu taraf boyut kanalı" vasıtası ile dünyadaki savaşa sokulabilirse, Almanya'nın zaferi garanti edilebilirdi. Hitler o ana kadar tek bir söz bile söylememişti. Sonunda Himmler'e bütün bunlar için ne düşündüğünü sordu. Himmler, bütün bunların bir fantezi ürünü olmadığını ve araçların Vril örgütü mensuplarınca denemeleri şartıyla, akla uygun bulduğunu açıkladı. Hitler ilk defa, Schumann ve Künkel'e bütün bunların ayrıntılı olarak planlanıp planlanmadığını sordu.

Schumann, ilk uygun Vril aracının böyle bir uçuş denemesi için hazır olduğunu ve bu ay içinde ilk insanlı uçuş denemesini gerçekleştirebileceklerini belirtti. Yapılan hesaplara göre, farklı "öbür taraf zamanı" pilot ve mürettebat için bir sorun teşkil etmeyecekti. Bu taraf zamanıyla ölçüldüğünde Aldebaran'a varış 22-23 yıl sürüyordu ama aracın içindeki mürettebat için geçen zaman, boyut değişikliği dolayısıyla, yalnız birkaç gün sürecekti. Bu hesaplamalardaki en ufak bir yanlışlık bile Vril mürettebatının ölümüne sebep olabilirdi. Hitler, "Aldebaran savaş gücünün dünyaya yardıma gelmesi en iyi şartlarda 50 yıl sürer" dedi. Künkel, "Bugünkü Vril tekniği şartlarında bu doğrudur, fakat çok yakında daha iyi araçlar üretebileceğiz" diyerek cevap verdi.

Hitler'e verilen bütün bu bilgiler yine de onu tatmin etmemişti. Dünyaya gelecek olan bu varlıkların ne biçim yaratıklar olduğunu sordu. Künkel söz konusu halkın, insan ırkından olduğunu ve bir çeşit imparatoriçe tarafından yönetildiklerini söyledi. Hitler bütün bunları dinledikten sonra, onlara S.S.lerin desteği ile bu girişimi başlatabileceklerini söylemesine rağmen buna hiç inanmıyordu.

Führer karargahındaki konuşmadan hemen sonra, yani 2 Ocak 1944'de Vril-7'nin yapımı için tüm güçler seferber edilmişti. Vril mensuplarının perspektifinden bakıldığında bu o kadar basit bir şey değildi. Bu 45 m çapındaki uzay gemisi aslında genişletilmiş ve adapte edilmiş Vril-1 gemisiydi. Yalnız daha basit ve üretim tekniği açısından daha ucuz bir malzeme kullanılarak yapılmıştı. Vril-7 yapımında tamamen yeni hücre kaplamaları kullanılmış ve 1945 başlarında Traunstein yakınlarında S.S.lere teslim edilmişti. Vril örgütünün yaptığı "Vril-7" "uzun menzilli uzay gemisi projesi" olmasaydı, dünya insanları arasındaki iletişim yalnız medyumsal mesajlar kanalı ile sınırlı kalacaktı. Alman Vril-7 projesi çerçevesinde 2 tip başarılı uzay gemisi yapılabilmişti.

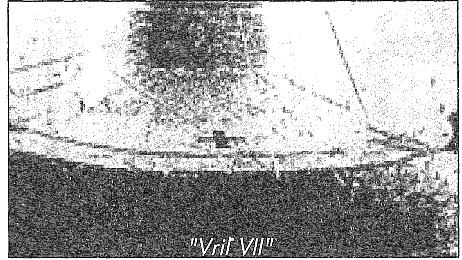
Vril-7, Ocak 1944'de ilk boyut kanalı test uçuşuna çıkmış ve bir saat sonra, çok hasar görmüş bir durumda geri dönmüştü. Yapılan araştırmalardan sonra bu hasarın, uzay gemisinin hücrelerinin zayıf yapılmasından kaynaklandığı anlaşıldı ve Vril-7 bir müddet dinlendirildikten sonra, hücreleri yenilenerek, bazı ilavelerle Nisan 1945'de S.S.lere devredildi. Bu işlemden sonra Vril-7'ler, dünyadaki gizli taşıma işlerinde kullanıldı. Hem yapı, hem de itiş şekli olarak, Vril-7, Vril-1'in oldukça genişletilmiş bir versiyonuydu. Fakat "Boyut Kanalı" yolculuğunu başaranın Vril-1 mi yoksa Vril-7 mi olduğu kesinlikle bilinmemektedir.

Vril-7'den sonra geliştirilen Vril-Odin Nisan 1945'de Untersberg-Berchtesgaden'den havalanarak 68 ışık yılı uzak-

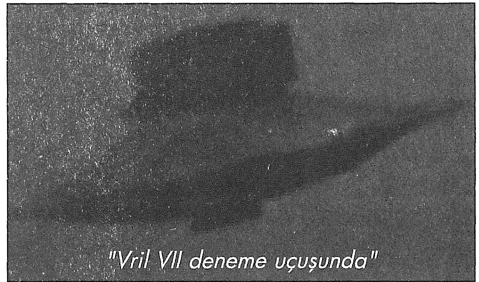
lıktaki Aldebaran'a doğru yola çıkmıştı. Savaşın sonuna gelindiği ve Alman Reich'ının yenilgisi de kaçınılmaz göründüğü için, "Boyut Kanalı" uçuş testi yapılmadan yola çıkma mecburiyeti ortaya çıkmıştı. Vril-Odin, Vril ve Hauenbu yapım tarzlarının karışımından ortaya çıkan ilk ve son başarılı prototip uzay gemisi olmuştu. Tek başına Haunebu motoru boyut kanalı yolculuğu için uygun değildi. Çan şeklindeki bir Haunebu uzay gemisi daha ilk denemesinde, bir daha hiç dönmemek üzere, boyut kanalında kaybolmuştu. Vril yapımı gemiler de tek başlarına boyut kanalı yolculukları için yeterli değildi. Bu sebeplerden yukarda anlatılan kombinasyon uygun görülmüştü. Vril-Odin, ilk defa Ekim 1944'den sonra, Haunebu-Vril II/3 kombinasyonu uzay gemisi projesi olarak ortaya çıkarmıştı. İddialara göre, Vril-Odin ve mürettebatı, sağ salim bir vaziyette Aldebaran-Sumi güneş sistemine varmış ve orada Sumi-Er gezegenine inmişti. Anlatılanlara bakılırsa Sumi-Er dünyamıza çok benzeyen bir gezegendi. Sumi-Er yönetimi, dünyalı müttefikleri olan Alman-Reich'ını düşmanlardan kurtarmak için, Uzay Amirali Zoder komutasında 280 Uzay-Kruvazöründen oluşan bir filoyu, Vril-Odin mürettebatı ile birlikte, boyut kanalı üzerinden, güneş sistemimize ve dünyaya göndermeye hazır olduğunu bildirmişti. Vril örgütünün kadın medyumları ve Sumi-Er'li kadın medyumlar arasındaki medyumsal iletişim sonunda, Alman Reich'ının savaşı kaybetmesi halinde, Sumi-Er'liler askeri destek gönderme teklifinde bulunmuşlardı. Dünyada kalan Vril örgütü kadın medyumları arasındaki medyumsal iletişim, Alman uzay gemisinin Sumi-Er'e inmesinden sonra 2 yıl daha devam etmişti. Bilinmeyen sebeplerden dolayı 1947 yılı başlarında bu medyumsal temas kesildi. Bu tarihten sonra temasın devam edip etmediği kesinlikle bilinmiyor. "Vril-Odin" uzay gemisinin boyut kanalında yolculuğu mürettebat için birkaç hafta, fakat dünya yılı 22,5 yıl sürüyordu. "Vril Odin" uzay gemisi 1967 yıllı sonlarına doğru, Aldebaran-Sumi yakınların-

da boyut kanalından çıkarak yeniden normal evrene girmiş ve orada kendini bekleyen bir Aldebaran uzay kruvazörü eşliğinde Sumi-Er'e inmişti. Burada haklı olarak şu soru sorulabilir; Aldebaran-Sumi "Kurtarıcı Filosu" ve "Vril-Odin" mürettebatı ne zaman dünyaya gelecekler? Belki de bizim haberimiz olmadan İkinci Dünya Savaşından sonra tam tarihi belirlenemeyen bir zamanda gelmişlerdi ve bu su yüzüne çıkmamış, diğer UFO olayları gibi örtbas edilmişti.

Vril VII Versiyon –1 Özellikleri

"Vril VII"

Şekil: Disk
Yükseklik: 15 metre
Çap: 45 metre
Hız : 300000 km / sn ışık hızı (Normal kozmik anti- gravitasyon uzay uçuşu) 900000 km/sn ışık hızının 3 katı (uzay üstü boyut kanalında kullanılan hız)
İtiş şekli : Y-7/0 motoru + SM Levitatör E-24 V

"Vril VII deneme uçuşunda"

Ulaşım mesafesi : Teorik olarak sınırsız, pratik olarak 68 ışık yılı (ki bu Aldebaran güneş sisteminin uzaklığına karşılık gelir.)
Mürettebat : 14 kişi
Silahlar : 2xMk 108 (üst ve altta) 4xMk 108 bataryası (makineli top) (İlerleyen aşamalarda geminin alt kısmına küçük zırhlı bir kule içinde, 11 mm. Kalibrelik, KSK Donar (ışın topu) monte edilmişti.)

Vril VII Versiyon – 2 (Vril – Odin) Özellikleri

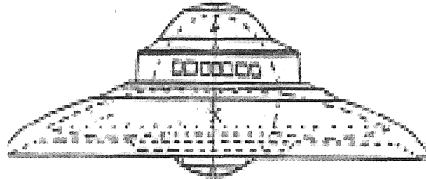

"Vril - Odin"

Şekil : Disk
Yükseklik : 22,5 metre
Çap : 45 metre
Hız : 300.000 km / sn ışık hızı (Normal kozmik anti-gravitasyon uzay uçuşu) 900.000 km/ sn ışık hızının 3 katı (uzay üstü boyut kanalında kullanılan hız)
İtiş şekli : İki ihtimal 1- Y-7/0 motoru + SM Levitatör E-24 V 2- Y-7/0 – Vril – 7 (1)'e ek olarak Thule – Takyonator – 7c – Haunebu 2
Ulaşım mesafesi : Vril I ile aynı
Mürettebat : 28 kişi
Silahlar : Geminin üst kısmında 6x8cm KSK Donar IIIV (ışın topu), 11 mm. Kalibreli zırhlı döner kule

HAUNEBU TİPİ UÇAN DAİRELER

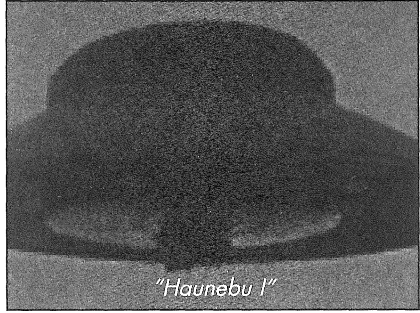
Haunebu tipi Uçan daire çalışmaları S.S.lerin Geliştirme bölümü (S.S. Entwicklungsstelle) kontrolü altında gerçekleştirilmişti. Bu proje ile 1945 başlarında muhtelif büyüklüklerde ve çan şeklinde dairesel hava gemileri yapılmıştı.

Haunebu-I Uçan Dairesinin Özellikleri

"Haunebu I çizim"

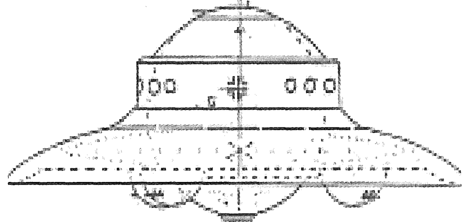
Şekil : Çan
Çap : 25 metre
Hız : 4800 km/saat
İtiş Şekli : "Thule" – Takyonator 7b
Kumanda Modeli: Mag-Feld - Impulser 4
Silahlar: Dönen kulede 2x8 cm KSK (Lazer ışın topu ve 4xMk 108 Makineli Top)
Üretim Adedi : 2
Deneme Uçuşu: 52

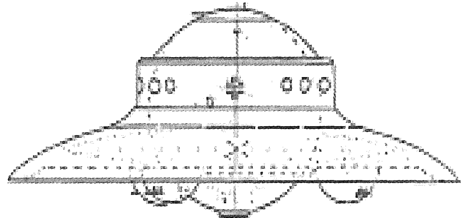
Haunebu-I'lerden ilki 1941 yılında uçurulmuştu. Gözlem amaçlı uçuş yapan bu araç İrlanda Denizi'ne düşerek kaybolmuştu. S.S.-E-IV bölümünün ana uğraşı, uçan dairelerden ziyade gerekli kaynakları elde etme yönünde yoğunlaşmıştı. Çünkü Almanya hammadde yönünden büyük bir sıkıntı içerisindeydi. Daha sonraları son imkanlar da gözden geçirildikten sonra uçan dairelerin yapımı S.S.-E-IV ve S.S.-E-V tarafından üstlenildi.

"Haunebu I"

Haunebu-II Uçan Dairesinin Özellikleri

Şekil: Çan (zırhlı)
Çap: 26,3 metre
Hız: 6000 km/saat
İtiş Şekli: Thule-Takyanor 7c
Kumanda Modeli: Mag-Feld -Impulser 4a
Mürettebat: 9 kişi
Silahlar: Altta bulunan toplara monte edilmiş 6x8cm KSK (Lazer Işın Top) Üstte bulunan döner kuleye monte edilmiş halde 11cm KSK top
Üretim Adedi: 7
Deneme Uçuşu Sayısı: 106

"Haunebu II çizim"

"Haunebu II "

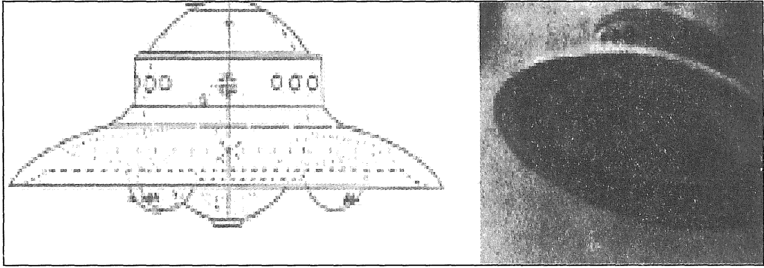
Yazar J.V. Helsing'in diğer bir iddiasına göre, ünlü Stauffanberg ailesinden, İkinci Dünya Savaşı sırasında pilotluk yapan bir şahıs, 1943 yılında bir Arado Junker Jet Uçağı ile havaalanına indiği zaman gözlerine inanamamış, gördükleri karşısında adeta şok olmuştu. Çünkü karşısında bir Haunebu II Uçan Dairesi duruyordu. Pilota verilen bilgilere göre, bu araç dünyada 5000 – 7000 km/saat, atmosfer dışında ise 100000 km/saat'in üzerinde hız yapabiliyordu.

Araştırmalarım sırasında Haunebu II uçan dairesiyle ilgili çok ilginç bir rastlantıyla karşılaştım. Bu rastlantı dünya dışı varlıklarla temas kurduğunu iddia eden ilk insanlardan biri olan George Adamski ile ilgiliydi. Adamski, Amerikalı amatör bir gökbilimciydi. California, Palomar Gardens'daki evinde yansımalı teleskoplarıyla gözlemler yapıyordu. İlk uçan daire daha doğrusu ana gemi gözlemini 1946 yılında teleskobu ile gök taşı yağmurunu izlerken yapmıştı, fakat gördüğü cismin ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. 1947 yılında ise; karısı ve birkaç yardımcısı ile beraber, dünya yapısı olmayan bir uzay aracının doğudan batıya doğru uçtuğunu bir saat süreyle gözlemledi. 5 Mart 1951'de, çevresinde Öncü-UFOlar olan dev boyutlarda, puro şeklinde bir ana gemiyi tespit etti. 1 Mayıs 1952'de, yine dev puro şeklinde başka bir ana geminin fotoğrafını çekmeyi başardı. Nihayet 20 Kasım 1952'de ilk yakın temasını gerçekleştirdi. 20 Kasım sabahı küçük bir grup ile beraber yola çıktı. Gittikleri yer Arizona'da Parker yolunun yakınlarındaydı. Yolculuğun amacı uçan daire fotoğrafları çekmekti. Yanlarında 15 cm'lik, taşınabilir teleskop da vardı. Tepelerin arkasına inen bir cisim gördüler, uzak mesafeden bu cismin fotoğrafını çekmeyi başardılar. Ardından yanlarına 1,70 boyunda, üzerinde kayak giysine benzer bir elbise bulunan, uzun sarı saçları omuzlarına kadar inen bir adam yaklaştı. Adamski ile telepati yoluyla iletişim kurdu; karşılaştıkları yabancı Venüslü olduğunu belirtmişti. O sırada, yabancının gemisi görüldü. Adamski'nin gezinti önerisini geri çeviren Venüslü yanına Adamski ve ekibinin kullandığı çekim ayaklarından birini alarak ayrıldı. Venüslünün kumda ayak izi kaldı ve gruptakilerden biri hemen alçı hazırlayarak bu ayak

izinin kalıbını çıkardı. Adamski'nin aktardıklarına göre Venüslü 13 Aralık 1952'de Palomar Bahçeleri, California'ya geri dönmüş ve Adamski'den aldığı çekim ayaklarını da geri getirmişti. İşte bu sırada George Adamski saat: 09:00 gibi 15 cm'lik bir teleskop kullanarak aşağıdaki ünlü fotoğrafı çekmişti.

Resimlerde de açıkça görüldüğü gibi aralarında müthiş bir benzerlik var. Yapıları neredeyse tamamen aynı ve ikisi de çan şeklinde. Gemilerin en altında küreler mevcut ve her ikisinde de lombozlar aynı şekilde yer almaktadır.

Aralarındaki farklara gelirsek: Haunebu II'nin çapı 26,3

"Haunebu II ve Adamski'nin fotoğrafını çektiği Venüs UFOsu"

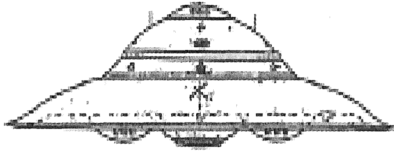
iken Venüs UFOsunun çapı 13,1 metre. Venüs UFOsunun altındaki küreler, üç tanedir ve içleri boş olan bu küreler yaklaşık olarak 180 cm boyundadır. Bu küreler esas olarak elektrik kondansatörleridir ve aynı zamanda iniş takımları vazifesini de görmektedir. Haunebu II'de bulunan küreler ise; üzerlerine silah monte edilmiş döner kulelerdir. Venüs UFOsu araştırma gemisi olarak kullanılırken, Haunebu II tamamen savaşta kullanılmak üzere imal edilmişti.

Sonuçta fonksiyonları ve kullanım amaçları her ne kadar farklı olursa olsun, dış görünüşleri tamamıyla aynı; bu da akıllara bir takım sorular getiriyor. Acaba 1945'ten sonra yok olan bu UFOlar, Antarktika'daki Nazi Üssünde (Bkz. Bölüm 2 Antarktika Nazi Üssü) saklanmış ve geliştirilmiş, savaştan sonra da dünya üzerindeki gelişmeleri takip etmek için tekrar ortaya çıkmış ve 13 Aralık 1952 yılında Arizona'da George Adamski ile karşılaşmış olamazlar mı? Burada yine ilginç bir

nokta ortaya çıkıyor; Adamski'nin karşılaştığı yabancı, Almanlar gibi yapılı ve sarışın!

Bir de George Adamski'nin sahtekar olduğunu iddia edenlerin ortaya attığı bir iddia vardır. Kimilerine göre Adamski'nin çekmiş olduğu UFO fotoğrafı bir makettir ve mutfak lambasıyla tenis toplarından faydalanılarak yapılmıştır. Şayet söz konusu UFO George Adamski'nin kendi yaptığı bir maket dahi olsa, kendine bir model veya çizim bulması gerekir ki, söz konusu fotoğraftaki cisim Haunebu UFO'sunun bire bir aynısıdır. Peki İkinci Dünya Savaşı'nın üzerinden sadece birkaç yıl geçmesine rağmen, 2 yaşındayken Polonya'dan ailesi ile birlikte Amerika'ya göç eden ve bir daha ülke dışına çıkmamış bir insan, nerden gördü veya öğrendi ki, yaşadığı yer ile arasında koca bir okyanus bulunan ve sadece Almanya'da çizimleri olup, deneme uçuşları yapan Haunebu UFO'sunun aynısını yapmayı başarabilir?

Haunebu-III Uçan Dairesinin Özellikleri

Şekil: Çan
Çap: 71 metre
Hız: 7000 km/saat
İtiş şekli: Thule-Takyanor 70 –Schumann Levitatörleri

Kumanda Modeli: Mag-Feld-Impulser 4a

Mürettebat: 32 kişi

Silahlar: 3 tane aşağı, 1 tane yukarı döner kulelere monte edilmiş 4x11vm KSK (Lazer Işın Topu) 6xMk 108 Makineli Top, Uzaktan kumandalı 8x3cm KSK

Üretim Adedi: 1

Deneme Uçuşu Sayısı: 19

Almanya ve Müttefiklerin savaşı kaybetme ihtimali yükselince, S.S. E-IV yukarıdaki özelliklere sahip Haunebu serisinin en gelişmişi olan Haunebu III modelini üretti ki, bu şimdiye kadar yapılan en büyük uçan daireydi.

Haunebu-III'ün Mars Yolculuğu

Başka bir iddiaya göre Almanya'nın geleceği tehlikeye düşünce Hanuebu-III 19 test uçuşundan sonra 20 Nisan 1945 tarihinde kutuptaki üsten, Neuschwabenland'dan havalanarak Mars'a doğru yola çıkmıştı. Geminin 70 kişilik bir mürettebatı vardı. Bunlar arasında kadınlar da bulunuyordu. Bu uçan daire Vril Projesi kapsamında Almanların 68 ışık yılı uzaktaki Aldebaranlılar ile ortaklık kurduklarını ve bunun için de Mars gezegeninde üs kurmak üzere yola çıktığını S.S. kayıtları Amerikan askerlerinin eline geçince bu gemiyi ve yolculuğu öğrendiler.

Aradan yıllar geçti. ABD Viking-1 uydusunu Mars'a gönderdi. 24 Temmuz 1976'da Mars'a inmesi ile dünyaya ilginç resimler göndermeye başladı. Bunlar arasında Cydonia bölgesinde bulunan ünlü "İnsan Yüzü" Mısır'daki Sfenks'in başına benzetilmektedir. Ve bunun 15 km uzağında bulunan piramitler, devasa şehir yıkıntıları çok dikkati çekmişti. Ayrıca Mars'ın güney kutbunda esrarengiz dikdörtgen ve kare şeklinde duvara benzer buluntular görülmüştü ki, NASA bunlara İnka şehri adını vermişti. Mars yüzeyinde bulunan Mars medeniyetine ait anıtlar, bu mürettebatın işlerinden mi acaba?

Yalnız Mars'da değil, Ay üzerinde de "R" ve "S" harflerine rastlanıldı. Örneğin kare gibi geometrik şekillere rastlanmaktadır. İlginçtir ki Viking-1'in Mars'tan gönderdiği resimler arasında kayaların üzerine işlenmiş "B"-"G" veya "8" şeklinde yorumlanabilecek yapay şekiller görülmektedir. Bu suni yapılar, Sovyetlerin ve ABD'nin insanlı ve insansız uzay sonda ve kapsülleri tarafından çekilen bütün fotoğraflarda

görülmektedir. Büyük bir çan'a benzeyen uzay gemisi Haunebu-3 Mars'a doğru yola çıkmış ve problemsiz bir şekilde gezegene inmişti. Mürettebatı milyonlarca yıldır orada bulunan Mars yüzeyinin altındaki tesislere gitmişlerdi.

1950'li yılların başlarında Ay üzerinde birçok UFO görülmeye başlanmıştı. 1952 yılında çekilen Ay yüzeyinin teleskopik bir fotoğrafında, dış görünümü ve Haunebu-3'e benzeyen bir UFO tespit edilmişti. Bu UFO muhtemelen, Mars, Ay ve Güney Kutbundaki Neuschwabenland-Alman Üssü arasında mekik seferi yapan bir araçtı. 1951 yılında çekilen başka bir fotoğrafta ise Dünya ile Ay arasında puro şeklinde uzay gemisi görülmüştü. 1945'ten sonra kutuptaki gizli üste bu puro biçimli geminin aynısı yapılmış olabilir.

Bu UFO'ların Mars yolculuğu ve Haunebu-2, Vril-1 ve Andromeda Geraet ana gemisinin 2. Dünya Savaşı'nın bitimine az bir zaman kala Ay'da konuşlandırılmasının sebebi; Reich Almanyası'nın yönetiminin umduğu gibi, Ay ve Mars'ın yüzeyinin altında bulunan sağlam tesisleri yeniden harekete geçirmek ve 68 ışık yılı uzaklıktaki Aldebaran'dan gelecek olan dünya dışı insanların oluşturduğu "Kurtarıcı Uzay Filosu" için üsleri hazır tutmaktı.

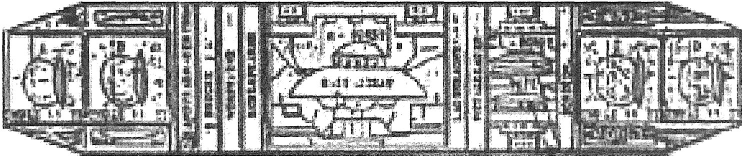
ABD'nin 1972 yılında sürdürdüğü NASA insanlı Apollo programını Ay'a inişten sonra aniden kesmesi ve oraya bir daha hiç astronot göndermemesi, ayrıca Viking Mars projesinin başarısızlığa uğraması tesadüf değildir. Sovyetlerin 1989 yılında Mars'a gönderdiği "Phobos-2" adlı uydusu da Mars'ın yörüngesindeyken dünya ile bağlantısı kesilmişti.

Aynı şekilde 24 Ağustos 1993'de Amerikan Mars uydusu "Observer"ın da Mars üstündeyken Dünya ile bağlantısı kesilmişti. Ay ve Mars'da meskun "Zekâlar" Reich Almanyası uzay gemisi mürettebatı ve Amerikalıların Ay'da ve Mars'da karşılaştıkları Aldebaranlılar, hem Amerikalıları hem de Sovyetleri bu iki gezegende de istemiyorlardı.

Mars ve Ay'daki birleşik Reich Almanyası ve Aldeberanlılar gücü, ABD ve Sovyetlere, gayet açık ve net olarak buralarda istenmedikleri mesajını vermişlerdi. Daha sonra iki müttefik, insansız Mars denemelerinden sonra, insanlı Apollo uçuşları gibi, Mars'a da insanlı bir keşif gezisi düzenlemek istemişlerse de Aldebaranlı "Marslılar" ve Reich Almanları, Amerikan Viking teşebbüsünü ve Rusların Mars uydusunu tamamen etkisiz duruma getirmişlerdir.

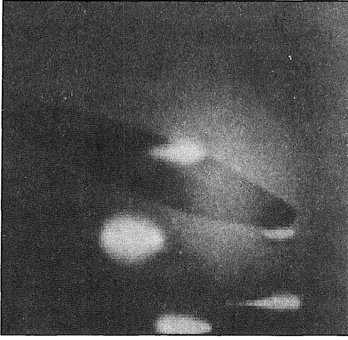
Amerika'nın Ay'a gitme-sindeki ilk sebep burada üs kurma isteğiydi. Fakat üs kurma projesinden vazgeçti, sonuçta oradaki üslerde yaşayan uzaylıların Amerikalı-ları burada istemedikleri ortaya çıkıyor. 1972 yılından beri Ay'a gidemeyen ABD'nin Apollo uçuşları sonunda düşüncesi 2000'li yıllarda Ay'a üs kurmaktı. Oradan yola çıkacak uzay gemileri, güneş sistemini keşfe çıkacaktı. Bu gerçekleşmedi.

ANDROMEDA GERAET ANA GEMİSİ

"Andromeda Geraet Ana Gemisi çizimi"

Şekil: Silindir (Puro)
Uzunluk: 139 metre
Kapasite: 1 adet Haunebu II
2 adet Vril I
2 adet Vril II
Silahlar: Koruma Kalkanı

"George Adamski'nin 5 Mart 1951'de çektiği anagemi fotoğrafı"

Almanya'nın işgalinden sonra Amerikalılar ve İngilizler, S.S.lerin gizli arşivlerinde, bir adet Vril I tipi ve iki adet Haunebu II prototipine ait fotoğrafların yanı sıra Haunebu ve Vril serisine ait versiyonların detaylı planlarını ele geçirdiler. Bunlarla beraber Andromeda Geraet Ana Gemisine ait eskizler de ele geçirildi. Tüm bu planlar Mayıs 1945 tarihinde, savaşın bitmesi sebebiyle hayata geçirilememişti. 1990'lı yıllardan itibaren, Amerikalı ve İngilizlerin çok önceleri yasakladıkları eskizler ve fotoğraflar, Orta Avrupa ülkelerinde yeniden ortaya çıkmaya başladı.

George Adamski 5 Mart 1951'de sabah saat 10.30 sıralarında yanda sonuncu karesi bulunan ana geminin öncü UFOları çıkarması sırasında art arda 4 teleskopik resim dizisini çekmeyi başardı. Yandaki resim dikkatle incelendiğinde Adamski'nin çektiği ana gemi, "Adromeda Geraet" ana gemisi gibi silindir yani puro şeklinde ve her iki yandan da kenarlara doğru inceleşmiş şekilde basıktır. Bunun yanı sıra yine resim karesi içerisinde ana gemiden ayrılmış ve ışık topu şeklinde 5 adet uçan daire görülüyor ki; Andromeda ana gemisinin kapasitesi 2 Vril I, 2 Vril II ve bir adet Haunebu II tipi UFO olmak üzere toplam 5 adettir. Adamski de bu resim dizesinin sonuncusunu öncü UFOlar ana gemiyi tamamen terk ettiğinde çektiğini iddia etmektedir.

Gerçekten de George Adamski'nin 1950'lerin ilk yıllarında yaşadığı temaslar oldukça ilginç olmasının yanı sıra fotoğraflamış olduğu Venüs UFOsu ile Haunebu II, ana gemi ile Andromeda Great'in benzerliği gerçekten şaşırtıcıdır.

RFZ (RUNDFLUGZEUG) TİPİ UÇAN DAİRELER

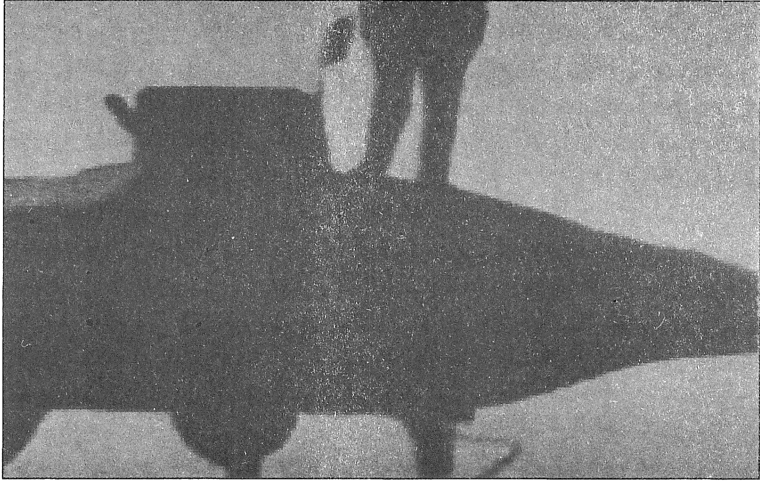
Esasında Nazi UFOlarının temellerini RFZ modelleri oluşturur. RFZlerin; RFZ I, II, IV ve VII olmak üzere toplam 4 versiyonu vardı.

RFZ-I

RFZ I ilk defa 1934 Haziran ayında ortaya çıktı. Bu uçakta "Schumann Levistasyon" (SM-Leu) motoru ilk kez kullanılmıştı. RFZ I, pilot kabini üstte, yuvarlak kısmı altta olan pervanesiz bir uçak tipiydi. Uçağın yapımcıları Bochulu bir mühendis ile Dr. Schumann'dı. Ayrıca RFZ I yer çekimine karşı koyan gücü kullanarak uçan ilk deney uçağıydı. RFZ-I Vril gücü ile çalışan 2 disk ve bir arada olan 196 iletkenden oluşmuştu. İlk test uçuşunda araç ancak 60 metre yüksekliğe kadar çıkabilmişti. RFZ I bu yükseklikte yaklaşık 5 dakika kontrolsüz bir şekilde uçtuktan sonra, yere doğru düşmeye başlamıştı. Araç tam yere çakılmak üzereyken test pilotu Lothar Weiz atlayarak kurtulmuştu, ancak araç çakılmaktan kurtulamamış ve paramparça olmuştu. Dolayısıyla RFZ I'in ilk denemesi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu RFZ I'in sonu aynı zamanda RFZ, Vril ve Haunebu serisinin başlangıcı da olmuştu.

RFZ I Uçan Dairesinin Özellikleri

Şekil	: Disk
Çap	: 5 metre
İtiş şekli	: Schumann Levistasyon motoru + Vril Gücü
Mürettebat	: 1 kişi
Üretim Adedi	: 1
Deneme Uçuşu Sayısı	: 1

"RFZ-I"

RFZ-II

RFZ I'in uğradığı talihsiz kazadan sonra RFZ II'lerin yapımına hız verildi ve kısa sürede tamamlandı. RFZ II'ler, RFZ I'lere nazaran daha çok uçan daireye benziyorlardı. Uçan dairenin çapı yaklaşık olarak 5 metreydi. Britanya Savaşı'nda, Alman Hava Kuvvetleri yetersiz kalmıştı. Me-109 standart avcı uçakları hızlı olmalarına rağmen, sadece anavatanın hava savunmasına tahsis edilmişti. Ayrıca bu uçakların büyük bir dezavantajı vardı; sadece 20 dakika Londra üzerinde kalabiliyorlardı ki bu yapılacak olan hava akınları için çok az bir süreydi. Bunun üzerine Alman yönetimi bu disk şeklindeki araçlardan yararlanma kararı aldı. RFZ I modelinin dış kısmında bulunan basınçlı kabinin üzerine zırh monte edildi ve iki adet Mk-104 2 cm makineli top yerleştirildi. Nihayet 1940 Sonbaharında da RFZ II'ler deneme uçuşuna başladı.

RFZ II'lerin dezavantajı oldukça fazlaydı. RFZ II'nin çapı yaklaşık olarak 5 metreydi. Pilot kabini çok dar olduğundan pilot ancak dizleri ve kollarını kırarak araca sığabiliyordu. Ayrıca kabinin küçüklüğünden ve motorun hemen ısınmasın-

dan dolayı pilot kabini çok kısa bir sürede ölümcül sayılabilecek sıcaklığa ulaşıyordu. RFZ II'nin temel ve en önemli sorunu ise; empülsiyonlu kumandasının ancak 90°, 45° ya da 22°'lik yön değiştirmeye izin vermesiydi. Bu nedenle manevra kabiliyeti son derece kısıtlı olduğundan, kesinlikle avcı uçağı olarak kullanılamazdı.

Keşif uçuşları için, içinde birçok prizma bulunan bir teleskop monte edilmişti. RFZ II'lerin fırlatma düzeneği yoktu, ahşap bir iskeleden havalanıyorlardı. Uçağın iniş takımları 3 ayaktan oluşuyordu, cisim havalandıktan sonra da bu ayaklar yuvalarına giriyordu. İniş anında ise; bu ayaklar araca yerleştirilen yaylı bir mekanizma sayesinde tekrar dışarı çıkıyordu. RFZ II'ler çok hızlıydı. İddialara göre 4 saatte Almanya'dan, Amerika'ya gidebiliyorlardı. RFZII'lerin yapımı S.S. örgütü tarafından desteklenmemişti, buna rağmen S.S.ler projenin gizli tutulmasını emretmişti.

RFZ II Uçan Dairesinin Özellikleri

"RFZ II"

Şekil : Disk (zırhlı)
Çap : 5 metre
Hız : 600 km/saat
Mürettebat : 1 kişi
Silahlar : 2 adet Mk-104 (2cm) Makineli Top

RFZ II'ler sınırlı derecede yön değiştirebildiklerinden dolayı, avcı uçağı olarak kullanılamadılar. Fakat akıllara, uzun mesafe keşif uçağı olarak kullanılabilecekleri geldi. RFZ II'ler

bu amaçla 1941 yılına kadar kullanıldı. Uçan dairelerin sahip olduğu dezavantajlara rağmen, RFZ II'ler İkinci Dünya Savaşı süresince Amerika ve Kutup bölgelerine kadar giderek, başarılı hizmetlerde bulunmuşlardı.

RFZ-V

RFZ I ve RFZ II'nin beklentileri karşılayamaması üzerine vakit kaybetmeden RFZ V'lerin çalışmalarına başlanmıştı. RFZ V ilk deneme uçuşunu Ağustos 1939'da gerçekleştirdi. Uçan daire kütle bakımından oldukça ağırdı ve çeşitli yerlerine silahlar monte edilmişti. İlk uçuşunda saatte 4800 km hız yaparken, çalışmalar sonunda bu hız saatte 17.000 km'ye kadar çıkarılmıştı.

RFZ-V Uçan Dairesinin Özellikleri

Şekil: Disk

Çap: 25 metre

Hız: 4800 km/saat

Son hız: 17000 km/saat

Mürettebat: 8 kişi

Silahlar: 6 cm KSK (Lazer Işın Topu)

RFZ VII

RFZ VII'ler yeni bir uçan daire projesi olarak V-7 kod adı ile geliştirilmişti. Konvansiyonel teknik ve jet motorları ile çalışıyordu. Gerçekte RFZ VII'nin bilinen adı Vril VII'dir. Daha sonraları da bu isim ile anılmıştır. Vril-7 ler çok kısa sürede yaşayan efsane haline geldiler ve varlıklarının gizlenmesi pek de mümkün olmadı.

7 Haziran 1945 tarihli New York Times gazetesindeki haber şöyleydi:

"Uçan daireler gizli bir silahtır. Almanlar tarafından

üretilmiş ve ülkenin batı sınırında ortaya çıkmıştır. Amerikan Hava Kuvvetleri'nin verdiği bilgiye göre, Alman göklerinde uçan gümüş balonlar görülmüştür. Hatta bunların neredeyse bazıları saydam yapıdadır."

Haberi izleyen günlerde UFOların Alman yapımı silahlar olduğu dedikodusu hızla yayıldı. Alman silah Endüstrisinin bu garip nesneleri ürettiklerine inanıyorlardı. UFO gözlemleri hızla artarken, özellikle İskandinavya gökleri sık sık uçan gemiler tarafından ziyaret ediliyordu. Bilindiği gibi başta Norveç olmak üzere, İskandinavya'nın birçok bölgesine Alman üsleri kurulmuş ve 2. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar bölgedeki varlıklarını sürdürmüşlerdi.

Naziler savaşın sonuna kadar silahlarını mükemmel hale getirmek için çalıştılar. UFO teknolojisinin kullanıldığı ve UFO benzeri bir araç olan yeni projelerinden birine "ateş topu" adını vermişlerdi. Radyo dalgalarıyla yönlendirilen ateş toplarının tek bir amacı vardı; yok etmek. Düşman uçaklarından çıkan gazı tespit ederek, radarları devre dışı bırakıyorlardı. Motorun ve elektrik sisteminin tümüyle çözülmesini sağlayan ateş topları oldukça ürkütücüydü. Bu özellik bazı günümüz UFO gözlemlerinde, UFO'nun yakın teması sırasında araba motorlarının durması, elektrik kesilmesi ya da elektrikle çalışan cihazlardaki geçici bozulmayı akla getirmektedir.

O dönemlerde, bugün UFO adını verdiğimiz dairesel biçimli hava araçları inşa edildi, kullanıldı ve sayısız tanık tarafından da farklı bölgelerde gözlemlendi. Şimdi çok gizli belge niteliği taşıyan orijinal Almanca belgelerden elde edilmiş, adı ve kimliği açıklanmayan tanıklardan birinin gözlemini aktaralım:

"Almanya'nın Bavyera Bölgesindeydim. Cumartesi öğleden sonra akşam olmak üzereydi. Karşı taraftan yüksekliği pek de fazla olmayan uçan bir cismin yaklaştığını gördüm.

Çapı 8 ile 20 metre arasındaydı. Çevresine ıslık sesi yayıyordu ve cisim hafif bir titreşimle sarsılıyordu. Cismin alt kısmında üç yarım küre ve bir de mavi nokta vardı. Ortadaki gamalı haç resmi hemen dikkatimi çekti. Pencereye benzer bir şey yoktu. Sadece delikler vardı. Bu ıssız mekanda ve çevrede, çalışmayan eski fabrikalardan başka bina yoktur. Garip cisim alçaldı ve bir duvarın arkasından görebildiğim kadarıyla yere indi. Az sonra ortaya çıkan kamyon, cisme yaklaştı ve uzaktan pek de seçemediğim şeyler olmaya başladı. Sadece insan formunda iki siluet görebildim. Biri uçan cismin alt tarafında, diğeri ise üzerindeydi. Uçan cismin yüzeyi metal plakalarla kaplanmışa benziyordu. Hem alttaki üç küre hem de üst tarafta çıkış borusuna benzeyen bölümler dikkatimi çekti. Az sonra "NSU 80 Solingen" plakalı bir araba geldi. Bunu yeşil bir volkswagen izledi. Gidip yakından bakmaya karar verdiğimde ise, uçan cisim çoktan kaybolmuştu. Yaptığım gözlemden bir hafta sonra, bu bölgede pek çok kişinin UFO gördüğüne dair raporlar verildi. Benimle aynı cismi ya da benzerini görmüş olabileceklerini düşündüm. Benzincide çalışan bir adamla konuştuğumda onun da aynı cismi gördüğünü öğrendim."

60 yıldan fazla bir süre öncesine dayanan bu belge, adını gizli tutmak isteyen tanığın endişesini, merakını ve kendi ülkesinde yaşanan gizemli olaylara duyduğu ilgiyi açıklamaya yetiyor.

Haunebu I, II ve III uçan daireleri ile beraber Vril I ve Vril VII uçan daireleri Mayıs 1945'ten sonra arkalarından hiçbir iz bırakmadan kayboldular. Belki de Naziler, son noktaya getirdikleri teknolojik çalışmaların, Amerikan ve Rus işgalinde ele geçirilmemesi için üretmiş oldukları UFO'larla birlikte bu çalışmaların yapıldığı tesisleri geri çekilişleri sırasında yok etmişlerdi.

FBI VE CIA DOSYALARINDAKİ NAZİ UFOLARI

Almanya'yı işgal eden Amerikan ordusunun öncelikli hedeflerinden biri Almanların sahip oldukları gizli silahları bulmak, bu silahlar üzerinde çalışan Alman bilim adamlarını ABD'ye götürülmesini sağlamaktı. Amerikalılar aynı düşünceler içerisindeki Ruslardan daha önce davranarak amaçlarının belirli bir kısmını gerçekleştirmeyi başardılar. Amerika'nın uzay çalışmalarına başladığı tarihin, savaşın bitiş tarihi olan Mayıs 1945'e denk gelmesi de son derece ilginçtir.

The FBI Files (FBI Dosyaları) adlı kitabın yazarı Nicholas Redfern'e göre UFO bilmecesini çevreleyen olgulardan biri de UFO'ların dünya dışı araçlar olmayıp, radikal Alman teknolojisine dayanan dünyevi uçan araçlar olduklarıdır. Bu araçlardan bir kısmının, İkinci Dünya Savaşı'nın bitimine yakın Amerikalıların ve Sovyetlerin eline geçtiği iddia edilmektedir.

Naziler yenilgilerine az bir zaman kala UFO teknolojisinde bir hayli ilerlemiş ve hatta müttefik güçlere zor anlar yaşatmışlardı. 27 Mayıs 1954 tarihli bir CIA raporunda bu konuya şöyle yer veriliyordu:

"Yakın zamanda bir Alman gazetesinde ünlü Alman mühendis ve uçak uzmanı George Klein'la bir mülakat yayınlandı. Klein, 1941-1945 yılları arasında yapılan bir uçan daire deneyinden bahsetmişti. Onun anlattıklarına göre, 1945 yılında ilk pilotlu uçan daire havalanıp 2092 km/saat sürate 3 dakika içerisinde ulaşmıştı. Bu başarılı deney üç aşamalı olarak yapılmıştı. Miethe tarafından dizayn edilen disk şeklindeki araç 41.15 metre çapında idi ve hiç dönmemişti. Diğeri Habermohl ve Schriever tarafından dizayn edilmişti ve oldukça büyük önder bir halkaya sahipti. Bunun ortasında Stasyoner, yuvarlak bir mürettebat kabini bulunuyordu. Sovyetler Prag'ı işgal ettiğinde, geri çekilen Almanlar "uçan daire" projesine ait en küçük izi bile arkalarında bırakmadan

tamamen yok ettiler. Habermohl ve asistanlarından ise hiçbir bilgi alınamadı.[28] Schriever ise yakın zamanlarda Bremen'de öldü. Breslau'da Sovyetler, Miethe tarafından yapılmış olan uçan dairelerden bir tanesini ele geçirmeyi başardılar. Miethe'nin ise; Fransa'ya kaçtıktan sonra halen ABD'de yaşadığı bildirilmektedir."

Buna benzer bir olay da İngiliz istihbarat raporlarında yer alır. 1957 yılında İngiliz Havacılık Bakanlığı tarafından serbest bırakılan[29] ve "gizli" olarak tasnif edilen iki sayfalık bir belgede rastlanmaktadır. Bu belgeye göre, Alman uçan daireleri 12 bin metre yükseklikte 2012 km/saat sürat yapabiliyorlardı.

7/8 Kasım 1957 tarihli bir FBI raporunda şahit ismi sansür edilmiş şekilde şunlar anlatılıyordu;

"19 Şubat 1926'da Polonya'da doğdu. 1942 yılında Polonya'dan savaş esiri olarak Berlin'in doğusundaki Gut Alt Golssen'e getirildi. Burada İkinci Dünya Savaşı bitimine kadar kaldı. Freiburg'daki radyo teknisyen okuluna devam etti ve Laurachbaden'deki bir tekstil fabrikasında çalıştı. Şahide göre 1944 yılında, Gut Alt Golssen'in kuzeyine yakın mesafede bulunan bir havaalanının yakınlarında çalışırken, bindikleri traktör aniden stop etti. Büyük bir elektrik jeneratörünün sesine benzer bir ses duymalarına rağmen, ortalıkta hiçbir makine ya da araç görememişlerdi. Birden bir S.S. gardiyan ortaya çıkarak, traktörün Alman sürücüsü ile kısa bir konuşma yapmıştı. Bundan sonra traktörün motoru normal olarak çalışmaya başladı. Takriben üç saat sonra aynı bölgede, 92-138 metre uzaklıkta ve 15 metre yükseklikte dikine yükselen bir cisim görüldü. Bu araç daire şeklinde, 69-92 m çapında, 4.27 m yüksekliğinde ve koyu gri renkliydi."

8 Haziran 1967 tarihli bir FBI raporunda, Miami, Florida

da bir FBI bürosunda, eski bir Luftwaffe mensubundan Nazilerin uçan daireler yaptığının öğrenildiği belirtiliyordu. FBI raporunda şunlar yazıyordu:

"26 Nisan 1967'de FBI'ın Miami ofisine gelerek 1944'ün Kasım ayında fotoğrafını çektiği bir UFO ile ilgili şu bilgileri vermiştir:

1943'te Alman Hava Akademisini bitirdikten sonra bir Luftwaffe mensubu olarak Rus cephesinde görevlendirilmişti. 1944'ün sonlarına doğru bu görevden alınarak, Avusturya Kara Ormanlar'daki 'çok gizli' bir projede çalışmak üzere, test pilotu olarak atanmıştı. Bu zaman esnasında fotoğraftaki aracı gözlemlenmişti. Araç tabak şeklinde, 6.40 m çapında, radyo kumandalıydı ve aracın dış kısımlarının etrafına jet motorları monte edilmişti. Pilotun ifadesine göre dış kısım, merkezdeki stasyoner kubbenin etrafında dönüyordu. Onun görevi bu cisimle uçarken fotoğraf çekmekti. Pilot 7000 metrede çektiği bir fotoğrafın negatifini gösterebileceğini söylüyordu. Negatifin bir xeros kopyası son sayfaya iliştirilmiştir. Ayrıca pilotun hayatını riske atarak çektiğini söylediği bir hangara park edilmiş vaziyette duran daire bir cismin fotoğrafı da iliştirilmiştir.

Pilota göre, yukarıda belirtilen uçan aracın dizaynı ve yapımı, nerede olduğunu bilmediği, bir Alman mühendis tarafından yapılmıştı. Pilot savaş bitiminde müttefikler tarafından tutuklanmıştı. Ona göre, bu uçan cisimle ilgili sırlar müttefik güçlerin eline geçmişti. O, bu uçan cisimleri en az bir Amerikan B-26 uçağının düşmesinden sorumlu olduğunu söylemişti."

FBI kayıtlarından elde edinilen bilgilere göre, Nazilerin 1940'ların sonlarında UFO teknolojisini kullandığı görülüyor.

Peki gerek ABD gerekse Rusya bu UFO'ları neden kullanıyorlar? Bugün NASA uzaya gemi göndererek hedef mi saptırıyor? Çünkü bir Challenger 2003'te düştü. 2005 Temmuz ayında uzay istasyonuna gönderilen Challenger ise dağılarak uzaya gitti. Orada tamir edildi ve dünyaya zorlukla dönebildi. Acaba dünyanın diğer devletlerini korkutmamak için mi açıklamıyorlar? Ya da uzaylılardan aldıkları bilgilerin bilinmesini istemiyorlar mı? Tüm soruların çıktığı tek yer ise Almanya!

Öyleyse şunu da düşünmek gerekir: Almanlar bu UFO teknolojisine nasıl sahip oldular? Bunları bir anda araştırmalar ve deneyler yaparak bulmaları oldukça zor. Çünkü bir yanda dünyanın en kanlı savaşı sürüp gidiyor; Almanlar bir sürü cephede savaşıyorlar, bir yandan da gizli silahların ve uzay gemilerinin yapımı ile uğraşıyorlar. O zaman bu bilgilerin dünya dışı akıllı varlıklardan alınması ihtimalini unutmamak gerekir. Almanya'yı yöneten Naziler İkinci Dünya Savaşını başlatamasalardı veya birkaç yıl sonra başlatsalardı o zaman dünyanın tek süper gücü olacaktı: Almanya! Amerika'yı bile yerle bir edebileceklerdi. Füze teknolojisinde de ileri gittiler ve hatta Amerikanın doğu kıyısındaki şehirleri New York, Washington, Boston, Florida gibi birçok yeri Almanya'dan gönderecekleri balistik füzelerle vuracaklardı. Amerika ve müttefikleri savaşı son dakikada kazandı. Böylece Almanya'nın yerini aldı.

Bu arada kaçıp gizli üslere giden ve UFO teknolojilerini geliştiren bir Alman grubunun olduğu da birçok belgede yer almaktadır; anlaşılan varlıklarını sürdürüyorlar. Amerika da bunun farkında olmasına rağmen ülke çıkarları için sessiz kalmaya devam etmektedir.

Yazar Christof Friedrich'e göre de Naziler 1940'lı yıllarda kayda değer bir UFO filosu imal etmişlerdi. Düşman orduları Almanya'nın içlerine doğru ilerlerken Nazi bilim adamları ve birçok bilim adamı yardımcıları, kullanmış oldukları cihazlar, teçhizatlar ve UFO prototipleri ile birlikte bir anda kaybol-

muşlardı. Hatta test pilotları dahi kaybolmuştu. Yazar Friedrich haricinde de birçok UFO araştırmacısı Nazi UFO'larının ve üretildikleri tesislerin komple sökülerek bilim adamları ile birlikte gemilerle Amerika'ya götürüldüğünü iddia etmektedir.

Gerçekten de bu son derece ilginç bir noktadır. Çünkü Amerika'da 1947'ye kadar çok ciddi bir UFO olayı yaşanmamışken, bu yıldan sonra adeta bir patlama yaşanmış ve kayıtlara geçen gözlemler son derece artmıştır. Ayrıca ünlü Rosweel kazası da yine aynı yıl içerisinde meydana gelmiştir. Nazilerin son aşamasına getirdikleri ve deneme uçuşları yaptıkları UFOlar yaratıcıları ve gerekli teçhizatları ile Mayıs 1945'te Amerika'ya getirildiyse; iki senelik süreç, hangarlar ve tesisler yapıp, deneme uçuşlarına başlanılması için ideal sayılabilecek bir süredir.

1947 yılında Amerika'daki UFO dalgasını başlatan ve modern çağdaki UFO gözlemlerinin başlangıcı olarak kabul edilen olay 1947'nin 24 Haziran günü ABD'nin Washington Eyaletinde meydana gelmişti. Washington'da pırıl pırıl bir gün yaşanmaktaydı. Havanın temizliği ve berraklığı Cascade Dağlarını daha bir güzel hale getiriyordu.

"Kenneth Arnold"

Otuz iki yaşında bir iş adamı olan Kenneth Arnold, aynı zamanda dört bin saati aşkın bir uçuş tecrübesine sahip olan bir pilottu. Arnold, ayrıca tek motorlu bir Callier marka uçağa sahipti. Bulana 5000 dolar ödül vaat edilen deniz piyadelerine ait bir uçağı aramak için o gün gökyüzündeydi. Arnold'un uçağı dağ uçuşları için tasarlandığından, bu tip

uçuşlar için de idealdi. Arnold, düşen Curtess C-46 komando nakliye uçağını aramaya başladı. Uçak dağlarda bir yerlerde kaybolmuştu ve o güne kadar da bulunamamıştı. Arnold da o uçağı bulamadı ama başka bir şey buldu; daha doğrusu o garip şey gelip onu buldu!

Arnold dağın üzerinde dönüş yaparken, son derece parlak bir ışık, uçağının yüzeyini aydınlatınca şaşırıp kalmıştı. Önce yaklaşmakta olan başka bir uçağa çarpmakta olduğunu düşündü ve telaşla o uçağı yaklaşık otuz saniye boyunca aradı, kendini çarpışmadan korumaya çalıştı. Gerçekten de bir uçak gördü! Bu, bir DC-4'tü ve Arnold onun San Francisco Seattle tarifeli seferini yapan uçak olduğunu düşündü. Ama iskele tarafında ve gerideydi ve de o ışık oyununu onun yaptığı düşünülemezdi.

Bunları düşünürken, bir ışık daha çaktı, bu sefer Arnold ışığın tam nereden geldiğini saptayabildi. O tarafa, o çizgiye doğru yöneldiğinde, şaşkınlıktan donup kalmıştı. Doruğun üzerinde inanılmaz hızla formasyon uçuşu yapan bir grup çok parlak cisim görüyordu. Aralarındaki mesafe yaklaşık yüz mil civarındaydı ama onları tam olarak göremiyordu. Fakat cisimler kendisine doğru yaklaşmaktaydılar. Arnold, son saniyeye kadar onların formasyon uçuşu yapmakta olan jetler olduğunu sandı ve dokuz adet olduklarını görebildi. Çapraz bir dizilişle yaklaşıyorlardı ve formasyonlarında ilk dördünün arasındaki uzaklıklar eşit, sonraki beşli grup ise daha seyrekti. Fakat Arnold'un fark ettiği yalnızca bu değildi, tatsız bir durum daha vardı. Yaklaşan uçakların hiçbirinin kuyruğu yoktu ve çok değişik bir formasyonda uçuyorlardı. En öndeki diğerlerinden daha üstte ve sanki rüzgarda savrulan uçurtmalar gibi ya da su üstündeki hız tekneleri gibiydi; daha doğru bir ifade ile bir kaz sürüsünün uçuşu gibi bir biçim almışlardı.

Arnold'a göre bu uçakların etkileyici bir başka özellikleri de, sıklıkla bir taraflarını eğmeleri ve yüzeylerinden o mavim-

si beyaz ışığı fışkırtarak uçmalarıydı. Arnold, ilk başlarda o ışığın onlardan geldiğini düşünememiş, kanatların pırıl pırıl cilalı yüzünde güneşin yansıması olarak yorumlamıştı. Arnold'a göre uçuşun yönü hiç değişmiyor, ama cisimler tek tek dağ doruklarının arkasına girip girip çıkıyor, bazılarının önünde, bazılarının ise arkasında uçuyorlardı. Dokuzu birden gözden kaybolduğunda, Arnold'un kafası iyice karışmış, Hava Kuvvetlerinin bir teknolojik mucize yarattığını düşünmüştü. Bundan sonra ne yaptığı işe ne de 5000 dolara konsantre olabildi, bir an evvel aşağıya inip gördüklerini arkadaşlarına anlatmalıydı.

Arnold iniş yaptıktan sonra, bu garip olayı arkadaşlarına anlattı ve aralarında saatler süren bir durum muhakemesi yaptılar. Fakat herhangi bir sonuca varmaları imkansızdı ve konu daha yüksek makamlara iletildi, iş gazetelere kadar yansıdı. Bir ajansın haberinde olaya yer vermesiyle ABD'nin her yerindeki insanlar yaşanan bu gizemli olayı öğrenmiş oldu. Arnold'un inanılır ve güvenilir bir insan olması, olayı daha cazip bir hale getirmiş ve herkes tarafından konuşulur yapmıştı. Arnold'un yaptığı tariflerde, gördüğü cisimlerden *"Suyun üzerinden ileriye doğru fırlattığınız bir tabak nasıl uçarsa öyle uçuyorlardı..."* şeklindeki ifadesinden "uçan daire" tabiri de doğmuş oluyordu.

Olay tüm dünyadaki basının hayal gücünü bir anda esir almış, normal olmayan olaylarının hazırlıksız kurbanlarından pek çoğu gibi, Arnold da istemeyerek bir basın gösterisi başlatmıştı. Böylelikle de bu olayın kahramanı olarak tarih sayfalarındaki yerini aldı.

Arnold'ın kafasında oluşan ilk düşünce "Hava Kuvvetlerinin bir teknolojik mucize yarattığıydı". Belki de gördükleri Amerikan ordusunun iki yıl önce Almanya'dan gemilerle getirdiği ve iki sene boyunca üzerinde çalışıp iyi bir duruma getirerek deneme uçuşları yaptığı "Nazi UFO"larıydı.

Aynı yıl içerisinde, 1947 yılının temmuz ayının ilk günlerinde meydana gelen ve üzerinden 62 yıl geçmesine rağmen halen tartışılan bir diğer olay da New Mexico'nun Roswell bölgesinde olmuştu.

2 Temmuz 1947 günü sabah saat 9.50'de New Mexico eyaletinin Roswell kasabasında yaşayan Dan Wilmot ve karısı, verandalarında otururken gökyüzünde kuzeydoğuya doğru hızla uçmakta olan büyük, parlayan, oval biçimli bir cisim görürler. İki gün sonra 4 Temmuzda 11.15 sıralarında Roswell'deki St. Mary Hastanesi'nde görev yapan Fransiskan rahibeleri Roswell'in kuzeyinde kavis yaparak dönen parlak bir cisim görürler. Cismi kasabanın güneyinde oturan William Woody ve babası da gözlemler. Bu sıralarda Roswell'in 120 km kuzeydoğusundaki Corona bölgesinde bir fırtına kopar. Foster çiftliğinin sahibi William "Mac" Brazel ve komşuları patlamaya benzer bir ses duyarlar. Çölde kamp yapan Jim Ragsdale ve kız arkadaşı parlak bir cismin düşerek yere çarptığını görürler. 5 Temmuz cumartesi günü sabah erken saatlerde Mac Brazel ve komşularının 7 yaşındaki oğlu William Practor fırtınanın çiftliğe zarar verip vermediğini kontrol ederlerken, yaklaşık 200 metre genişliğinde ve 1.2 km uzunluğunda bir alana yayılmış olan bir enkazı bulurlar. "Buruşturulup gevşetildiklerinde eski şekillerini alan" folyoya benzer metalik döküntüler, ne kesilebilen ne de yanan "üstlerinde menekşe rengi hiyeroglife benzer yazılar bulunan" çubuklar gibi esrarengiz maddeler.

Brazel, bulduğu maddelerin bir kısmını kamyonuna yükleyerek komşuları Floyd ve Loretta Proctor'a gider ve onlara bu tuhaf parçaları gösterir. Proctor'lar ona olayı yetkililere bildirmesini söylerler. Akşamüstü Brazel enkazdan bazı parçalar toplayarak kulübesine götürür; bunlardan biri 1.2 metre boyundadır. Akşam, Corona'ya alışveriş yapmaya giden Brazel, buradaki arkadaşlarına ve komşularına olaydan bahseder. Onlar da Brazel'a yetkililere başvurmasını söylerler.

Bunun üzerine 6 Temmuz Pazar günü sabah 7.30'da Mac Brazel Şerif George A. Wilcox'ı görmek üzere Roswell kasabasına doğru yola çıkar ve saat 11.00 sularında kasabaya gelir. Yanında enkazdan bazı parçalar getirmiştir, bunları Şerif Wilcox'a, karısına ve kızına gösterir; hepsi de bu enkazın bir uçan daireye ait olduğunu düşünmektedir. Wilcox yardımcılarını inceleme yapmak üzere çiftliğe gönderir. Şerif yardımcıları enkaz alanını bulamazlar fakat bölgede "büyük, yuvarlak ve siyah" bir iz keşfederler; izin bulunduğu alandaki toprak erimiş ve kararmıştır.

Wilcox, Brazel'la konuşurken yerel radyo istasyonu KGFL'nin muhabiri Frank Joyce'dan bir telefon alır ve onu Brazel'la görüştürür. Joyce bu haberi duyuran ilk kişi olacaktır. Wilcox, Joyce'un önerisi üzerine Roswell Ordu Hava Kuvvetleri üssünü arar ve Hava İstihbarat görevlisi Binbaşı Jesse A. Marcel'la görüşür. Roswell Ordu Hava Üssü, o sırada dünyadaki tek atomik grup olan 509. Bomba Grubu'nun merkezidir. Öğleden sonra Marcel Şerif'in ofisine gider, enkaz parçalarını görür ve bunları alarak üsse götürür. Roswell Hava Üssünden Albay Blanchard Marcel'a, Karşı İstihbarat Ajanı Yüzbaşı Sheridan Cavitt'le birlikte Foster Çiftliği'ne giderek olayı araştırmalarını emreder. Blanchard daha sonra Forth Worth Hava Üssü'ndeki 8. Hava Kuvvetleri Komutan-lığı'ndan Tümgeneral Roger Ramey'i arar ve ona bulgulardan söz eder. Ramey olayı Pentagon'a haber verir. Saat 15.00 sıralarında Forth Worth Üssü Kurmay Başkanı Albay Thomas J. DuBose, Pentagon Stratejik Hava Kuvvetleri Generali Clements McMullen'dan bir telefon alır. McMullen, DuBose'a bulunan maddeleri hemen Washington yakınlarındaki Andrews Hava Üssüne göndermesini söyler ve bunları bizzat inceleyeceğini bildirir. DuBose'a göre, McMullen bu enkaz parçalarını Ohio'daki Wright Üssü Hava Teknik İstihbarat Departmanı'ndan Tümgeneral Benjamin Chidlaw'a göndermiştir. Bir saat sonra bir nakliye uçağı hazırlanır. Marcel ve

Cavitt Brazel'la birlikte farklı araçlarla Foster çiftliğine giderler. Brazel görevlilere kulübesinde sakladığı enkaz parçalarını gösterir. Marcel bunlar üzerinde radyoaktivite ölçümleri yapar. Marcel ve Cavitt o geceyi çiftlikte geçirirler.

Akşamüstü saat 17.00'da Pentagon'dan gelen emirler doğrultusunda, enkazın yerini tespit etmek için bölgeye uçaklar gönderilir. Havadan yapılan araştırma sonucunda Roswell'in 65 km kuzeydoğusunda bir uçan dairenin enkazı bulunur. Enkazı incelemek ve ertesi günkü enkaz kaldırma çalışmaları için hazırlık yapmak üzere bölgeye bir arama-kurtarma ekibi gönderilir. 7 Temmuz Pazartesi sabahı Foster çiftliğindeki Hava Kuvvetleri görevlileri enkazla kaplı alana giderler ve enkaz parçalarını araçlarına yüklemeye başlarlar. Bu sıralarda, Albay Blanchard büyük bir faaliyet başlatır ve kasabaya giren tüm yollara barikatlar kurulmasını emreder.

Saat 9.00 sıralarında Albay Blanchard bir basın açıklaması yapmaya karar verir ve basın görevlisi Teğmen Walter Hunt'a şu açıklamayı dikte ettirir: "Uçan dairelerle ilgili söylentiler dün gerçeğe dönüştü." Roswell Ordu Hava Üssü, 8. Hava Kuvvetleri'ne bağlı 509. Bomba Grubu İstihbarat Departmanı, yerel çiftçilerden birinin ve Chaves kasabası şerifinin işbirliğiyle bir disk ele geçirmiştir. Bu uçan cisim geçen hafta içinde Roswell yakınlarındaki bir çiftliğe inmiştir. Telefonu olmayan çiftçi, diski şerifle irtibat kurana kadar saklamıştır. Olayı öğrenen şerif hemen 509. Bomba İstihbarat Departmanı'ndan Binbaşı Jesse Marcel'e ulaşmış; ordu hemen harekete geçmiş ve disk çiftçinin evinden alınmıştır. Disk, Roswell Hava Üssünde incelenmiş ve daha sonra Binbaşı Marcel tarafından Merkez Karargahına gönderilmiştir."

Saat 11 sıralarında Teğmen Hunt, yerel radyo istasyonlarına, şerifin ofisine ve yerel gazeteler Roswell Daily Record ve Morning Dispatch'e giderek açıklamayı teslim eder. Bir akşam gazetesi olan Roswell Daily Record olayı aynı gün ilk sayfadan, "Hava Kuvvetleri Roswell Bölgesi'ndeki Çiftlikte Uçan

Daire Yakaladı" başlığıyla verir. Radyo istasyonları haberi Associated Press'e iletir; haber buradan tüm dünyaya yayılır. Bunu takip eden saatlerde, radyo istasyonları, Şerif'in ofisi ve Roswell Hava Üssü Londra'dan Tokyo'ya kadar tüm dünyadan telefon bombardımanına tutulur. Haberi teleksle United Press'e gönderen KGFL'den Frank Joyce bir süre sonra Washington'dan bir telefon alır. Telefondaki görevli Joyce'a olayı nereden haber aldığını sormaktadır; Joyce Teğmen Haut'un ismini verir. Kısa bir süre sonra yine resmi bir görevli Morning Dispatch'i arayarak Teğmen Haut'un açıklamasının yanlış olduğunu söyler.

Öğleden sonra saat 15.00'da General Clemence McMullen, Forth Worth'ten General DuBose'u arar ve ondan 8. Hava Kuvvetleri Komutanı General Roger Ramey'le temasa geçmesini ister. Ramey yeni bir hikaye uydurarak uçan daire hikayesini örtbas etmelidir. Bunun üzerine General Ramey, Forth Worth Üssünde bir basın toplantısı düzenleyerek Roswell yakınlarında düşen cismin bir uçan daire değil, meteoroloji balonu olduğunu söyler. Binbaşı Marcel'in bulduğu esrarengiz madde meteoroloji balonu parçalarıyla değiştirilir ve Marcel'e bunlarla birlikte basına poz vermesi emredilir.

"Meteroloji balonunun kalıntıları olduğu iddia edilen parçalar"

9 Temmuz Çarşamba günü sabah Albay Blanchard kaza yerine giderek enkaz temizleme çalışmalarını denetler. Saat 10.00 sıralarında Washington'dan gelen bir başka uçak Roswell Üssüne iner; Başkan Harry Truman'nı temsil eden bir gizli hizmet görevlisini getirmiştir. Saat 15.00 sıralarında

enkaz yüklü üç C-54 uçağı üsten ayrılarak General Twining'in bulunduğu Kirtland Hava Üssüne doğru yola çıkar.

Akşam saat 19.00 sıralarında dünyanın en büyük haber ajansı Associated Press dünya çapında bir duyuru yayımlayarak, uçan daire sanılan cismin aslında bir meteoroloji balonu olduğunu duyurur. TV kanalı ABC News de, Roswell'deki enkazın bir meteoroloji balonuna ait olduğunu bildirir.

11 Temmuz Cuma günü kurtarma operasyonlarında görev alan tüm askerlerin katıldığı bir brifing düzenlenir. Askerler küçük gruplar halinde görüşmeye alınırlar. Askerlere bu olayın ulusal güvenliği ilgilendiren bir konu olduğu ve çok gizli tutulması gerektiği söylenir ve kimseyle bu konu hakkında konuşmamaları emredilir. Ardından resmi sessizlik başlar.

1978-1994 nükleer fizikçi ve sonra da UFO araştırmacısı olan Stanton Friedman, Binbaşı Marcel'i bularak Roswell olayı hakkında röportaj yapar. Uzun yıllar süren sessizlik bozulmuştur. Bunu takip eden 16 yıl içinde 300'ü aşkın tanığın ifadelerini temel alan beş kitap yazılır.

12 Ocak 1994'te, Albuquerque, New Mexico'dan Temsilciler Meclisi Üyesi Steven Schiff, seçmenlerinden gelen yoğun talep üzerine, Savunma Bakanlığıyla temasa geçer ve onlardan 1947'de Roswell'de meydana gelen olay hakkında bilgi ister. Savunma Bakanlığı, Schiff'e bu konu hakkında ellerinde herhangi bir bilgi olmadığını bildirir ve Ulusal Arşivler'e başvurmasını söyler. Ulusal Arşivler'den de konuyla ilgili bir kayıtları bulunmadığı cevabını alan Schiff, Genel Muhasebe Ofisi (GAO) ile temas kurar ve 1947 olaylarıyla ilgili kayıtların denetlenmesini ister. GAO, 28 Temmuz 1995'te araştırmasını tamamlar ve konuyla ilgili bir rapor yayımlar. Raporda, o dönemde Roswell Ordu Hava Üssünden gönderilen tüm yazılı belgelerin gerekli izin alınmaksızın yok edildiği bildirilmektedir.

Schiff bu belgelerin son derece önemli olduğunu söyle-

mektedir. Çünkü bu belgeler, Roswell'deki askeri yetkililerin, 1947'de dünya üzerindeki tek nükleer vuruş kuvveti olan Roswell üssü görevlilerinin bir meteoroloji balonuyla çok farklı bir hava aracı daha doğrusu bir UFO arasındaki farkı anlamamalarını üstlerine nasıl açıkladıklarını göstermektedir.

Hava Kuvvetleri, UFO'lar konusunda 25 yılı aşkın bir suskunluktan sonra ilk kez Eylül 1994'te, yani Schiff araştırmalarına başladıktan 8 ay sonra, kamuoyuna bir açıklama yapmak zorunda kalmıştır. Hazırlanan raporda, Hava Kuvvetleri, 1947'deki meteoroloji balonu hikayesiyle Amerikan halkını ve dünyayı gerçekten de yanılttığını kabul etmekte ve fakat bu defa da bir başka yalana başvurmaktadır: 1947 yılında Roswell'in kuzeybatısında Mac Brazel tarafından bulunan enkazın aslında Mogul adlı çok gizli bir hükümet projesinde kullanılan bir balonun kalıntıları olduğunu söylemektedir.

Peki ama daha önce halkı yanılttığını kabul eden Hava Kuvvetleri'nin bu açıklaması ne kadar inandırıcıdır? Gerçek, ancak araştırmaların derinleştirilmesiyle ve tanıkların konuşmaya başlamalarıyla ortaya çıkacaktır. 1994 yılında yani olaydan tam 47 yıl sonra Hava Kuvvetlerinin "Mogul" adlı çok gizli bir hükümet projesinde kullanılan balon olarak açıkladığı Roswell'e düşen bu hava aracı bir ay önce Washington eyaletinde Kenneth Arnold'un gördüğü UFO'lardan biri olabilir miydi?

Daha önemlisi iki sene önce savaş sonrası Almanya'dan getirilip üzerinde çalışmalara başlanılan ve sorunsuz bir hale getirilip, Amerikan Hava Kuvvetleri bünyesine katılmaya çalışılan bir Nazi UFO'su teknik nedenlerden veya pilot hatasından dolayı düşmüş olabilir miydi?

Kazadaki ilginç bir noktada olay yerine ilk gelen askeri yetkililerin düşen cisim hakkında hiçbir bilgilerinin olmadığı gibi, düşen cismin ne olduğuna dair fikir yürütememeleridir.

Olayın merkeze bildirilmesiyle de ordunun üst kademelerinde bir anlık telaş ve panik durumu yaşanılmış, kanıt ve kalıntılar hızla toplanarak, olay yalanlanmış, derhal örtbas edilmeye çalışılmıştır. Öyle ki, hiçbir üst kademedeki yetkili son derece gizli yürütülen bu projenin su yüzüne çıkmasını ve gerçeklere kimsenin ulaşmasını istemiyordu. Acaba büyük bir panikle saklanmak istenilen gerçek neydi? Bu basit bir hava balonuysa neden bölgeye çok sayıda asker sevkiyatı yapılıp etrafa kimse yaklaştırılmadı? Merkezden neden bu kadar çok sayıda yetkili konuyla ilgilendi ve bazıları olay yerine kadar gelip çalışmaları bizzat takip etti? Son olarak dünya çapında bir anda nasıl böyle bir sansasyon yaratıldı?

Olayın üzerinden tam 62 yıl geçmesine rağmen Roswell'de yaşanan gerçekler sadece o dönem orada bulunan insanlar tarafından bilindi. Konu ile ilgili birçok dilde yüzlerce kitap yazıldı. Belgeseller çekildi. Devlet arşivleri karıştırıldı. Olaya tanık olanlarla röportaj yapıldı. Hatta temmuz ayı başında yaşanan olaylarla ilgili filmler bile yapıldı. Ama kimse gerçeği bilemedi ve Roswell tarihin raflarında bilinmeyenler arasındaki yerini aldı.

DULCE ÜSSÜ

Dulce de tıpkı Roswell gibi Amerika Birleşik Devletlerinin New Mexico eyaletindedir. Tanıkların verdiği bilgilere göre uzaylı ve dünyalı askeri güçler tarafından ortak kullanılan en önemli yer altı üslerinden biri burada bulunmaktadır. Çok sıradan ve dikkat çekmekten uzak bir kasabada aslında dünyanın en büyük sırlarının saklandığı kimsenin aklına bile gelmez. Toplam nüfusu ancak 900 olan Dulce'de birkaç dükkan, restoran ve motel dışında kayda değer hiçbir şey yoktur. Dulce bölgedeki diğer küçük kasabalardan farksızdır ama yer altında yapılanlar son derece dikkat çekicidir. Burası pek

çok ürkütücü gerçeğin, akıl almaz deneylerin yapıldığı bir yer ve Ufolojinin karanlık yüzünü temsil etmektedi. Uzaylılar tarafından kaçırıldıktan sonra bir daha asla evine ve eski hayatına dönemeyen yüzlerce insanın Dulce'de tutulduğu söylenmektedir.

New Mexico'nun doğal yer altı mağaralar sistemi askeri-bilimsel amaçlı bir yer altı üssü kurmak için son derece uygundu. Dulce üssünün inşasına 1937 yılında başlanıldı. Ancak yer altı mağaraları uzun zamandır Draco[30] kökenli uzaysal varlıklar tarafından kullanılıyordu. Bu varlıklar gezegenimize inen ilk dünya dışı ırktı. Sürüngene benzemelerine rağmen insan gibi iki ayak üzerinde durma ve yürüme yeteneğine sahip Dracolar yüzyıllarca yer altı mağaralarında yaşadılar, barındılar ve saklandılar.

1937-1938 yılları arasında ordu mühendisleri tarafından ileri teknoloji kullanılarak askeri üssün yapımına başlanıldı. Karmaşık ve yabancı gözlerden uzak yer altı üssü Dulce'nin yapımı ise; 1965-1966 yılları arasında tamamlandı.

Yer altı tünellerinin duvarları metal benzeri bir maddeden ve son derece pürüzsüz olarak yapılmıştı; cilalanmış mermeri andıran bu yüzey son derece sert, hiçbir lazer ya da elmas delicisiyle kırılamıyor ya da parçalanamıyordu. Üssün birçok yerinde dünya dışı varlıkların sembol dili ile yazılmış uyarıları görmek mümkündü. Asansörlerde kablo sistemi yoktu, duvarların iç kısımlarında yer alan bir tür manyetik güç sayesinde işlemekteydi. Elektrik de yine ileri bir manyetik sistemle elde ediliyordu.

Dulce Yer altı üssü temel olarak yedi kattır. 7. kattan sonrası tamamen uzaylılara ait ve insanlara yasaktır. Her kat farklı bir amaca hizmet etmektedir. Burada barınan, çalışan birbirinden farklı uzaylı grupları vardır. 1. Kat: Yüzey seviyesi ve taşıt araçları için garaj. 2.Kat: Yer altı metro sistemi ve tünel kazma araçları için garaj. 3.Kat: Giriş kontrol noktası. 4.Kat:

Deneylerin yapıldığı bölüm. 5.Kat: Uzaysal varlıkların ikamet ettiği bölüm. 6.Kat: Bilimsel Laboratuvar. 7.Kat: Deneklerin muhafaza altında tutulduğu bölüm. Dört, beş ve altıncı katlar tamamen Draco liderlerinin kontrolünde, daha önceden de belirtildiği gibi 7. kattan sonrası da sadece uzaylılara ait bölüm ve insanların girişi kesinlikle yasak.

Dulce son derece gelişmiş ve sıkı güvenlik önlemleriyle kullanılan bir kompleks ve yer altının ilk tabakasından derinlere indikçe güvenlik daha da artmaktadır. Toplam 3000 güvenlik kamerası aralıksız kayıt yapmaktadır. İkinci kattan itibaren üsse giren herkes çıplak olarak tartılır ve daha sonra giyinmeleri için bir üniforma verilir. Kapı girişlerine ve hassas bölgelere tartılar yerleştirilmiştir. Her gün tekrarlanan bu rutin kontrollerde 1,5 kilo eksik ya da fazla çıkması son derece büyük bir tehlikedir; çünkü kimliklerde yazılı kilo ile tartı yapıldığında çıkan kilonun birbirini tutması gerekir. Üste çalışan personelin içeriden dışarıya veya dışardan içeriye herhangi bir eşya, nesne getirmesi veya çıkarması yasaktır.

Üste bulunan dev laboratuarlar her türlü deneyin yapılmasına imkan sunar. Genel olarak yapılan deneyler iki gruba ayrılmış durumdadır. İlki genel radyasyon etkileridir ki bu insan genleri üzerinde yapılan değişiklikler ve mutasyonlar anlamına gelir. Bir diğeri de zeki ırklar ki bu da dünya dışı biyolojik zeki canlıların araştırılmasıdır.

Dulce'de yapılan deneyler sadece bunlarla sınırlı değildir. Kaçırılan insanlar üzerinde aura, telepati, zihin kontrolü, astral seyahat gibi paranormal konularda çalışmalar yapılır. "Derin Uyku" delta dalgaları yoluyla insanların kalp atışlarını yavaşlatma, ani şoklara yol açma gibi deneylerin yanı sıra sahip oldukları dünya dışı teknoloji ve bilinci kullanarak insan fizik bedenini biyoplazmik bedenden ayırıp yerine dünya dışı bir varlığın bilincini yükleme çalışması yapılmaktadır.

İnsanlara yönelik kaçırılma ipno-elektro-kimyasal hafıza

kontrolünü de içerir. Yani kaçırılan kişi uygulanan ipnotik ve kimyasal yöntemlerle yaşadıklarını unutur. Bu kişiler daha sonra hipnozla geri dönme deneyimine karşı koyarlar ve mikroçiplerin tespit edilebilmesi için yapılacak röntgen çekimlerini ve bilgisayar taramalarını reddederler. Bunun yanı sıra bir başka deney de radyo-ipnotik beyinsel kontrol olarak tanımlanmıştı. Bu yöntemde radyo dalgaları kullanılarak beyin fonksiyonları üzerinde kontrol sağlanıyordu. Öte yandan tanıklar uzun zaman önce Dulce'de insan kopyalama işleminin başarıyla sonuçlandırıldığını iddia etmektedirler.

Zihin kontrol ve yönlendirme deneyleri bu sistemin en önemli parçalarındandır. Ayrıca bu üste zihin kontrol amaçlı mikroçiplerin de geliştirildiği söylenmektedir. İnsan ve gelişmiş bilgisayarlar arasında düşünce aktarımı, biyo-teknik mikromakineler, hafızanın elektronik olarak silinmesi, radyo ipnotik beyin kontrolü, kimyasal maddeler, ultrason, görsel ve elektromanyetik ışınlar sayesinde davranış kontrolünü sağlama Dulce'de sürdürülen deneylerden birkaçı.

Gelelim Naziler ile Dulce yer altı üssü arasındaki ilişkilere! Dulce yer altı tünelleri, Arizona'da bulunan bir başka yer altı üssü Page'e bağlıdır. Ayrıca yine bu bölgede yaşayan Kızılderililer de garip şeylere tanık olduklarını, insanlar ve uzaylılar tarafından kontrol edilen bazı uzay araçlarının mağaralara sık sık giriş yaptıklarını söylemektedirler. Dulce yer altı üssünün geniş bir alana yayılmış yaklaşık 100 farklı girişi bulunmaktadır. Mağara duvarlarının tünel şeklinde kazılması ve pürüzsüz hale getirilmesi hem nükleer hem de gelişmiş tünel kazma makineleri sayesinde yapılmıştır.

Tanıkların çoğu yıllar önce yer altı üslerinde görevli sivil teknisyenlerden oluşuyor ve dünyanın belli noktaları arasında işleyen yer altı metro sisteminden söz etmektedirler. Ses hızını aşan bir süratle hareket eden bu taşıt araçları manyetik ve vakum sistemleri ile işlemektedir. Dünyanın farklı bölgelerini

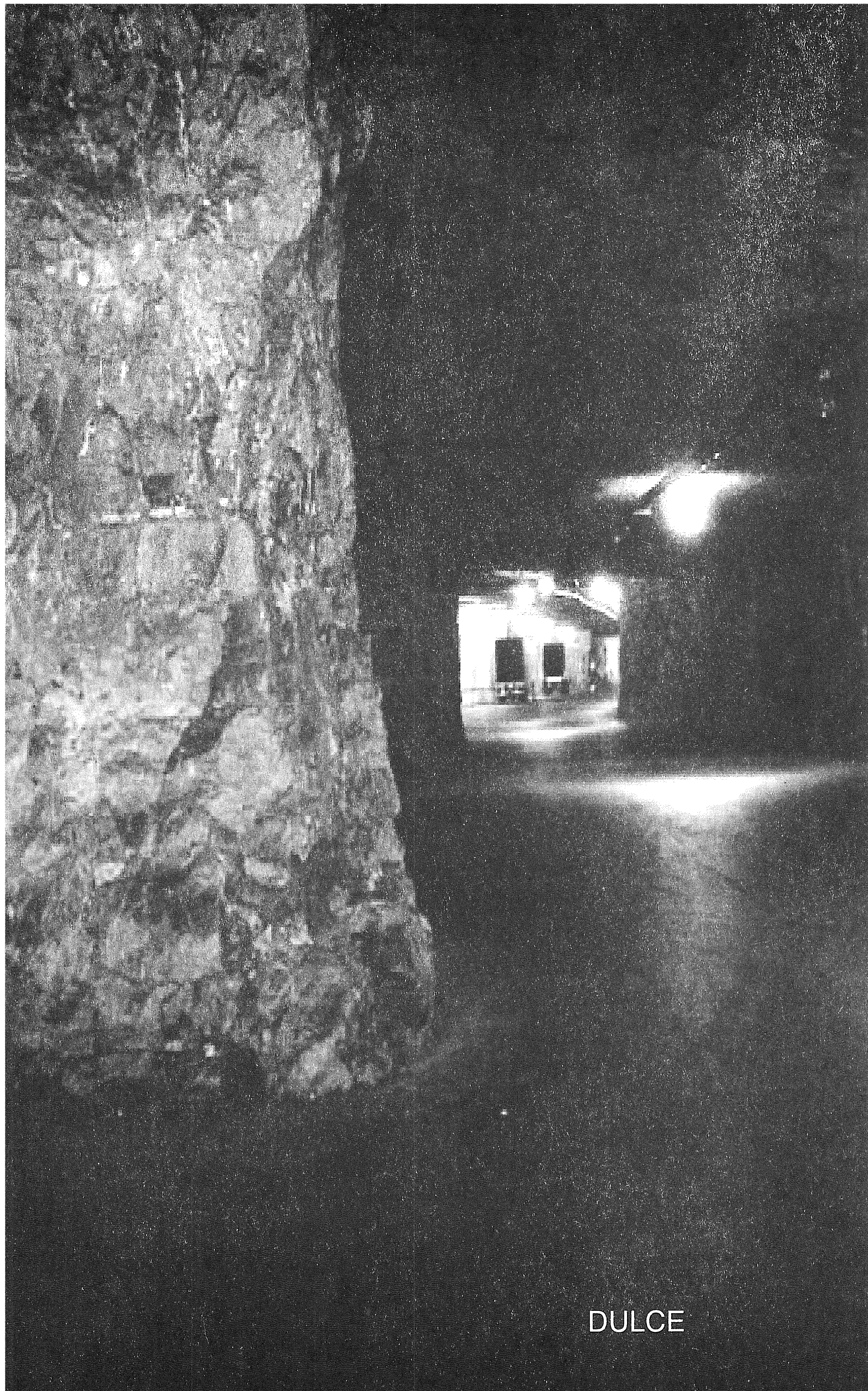
birbirine bağlayan bu sistem gelişmiş bir mühendisliğin eseridir. Bu metro sistemi ile yer altından dünyanın bir ucundan diğer bir ucuna ulaşmak son derece kolaydır. Hemen hemen her ülkede kontrol noktaları vardır. Girişleri genellikle kum tepesi veya maden ocağı görüntüsü verilerek gizlenmiştir. Sadece ABD'de California, Montana, İdaho, Colorado, Pennsylvania, Kansas, Arkansas ve Missuri bilinen giriş noktalarına sahiptir. Yer altı hattı Kuzey California eyaletinde yer alan Shasta Dağı ile bağlantılıdır. Ve bu dağ dünya dışı ırk ile insanların buluşma yeri olduğundan büyük bir öneme sahiptir. Bölgede yer alan Telos kenti de yer altı dünyasına giriş noktalarından biridir. Yine bazı yorumlara göre "Dünyanın Kralı" bu noktada yaşamaktadır.

Yer altı mağaralarında ikamet eden ve dünyanın asıl yöneticisi olan kral fikri yıllar öncesine uzanır. Bu kavram Teozofi Derneği kurucusu Helena Petrova Blavatsky tarafından defalarca kitaplarında ve konferanslarında vurgulanmıştır. Ona göre Dünyanın Kralı Tibet yer altı kentlerinde yaşamakta ve yılda sadece bir kez yeryüzüne çıkmaktadır. Rus asıllı Blavatsky'nin Dünyanın Kralı hakkındaki yorumları spiritüel ve hatta gizemci bir havadaydı. Blavatsky Himalaya Dağları altında uzanan Agarta yer altı ülkesinden söz etmekte ve bu ülkenin uzaylılar tarafından kurulduğunu iddia etmektedir.

Benzer konular ve arayışlar başta Adolf Hitler olmak üzere okült yani gizemci bir yol izleyen önde gelen Nazilerin fazlasıyla ilgi alanı içindeydi. Tibet'e yapılan araştırma gezileri Agarta'ya ulaşmak ve bu gizli dünyanın sırlarını çözmek amacıyla düzenleniyordu. Bu iddiaların ve fikirlerin sonunda Ernest Schör başkanlığında bir ekip Himmler'in emriyle Tibet'e gönderildi. Ernest Schör, nadide Tibet kuşları konusunda uzmandı ve avcılıkla yakından ilgiliydi. Schör'in ekibinde Bruno Beger adlı bir antropolog da bulunuyordu. Beger, insan kafatası incelemeleri konusunda başarılı çalışmalarıyla öne çıkan bir bilimciydi. Bir botanikçi, bir kamera-

man, bir de coğrafyacının katılımıyla ekip tamam oldu ve araştırmalarını yapmak üzere yola çıktılar. Uzun bir süre araştırmalarını sürdürdüler ve geldiklerinde elde ettikleri tüm bilgileri üst düzey yetkililere aktardıktan sonra Schör, Almanya'ya dönünce Münih'teki Orta Asya Araştırmaları Enstitüsünün başına geçirildi. Tibet Ekspedisyonunun kameramanı toplama kamplarına tayin oldu. Strasbourg'daki bir enstitüye atanan Bruno Beger de toplama kamplarından getirilen kafataslarını incelemekle görevlendirildi.

Bunun yanı sıra daha önce de değinildiği gibi Hitler ve çevresindekiler uzaylı varlıklarla iletişim içine girmişti ve iletişime girdikleri bu ırk sürüngenlerdi. Hitler, Bulwer Lytton tarafından yazılan "Gelecek Irk" adlı kitabı okumuş ve yer altında yaşayan bir ırka ait olan "Vril", yani "Sürüngen Gücü" kavramından çok etkilenmişti. Ayrıca İkinci Dünya Savaşı sonunda Almanya'ya müttefikler tarafından yapılan bombardıman sonunda kaldırılan enkazlar arasında gizlenmiş bir Budist Tapınağına rastlanılmıştı. Dahası, yıkılan bir Nazi Karargahına girildiğinde, hiç akıllara gelmeyen bir şeyle karşılaşılmıştı. Yıkıntılar arasında 12 Tibetli rahibin cesetleri bulunuyordu. Bu duruma o yıllarda hiçbir anlam verilememişti. Aslında savaş atmosferi içinde bunu hiç kimsenin düşünecek hali de yoktu. Savaş bitip de her şey normale dönmeye başladıktan sonra bu durum birçok kişinin dikkatini çekmeye başladı. Nazi Karargahında 12 Tibetli rahibin işi neydi? Bu soru uzun bir süre zihinleri meşgul etti. Naziler ile Tibetli rahiplerin ne gibi bir birlikteliği olabilirdi? İşte bu konu inceden inceye araştırılmaya başlandı. Ortaya çıkan sonuçlar bir hayli düşündürücüydü: Naziler bir yer altı uygarlığı olduğuna inanıyor ve Budist rahipler vasıtasıyla onlarla irtibatı sağlıyordu. Berlin'in düşmesinden önce de Budist rahiplerinin Adolf Hitler ile iş birliği içinde olduğu ve bir yer altı kenti kurulmasına yardım ettikleri söylentisi ortada dolaşıyordu.

DULCE

ÜSSÜ

Görüldüğü gibi yerin kilometrelerce altında birbirleriyle bağlantılı yer altı tünelleri her yerde karşımıza çıkıyor, Dulce'den Tibet'e, Tibet'ten Thule'a. Daha öncede belirttiğim gibi NSDAP'ın temellerini atan Thule tarikatı da İngiltere'nin açıklarında yer alan, yer altındaki Thule uygarlığından esinlenişti. Görüldüğü gibi her şeyin ve her yerin birbiri ile bağlantısı bulunuyor.

Tekrar Dulce'ye dönelim. Dulce hakkında bilinenlerin çoğu geçmişte orada görev yapan ve daha sonra yaşadıklarını anlatmaya karar veren Thomas Castello sayesinde ortaya çıktı. Castello yüzünü basından ve kameralardan gizlemek şartıyla çok şey anlattı. Belki de bu kadar şey anlatması başına bela açtı ve esrarengiz bir şekilde ortadan kayboldu. Castello'nun yer altı üssündeki görevi, burada yer alan güvenlik kameralarının kontrollerini yaparak düzgün çalışmalarını sağlamaktı. Yani yer altı üssünde birçok bölüme girip çıkma yetkisine sahipti ve bu nedenle de pek çok gözlem yaptı. Thomas Castello aynı zamanda UFOlarla Nazi bilim adamları arasında kesin bir bağlantı olduğunu da iddia ediyordu. Yer altında hangarlarda gördüğü bazı UFOların üzerinde Swastika (Gamalı haç) işaretinin bulunduğunu görmüştü ve gördükleri onu son derece şaşırtmıştı.

KAÇIRILMA VE YAKINLAŞMA OLAYLARINDA ALMAN UFOLARI

Bütün UFO araştırmacıları, üzerinde "Gamalı Haç" veya "Demir Haç" amblemi taşıyan uçan dairelerden ve Almanca konuşan uzaylıların varlığından haberdardılar. Uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia eden birçok kişi, duvarlarında "Gamalı Haçlar" bulunan yer altı üslerden bahsetmişlerdir. Kaçırılanlardan biri Alex Christoper, yer altındaki bir üste "sürüngenimsi akıllı yaratıklar"ın Nazilerle birlikte anti-grav-

itasyonel uçan cisimler üzerinde çalıştıklarını rapor etmiştir.

UFOlarla temas kurduğunu söyleyenlerden biri de Alman asıllı Amerikalı Reinhold Schmidt'dir. Schmidt, "Incident At Kearney" adlı kitabında, muhtelif sıralarda bir uçan daireye bindirildiğinden söz etmektedir. Schmidt, uçan daire mürettebatının Almanca konuştuğundan ve Alman askerleri gibi davrandığından bahsetmiş, UFOların kendisini kutup bölgesine götürdüklerini söylemiştir. Şu da bir gerçek ki, Schmidt'in bu hikayeyi anlattığı zamanlarda "Kutuplardaki Gizli Nazi Üsleri" söylentisi çok yaygındı. Schmidt dönüşünde ABD hükümetinin baskı ve sorgulamalarına maruz kalmış ve savunmasında ayrıntılı olarak anlattığı "uçan diskler", İkinci Dünya Savaşı sonunda Almanlardan ele geçirilen resimlerdeki disklere çok benzediğini belirtmişti.

1959 yılında Şili'nin önde gelen üç gazetesi, ön sayfalarını UFOlarla karşılaşan insanlarla ilgili bir habere tahsis etmişti. Haberde UFO mürettebatının Alman askerlerine benzetilmesi de ilginç bir ayrıntıydı. 1960'larda New York, New Jersey gibi şehirlerde, Almanca veya İngilizceyi Alman aksanı ile konuşan "uzaylılar" rapor edilmişti.

Atom casusluğu suçundan yargılanarak idama mahkum edilen Amerikalı Yahudi karı koca Ethel ve Julius Rosenberg, duruşmalar sırasında "uzay savaş gemileri"nden söz etmişlerdi. En gizli sırlara ulaştıkları anlaşılan bu karı kocanın bu aşamada yalan söylemeleri için sebep yoktu. Peki gerçekte ne demek istemişlerdi?

II

ANTARKTİKA NAZİ ÜSSÜ (BASE 211)

ANTARKTİKA YOLCULUĞU VE KEŞİF

Nazilerin, buzlarla kaplı uzak kıta Antarktika'dan bir bölgeye gizli planlarla sahip olmak istedikleri, orayı bazı araştırmalarda kullandıkları ve yeni savaş teknolojileri geliştirmek için üs kurdukları daima anlatılmıştır. Bu uzun yolculuk fazla bilinmemektedir, fakat Naziler gerçekten de bu soğuk kıtaya ayak basmışlardı.

Almanların ilk araştırma yolculuğu yeni kurulan Alman Kutupsal Araştırma Topluluğu adına çalışan Sir Edward Dalman'ın yönetiminde 1873'te yapılmıştı.

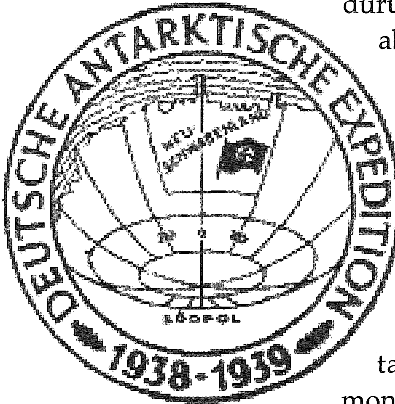
Seyahatte Dalman, Biscue Adası boyunca uzanan Bismarkstrasse'nin batı girişinde yeni bir Antarktika rotası keşfetmişti: "Kaiser - Wilhelm – İnseln" 60 yıl içinde, bu rota üzerinden 1910 ve 1925 yıllarında olmak üzere iki uzun yolculuk daha yapılmıştı.

Bu üç yolculuk o yıllarda her ülkenin sivil topluluklarının ve şahsi girişimcilerinin keşif amaçlı yaptığı yolculuklardandı. Bu seyahatler sonunda yeni yerler, ürünler, madenler, bitkiler vs. gibi şeyler keşfedip kar elde edilmek isteniyordu. Yolculukların bir diğer nedeni de bilimsel amaçlıydı; yeni coğrafyalar, jeolojik bulgular ve toprak örtülerini incelemekti; özellikle Antarktika hakkındaki meraklarını tatmin etmek ve bu devasa buzulun gizemlerini araştırmak istiyorlardı.

İkinci Dünya Savaşına zemin hazırlayan yıllarda, Almanlar Antarktika'nın bir bölümü üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmışlardı ve amaçları orada gelişmiş güçlü bir koloni kurmaktı. Antarktika politik olarak uluslararası antlaşmalardan dolayı sağlam ve güvenilir bir yerdi. Almanya'nın bu bölge üzerinde pay sahibi olabilmesi için tek yol; gerçekten de zorla alma şeklinde olabilirdi. Hitler, Antarktika'da ayak basılacak yer için endişeliydi ve öyle ki; bunu süper güç Almanya'nın gelişinin gösterisine ilave olarak Propaganda Yönetim Kurulu'nda etki için bile kullanabilirdi.

Diğer yandan da müttefiklerin zaman zaman gerçekleştirdikleri provokasyonları önlemek gerekiyordu. Nazilerin Avusturya ve diğer ülkelerdeki hareketleri, Anglo - Fransız müttefikleri ile Almanya arasındaki iyi ilişkilerin sınırlarını zorluyordu. Hitler, Antarktika'dan bir bölge istemesinin yanı sıra onlara karşı savaş hazırlığı yapmak, en son ihtimal olarak da onlarla savaşmak istiyordu.

Böylece yarı-sivil düşünceyle, özel amaçlı uzun yolculuk için Lufthansa ile iş birliğine girildi. Yolculuğa kumandan olarak, Kuzey Kutbuna yapılan yolculuklara önderlik etmiş, cesaretini ispatlamış ve tehlikeli durumlarda yeteneklerini kullanabilen Kaptan Alfred Ritscher getirildi. Bu yolculuktaki gemi, özel şilep taşıyabilirliği olan ve uçak kaldırılıp, indirilebilen Schwabenland'dı. 1934'den beri transatlantik mektup dağıtımında kullanılmıştı. Gemi ünlü Dornier Wal uçaklarını taşıdı. Bu uçaklar gövdeye monte edilen buharlı bir mancınık sayesinde havaya fırlatılabilecek ve böylelikle uçuşa başlayabileceklerdi. Ayrıca uçaklar gemi üzerinde yakıt ikmali yapıp, tekrar uçuşlarına başlayabileceklerdi. Schwabenland, Hamburg tersanesinde yolculuk için hazırlandı, hazırlık toplam yolculuk bütçesinin üçte birine yaklaşık olarak 1 milyon Reichmark'a mal olmuştu.

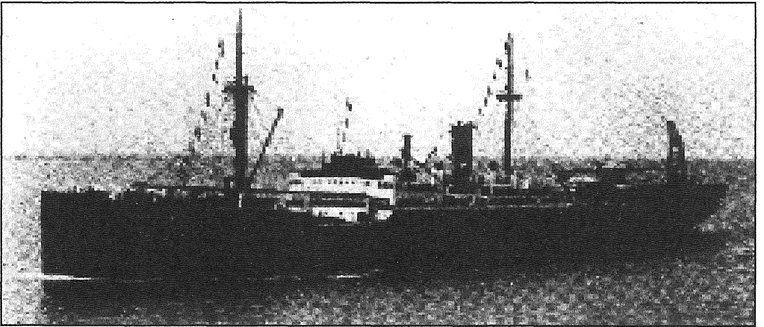
"Naziler'in Antarktika yolculukları sırasında kullandıkları yolculuk nişanları"

Bu arada mürettebat Alman Kutupsal Araştırma Topluluğu tarafından toplanıp, eğitiliyordu. Topluluk, seyahate katılması için en ünlü Amerikan Antarktika seyyahı olan Richard E. Byrd'u davet etti. Byrd 1938 Kasımında Hamburg'a

gitti ve mürettebatla buluştu, aynı zamanda kendisine yolculuk hakkında bir ön bilgi verildi. Sonunda, tüm bunlara rağmen, Byrd her şeyi reddederek Amerika' ya geri döndü; daha sonra Amerikan Deniz Kuvvetlerinde amiral oldu ve savaş boyunca Nazilerle çarpıştı. Byrd'ün savaşın sonuna kadar Antarktika'daki gizli Nazi üssünü yok etmek için tayin edildiğiyle ilgili birtakım iddialar da vardır. Bu üs "Base 211"[31] diye adlandırılan üstü.

Schwabenland 17 Aralık 1938'de Hamburg'dan ayrıldı ve son derece titiz olarak hazırlanmış plan doğrultusunda Antarktika'ya yöneldi. 19 Ocak 1939'da 4° 15' Batı - 69° 10' Güney buzuluna ulaştı. İlerleyen haftalarda, 15 Wal uçağı yaklaşık olarak 600.000 kilometrekarelik bir alanda uçuş yaptı. Bunların görevi Antarktika'daki bölgelerin değişik açılardan fotoğraflarını çekmekti ve özel Zeiss RMK38 kameralarını kullanarak, 11.000'den fazla fotoğraf çekti. Bu yolla 1931 deki eski Norveç haritalarının yanlış oldukları ispatlandı ve yeni veriler doğrultusunda değiştirildi.

Neredeyse Antarktika'nın beşte biri bu yolla gözlemlendi ve haritalandı, çok değerli bilgiler de ilk kez belgelenmiş oldu. Aynı zamanda bu yerlerin artık Alman toprağı olduğu ilan edildi. Diğer güçlere karşı bu iddialarını göstermek için, özel

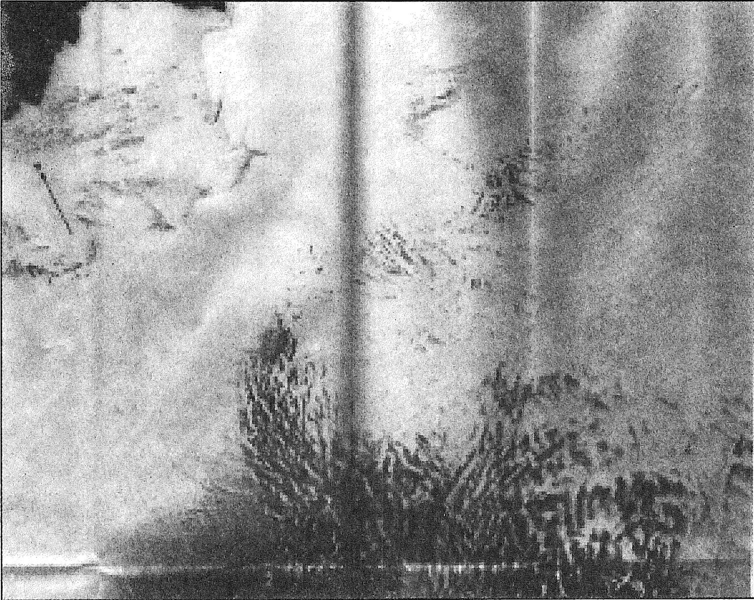

"Schwabenland Antarktika'ya doğru yol alırken"

metalden yapılmış çubukların üzerindeki yolculuk nişanları ve gamalı haçların yanı sıra, 2 Wal uçağı binlerce küçük Nazi bayrağını buralara bıraktı. Bütün bu topraklara "Neuschwabenland" adı verildi. Bu isim gerçekte de hala kullanılmaktadır ve o yıllarda söz konusu toprakları tanımlamak için de bu kelime kullanılmıştı.

Görünüşe bakılırsa bu yolculukta sadece yüzeyde gezen buz tabakalarıyla, birkaç bitki ve kar fırtınalarının olduğu keşfedildi. Zaten amaç da Antarktika'nın nasıl bir yer olduğunu, yüzeyini ve hava koşullarını tespit etmekti. Seyahatin jeologları, bu olguların tamamen hava koşullarından kaynaklandığını dile getirdiler.

1939 Şubatının ortasında Schwabenland Antarktika'dan ayrıldı. Hamburg'a dönüş 2 ay sürdü ve Rischer bu süreyi sonuçları, haritaları ve fotoğrafları düzenlemek için kullandı. Kaptan Rischer'ı tamamen sivilleşmek, yeni bir seyahat ve

"Wal Uçakları'nın gökyüzünden çekmiş olduğu Antarktika'daki bir bölgenin havadan görüntüsü"

uçak kızaklarının aydınlatarak kullanılması gibi unsurları içeren ikinci bir plana yönelten, bu uçuşların şaşırtıcı sonuçlarıydı. Fakat bu planlar 2. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla iptal edildi.

Savaştan sonra, Neuschwabenland'ın birçok yeri 1957 Antarktika Anlaşmasına göre tekrar isimlendirildi. Haritada Queen Maud Land, Priness Martha Coast ve Princess Astrid Coast isimleri yer alıyordu. Bugün bile Antarktika'nın kuzeyindeki dağlar Almanca isimler taşımaktadır. Mühlig - Haffman Dağları, Wohltat Dağları vs. Onlar hala Neuschwabenland'da Alman kolonilerine ait son bir anıt gibi durmaktadır.

16 Ocak 2003 tarihli English Pravda internet sitesinde "Scary Secrets of the Third Reich's Base in Antarctica" adıyla yayınlanan bir makaleye göre; Avrupa'da savaş bittikten ve Almanya savaşı kaybettikten sonra U-530 Antarktika kıyılarına ulaşmış, mürettebattan 16 kişi, buzdan bir mağara yaparak, oraya bazı kutuları saklamışlar. İddialara göre, kutularda III.Reich'ın kutsal emanetleri, Hitler'in belgeleri ve şahsi eşyaları vardı. Operasyonun kod adı "Valkyrie-2" idi. 10 Temmuz 1945'de operasyon bittikten sonra, denizaltı Arjantin'in Mar-del-Plata limanına gelerek otoritelere teslim oldu.

Diğer bir denizaltı, Oberleutnant Zur See[32] Heinz Scheffer komutasındaki U-977 de Adolf Hitler ve Eva Braun'a ait kalıntıları Newschwabeland'a getirmişti. O da U-530'un rotasını takip ederek 17 Ağustos 1945'de Mar-del-Plata'ya geldi. Wilhelm Bernhard ve Heinz Scheffer denizaltıları ile emanetleri Antarktika kıyılarına getirdiklerini açıklamaları şüpheli bulunmuştu.[33]

Böyle ciddi bir operasyon yalnız III. Reich'ın belgeleri ve kutsal emanetleri için yapılmış olamazdı. Daha sonraki yıllarda özel servisler, kaptan Scheffer'in arkadaşı Wilhelm Bernhard'a yazdığı 1 Haziran 1983 tarihli mektubu ele geçirdiler. Mektupta şunlar yazıyordu:

"Sevgili Willy, U-530 ile ilgili hatıralarını bastırmanın akıllıca bir iş olup olmadığını düşünüyorum. Operasyonda görev alan üç denizaltı (U-977, U-530, U-465) şu anda Atlantik Okyanusunun dibinde bulunuyor. Onları orada bırakmak daha iyi değil mi? Eski dostum, bunu düşün!... Lütfen, hatıralarını yayınlarsan, kitabımın ne duruma düşeceğini düşün!...[34] Hepimiz sırrı saklamaya yemin ettik, yanlış bir şey yapmadık, emirlere uyduk ve sevgili Almanyamız ve kurtuluş için savaştık. Lütfen bir defa daha düşün. Açıklamalarınla nereye varmak istiyorsun? Lütfen bunu düşün."

Olayların üzerinden 40 yıl geçmesine rağmen, Heinz, Bernhard'ın gerçekleri söylemesini istemiyordu. Denizaltıların Hitler'in gizli belgelerinden çok daha tehlikeli bir şeyi kutba taşımış olması mümkün müydü? Bunun Antarktika'da izine rastlanan biyolojik silah izleri[35] ile bir ilgisi olabilir mi?

"Heinz Scheffer"

Lich-Zeichen dergisi eski CIA ajanı ve UFO araştırmacısı Virgil Armstrong ile bir söyleşi yapmıştı. Bu söyleşiye zaman zaman Oldenburg Kültürevinden Werner da katılmıştı. Bu söyleşi sırasında eski CIA ajanı Neuschwabenland ile ilgili çok ilginç noktalara değinmişti.

"Evet, Alman halkının bir bölümü çok eski zamanlarda kutbun içine yerleşmişti. 2. Dünya Savaşı sona ermeden önce Nazilerin Antarktika'da bir koloni kurmayı denediklerini gösteren bir video film var.

1938-39 yılları arasında Almanlar Güney Kutbuna bir keşif

gezisi düzenleyerek, "Neuschwabenland" diye adlandırdıkları bölgeyi kendi topraklarına katmışlardı. Bu operasyonu bizzat Göring yönetmişti. Göring, savaş sırasında binlerce insanı oraya gönderdi. Savaştan sonra Hitler ve III. Reich'ın önde gelenleri, özellikle S.S.ler "içerideki" üsse kaçtılar. Bana göre, savaştan bugüne kadar geçen süre içinde gidenlerin birçoğu geri döndü. 'Boş dünya'daki insanlarla iş birliği yapabildiklerine göre, onların iyi insanlar olduklarını düşünüyorum."

Görüldüğü gibi Almanların ilk Antarktika yolculuğu 1873'de keşif amaçlı yapılmıştır. Daha sonra 1910 ve 1925 yıllarında yine siviller tarafından iki ayrı yolculuk daha gerçekleştirilmiştir. Nihayet 1939 yılında askeri olan ilk sefer düzenlenmiştir. Nazi UFOlarının ilk deneme uçuşlarını Şubat 1945'te yaptıklarını göz önüne alırsak; 1939 Mayısında Antarktika hakkında elde edilen bilgiler ve fotoğraflar vasıtasıyla bölgenin coğrafi, meteorolojik, jeolojik durumu hakkında yapılan değerlendirmeler doğrultusunda hazırlıklar yapılmış; 1940 yılının ortalarına doğru çok gizli bir şekilde Antarktika'ya bir üs inşa etmek üzere malzemeler, teknik donanım, mühendisler ve işçilerden oluşan bir filo gönderilmiş olabilir. Ayrıca üssün inşası sırasında birkaç gemi de Antarktika - Almanya arasında sürekli gidip gelerek gerekli malzemeleri temin etmiş olabilir. Zaten o yıllar İkinci Dünya savaşının başları olduğundan ve her ne kadar gemiler düşman ülkeleri tarafından tek tek takip edilse de okyanusta çok fazla savaş gemisi bulunduğundan düşman ülkeler tarafından Nazilerin hangi niyetle hareket ettikleri anlaşılmamış olabilir. Ayrıca Naziler "Enigma" adı verilen kusursuz bir şifre makinesiyle haberleştiklerinden, yaptıkları planın düşman tarafından anlaşılması çok zordu ki o yıllarda U-Boatlar Atlantik Okyanusundaki düşman konvoylarına istedikleri gibi saldırıyorlar ve su altında rahatça hareket ediyorlardı.

Tüm bu anlatılanları göz önüne alırsak yaklaşık bir yıllık

süre içerisinde, uçak ve uçuş teknolojisi üzerine çalışmak amacıyla, UFOların incelendiği ve UFO teknolojisinden faydalanılarak yeni modeller geliştirilmesi çalışmalarında kullanılacak, kendi kendine yeterli olacak küçük bir üs inşa edilebilir. Kurulan bu tesiste gerçekleştirilen denemeler, incelemelerden sonra da üretim aşamasına geçilebilir ve burada Nazi UFOlarının ilk örnekleri yapılmış, deneme uçuşları tamamlandıktan sonra, bu teknolojinin ilk ürünleri Almanya'da bulunan bilim adamları ve askeri yetkililere gösterilmek üzere anayurda yollanmış olabilir. Bunun sonucunda Nazi UFOsu olarak kayıtlara geçen hava araçları Antarktika'daki 211. Üssün yoğun çalışmalarının ilk ürünü olabilir.

Elde edilen veriler doğrultusunda söyleyebiliriz ki "Nazi UFOları" ile Antarktika üssünün arasında şüphesiz bir ilişki var!

ALMANLARIN DİĞER KUTUP YOLCULUKLARI

Alman Reich'ı 1940-1945 yılları arasında kuzeye 10'un üzerinde keşif ve araştırma gezisi düzenlemişti. Geziler bilimsel amaçlı gibi görünmekle beraber, gerçeği ancak gezi başkanı veya katılımcıların içindeki bazı kişiler biliyordu.

a . Spitzberg'e yapılan keşif gezileri
"Knosope" Operasyonu : 1940/41
"Nussbaum" Operasyonu : 1942/43
"Kreuzritter Operasyonu : 1943/44
b. Doğu Grönland'a yapılan keşif gezileri
"Holzauge" Operasyonu : 1942/43
"Bassgeiger" Operasyonu : 1943/44
"Edelweiss" Operasyonu : 1944

c. Yukarı Kuzeye yapılan keşif gezileri

"Sachsen" Operasyonu	: 1940/41
"Hessen" Operasyonu	: 1943
"Zugvogel" Operasyonu	: 1944/45

Viyanalı eski bir S.S. subayı yazar O. Bergmann'a bir zamanlar şöyle demiş: *"Dikkat edin, Almanya 1945'den sonra nereye keşif ve araştırma gezisi düzenlemişse oralarda,*[36] *1945'den sonra önemli olaylar olmuştur. Alman üslerinin kurulması, UFOların sıkça o bölgelerde görülmesi, sınır çatışmaları, savaşlar ve karşı keşif gezileri gibi."*

Gerçekten de olaylar S.S. subayını doğrular gibi görünüyordu.

24 Eylül 1957 akşamı Güney Almanya üniversitelerinin birinde Enstitü Başkanı olan tanınmış bir profesör ile Avusturyalı bir mühendis arasında ilginç bir konuşma geçmişti. Bu mühendis, SD (1) mensupları ile olduğu kadar "denizaşırı çekilme" harekatına katılan S.S.lerle de iyi ilişkiler kurmuştu. Ayrıca mühendis Prag'da Victor Schauberger'in geliştirdiği uçan dairelerin ilk deneme uçuşunda da hazır bulunmuştu. Bu konuşma banda alındı ve band çözümü 38 daktilo sayfasını doldurdu.

Alman Direniş hareketinde birbirinden ayrı yönde iki farklı grup vardı. Bir grup sabotaj, savaş yönetimini engelleme gibi tamamen yıkıcı faaliyetlerle meşgul olurken daha pozitif düşünen ikinci grup savaş sonrası Almanya'sında Nasyonal Sosyalizm'in yeniden şekillenmesi üzerinde kafa yoruyordu. Direniş hareketi içinde militan ezoterik bir grup, kutup bölgesindeki bir merkezden yönetiliyordu. Kutup bölgesindeki silah ve teçhizatlar, Luftwaffe genel donanımından ve Alman Hava Kuvvetleri Komutanlığının bilgisi dışında taşınıyordu. Daha sonra Deniz Kuvvetlerine bağlı bazı birlikler de buna katıldı. Yurtdışındaki Almanların üsleri ve gizli bölgeleri

"Gruplar" olarak nitelendiriliyordu. Her grubun ezoterik takma adı vardı.

Kuzey kutbundaki grup, Alman silahları ve direniş metotları ile büyük bir potansiyele sahipti. Kutuptakiler, en genç grup olarak, toplam (9+3) takımlık grupta önemli bir rol oynuyorlardı. Aslında kutupta iki grup vardı. Merkezi Grönland'da olan grup, diğer dokuz gruptan ayrı olarak 3'lü gruptan sayılmaktaydı. Kutuptaki iki grup ve Grönland'daki bir grup, bu sistem içinde "Thuleka" (Thule Kampf-gemeinschaft - Thule Mücadele Örgütü) olarak adlandırılmaktaydı. Güç merkezi kutbun içinde grup "Polaris" denmekteydi.

Profesörün kutuptaki gruplarla ilgili bilgiler istemesi üzerine mühendis şöyle cevap vermişti:

"Kanada Hava Kuvvetleri, Amerikalılardan daha şanslıydı. Amerikalılar 1945'den beri kutup üzerinde meteorolojik uçuşlar yapmaktaydılar. Bu uçuşlarda iç kutup bölgesinde sis ve mavi ışık emisyonları rapor edilmiş ve burada Sovyetler'in buz sisi ve benzeri deneyler yaptıkları sanılmıştı. Kanada Hava Kuvvetleri'nin keşif pilotlarından biri bu mavi sis perdesinin içine girip çıktıktan sonra, aşağıda yeşil, meskun, adaya benzer bir kara parçası görmüştü."

Bu bilgi, Kanada Hava Kuvvetleri'nin gizli belgeleri arasında yer almaktadır. Bazı Amerikan dergilerinde bu konunun kısmen yer alması, kutupta olağanüstü bir olayla karşılaşıldığını göstermiştir.

Aynı şeyler Güney Kutbu için de geçerlidir. Mühendisin başka kıtalardaki Alman gruplarla ilgili açıklamaları da çok ilginçti. Her grup üs kurduğu ülkeye uygun takma isimler kullanıyordu. Örneğin: Orta Asya'da faaliyette bulunanlar kendilerine "Moğollar", Afrika'dakiler "Afrikalılar", Güney

Amerika'daki And dağlarının kuzey kısmında faaliyette bulunanlar "Atlantikliler" diyorlardı. Atlantikliler Kuzey ve Güney kutbundaki gruplarla iyi ilişkiler içindeydiler ve her iki grubun arasında aracı görevini üstlenmişlerdi. Grönland, Avustralya ve Pasifik bölgesindeki üç grup, daha sonra aktif duruma geçirilecekti.

Mühendis, ilk Alman uçan dairesi olan V-7'nin hareket yeteneği konusunda şunları söylemişti:

> *"Bu diskin ilk uçuşu 1942 ortalarında Baltık Denizi üzerinde gerçekleşti. 1945'de Prag yakınlarında bir araştırma konsorsiyomu bir uçan daire yapmayı başardı. Peenemünde üssünde de uçan daire yapımı gerçekleşti."*

Sovyetler'in Kola Yarımadasındaki üssünün bir benzerini ABD de Grönland'da kurmuştur. İsmi "U. S-Thule" olan üste "Amerikan Stratejik Bombardıman Komutanlığı" ve 5000 ABD askeri bulunmaktadır. Amerika soğuk savaş boyunca düşman olarak Sovyetler Birliği'ni göstermişse de dünya kamuoyuna karşı yürütülen dezenformasyon kampanyasının aksine asıl düşman Reich-Almanya'sının UFO gücüydü. Grönland'daki bu üs gerçekte Sovyetler Birliği'ni değil, yukarı kuzeydeki Reich-Almanyası'nın faaliyetlerini izlemek için kurulmuştu. 1938-39 yıllarında Antarktik'e yapılan Schwabenland keşif gezisinden sonra, Reich-Almanyası Grönland'da büyük delgi makineleri kullanarak, 2000 m derinliğe kadar inebilen dev tünel sistemleri ve buzulların altında yapılar inşa etmişti. Kolaylıkla anlaşılacağı gibi, Alman üslerine ulaşmak imkansızdı, ayrıca üsler lazer silahları ile korunuyordu.

Almanlar 1945'den önce geliştirdikleri bir teknoloji sayesinde düşman motorlarını, elektrikli ve elektronik cihazlarını durdurabiliyorlardı. Örneğin; 21 Ocak 1968'de US-Thule'den kalkan ve dört Plütonyum bombası taşıyan bir B-52

bombardıman uçağı, kalkıştan hemen sonra üsten çok uzak olmayan bir yere acil iniş yapmak zorunda kalmıştı. Çarpma anında nükleer bombaların patlamasıyla, bütün çarpışma bölgesine radyasyon yayılmıştı. Güçlü bir kar fırtınası radyoaktif plütonyum zerrelerini U.S-Thule üssüne kadar taşımıştı. Amerikalılar bundan sonraki 18 yıl boyunca bu radyoaktif felaketi bütün dünyadan gizli tutmayı başardılar. O zamanlar her bomba 4 kg. plütonyum içeriyordu. Bombalardaki konvansiyonel patlayıcılar, bombanın ateşlenmesine sebep olmuştu.

Acaba bu bombalar yukarı-kuzeydeki bir hedef için mi hazırlanmıştı?

OPERASYON "HIGH JUMP"

1946 yılının sonlarına doğru Donanma Bakanı James Forrestall, içlerinde Amiral Nimitz, Amiral Krusen ve Amiral Byrd'ün de bulunduğu donanma müdahale gücünü Antarktika'ya yollamıştı.

Bu keşif gezisinin kömür rezervlerinin ve diğer bazı kıymetli doğal kaynakların tespiti için yapıldığı, bilimsel amaçlı bir yolculuk olduğu söylenmişti. Fakat gerçekler başka bir şeyi gösteriyordu. Aslında Amerikalılar 2. Dünya Savaşından hemen sonra, Almanlar'ın "Aryanlar" denilen dünya dışı müttefiklerinin yardımı ile yer altında inşa ettikleri üssün yerini tespit etmeye çalışıyorlardı. Bu üs, Almanya'nın 2. Dünya Savaşı çıkmasından önce Antarktika'da keşfettiği ve savaştan önce burada bir yer altı üssü kurdukları "Neuschwabenland"da idi.

Bu noktada ABD ve müttefiklerinin 2. Dünya Savaşının sona ermesinden sonra, kutuplarda devam eden Alman faaliyetlerinden niçin şüphelendiği sorulabilir. Bunun UFOlarla hiçbir ilgisi yoktu. Asıl hedef, İkinci Dünya Savaşının bitiminden hemen sonra Güney Atlantik'te çok faal

durumda olan Alman donanmasıydı. Bunlar Güney Amerika ve Antarktik'teki üs arasında devamlı hareket halindeydi.

Öyle ki, Son model Tip XXI ve Tip XXII Alman denizaltılarının varlığı müttefikler için bir sır değildi. Bu denizaltıların çoğu Arjantin bayrağı taşıyordu ama mürettebatı Alman'dı. 2. Dünya Savaşı'nın son günlerinde 10 Alman denizaltısının, birkaç yüz subayı ve mürettebatı ile Arjantin'e gittiği biliniyordu.

Çoğu gizli projelerde çalışmış ve S.S. ve Kriegsmarine mensubu olan bu askerler, müttefiklerin intikamından kaçarak, yurtdışında çalışmalarına devam etmişlerdi. Bu çalışmaları finanse etmek için denizaltılarla külçe altın kaçırılmıştı. Denizaltıların Arjantin'e gelişi, Alman dostu Başkan Juan Peron ve karısı Eva Peron tarafından çok sıcak karşılanmıştı. Alman/Danimarka sınırındaki Kattegat ve Skagerak'ta bulunan 10 denizaltıdan 7'si Arjantin'e doğru yola çıkmıştı. Resmen bir daha hiç görülmediler. Bu denizaltılardan U-530, U-977 ve U-1238'in Arjantin'e geldikleri belgelenmiştir. Bunlardan U-1238, Patagonya'nın kuzeyindeki San Matias körfezinde mürettebatı tarafından batırılmıştır.

Yeni ortaya çıkan "Kriegsmarine" arşivlerinde, 40'dan fazla denizaltının ne Arjantin'e veya Antarktika'ya gittiğine, ne de battığına dair hiçbir bilgiye rastlanmamıştır. Almanya'dan Güney Amerika'ya kaçanların çoğunun bilim adamları ve mühendisler olduğu ve kendilerinin belirli bazı projeler üzerinde çalıştıkları ileri sürülmüştür.

1946 yılının sonlarına doğru düzenlenen bu operasyona geri dönersek asıl hedef kutuplardaki Nazi üslerini yok etmekti. 13 Amerikan lojistik destek gemisi, 1 uçak gemisi, 2 deniz uçağı, 6 Martin PBM uçağı, 6 helikopter, Amerikan, İngiliz ve Avustralyalı'lardan oluşan 4600 personel, çok sayıda paletli ve tırtıllı makine, cephane ve teçhizat mayıs ayının sonlarına doğru Güney Kutbuna hareket etti. Bu harekâta Amiral Byrd

komuta ediyordu. Gerekli olan harcamalar Washington tarafından finanse edilmişti ve operasyon ABD Deniz Kuvvetleri tarafından yürütülüyordu. Medyaya bu keşif ile ilgili hiçbir bilgi verilmemişti. Yalnızca bu yolculuğun bilimsel amaçla yapıldığı söylenmişti.

"High Jump" operasyonu temelde Antarktik'in istilasına dayanıyordu ve üç grup savaş gemisinden oluşmuştu. Bu gemilere, Amiral Richard E. Byrd'ün komuta gemisi olan, "Mount Olympus" önderlik ediyordu. Konvoyda "Pine Island", destroyer "Borwnsen", uçak gemisi "Philippines Sea" ve "Senet" denizaltısı gibi gemiler vardı. Gemilerde ayrıca İngiliz, Norveç ve Rus askeri gücü bulunuyordu.

Birçok gazetecinin böyle büyük bir askeri gücün kullanılmasını şüphe ile karşılamasına rağmen, basına çok az bilgi sızdırılıyordu. Operasyona hiçbir diplomatik delegasyon ya da yabancı gözlemci dahil edilmemişti.

Byrd, raporlarında da belirttiği gibi kutbun kuşatılmasını planlıyordu ve kutba 3 cepheden saldırılmasını teklif etmişti. Operasyon "Neuschwabenland" bölgesinde, Kaptan Richter'in orijinal bölgesinden sadece birkaç mil ileride yürütülüyordu. Amerikan Kuvvetleri burada 3 kısma ayrılıp, iç bölgelere doğru ilerlemeye başlamışlardı. Byrd, beraberindeki üst düzey komutanlara operasyonun 6 aydan fazla sürebileceğini söylemişti.

Askeri güç Antarktika'ya ulaşınca, derhal kıtanın araştırılmasına başlandı. 29 Ocak 1947'de kalkan ilk uçaklardan birinde Amiral Byrd da vardı. İlginçtir ki, Amiral'in 6 uçağı (R4-D) süper gizli "Trimetricon" casus kameraları ile donatılmıştı, ayrıca her uçakta bir manyetometre vardı. Manyetometreler dünyanın manyetizmasındaki anormallikleri, yani buzun veya toprağın altında "boş" bir alan olup olmadığını gösteriyordu; 6 uçak aynı zamanda bölgenin haritasını da çıkarıyordu.

Resmi açıklamalara bakılırsa, Byrd bir motoru arızalandığı için, dönüşte uçakta bulunan çekilmiş filmler dışında her şeyi atmak mecburiyetinde kalmıştı. Gerçekte ne olduğuna dair özel açıklama ve yayınlara inanmak gerekirse, Byrd, Aryan dünya dışı varlıkların temsilcileri ile bir grup Alman bilim adamını uçan disk yapımında çalışırken görmüştü.

Dört haftadan fazla bir süre içinde uçaklar havada 220 saat geçirerek, havadan 70.000 fotoğraf çektiler. 6-8 ay sürmesi beklenen misyon, beklenenden çok daha kısa sürdü. Şili basınında çıkan haberlere göre, misyon bazı sorunlarla karşılaşmış ve bu arada birçok kaza olmuştu. Resmi kayıtlarda bir uçağın düşerek, üç kişinin ölümüne neden olduğu, dördüncü bir kişinin buzların üstünde kaybolduğu, iki helikopterin düştüğü belirtilmekteydi.

1947 Ocak sonunda, Amiral Byrd'ün ekibinden Yarbay David Bunger yönetimindeki bir PBM uçağı Qeen Mary kıyılarında uçarken ufkun altında mavi ve yeşil göllerin ve kahverengi tepelerin olduğunu görmüştü. Bunger'in keşfettiği bölge, kıtanın 300 km'lik bir alanını kaplıyordu ve üç büyük göl ve bunun yanında irili ufaklı birçok küçük göl bulunuyordu. Göller birbirlerinden kızıl-kahverengi kıraç kayalarla ayrılmıştı.[37] Birkaç gün sonra Bunger bölgeye döndü. Göl suları ılık ve kırmızı, mavi ve yeşil renkli alg'larla doluydu. Bu iki şey çok önemliydi, çünkü ılık iç göller etrafı çeviren okyanuslarla bağlantılıydı ve buraları denizaltıların saklanması için ideal bir yer oluşturuyordu.[38]

Sonunda görev gücü, ABD'ye değerli bilgilerle geri döndü. Ama bu bilgiler derhal "çok gizli" olarak tasnif edildi. Donanma Bakanı ve aynı zamanda Savunma Bakanı olan J. Forrestal emekliye ayrıldı ve hem "High Jump" hem de başka şeylerle ilgili konuşmaya başladı. Bunun üzerine Bethesda Donanma Hastanesinin Psikiyatri Kliniğine kaldırılarak, karısı dahil hiç kimseyle görüştürülmedi. Kısa bir zaman sonra, ken-

disini yatak çarşafı ile asmak isterken pencereden aşağı düştüğü açıklaması yapıldı. Resmi açıklamaya bakılırsa bu bir intihardı ve olay kapanmıştı. Ama Forrestal'ın "High Jump" ve "Roswell" ve diğer şeyler hakkında bildikleri de dışarı sızmaya başlamıştı.

Bu sızan bilgilerin ne kadarının spekülasyon, ne kadarının gerçek olduğunu söylemek zor. Fakat unutulmamalıdır ki "mit"te bir gerçek payı vardır. Bir şey kesindi, ne kadar inanılmaz gelirse gelsin, Almanlar'ın Antarktika'da bir üssü vardı.

Operasyonla ilgili ilginç ayrıntılar, birkaç yıl önce Texas'da yaşayan ve bu istilaya katılan emekli bir amiralin açıklamaları ile ortaya çıktı. Amiral, "Fire From The Sky" (Göklerden Gelen Ateş) başlıklı belgeseli okuduğu zaman, kelimenin tam anlamıyla şok olmuştu. Çünkü o, birçok uçağın ve roketin düşürüldüğünü bilmesine rağmen, durumun belgede sunulduğu kadar ciddi olduğunun farkına varmamıştı.

Bunların yanı sıra operasyona katılan gemilerin arasında olan "Pine Island" (AV-12) adlı deniz uçağı taşıyan geminin çok ilginç bir hikayesi vardı. Pine Island 2. Dünya Savaşı'nın son aylarında görev almış ve Kore Savaşı çıktığı sıralarda görev dışı bırakılmıştı. 1967'de gemi yeniden onarılarak yedek donanmaya katılmıştı. Fakat bu hikayenin en ilginç yanı, USS Pine Island'ın donanma kayıtlarından silinmiş olmasıdır. Geminin en son nereye gittiği de bilinmiyor. Nasıl oluyor da 640 feet (192m) uzunluğunda, 70 feet (21 m) genişliğinde ve ağırlığı 15.000 tonun üzerindeki bir gemi ortadan kayboluyordu?

"Antarktika Araştırması"na katılıp kaybolan tek gemi bu değildi. Başka kayıp gemiler de vardı. Sorulması gereken soru kaç tane geminin kaybolduğu değil, nasıl ve niçin kaybolduğudur.

5 Mart 1947'de Santiago/Şili'de yayınlanan El Mercurio gazetesinde "On Board the Mount Olympus on the High

Seas"[39] başlıklı bir makalede, Amiral Byrd ile bir söyleşi yapan Lee van Atta şöyle yazıyordu:

> *"Byrd bugün ABD için düşman bölgelere karşı savunma tedbirleri almak bir zorunluluktur."* dedi.
>
> Byrd sözlerine şöyle devam etti: *"Kimseyi korkutmak istemem ama, yeni bir savaş çıktığında, ABD kutuptan kutba inanılmaz süratle uçabilen uçan nesnelerin saldırısına uğrayabilir."*

Konu ile ilgili o zamanki Alman gazetelerinin iddialarına göre, Byrd bu açıklamalardan sonra derhal Washington'a çağrılmış ve güvenlik servislerince sorgulanmıştı. Bunun yanı sıra amiral bu yorumları yapmadan kısa bir süre önce, Kuzey Kutbunda savunma üsleri kurulmasını önermişti. Amiral daha sonra bu kişisel görüşlerinin, Kuzey ve Güney Kutupları hakkında toplanan bilgilerden oluştuğunu açıklamıştı.

Bu uçan nesneleri kullananlar kimlerdi? Almanya görünüşte yenilmişti ve yeni ortaya çıkan düşman Rusya'nın da bu çeşit süper teknolojiye sahip olduğuna dair hiçbir delil yoktu. Söylentilere bakılırsa, Almanya yenilmesine rağmen, Alman askeri personel ve bilim adamlarından oluşan seçkin bir grup, müttefikler ülkelerini işgal ederken, oradan kaçarak, Antarktika'da bir üs kurmuşlar ve burada dünya dışı teknolojilere dayanan uçan daireler geliştirmişlerdi.

İlginçtir ki, savaşın sonunda müttefikler, ölümler ve kayıplar dışında 250.000 Alman'ın nerede olduğunu tespit edememişlerdi. Bu sayının, bir koloni oluşturmak ve yüksek teknolojiye dayalı üretim için yeterli olduğu şüphesizdir.

Byrd'ün, ABD'ye dönüşünde bir hastaneye yatırılarak, bir daha basın açıklamasına izin verilmemesi hiç de sürpriz olmamıştır. Byrd, 1955 yılının Mart ayında "Uluslararası Jeofizikçiler Yılı"nın bir parçası olan "Operation

Deepfreeze"in başkanlığına getirildi. Bundan kısa bir süre sonra 1957 yılında öldü. Birçokları onun öldürüldüğüne inanıyor.

"Tanımlanamayan Uçan Cisimler"i örtbas etme işine karışan şahısların "esrarengiz" bir şekilde ya da "ani bir hastalıktan" ölmesi ilk defa olmuyordu. Bu akla, Byrd'ün eski patronu, Savunma Bakanı James Forrestall'ın ölümünü getiriyor. Forrestall gibi yetenekli birisi, sorgusuzca Bethesda Donanma Hastanesinin akıl hastalıkları bölümüne yatırılıyor ve bir gün parmaklıklı penceresinden atlayarak intihar ediyor. İntihar dünyadaki en güvenilir gerekçelerinden biridir şüphesiz.

Bu operasyon ve ölüm ile ilgili sırlar hiçbir zaman öğrenilemedi. Ayrıca harekatın ayrıntıları, operasyonda yaşanan olağanüstü olaylar, gariplikler ve gerçekler de Amiral Byrd'ün ölümüyle beraber yok oldu. Ayrıca Amiral Richard Byrd'ün ölümünden sonra incelenen günlüğünde 1947 yılının Şubat ayında yaşadığı ilginç bir olaya ait kayıtların olduğu iddia ediliyor. Byrd'ün kutuplardaki ilginç anıları 1947 yılının Şubat ve Mart aylarında yazılmıştır. Başka araştırmacılar tarafından yapılan incelemeler sonunda amiralin kutupta yaşadıklarının bir hayal ürünü olmadığı yönünde güvence verilmiş ve yazılanların Amiral Byrd'ün birebir sözcükleri olduğu doğrulanmıştır.

Amiral Richard B.Byrd'un günlüğü Şubat – Mart 1947

Bu günlüğü gizlilik içinde yazmalıyım. Yazdıklarım Artrik'te 1947 yılı Şubatının 19. gününde yaptığım uçuşla ilgili. Zamanı geldiğinde, muhakkak insanlar daha akıllı olacaklar ve kaçınılmaz gerçeği kabul edecekler. Yazdıklarımı açıklama özgürlüğüne sahip değilim, belki de bunlar asla toplumsal bir incelemenin ışığını göremeyecektir ama bir gün herkesin okuyabilmesi için bunları kaydetmek benim görevim. Bu açgözlü ve sömürücü dünyada eminim ki, insanoğlu gerçekleri daha fazla bastıramayacaktır.

Uçuş Seyir Defteri

19 Şubat 1947 Artrik Üssü Kampı

Saat 06.00: Tüm hazırlıklar tamamlandı. Kuzeye doğru uçacağım, tüm yakıt depoları dolduruldu.

Saat 06.20: Sancak motoru daha güçlü gibi. Ayarlama yaptık şimdi daha iyi.

Saat 07.30: Üsle radyo ilişkisi kontrolü yaptık. Herşey yolunda.

Saat 07.40: Sancak motorunda zayıf bir akıntı var gibi. Yağ basıncı normal.

Saat 08.00: Uçuyorum. Uçuş normal görünüyor. 7000 m'de uçuyorum. Türbülans normal. Herşey yolunda.

Saat 08.15: Üsle telsiz kontrolü normal.

Saat 08.30: Türbülans oluştu. 1000 m'ye kadar inmeye karar verdim, uçuş koşulları yumuşak görünüyor.

Saat 09.10: Çok büyük bir buz alanı, altta kar yağıyor. Görüntü muhteşem. Kırmızıdan mora kadar tüm renkleri görüyorum. Pusula olduğu yerde dönüp duruyor, her iki pusula da yani manyetik ve gyro pusulalar dengelerini iyice yitirdiler, titreşip duruyorlar. Güneş pusulasını kullanıyorum. Kontroller yavaş tepki veriyor ama hiç buzlanma belirtisi yok. Üsle tekrar ilişki kurduk ve gördüklerimi anlattım.

Saat 09.15: Uzakta dağlar görüyorum.

Saat 09.49: Dağları gördüğümden bu yana 34 dakika geçti. Görsel bir yanılgı yok. Bunlar hiç görmediğim bir sıradağ halindeler.

Saat 09.55: Altimetre 8900 metreyi gösteriyor; güçlü bir türbülans var.

Saat 10.00: Hala kuzeye doğru uçuyorum ve altımda küçük bir dağ sırası var. Bunu tanımlıyorum; soruşturmam gerek. Çünkü böyle bir dağ oluşumu haritalarda

yok. O da ne? Dağların arasında ve tam ortada küçük bir nehir akıyor, aşağıda yeşil bir vadi; olamaz! Burada garip ve normal olmayan bir şeyler var. Buz ve kar olmalıydı ama ben dağların yamaçlarında yeşil ormanlar görüyorum. Yön bulma araçlarım hala çılgınca dönüyor. Jiroskop hala öne ve arkaya doğru titreşip duruyor.

Saat 10.05: 4500 metreye indim ve alttaki vadinin üzerinde sola doğru sert bir dönüş yaptım. Aşağıda yeşille örtülmüş bir alan var. Burada ışık farklı, güneşi göremiyorum. Sola biraz daha döndüm ve aşağıda çok büyük, garip hayvanlar gördüm. File benziyorlar ama hayır, bunlar birer mamut. İnanılmaz ama oradalar. 3000 metredeyim, dürbünle bakıyorum ve hayvanlar görüyorum; oradalar. Bunu üsse bildirmemiz gerek.

Saat 10.30: Yeşil renkli tepelere yaklaşıyorum. Dış ısı, termometreye göre 23 derece. Düz olarak uçuyorum. Göstergeler normal ama ben bir bulmacanın içindeyim. Yine üssü arıyoruz ama telsiz çalışmıyor.

Saat 11.30: Eğer normal kelimesini bu ortamda kullanırsam her şey yolunda. İleride bir yer var. Sanki bir kente benziyor. Uçak çok hafifledi, bir tüy gibi dalgalanarak uçuyor. Kontroller emirlerimi dinlemiyor. Tanrım! Normal tepkiler vermeyen bir araç içinde uçuyorum ve yeterince hızlı değilim ama ileride uçan garip bir araç var. Disk şeklinde ve parlak, bana doğru yaklaşıyor; üzerindeki işareti görüyorum; bu bir gamalı haç. Fantastik! Neredeyiz? Ne oluyor? Kontrolleri geri almaya çalışıyorum ama olmuyor.

Saat 11.35: Telsizden çatırtılar geliyor, İngilizce bir ses ama derinlerden geliyor. Aksan İsveç ya da Alman, şöyle diyor: "Bölgemize hoş geldiniz Amiral. Sizi 7 dakika içinde indireceğiz. Güvenli ellerdesiniz rahat olun." Uçağımın motorları bir anda durdu, garip bir gücün kon-

trolü altında uçmaya devam ediyorum. Şimdi uçağım kendi çevresinde dönmeye başladı.

Saat 11.40: Bir diğer telsiz mesajı. İniş olayı başladı. Uçak şiddetle titriyor, aşağıya doğru iniyor, sanki görünmeyen dev bir asansörün içinde gibiyim. Artık çok rahatım hiçbir şey umurumda değil. Hafif bir sarsıntıyla uçağım yere temas ediyor.

Saat 11.45: Seyir defterime aceleyle son cümleleri yazıyorum. Uçağıma doğru gelenler var; hepsi uzun boylu ve sarı saçlı. Uzakta büyük ve parlak binaların bulunduğu bir kent var, gök kuşağına benzer renk dalgaları nabız gibi atarcasına kentin üzerinde yükseliyor. Ne olduğunu anlamış değilim ama ortada tehlikeli bir şey yok, hiçbir silah görmüyorum. Kargo kapısını açarken bir sesin ismimi söylediğini duyuyorum. Her şeye razıyım.(Kaydın sonu)

Bundan sonra olanları hafızama güvenerek yazdım. Telsizcimle beraber uçaktan çıktık; içten ve samimi bir karşılama bu. Tekerlekleri olmayan küçük bir platformun üstüne bindik. Şimdi hızla, parlayan kente doğru gidiyoruz. Kent sanki kristalden yapılmış gibi, içeri girerken daha önce hiç görmediğim büyüklükte binalar görüyorum. Bu yapılar Frank Lloyd Wright'in çizimlerinin ötesinde. Ya da bir Buck Rogers filminin setindeyim.[40] Daha önce hiç tanımadığım sıcak içecekler ikram ediliyor, çok lezzetliler. On dakika kadar sonra iki hostes geliyor, çok güzeller ve kendileriyle beraber gelmemi söylüyorlar. Yapacak bir şey yok, gidiyorum ama telsizcim kalıyor. Kısa bir yürüyüşten sonra asansöre benzer bir yere giriyor, aşağıya doğru inmeye başlıyoruz, araç duruyor ve kapı yukarıya doğru sessizce açılıyor. Uzun bir koridorda ilerliyoruz, gülkurusu renkte bir ışık her yerden yayılıyor, sanki duvarların içinden geliyor. Büyük bir kapının önünde duruy-

oruz. Kapının üzerinde okuyamadığım bir yazı var, kapı ses çıkarmadan açılıyor, girmem için işaret ediliyor. Hosteslerden bir tanesi: "Korkacak bir şey yok amiral, Üstatın huzuruna kabul edileceksiniz." diyor.

İçeri giriyorum, çarpıcı renkler görüyorum; oda büyüleyici ve çok etkileyici. Karşımda çok güzel bir insan var; gördüklerimi anlatamıyorum, bildiğim sözcükler buna yeterli değil. İnsan gibi ama çok daha ötesinde, huzur ve mutluluk yayıyor. Düşüncelerim kesiliyor, melodik ve sıcak bir sesle konuşuyor:

> "Yerimize hoş geldiniz Amiral " O, bir erkek, yüzünde çok uzun yılların izleri var. Uzun bir masada oturuyor sonra kalkıp bana oturmam için gösteriyor. Oturuyoruz, bana bakıp gülümsüyor ve yine o yumuşak ve melodik sesle konuşuyor: "Sizin buraya girmenize izin verdik çünkü siz dünyanın yüzeyinde tanınan asil birisiniz." Dünyanın yüzeyi mi? diyor ve soluğumu tutuyorum. Gülümsüyor ve:
> "Evet, şu anda İç Dünya'nın Arianni bölgesindesiniz. Sizi görevinizden fazla alıkoyamayacağım, güvenle yüzeye geri döneceksiniz. Ama şimdi Amiral sizi neden buraya getirdiğimizi söyleyeceğim. Irkınızın, Japonya'da Hiroshima ve Nagasaki'de patlattığı iki atom bombasıyla çok ilgiliyiz. Bu nedenle alarma geçtik ve uçan araçlarımızı yolladık, biz bunlara "Flugelrad" diyoruz. Sizi gözlüyorlar ve ırkınızın yüzeyde ne yaptığını araştırıyorlar. Bütün bunlar geçmişte kaldı; ama biz devam etmek zorundayız. Irkınızın savaşlarına ve barbarlığına daha önce hiç karışmadık ama şimdi durum farklı. İnsanlık için uygun olmayan doğal bir gücü, yani atomik enerjiyi öğrendiniz. Özel görevlileriniz dünyanızdaki güçlere mesajlar veriyorlar ama henüz bir tepki vermediler.

Şimdi sizi dünyamızın varlığını gören bir tanık olarak seçtik. Irkınızdan binlerce yıl daha eski olan kültürümüzü, bilimimizi göreceksiniz Amiral"

Sözünü kesiyor ve benimle ne yapacaklarını soruyorum. Üstat delici bakışlarıyla sanki düşüncelerimi okuyor ve bir müddet sonra cevap veriyor: "Irkınız şu anda dönüşü olmayan noktaya ulaştı. Aranızda ellerindeki gücü bırakmaktansa dünyayı yok etmeyi göze alacak olanlar var." Başımı sallıyorum ve devam ediyor: "1945'de ve sonrasında ırkınızla ilişki kurmaya çalıştık ama düşmanca davranıldı; Flugelrad'larımıza ateş açılıp düşürüldüler. Savaş uçaklarınız, kötü amaçlarla düşmanca davranarak bizimkileri kovaladılar. Şimdi sana şunu söylüyorum oğlum; Dünyanızda çok büyük bir kötülük fırtınası oluşmakta, kara bir öfke ve şiddet yıllardır hiç eksilmeden, artarak birikiyor. Silahlanmanızın bir anlamı yok, biliminizde güvenli bir yer yok. Kültürünüzde açan her çiçek, öfke ve hiddetle ezilip yok ediliyor, tüm insanlar ve canlılar derin bir kaosun içine düştüler. Yaşadığınız son savaş daha sonra ırkınızın başına geleceklerin bir başlangıcı. Biz burada her geçen saat durumu daha açık görüyoruz. Söylediklerimde bir yanlış var mı?"

Hayır, bu eskiden de oldu, karanlık çağlar geldi ama 500 yıl önce sona erdi diyorum. Üstat devam ediyor: "Evet, oğlum. Karanlık çağlar asıl şimdi ırkınızın üzerine geliyor. Karanlık dünyayı bir örtü gibi örtecek ama inanıyorum ki ırkınızdan bazıları yaşamayı başaracak ama buna daha zaman var, fazlası söylenmemeli. Çok uzaklarda ırkınızın yıkıntıları arasında yeni bir dünya doğacak. Kayıp efsanevi hazineleri arayacaklar ve oğlum bizim korumamızda güvenlikte olacaklar; zamanı geldiğinde biz ırkınıza ve

kültürünüze yardım edeceğiz. Belki savaşın ve çekişmelerin boş yere olduğunu bir gün öğreneceksiniz, ancak bundan sonra ırkınız tekrar kültürü ve bilimi elde edebilecek. Şimdi oğlum bu mesajlarla beraber yüzeye dönebilirsin." Bu sözlerle beraberliğimiz sona ermiş görünüyor. Bir an için duruyorum, bu bir rüya olmalı ama ben gerçek olduğunu biliyordum. İki güzel hostesimin gelip "Bu yoldan Amiral" demeleriyle kendime geldim. Çıkmadan önce bir kez daha dönüp Üstata bakıyorum. O mitolojik yüzde yumuşacık bir gülümseme var: "Elveda oğlum" diyor ve ince uzun elini kaldırarak bir barış hareketi yapıyor. Hızla geri dönüyor ve yukarı çıkıyoruz. Hosteslerimden birisi bana dönüyor ve "Acele etmeliyiz Amiral. Üstat, sizi geçiktirmememizi istedi, mutlaka geri dönmeli ve mesajı vermelisiniz." Bir şey demiyorum. Olan her şey inancın ötesinde. İlk geldiğimiz yere dönüyoruz, telsizcim orada, çok gergin ve yüzünde endişeli bir ifade var. Onu "Her şey yolunda Howie" diyerek sakinleştiriyorum. Yine uçan platformla uçağımızın yanına götürülüyoruz. Motorlar çalışıyor ve hemen biniyoruz. Kapı kapandıktan sonra görünmeyen güç, uçağı kaldırıp bir anda 8000 metreye çıkarıyor. Onların araçlarından iki tanesi belli bir uzaklıktan bizi izliyor. Çok hızlı gidiyoruz ama hız göstergesini okuyamıyorum, ileriye doğru gidiyoruz. Telsiz çalışıyor ve ses; "Şimdi sizi terk ediyoruz Amiral, kontroller serbest. Auf Wiedersehen" diyor. Almanca bir veda . Howie ve ben Flugelrad'ların soluk mavi gökte kaybolmalarını izliyoruz. Uçağım birden sarsılıyor ve aşağı doğru dalışa geçiyor. Toparlanıyor ve kontrolü alıyoruz. Şimdi uçuş normal, kimse konuşmuyor, ikimiz de kendi düşüncelerimizle başbaşayız.

Uçuş Seyir Defterinin Devamı: Saat 22.00'de sonsuz buz ve kar çölündeyiz. Üsse uzaklığımız yaklaşık 27 dakika. Haberleşiyoruz, cevap geliyor. Bütün koşullar normal. Üstekiler bizden haber aldıkları için çok memnunlar.

Saat 22.30: Üsse yumuşak bir iniş yapıyoruz. Bir görevi bitirdim ama çok daha büyük bir görev şimdi beni bekliyor.

Bu yaşadıklarımdan sonra bu olayla ilgili olarak 11 Mart 1947'de Pentagon'da bir toplantıda hazır bulundum. Olanları anlattım, keşfimi açıkladım ve Üstatın mesajını aktardım. Her şey gereğince kaydedildi. Başkana bilgi aktarıldı ama geciktirildiğimi veya alıkonulduğumu hissediyorum. Yüksek Güvenlik Örgütü ve bir tıp ekibi ile uzun görüşmeler yaptırdılar, bir kasıt algılıyorum . Büyük bir sıkıntı içindeyim, ABD Ulusal Güvenlik koşulları gereğince, sıkı kontrol altındayım. Ve sonunda emri aldım; bildiğim her konuda kesin olarak sessiz kalmam isteniyor, bunu insanlık adına yapacakmışım. İnanılmaz ama ben bir askerim ve emirlere uymaktan başka yapacak bir şeyim yok.

30.12.1956 Son sözler

1947'den bu yana yıllar geçti. Günlüğümü tamamlamam gerekiyor. Kapatırken kendimden eminim. Bu sırrı yıllar boyunca inançla sakladım. Bu benim tüm moral değerlerime ve haklarıma karşıydı. Şimdi sonsuz gecenin geldiğini hissediyorum ve bu sır benimle beraber ölmemeli. Ama gerçek eninde sonunda galip gelecek. İnsanlığın tek umudu bu. Gerçeği görüyorum ve ruhum bir an önce serbest kalmak için çırpınıyor. Askeri canavarlığın kalbi olan endüstri için görevimi yaptım. Şimdi uzun gece başlıyor ama bu bir son olmayacak. Uzun Artrik gecesinde olduğu gibi, gerçeğin parlak güneş ışığı yine gelecek ve karanlıklardan ışık doğacak. Çünkü ben

Kutbun ötesinde varolan ülkede en büyük bilinmeyeni gördüm. (Amiral Richard E. Byrd/ ABD Deniz Kuvvetleri 24 Aralık 1956)

"BASE 211"İN VARLIĞINI DESTEKLEYEN DİĞER OLGULAR

Nazilerin, Neuschwabenland yolculuğu, bölgeyi keşifleri ve buzullar üzerinde bir üs kurarak, yeni savaş araçları ile UFOlar geliştirdikleri ile ilgili ele alınanların dışında bu gizli üssün varlığını destekleyen daha farklı birçok yaşanmış olay, görgü tanığı ifadeleri ve belgeler mevcuttur.

1. Savaşın çıkmasıyla, Güney Atlantik ve Güney Kutbu sularında gemi ve denizaltı faaliyetleri yoğunlaşmaya başlamıştı.1939-1941 yılları arasında, Avrupa'da savaş sürerken, "Atlantis" adlı Alman ticari gemisi, kaptan Bernhard Rogge yönetiminde, Güney Atlantik, Hint ve Güney Pasifik okyanusları ile Kerguelen Adasını Aralık 1940-Ocak 1941 tarihleri arasında ziyaret ediyordu. "Atlantis"in bir RFZ-2 tarafından ziyaret edildiği biliniyordu. Gemi yeni adı "Tamesis" iken, İngiliz destroyeri "HMS Devonshire" tarafından Ascension Adası yakınlarında, 22 Kasım 1941'de batırıldı.

"Komet" adlı başka bir Alman gemisi, Kaptan Robert Eysen yönetiminde Kuzey Denizi rotasını takip ederek, 1940'da Pasifik ve Hint okyanuslarında faaliyet göstermişti. Gemi ayrıca Antarktik sahil şeridinde Cape Adare'den Schackleton Ice Shelf'e doğru yolculuk yapmıştı.

Yukarıda adı geçen Kerguelen Adası 1995 yılında dünyanın en lüzumsuz adası olarak ün yapmıştı. Gerçekte bu ada Nazi planlarında bir öncelik taşıyordu. Örneğin 1942'de Alman donanması orada bir meteoroloji istasyonu kurmuştu.

Güney Atlantik'teki denizaltı faaliyetleri, ticari gemilere oranla bir hayli yüksekti. Ekim 1942 ve Eylül 1944 arasında

Güney Atlantik bölgesinde 16 Alman denizaltısının batırılmış olması, bunların faaliyetleri hakkında bize bir fikir verebilir. Bazı Alman denizaltılarının bu bölgede örtülü faaliyetlerde bulundukları bilinen gerçeklerdendir.

Bunlara ait ilginç bir örnek, 4 Nisan 1944'de batırılan U-589'dur. Denizaltı 67 mürettebat ve 33 ton cam şişeler içinde mühürlenmiş civa taşıyordu. Denizaltı Malaka Boğazında, 23 Eylülde "HMS Trenchant" adlı bir İngiliz denizaltısı tarafından batırıldı. Mürettebattan 47 kişi öldü, 20 kişi kurtuldu. 30 yıl sonra, kurtulanlardan biri, kargo ile ilgili açıklamalarda bulundu ve dalgıçlar da denizaltıda civa olduğunu doğruladı.

Civanın önemi, bazı uzay araçlarında yakıt olarak kullanılmasından ileri gelir. Peki, bir Alman denizaltısı ülkesinden bu kadar uzakta, bu tip bir kargoyu neden taşıyordu?

Alman kutup üssünün havacılık ve havacılık elektroniği ile ilgili olarak kurulduğunu hatırlarsak, bu soruya bir cevap bulmuş olabiliriz.

2. Almanya'nın, 8 Mayıs 1945'de müttefiklere kayıtsız şartsız teslim olmasından sonra meydana gelen olaylar, dünya tarihi tarafından pek açıklığa kavuşturulmamıştır.

Savaş sona erdikten sonra bile Alman donanmasının faaliyetine devam ettiğini bildirir raporlar vardı. Örneğin; 10 Temmuz 1945'de Alman denizaltısı U-530 Arjantin otoritelerine teslim olmuştu. Bu olayın arka planı ise daha karışıktı. Denizaltı 22 Mayıs 1944'de Trinidad bölgesindeki operasyonlara katılmak üzere Fransa'dan ayrılmış, toplam 133 gün denizde kaldıktan sonra Japon denizatlısı I-52 ile buluşmuş, üssüne dönmeden önce Trinidad'a yönelmişti. Denizaltı 2 ay sonra Rio de la Pala/Arjantin'e gelmiş ve 10 Temmuz 1945'de otoritelere teslim olmuştu.

Fransız ve Güney Amerika raporlarına göre, birçok Alman denizaltısı kayıptı. Bunlardan bazılarının Güney Kutbu bölgesine gittiklerini kabul etmek mümkündür.

3. Kutba gönderilen görev gücü, tahmin edilenden çok daha önce ülkeye geri dönünce, yerel Güney Amerika basınında kutba giden istila gücünün burada bulunan diğer güçler tarafından yenilgiye uğratıldığı anlatılmıştı. İlginçtir ki, varsayılan ABD'nin bu yenilgisi, bölgedeki UFO aktivitesinin artması ile eşzamanlıydı. Modern zamanlarda "Büyük UFO Dalgası" diye nitelendirilen bu fenomen, güney yarım kürede, yani özellikle Güney Amerika'da görülmüştü.

4. 1956 yılı Ocak ayında, Wndell Denizindeki Robertson Adasına araştırma yapmaya giden Şilili bilim adamları "büyük bir UFO olayına" şahit olmuşlardı. Güney Atlantik'teki UFO gözlem raporları o kadar çoktur ki bunların dökümü için ayrı bir kitap yazmak bile gerekebilir. Ayrıca Brezilya ve Şili askeri arşivlerinde çok net görülen uçan daire görüntülerine ait filmler ve fotoğraflar bulunmaktadır.

5. Amerikalı bilim adamlarının kutupla ilgili raporlarında, kutup üzerinde kimliği belirlenemeyen garip cisimler ve ışıklar gördüklerini belirtilmiştir.

6. Antarktika ve UFO fenomeni arasında bağlantı kuran bazı şahıslar da olmuştu. Bunlardan en önemlisi Amerikalı Albert K. Bender'dir. Bender, "Space Review" adlı dergide uçan dairelerin en azından bir kısmının ne olduğunu ve nereden geldiğini bildiğini iddia ediyordu. 1963 yılında Bender, üç MIB (Kara Elbiseli Adamlar) tarafından tehdit edilerek, bildiklerini yayınlamaması istendi. Bender, uçan dairelerden birinin fotoğrafını da yayınlamıştı. Fotoğraftaki araç, Almanların "Haunebu II" uçan dairesine çok benziyordu.

7. Savaşın sonunda, binlerce Alman ve en az 40 Alman denizaltısı kaybolmuştu. Belgeler ve görgü şahitlerinin ifadelerinden, bu araçlardan hiç olmazsa bir kısmının Güney Amerika'ya, Avrupa'daki savaşın bitiminden bir ay sonra ulaştığı anlaşılmaktadır.

8. Hitler'in gizli ajanları, Güney Kutbundaki UFO

üssünün finansmanında sahte İngiliz sterlinleri ve Amerikan dolarları kullanmışlardı. Adolf Hitler oldukça detaylı, ileriye dönük ve uzun vadeli bir plan yapmıştı. Almanya'nın büyük ihtimalle savaşı kaybedeceğini ve her köşesinin müttefik kuvvetlerince işgal edileceğini bildiği için, bu toprakları kaybettikten sonra yaşayabileceği, yeni projelerini gerçekleştirebileceği, adeta yeni bir karargah olarak kullanacağı bir yer arıyordu. En sonunda Antarktika'nın kolonizasyon için en uygun yer olduğuna karar vermişti. Bunun üzerine Nazi keşif gücü kıtayı araştırmak için 17 Aralık 1938'de Antarktika'ya gönderildi.

9. Yazar Horbinson'a göre, Naziler savaş sırasında Güney Kutbuna durmadan malzeme ve insan nakli yapmışlardı. Yazara göre, Naziler muhtemelen Antarktika kıtasının altındaki bir bölgeye, kendi ihtiyaçlarını yine kendi kaynaklarınca karşılayabilen yer altı tesislerini kurmuşlardı. Yine aynı yazarın belirttiğine göre, bu tesislerde çalışan köleler de vardı ve bunların büyük kısmı UFOlar tarafından kaçırılan insanlardan oluşuyordu. Bu tesislerin varlığını yalnızca birkaç kişi biliyordu. Olayın ilginç yanı da 50 yıldan daha uzun süreden beri kimsenin oradan kaçamaması ve gerçeklerin açıklanmamasıdır.

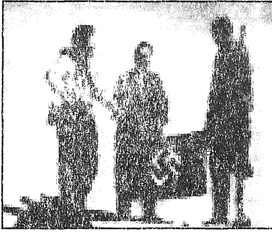
10. Aslen Alman olan Kanadalı yazar Christof Friedrich'in iddiasına göre, Rusya ve ABD hükümetleri 40 yıldan daha uzun süreden beri Antarktika'daki Nazi UFO üslerinden haberdardı. Yalnız onlarla nasıl mücadele edeceklerini, nasıl yok edeceklerini bilmediklerinden, tüm bu gerçekleri örtbas ediyorlardı.

11. Christof Friedrich'in bir iddiası da, Nazilerin Antarktika'daki gizli üslerinde dünya dışı varlıklarla ilişki kurdukları ve onlardan yardım aldıklarıdır. Naziler son derece teknolojik UFOlar geliştirmişlerdi ve doğal olarak Hitler'in bilim adamları bu mucizeyi tek başlarına gerçek-

leştirmemişti. Dünya dışından gelen ziyaretçiler, o zamanlar kendileriyle ilişki kurma başarısını gösteren, yeryüzünün en gelişmiş ve en güçlü, dolayısıyla en göze batan ülkesi olan Almanya ile gelişmiş teknolojilerini paylaşmışlar ve aynı teknik dili konuşabildikleri için çok iyi anlaşmışlardı.

9. Bir diğer iddia da; Nazi UFOları hakkındaki teknik bilgiler, raporlar ve projelerin, Naziler ile müttefikler arasında bir pazarlığa konu olduğudur. Bu anlaşma sonucunda da ABD ve Rusya bir veya birkaç UFOyu geliştirme fırsatı bulmuşlardı.

ADOLF HİTLER'İN ANTARKTİKA'YA KAÇIŞI

"Naziler Antarktika'da"

Bazılarına göre Adolf Hitler ve Eva Braun kesinlikle intihar etmemişti. Çift önceden hazırlanan araçlarla[41] Antarktika'daki "Base 211" e kaçmışlardı. Bu teoriyi güçlü kılan birçok delil, görgü tanığı ve iddialar var. Ancak bunlara geçmeden evvel Hitler'in son günleri, ölümü ve cesedinin bulunması hususundaki çelişkileri anlatmak, Hitler'in intihar etmemiş olma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu açıklamak faydalı olacaktır.

Hitler'in Bunkerindeki Son Günleri ve Ölümü

1945 Nisan'ında Almanya, müttefiklerin yoğun ateşi altında adeta inlemekte, Hitler'in Reich'i alevler içinde hazin bir sona doğru ilerlemekteydi. Müttefikler doğudan ve batıdan Almanya'nın içlerine doğru hızla yol almaktaydı. Sovyet ve Amerikan güçleri çoktan Elbe Nehri üzerinde buluşmuştu. Naziler artık mahvolduklarını anlamışlardı, fakat henüz bir adam, tek bir adam her şeyin daha bitmediğini düşünüyordu. Bu adam Adolf Hitler idi.

Führer, Berlin'deki bunkerinde beklemekteydi. Bir şeyler olacağını tahmin ediyordu. 28 Nisan'da Berlin'in her mahallesinde Naziler çarpışıyor ve yavaş yavaş iç kısımlara çekiliyorlardı. S.S.ler Spittel Markl-Mark'da tutunmaya çalışıyorlardı. Ruslar Invalidenstrasse'ye doğru ilerliyorlar. Bir yandan da Fransızlar Berlin'in içlerine doğru yol almaktaydılar, fakat göğüs göğüse çarpışmalarda fazla başarılı olamadıklarından ağır ağır ilerliyorlardı. Rus orduları çok daha güçlüydü, ilerlemelerini durdurabilmenin imkanı yoktu. Yavaş yavaş bunkerin etrafındaki kıskaç daralıyor, bunker tılsımlı deri misali gittikçe daralan bir mengeneye dönüyordu.

Bunker Hitler'i ve arkadaşlarını korumaktaydı. Bu arada bombalar aralıksız sığınağın üzerine yağıyordu; fakat içerdekilerin bombaların gürültüsünü dahi duymalarına imkan yoktu, o derece sağlam bir yapıydı. Tarihte eşine rastlanmayacak olan bu labirentli sığınak bir hayli karışık şekilde inşa edilmişti.

Führer en çok Wenck'in ordularına güveniyor, onun bir karşı taarruzla Rusları Asya'ya süreceğine inanıyordu. General Wenck'in ordusu muhtelif ordulardan arta kalan kıtalarla meydana getirilmişti. Bu kıtalar Hitler gençliği ve 14-18 yaşındakilerle "Volkstrum" ile kurulmuştu. Wenck'in ordusu son bir tecrübeye girişiyordu. Bu arada General Busse'nin 40000 mevcudu cephanesiz kalmış ve son anda General Wenck'e ulaşmışlardı. Postham'dan tam 18 km uzaklıkta buluşmuşlardı. Busse ve Wenck mevcut durumu birlikte değerlendirmişlerdi. Bir yandan da Hitler'den durmadan emir geliyordu: "Düşmana taarruz ediniz." Bu emirler boşunaydı. Generaller bundan sonra bunkerden gelen emirlere itaat etmemeye karar verdiler. Onlara göre yapılması en uygun şey, Almanya'ya hizmet etmekti. Ordunun kalanını Amerikalılara doğru götürmek ve onlara teslim olmaktı. Ruslara esir olmaktan çekiniyorlardı.

Wenck'in ordusu nerede kalmıştı? Hitler, sığınağının dibinde gelişmeler hakkında kafa patlatıp duruyordu. Mareşal Keitel'in genel karargahından hiçbir haber gelmiyordu. Bu karargah, Postham'dan Fürstenburg'a doğru ve oradan da Woren'e çekilmişti. Hitler aniden Keitel'e bir telgraf çekti. Führer'i yavaş yavaş endişe kaplamaktaydı. Bu panik hali sorduğu sorulardan da rahatça anlaşılıyordu:

"Berlin'e derhal imdat kuvvetleri yollayınız. Heinrich nerede kaldı? Wenk'in ordusuna ne oldu? Dokuzuncu ordu ne ile meşgul? Wenck ile Busse ne zaman buluşacaklar?"

Hitler'den gelen telgrafa cevap verilmedi. Bunun üzerine sinirlenen Hitler tehditler savurmaya, ayaklarını yere vurmaya ve etrafındakilere bağırmaya başladı. Bir müddet sonra Führer sustu ve uzun süre sessizliğini bozmadı. Sanki hayallere dalmış gibi bir hali vardı. Bu hali etrafındakileri endişelendirmişti. Akşam saat 19.00'da Bormann Amiral Doenitz'e bir feryadı andıran şu telgrafı çekti:

"Kuvvetlerini son derece süratle savaşmaya teşvik edecekleri yerde generaller susuyor. Her yerde bağlılığı ve şerefi, ihanet yenmiş. Burada hala gelecek haberleri bekliyoruz. Sığınak harap oldu."

Saat 20.00'a doğru Ober komandoya o kadar zamandan beri beklediği haber geldi ama bu haberde imza yoktu. Haber Wenck'in ordusunun bir süreden beri eriyip yok olduğunu bildiriyordu. Hitler bu duruma sesini çıkarmadı. Son ümitlerini de kıran telgrafı okuduktan sonra odasına çekildi.

Heinrich Himmler de dahil olmak üzere yavaş yavaş en sadık dostları kendisini terk etmeye başlamıştı. Reichsmarschall Hermann Goering, 1939 yılında Adolf

Hitler'in halefi kabul edilmesini kullanarak onun tüm mirasını elde edebilmek ve idareyi eline almak için hemen harekete geçmişti. Ancak başarılı olamamış ve bir kalede S.S.lerin göz hapsine alınmıştı.

İsviçre radyosu Heinrich Himmler'in, Comte Bernadotte aracılığıyla müttefiklerle anlaşmaya çalıştığını bildiriyordu. Durumu saat 21.00'da Hitler'e bildirdiler. Hitler bu olaya çok şaşırmıştı. S.S.lerin şefi de bu zor anında ona ihanet ediyordu. En sadık dostu Himmler de ondan yüz çevirmişti.

Bu arada Himmler'in yardımcısı Fegelein, sığınaktan kaçmaya hazırlanırken yakalanmış ve hemen hapsedilmişti. Heinrich Himmler'in ihanetini haber alan Hitler tüm öfkesini Fegelein'den çıkardı ve onun hemen kurşuna dizilmesini emretti. 28 Nisan 1945 tarihinde 10 kadar S.S. onu bunkerin avlusuna, hazin sonuna doğru götürdü.

Tüm dostlarının kaçtığı bu yıkım saatlerinde Hitler'e yalnız iki kişi sadık kalmıştı: Önceleri Hitler'in metresi, intihar etmeden birkaç saat öncede eşi olan Eva Braun ve yaveri Heinz Linge. Hitler Heinz Linge'ye gözü kapalı güvenirdi. Linge, 27 Nisan'da Hitler'i Eva Braun ile evlenmesi için teşvik etmişti. Önce Hitler bu sözlere cevap vermemiş, ertesi akşam Linge'yi yanına çağırmıştı; yaverinin tavsiyesine uyarak Eva Braun ile evlenecekti. Bunkere derhal evliliği gerçekleştirecek olan bir memur çağırdı. Walter Wonger adındaki bu adam kendisinden ne isteneceğini bilmeden bunkere girdi. Evlilik merasimi, Fegelein'in kurşuna dizilmesinden yaklaşık 45 dakika sonra gerçekleştirildi. 19 Nisan gece yarısı yarımda kısa bir tören oldu.

İlerleyen saatlerde Hitler, Frau Junge'ye vasiyetnamesini yazdırdı. Junge, Hitler'in sekreterlerinden biriydi. Ölüm ile karşı karşıya kalmasına rağmen Führer fikirlerinin hiçbirinden vazgeçmiyordu. Şüphesiz bu vasiyetname birden dikte edilmedi.

Adolf Hitler ufak bir toplantı yapmak üzere vasiyetnamenin

yazılmasına ara verdi. Herkesin harita odasında toplanmasını istemişti. Burada oldukça sınırlı sayıda arkadaşı bir araya gelmişti. Goebbels, Arthur Axmann, General Krebs, General Burgdof, General von Below, iki bayan sekreter Frau Junge ve Gerda Christian, son olarak da uşak Heinz linge. Herkes sırayla Eva Braun'u tebrik ediyordu. Az sonra Hitler salona gelmişti. Gayet soğuk duruyor ve düşüncelere dalıp gidiyordu. Hitler salondan ayrılırken birden şu kelimeleri sarf etti:

"Savaşı kaybettik. Artık şerefle ölmesini bilmeliyiz."

Hitler bunları söylerken son derece rahat ve sakindi. Sabah saat 04.00'a doğru Führer dinlenmeye gidiyordu. Artık her şey belli olmuştu. Hitler canına kıyacaktı, ama ne zaman ve nasıl?

29 Nisan gecesi, belki de bu yaşananların en trajik gecelerinden biri olacaktı...

Odasına gitmeden önce Führer herkese veda ediyor ve şunları söylüyordu:

"Kendimi Ruslara yakalattıracak kadar aptal değilim. Beni müzelerine koyup herkese teşhir edeceklerinden eminim."

Hitler 29 Nisan sabahı herkesin şaşkın bakışları arasında sanki gece hiçbir şey olmammış gibi kalktı. Öğlen saatlerinde her gün yaptığı gibi harita odasında savaşın gidişatı hakkında bir konferans verdi. Saat 22:00'da bu konferansı tekrarladı. Bu sırada Ruslar bunkerin sadece 300 metre ilerisindeydi. Saatler geçiyor, fakat durumda hiçbir değişiklik olmuyordu. Buna rağmen sığınakta günlük hayat her zamanki gibi normal seyrinde devam ediyordu.

Führer gece koruması Otto Guensche'ye bunkerdeki tüm bayanları yemek salonuna toplamasını istedi ve sırayla gelen-

leri kabul etti. Saat sabaha karşı 02:00 olmuştu. Yemek salonuna yaklaşık 20 kişi toplanmıştı. Hitler sanki cenaze törenine katılıyor gibiydi. Koridoru sessizce geçti ve herkesin elini sıktı. Hitler oldukça dalgındı ve neredeyse gözlerinden yaşlar süzülecekti. Meydanlarda on binlere hitap eden, ama şimdi bir sığınağa sıkışıp kalmış olan Hitler'in yeryüzündeki son günü olan 30 Nisan artık başlıyordu.

Adolf Hitler bu sefer her odaya uğrayarak dava arkadaşlarına tek tek veda etti. Hiç kimse uyumuyordu. Uşağı Linge, *"Hitler bütün gece bunkerinde bir o yana, bir bu yana gidip geldi. Odası, konferans salonu ve odam arasında dolaşıyordu."*diye durumu ifade ediyordu. Sığınaktakilere veda ettikten sonra Linge'ye uğramıştı. Hitler giyinik duruyordu.

Saat 06.00'da sekreter Bormann'ın Krüger'i çağırdı. "Hemen Blondi'ye zehir verelim." dedi. Blondi, onun en sevdiği Alman çoban köpeğiydi. Krüger köpeğe içinde siyanür olan köfteyi verdi. Hayvan köfteyi yemeğe başladı ve öldü. Hitler tekrar odasına döndü.

Hitler odasından çıktığında üzerinde yeni bir üniforma, partinin altın rozeti, demir gamalı haç ve 14-18 harbinin yaralıları madalyası vardı. Führer, Linge'den, gidip son haberleri öğrenmesini istemişti. Gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Mukavemet her tarafta kırılmış gibiydi ve Berlin'deki kıskacı yarmanın imkanı yoktu. Ruslar en geç yarın bunkere ulaşacaktı. Tüm bu haberleri duyan Hitler sesini çıkarmadan başını salladı.

Hitler gibi iç karartıcı haberleri duyan Axmann ayağa kalkarak Führer'e yaklaştı:

"Elimde 200 genç Nazi ve bir tank var. Gelin bana yardım edin de sizleri buradan çıkartalım."

Hitler bu teklifi de reddetti ve sessizce şunları söyledi:

"Hayır, hayır lüzumsuz bir hareket, ölmeyi tercih ederim."

Hitler'in yaveri ise, gelişmeleri şöyle anlatıyordu:

"Hepimiz boşuna Hitler'i ikna etmeye çalışıyorduk. Sıra ile boşuna ona durumu anlatmaya çalıştık. Kendisine şunları söyledim: Hiç olmazsa sizinle birlikte ölmemize izin veriniz. Hitler buna da razı olmadı ve bana; 'Hayır Linge! Yaşamanız lazım. Günün birinde gelecek olan yeni bir Führer için yaşamanız gerek' dedi."

Yemekten sonra Führer dairesini terk ederek, herkese veda etmeye başladı. Herkes oradaydı. Mesai arkadaşlarının en yükseğinden, en basitine kadar herkes mevcuttu. Hitler bir ara Bormann ve Goebbels ile konuştu. Goebbels'in karısı Magda Goebbels'in yanına gelince ona karşı olan hislerini açıkladı. Çünkü onun cesaretine hayran olmuştu. Magda, ölmeden önce 6 çocuğunu öldürecek, sonra da kendi hayatına son verecekti. Göğsündeki partinin altın rozetini çıkartarak, kadının bluzuna taktı. Büyük bir heyecan anı yaşanmıştı. Sonra Linge'ye dönerek kesin bir ses tonu ile:

"Elveda, Linge! Belki beni hayatta sizin kadar kimse tanımadı. 1935'ten beri gölgem gibisiniz. Yaşamanızı, kesin olarak yaşamanızı istiyorum. Hakkımda en kötü şeyleri anlatacaklar. Galipler hakkımda en kötü şeyleri söyleyecekler ve tüm eserimi mahvetmek isteyecekler, bu uğurda ellerinden geleni yapacaklardır. Fakat bir, iki nesil sonra bütün bu fırtına geçecektir ve herkes bana hak verecektir."

Sonra Linge kolunu kaldırarak az sonra ölecek olan Führer'ini selamladı. Eva Braun da Hitler'in yanına yaklaşarak Linge'den bir şey rica etti:

"Bana yaptıklarınız için teşekkür ederim. Sizden büyük bir hizmet daha isteyeceğim. Şayet buradan çıkar da kız kardeşimi görürseniz, kocasının kurşuna dizildiğini söylemeyin yalnızca Rusların öldürdüğünü söyleyin."

Heinz Linge söz verdikten sonra Eva ve Hitler odalarına çekildiler. Linge, Hitler'in emirleri doğrultusunda kendi doldurmuş olduğu 7,65'lik bir Walther, bir de Eva Braun için ufak çapta 6,35'lik bir tabanca bırakmıştı. Birinci silah çalışmadığı takdirde Hitler ikincisini kullanacaktı. Birden bire saat: 15.35'te bir silah sesi duyuldu. 15 dakika sonra Linge odaya girdi. Führer divana oturmuştu.7,65'lik tabanca ile sağ şakağına ateş ederek hayatına son vermişti. Bir tarih artık zamanın derinliklerine gömülüyordu. Çoğu kişinin iddia ettiği gibi ağzından ateş etmemişti. Tabanca ayaklarının altındaydı ve kan halıya akmıştı. Onun yanında yarı uzanmış bir şekilde Eva Braun duruyordu. Eva Braun intihar ederken zehir kullanmıştı.

Buraya kadar her şey normal seyrinde gibi görünüyor. Fakat cesetlerin bulunması safhası, görgü tanıklarının ifadeleri ve Rusların açıklamalarıyla beraber karışıklıklar ortaya çıkıyor. Anlatılanlar öyle çelişkili ki; Hitler'in bunkerin bahçesinin neresine gömüldüğü, cesetlerin ne zaman ve nasıl bulunduğu, hatta Hitler'in şakağına mı yoksa çenesine mi ateş ettiği hakkında birçok önemli noktada çelişki var. Biz yine görgü tanıklarına ve cesetlerin gömülmesi safhalarına geçelim.

Linge'nin yukarıda aktardığım açıklamalarını Frau Grüger de tasdik etmişti. Frau Junge, Guensche'nin anlattıklarını nakletmekle yetinmişti. Frau Christian ise; Linge'nin anlattıklarını tekrarlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Axmann bunkere çok geç geldiğinden, sadece cesetleri görebilmişti. O da bunlara benzer açıklamalarda bulunmuştu. Nakledilenler arasında farklı olan taraf Hitler'in şakağına mı,

yoksa çenesine (ağzına) mi ateş ettiğidir. Ölümlerinden hemen sonra cesetleri 5 kişi gördü. Linge, Guensche, Goebbels, Axmann ve Bormann. Bormman ortadan kayboldu. Goebbels ise intihar etti. Axmann ve Guesche'nin anlattıkları da Linge'nin açıklamalarına tamamen uymaktaydı.

İşte bu noktada ilerleyen sayfalarda değineceğim Hitler'in kaçışı ile ilgili ilginç bir nokta ortaya çıkıyor. Bormann yok olmuş[42], Goebbels intihar etmişti. Hitler'in cesedini gören 5 kişiden geriye 3 kişi kalmıştı. Linge, Axmann, Guensche. Daha öncede belirttiğim gibi Axmann ve Guensche'nin anlattıkları Linge'nin açıklamalarına aynen uyuyordu. Acaba bu üç kişi birbirlerinden ayrılmadan önce aralarında anlaşarak aynı senaryoyu anlatmaya karar vermişler ve bu suretle Hitler'in kaçışını kolaylaştırmak mı istemişlerdi? Yalnız bu hikaye Hitler'in yandığını gören ve onun yakılmasına yardım edenlerin anlattıklarına uymamaktadır. Hitler'in ölümünden hemen sonra Goebbels, karısı ile birlikte intihar etmişti ve bu sırada 6 çocuğu zehirlenerek öldürülmüştü. Şayet Führer ölmemiş olsaydı, Goebbels'in bu kadar vahşice bir olayı gerçekleştirmesine imkan olabilir miydi? Bu da ayrı bir çelişki.

Adolf Hitler ölmeden önce Linge'den büyük miktarda benzin toplamasını, bununla Eva Braun ve kendi cesedini yakmasını istemişti. Yeni doğan günün ilk saatlerinde Guensche, Bormann'ın her iki cesedi yakmakla sorumlu olduğunu biliyordu. Bormann 30 Nisan sabahı Führer'in özel şoförü ve bunkerin şoför servisi şefi Erick Kempka'yı hemen telefonla aramış ve acilen 200 litre benzin bulmasını ister. Kempka öğlene kadar ancak 180 litre benzin toplayarak bunkere döner ve burada Hitler'in ölüm haberini alarak sarsılır. Derhal Hitler'in dairesine koşar, Axmann'i cesetlerin başında, düşünceli ve dalgın bir şekilde dururken, Linge ve bunkerin doktorlarından S.S. Doktor Stumpfegger'i Hitler'in vücudunu

yorgana sararken görür. İkisi de mümkün olduğunca Hitler'in çatlamış başını gizlemeye çalışmaktadır. Linge ve Doktor Stumpfegger Führer'i, Bormann ise; Eva Braun'u kucağına alarak odadan çıkar. Bunkerin giriş kapısına doğru ilerlerken Kempka, Bormann'ın kucağından Eva Braun'u alır. Adamlar dışarı çıktıklarında kızıl gökyüzü ve mermi sağanağıyla karşılaşırlar. Yere durmadan mermi ve bomba düşmektedir. Linge ve Stumpfegger cesetleri giriş kapısının üç metre ilerisine bırakıp, mermi yağmurundan kurtulmak için sığınağa geri döner.

Kampka benzin tenekelerini bir araya topladıktan sonra, teker, teker cesetlerin üzerine boşaltır. Birkaç dakika sonra cesetlerin üzerinde 2-3 metre yüksekliğe varan alevler oluşmuştur. Bir efsane sona ermektedir ve bu yok oluşa canlı şahit olan Bormann, Linge, Kampka, Goebbels, Guensche ve Stumpfegger yavaş yavaş kömürleşmekte olan cesetleri son bir kez "*Nazi selamı*" ile selamlarlar.

Cesetlerin Yakılışına Şahit Olan S.S. Muhafızları

Sadece bu 6 adam bir tarihin yok oluşuna şahit olduklarını düşünürken etraflarında davetsiz misafirler vardır. Bunlar bunkerin ayrı ayrı yerlerinde olan S.S. muhafızları Herman Kornau, Erich Mansfeld ve Hans Hofbeck'tir. Şimdi de bu muhafızların açıklamalarına, tarihi olaydaki gelişmeleri nasıl gözlemlediklerine değinelim:

S.S. Muhafızı Herman Kornau

Herman görev yeri olan gözetleme kulesine daha yeni gelmiştir. Sığınak kapısının yanına yatırılmış olan iki ceset olduğunu fark eder. Cesetlerin kimlere ait olduğunu anlamasına fırsat kalmamıştır, tam ne olduğunu anlamaya çalışırken söz konusu cesetler aniden alev almıştır. Kornau bu

ateşin nasıl meydana geldiğini bir türlü anlayamamıştır. Alev düşman bombardımanı sırasında oluşmamıştır. Çünkü o sırada herhangi bir bombardıman yoktur.

S.S. Muhafızı Erich Mansfeld

Olay ile ilgili en fazla bilgisi olan S.S. Muhafızı; Erich Mansfeld'dir. Muhafız bunkerin kenarındaki kulübede nöbet tutarken kapanan kapı ve birkaç kişinin ayak sesini işitir. Nöbet yerini terk ederek neler olduğunu araştırmaya gider. O sırada merdivenden çıkan birilerini görür. Erich olay anını şöyle dile getirmektedir:

"Önden iki S.S. subayı geliyordu. Yorgana sarılmış bir ceset taşıyorlardı. Yorganın kenarından siyah pantolonlu iki bacak sarkmıştı. Onların arkasından başka bir S.S. subayı daha geliyordu. S.S.in kolları arasında Eva Braun'un cesedi vardı."

Bu arada S.S. subaylarından Guensche, Mansfeld'e seslenerek hemen yoldan çekilmesini emreder, bunun üzerine muhafız da hemen nöbetçi kulesine geri döner. Kulenin gözetleme deliklerinden olayları izlemeye devam eder. Bu arada bahçeden havaya doğru yükselen büyük bir duman huzmesi görür, bir süre sonra duman kaybolunca yanan iki vücut görür ve bunların merdivenden çıkarılan cesetler olduğunu anlar. Tüm bu olup bitenlerin yanı sıra bir ara sığınaktan S.S. subaylarının çıktığını ve cesetlerin üzerine tenekelerden benzin boşalttıklarını ve böylece ateşi devam ettirdiklerini gözlemlemiştir. İlerleyen dakikalarda yanına bir başka muhafız Kornau gelir ve onunla birlikte cesetleri daha yakından görme fırsatı bulurlar:

"Vücutlarının alt kısmı tamamen yanmıştı. Führer'in kemikleri tamamen fark ediliyordu."

S.S. Muhafızı Hans Hofbeck

S.S. Muhafızı Hans Hofbeck, diğer iki nöbetçinin yanına giderek cesetleri görmek istedi ve bunun için yanlarına yaklaştı. Öğleden sonra bunkerden çıkmıştı, fakat dışarıdaki iğrenç et kokusuna dayanamayarak tekrar içeri girmişti.

Altı önemli şahıs bu tarihi merasime tek başlarına tanık olduklarını düşünüyorlardı, ama bu üç muhafız da onlarla beraber bu olaya tanık olmuştu. Yakılma işleminden hemen sonra Heinz Linge, Hitler'in intihar ettiği odaya geri döner. Masanın üzerindeki ilaçları, Eva Braun'un elbiselerini ve Hitler'in üniformasını kanlı halı vasıtasıyla hazırladığı bir bohçaya koyar. Telefonla, ısrarla bir teneke benzin daha buldurur ve Rusların Hitler'e ait en ufak bir ize dahi rastlamaması için Bormann'ın sekreteri Küger'den bu bohçayı yakmasını ister. Krüger de bu işlemi gerçekleştirdikten sonra bunkere döner ve şu açıklamayı yapar:

"Cesetler çok kötü yanmış, Hitler'in sadece başı yanmış. Benzini yorganlar ve toprak emmiş!"

Bu haber üzerine Linge hemen Gleit komandolarından birini yanına çağırır ve cesetlerin bulunması sırasında ortalığı karıştıracak, bu çok önemli emri verir:

"Yanınıza 6 adam alınız ve Führer ile Eva Braun'un cesetlerini, yanlarındaki bomba çukuruna gömünüz."[43]

Linge en son yapılan bu merasime eşlik etmemişti. Hitler'e son derece candan bağlı olan bir şahıs için garip bir durum! Belki de kendi canını kurtarma telaşındaydı ve bunun için çeşitli planlar yapıyordu. Yine de onunla birlikte intihar etmek isteyen bir kişinin yapması gereken hareketlerde bulunmamıştı. Böyle biri en azından Führer'ini kendi elleriyle toprağa gömmek isterdi. Gerçekten de Heinz Linge'nin yanı

sıra, Führer'e çok yakın olan kimseler nedense bu son merasime katılmamıştı. Bu yüzden de gömülme işlemi hakkında pek çok şey ve cesetlerin tam yeri bilinmemektedir. Hatta bu gömülme olayının hakikaten yapılıp yapılmadığına dair çok net belgeler, fotoğraflar veya kanıtlar yok. Amerikalı ve İngilizler bile Adolf Hitler'e ait olduğu söylenen cesedi inceleme fırsatı bulamamışlardı. Kanıt olarak sadece, cesedi bulduğunu söyleyen Rusların açıklamaları vardı. Onların da bu açıklamayı dayandırdıkları; birkaç Nazi esirinin baskı altında, büyük korkuyla yapmış oldukları teşhis ve bulunan cesedin çene yapısı ile dişlerinin Hitler ile aynı olması gibi yeterince tatmin edici olmayan beyanlardı.

Tüm bu karışık durumda görevlerine devam eden S.S. muhafızların cesetlerin akıbeti hakkındaki bildikleri ise şunlardı:

Mansfeld; gece yarısından az önce kuledeki görev yerine geri dönmüştü. Rus bombaları düşmeye devam ediyordu. Tüm Berlin alev alev yanıyordu. Mansfeld, imdat kapısının çıkış yerinde duran bir bomba çukurunun kapatılmış olduğunu ve cesetlerin yerlerinde olmadığını fark etti. Bunun sonucunda cesetlerin bu çukura gömülmüş olduğunu anladı.

Karnau ise görevine devam ediyordu. Bunkerin ilgili şahıslarından ve arkadaşlarından birisi ona şu itirafta bulunmuştu: *"Hiçbir subayın Hitler ile ilgilenmemesi çok kötü, çok yazık. Bense Führer'in nerede gömülü olduğunu biliyorum."*

Guensche'nin açıklamaları ise; çok daha ilginç. Guensche'ye göre, Hitler'in kemikleri ufak bir sandığa konulmuş ve gizli bir yere bırakılmıştı. Böylelikle Ruslar kesinlikle Führer'den arta kalanlara ulaşamayacaklardı.

Cesetlerin Bulunması

Daha öncede belirtildiği gibi Hitler ve Eva Braun'un gömüldükleri yer ile ilgili çok değişik ve çelişkili ifadeler var.

Bunlar da onların gerçekten intihar etmiş olma olasılıklarını azaltırken, Berlin'den kaçmış olma olasılıklarını arttırıyor. Cesetlerin bulunması sırasında ortaya atılan iddialar ve tanık beyanatları ise durumu daha da karmaşık hale getiriyor.

S.S. Harri Mengershausen

Ruslar 1 Mayıs'ı 2 Mayıs'a bağlayan gece Hitler'in bunkerine girmiş ve birçok esir almışlardı. Bu esirlerin arasında Harri Mengershausen adında bir S.S. vardı. Bu şahıs 10 gün süreyle sorguya çekilmesine rağmen Hitler ile hiçbir münasebeti olmadığını söyledi. 10 Mayıs günü Ruslar, kendilerine bir zabıt gösterdiler. Zabıt gayet ayrıntılı ve son derece önemliydi. Bunkerdeki Nazilerin birisi ve büyük ihtimalle Guensche, Hitler ve Eva Braun'un bir bomba çukuruna nasıl gömüldükleri ve Mengershausen'in bu gömme işlemine nasıl katıldığını anlatıyordu.

Bu esaslı ifade karşısında Harri Mengershausen durumu aynen kabul etmek zorunda kalmıştı. Gerçekten de Hitler'i o gömmüştü. Onu derhal bunkerin bahçesine götürerek, cesedin nereye gömüldüğünü sordular. Mengershausen bir bomba çukuruna yöneldi, Hitler ve Eva Braun'u buraya kendi elleriyle gömmüştü. Fakat çukur açılmış ve içerisinden cesetler alınmıştı. Linge, Gleit komandolarından birini yanına çağırmış ve yanına 6 adam alarak cesetleri gömmesini istemişti. İşte Harri Mengershausen muhtemelen bu 6 adamdan biriydi.

Mengershausen'den aldıkları bilgiler ve kendilerine gösterilen zabıt üzerine, Ruslar hemen kazılara başlamışlar ve bunun neticesinde cesetlere ulaşmışlardı. Mengershausen'in sadece durumu tasdik etmelerini bekliyorlardı.

Mayıs ayında Harri Mengershausen'i kaldığı hapishaneden alarak, Berlin dışındaki Finau Ormanı'na götürdüler. Ormana geldiklerinde onu bir sandığın yanına götürdüler. Bu tahta sandıkta kömürleşmiş 3 ceset vardı. Ona cesetleri

tanıyıp, tanımadığını sordular. Cesetler son derece iğrençti. Alevler bedenlerin bir kısmını yakıp bitirmiş, kavurmuştu ve cesetler hemen hemen kokuşmuş durumdaydı. Tüm bu olumsuzluklara rağmen Mengershausen bu cesetleri tanımakta zorluk çekmemişti. Cesetler Goebbels, eşi Magda Goebbels ve Adolf Hitler'e aitti. P.J. Goebbels ve karısının cesetleri yarı yanmış bir vaziyetteydi. Görünüşe bakılırsa benzin cesetleri yakmak için yeterli olmamıştı. Hitler'in cesedinin durumu ise; diğerlerinden çok farklıydı. Ayakları tamamen yanmış, deri ve et siyahlaşmış olmasına rağmen yüzünde herhangi bir bozulma yoktu. Şakağında bir kurşun deliği görünüyordu, fakat çenesine hiçbir şey olmamıştı.[44] Harri Mengershausen bu cesedinde Führer'e ait olduğunu beyan etti. Onu tekrar hapishaneye soktular. Üç ay sonra, Rusya'ya geri dönecek ve orada tam 11 sene kalacaktı. Stalin ve Jovkov gibi Rus ileri gelenleri Hitler'in cesedine rastlamadıklarını söylerlerken Rusya'da savaş hatıralarını anlatan bu S.S. muhafızı o tarihteki gelişmeleri aynen yukarıdaki gibi anlatmıştı. Bu sıradan S.S.e mi, yoksa üst düzey Ruslara mı inanmalıydı?

Fransız Teğmen Henri Rathenau

17 Ocak 1946 sabah saat 10.00'da Kontrol Komitesine mensup Fransız Kurmayları, Rus İşgal Kuvvetlerinden bir telefon aldılar. Bu telefonda Ruslar, Fransızlardan Reich'in eski binasının önüne saat 12.30'da bir subay göndermelerini istiyorlardı. Burada bir tören düzenlenecekti, ama Ruslar bu törenin içeriği hakkında hiçbir açıklamada bulunmuyorlardı. Fransızların değerlendirmelerine göre bu davetin özel bir nedeni veya önemi yoktu, sıradan bir davetti. Bu gibi durumlarda Kurmay Heyeti daima bir temsilci seçerdi ve bu defa heyet, Teğmen Henri Rathenau'yu seçmişti.

Henri Rathenau, daha sonra Ruslardan davet edildiği merasimin Adolf Hitler ve Eva Braun'un cesetlerinin

gömüldükleri yerden çıkarılması ile ilgili olduğunu öğrendi. Ruslar, Fransız subayından bu konuda ağzını sıkı tutmasını önemle rica ettiler. Rathenau durumu hemen üstlerine bir raporla izah etti, fakat bu olayı hiç kimseye anlatmadı. 1963 yılında ölümüne az bir zaman kala Berlin'e giden Michel Beauguey ve Victor Ziegmeyer, Henri Rathenau'ya 17 Ocak 1946'da yaşadığı olayları artık anlatabileceğini söylediler. Ortada Hitler'in ölümü ve cesedi ile ilgili birçok spekülasyon vardı. Tüm bunlara artık bir son vermek gerekiyordu. Bunun üzerine Henri Rathenau, Michel Beauguey ve Victor Ziegmeyer'in hazırladıkları "30 Nisan'da kaybolan adam" adlı kitaplarında Rusların bu davetini ve Berlin'de yaşadıklarını anlatmalarına izin verdi. Daha önce "Paris-Match" bu olayın özetini yayınlamıştı. "Productions de Paris"in yazarları Charles Testut ve Pierre Amiot'un çalışmaları sonucu "Historie Pour Tous" adlı dergide Henri Rathenau'nun açıklamaları tamamıyla yer aldı.

17 Ocak 1946 saat 12.30'da Teğmen Rathenau, eski Reich binasının batı giriş kapısına gelmişti. Onu burada son derece iyi tanıdığı, bir Rus komutanı Stragov karşılamış, Stragov da bu genç Fransız subayına davetin nedenini açıklamıştı. Rathenau Michel Beauguey ve Victor Ziegmeyer'e yaşadığı olayı şöyle anlatmaktadır:

"Stragov, Sovyet Yüksek komutanlığının emri ile Hitler'in eski bunkerinde gerçekleştirilecek olan birtakım kazılara eşlik etmemi rica ediyordu. Bazı Nazi esirlerine göre, Adolf Hitler, Eva Braun ve birkaç üst düzey Nazinin cesetleri bahçeye gömülüydü. Bu şahitleri az sonra bahçeye getireceklerdi. Kapının önünde beklerken komutan Stragov aynı davetin İngiliz ve Amerikalılara da yapıldığını ifade etti."

Bu sırada Ruslar ve Fransız subayı, İngiliz ve Amerikalı temsilcileri yarım saat kadar beklemişlerdi, ama görünürde

kimse yoktu. Bunun üzerine Stragov, iki asteğmen ve Nikolai adındaki tercümanla birlikte Teğmen Rathenau'ya kendisini takip etmelerini rica etmiştir.

Bahçeyi geçerek bunkerin önüne geldiklerinde, Rathenau karşısındaki manzarayı şöyle anlatmaktadır:

"Dört Sovyet subayı kazıları takip etmekteydi. Bunlar Yarbay Rykov, Komutan Swalov, Yüzbaşı Abrenski ve Yüzbaşı Lievendir. Biraz ileride ikinci bir grup vardı; iki Sovyet doktoru, üç asteğmen, muhafızlar ve bir köşede bekleyen Alman esirleri ve başlarında Almanca konuşan bir Rus teğmeni vardı. Bir süre çalışmaya ara verilmiş ve saat:13.15'e doğru çalışmalar tekrar başlamıştı.
S.S. üniforması giyen apoletleri sökülmüş bir Alman esirini çukurun başına getirdiler, bir süre sonra bu esirin Führer'in özel muhafızı olan Lucke olduğu ve araştırmaları onun idare ettiğini açıkladılar. Kenarda başka bir esir daha vardı. Sivil giyimli bu adam da Hitler'in dişçisi Doktor Junge idi."

Bu arada Rathenau'ya bir başka S.S. subayı daha tanıtırlar. Giydiği pantolonla Alman Genel Kurmayına mensup olduğu anlaşılan bu subay, Komutan Pflug'dur.

"Toprağın kazılması büyük bir dikkat ile başlamıştı. Öncelikle ufak kürek darbeleri ardından da kaba bir emirle alman esirleri toprağı avuçlayarak kenara çekmişlerdi. Saat 15.45 civarında, yaklaşık 1.10 metre derinlikte askeri battaniyeler görüldü. Battaniyeler toprağa karışınca esmer koyu bir renge bürünmüş ve yine toprak altında sırılsıklam olmuştu. Kenarları kırmızı ve sarıydı. Battaniyelerin içerisinde iki bohça sarılıydı ve ilki bunkerden 5-6 metre uzaktaydı."

Rathenau olayları 10 metre ileriden takip ediyordu. Çukura yaklaşmak istediğinde ise, Ruslar onu kibarca durdururlar.

"Büyük uğraşlardan sonra battaniyeleri çıkarmayı başardılar. Battaniyeyi cesetten ayırmak daha da zordu. Çünkü battaniye ete vıcık vıcık yapışmıştı. Sonunda kıvrılmış ve yanmış bir ceset ortaya çıkmıştı. Muhtemelen bu ceset yağlı bir madde ile yakılmıştı. Bunları seyretmek insana tiksinti veriyordu. Sol tarafı, sağ tarafına göre daha az yanmıştı. Doktorlar cesetten arta kalanları inceledikten sonra fotoğrafçının görevini yapmasına izin verdiler. Ceset büyük ihtimalle bir kadına aitti; incecik kemikler, ufak dizler. Ağız gayet geniş bir şekilde açılmış, göz yuvaları boşalmıştı.

Sıra ikinci cesedin çıkarılmasına gelmişti, bu ceset bunkerin kapısına daha yakındı. Bu, diğeri gibi kıvrık değil, basık bir şekilde topraktaydı. Kemiklerin bir kısmı boşalmış, sarı ve turuncu renkteydiler. Ağız yarı açık ve toprakla dolu, kafatasının üst kısmı da yontulmuş bir şekildeydi.

Sovyet doktorlarının incelediği bu ceset bir erkek cesediydi. Hemen antropometrik[45] *ölçüleri alınıp cesedin muhtelif fotoğrafları çekilmişti. Özellikle üst cepheden daha fazla poz alınmıştı. Dişçi Junge cesede yaklaşıp, cesedin çene kemiklerini iyice temizleyince, kafatası hemen, hemen*

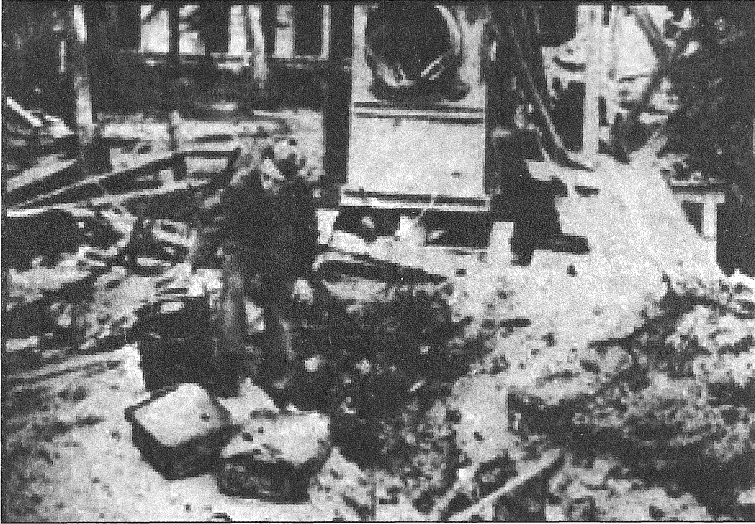
"Adolf Hitler ve Eva Braun'un cesetlerinin çıkarıldığı öne sürülen çukur ve başında bekleyen Rus askerleri"

vücuttan tamamen ayrılmıştı. Doktor cebinden yandan alınmış bir resim çıkartarak kafatası ile karşılaştırmıştı. Fotoğraftaki plombaj kafatasındaki dişlere tamamen uyuyordu."

Henri Rathenau yaşadığı finali ise şu şekilde dile getiriyordu:

"Yarbay Rykov tercüman yardımı ile Hitler'in cesedi ile karşı karşıya olduğumuzu bize anlattı. Ruslar artık Hitler'i bulduklarından emindiler. Kadının vücuduna gelince bu belki de Eva Braun'un cesediydi. Dişçi onun dişlerini tanımıyordu ve elinde bunu anlayabileceği hiçbir evrak yoktu. Fakat antropometrik ölçüler, bulunan cesedin Eva Braun'a ait olduğu düşüncesini destekliyordu."

Tüm Batı Dünyası adına, eski bir Alman Yahudisi olup, Fransız ordusunda görev yapan Teğmen Ratyhenau bu inanılmaz olaya tesadüfen tanık olmuştu. Führer'in gerçekten

"Cesetlerin yakılması sırasında kullanılan benzinin boş bidonları"

öldüğüne şahit olmuştu. Bütün Batılılar arasında, yalnız ona, bu diktatörün cesedini göstermişlerdi.

Bütün bu ayrıntıları bilmeyen Rykov, Rathenau'ya Almanca bilip, bilmediğini sorar, Fransız ona olumlu cevap verir. Rus subayı Lucke ve Pflug'u yanına çağırır. Pflug Eva Braun'un oraya gömüldüğünü açıklar. Cesedin üzerine benzin döken de yine Pflug'dır. Aynı zamanda Hitler'in üzerine de benzin tenekelerini o boşaltmıştır."

Rykov, Teğmen Rathenau'dan ayrılmadan evvel orduya ait bir sinema kamyonu yanlarına yaklaşır. Cesetler bütün ayrıntılarıyla bir kamera tarafından filme alınır. Daha sonra Stragov, Rathenau'ya Friedrich Ebertstrasse'nin ağzına kadar götürür. Burada Rus subayı icabında çok şakacı olabileceğini göstermek için bazı şeyler söyler. Rathenau ise; bu sözleri şöyle nitelemektedir:

"Çok nazik bir şekilde bana yol gösterdi ve bu öğleden sonrasını boşa geçirmediğini ima etmek istedi."

Rus Generali Tchovikov

1964 yılında da Mareşal Tchovikov anılarını anlattı. Rus General, bunkeri işgal eden askerlerin başındaydı. Bu anılar arasında ise; çok şaşırtıcı ve bir o kadarda ilgi çekici bir kısım var: "Muhafız kıtasının askerleri Reich'e girdikleri sırada (2 Mayıs sabahı) içeride Hitler'in kömürleşmiş cesedinin bulunduğu siyah bir halı ile karşılaştılar."

Açıklamalarından asla şüphe edilmemesi gereken bir Rus Generali, Adolf Hitler'in cesedine rastladığını söylüyor. Cesedin 1945 yılında bulunduğu hususunda da ısrar ediyor. Bu anlatılanlar Rathenau ve diğer tanıklarının ifadesinin tam tersi. Çünkü onlar Hitler'in cesedinin yakıldıktan sonra bunkerin bahçesindeki bir çukura gömüldüğünü ve yapılan kazı çalışmaları sonucu cesede ulaşıldığını iddia ediyorlardı.

S.S. Doktor Karl Heinz Spaeth

Hitler ve yanındakilerin son günlerini geçirdikleri bunkerin bulunduğu bölge, Ruslar tarafından işgal edildiği için, İngiliz ve Amerikalı araştırmacılar ancak kısıtlı araştırmalar için izin alabilmişlerdi. Nihayet ilk ciddi araştırma izni Binbaşı Trevor Roper başkanlığındaki bir ekibe verildi. Binbaşı, Karşı Casusluk Savaş Odası ve İngiliz Ren Ordusu adına yetkiliydi. Araştırma 1945 yılının Eylül-Ekim ayları arasında İngiliz, Fransız ve ABD işgalindeki tüm bölgelerde sürdürüldü.

Binbaşının verdiği raporda çok önemli bir ayrıntı vardı. Ama bu ayrıntı ilerleyen yıllarda gözlerden kaçacaktı. Müttefikler tarafından sorgulanan tutuklular arasında bulunan Karl Heinz Spaeth adlı bir doktor inanılmaz şeyler söylemişti. Doktor, Adolf Hitler'in 1 Mayıs 1945'te bunkerin dışında yaralanarak öldüğünü iddia ediyor ve intihar etmediğini öne sürüyordu. Spaeth, bir Alman paraşüt birliğinin doktoruydu. 1 Mayıs günü, Hitler'in sığınağı ile hayvanat bahçesi arasında kurulan küçük bir seyyar hastanede çevredeki yaralıları tedavi etmeye çalışıyordu. Bundan sonrasını doktorun kendi ağzından aktaralım:

"Saat: 15.00 civarıydı, biri gelerek Hitler'in yakında olduğunu söyleyince, hemen dışarı fırladım. Benim birliğimin komutanı olan Graf von Raiffenstein ile Teğmen Kurt Uhlik oradaydılar ve yanlarında Führer de vardı. Karşı sokakta bulunan bir tank bariyerine doğru gidiyorlardı, birden uyarı sesi duyuldu ve ardından karşı taraftan ateş açıldı, orada Ruslar vardı. Hitler nedense uyarıyı dinlemedi ve barikata doğru ilerlemeye devam etti, ardından vurularak yere düştü. Çevresindeki S.S. askerleri ateş açarak ilerlediler, bu arada bende yoğun ateşten korunmak için saklanmıştım, birkaç dakika sonra beni seyyar hastan-

eye çağırdılar. Hitler'i buraya taşımışlardı. 10 cm uzunluğunda, 8-10 mm enindeki bir şarapnel parçası göğsüne saplanmıştı. Hemen durumu kontrol ettim, yara derindi ve iki ciğeri de delinmişti. Çok az sargı bezim vardı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yarayı sardım, bu arada Hitler inliyordu ve bilinci tam değildi. Acısını azaltabilmek için normalin iki katı dozda morfin yaptım ve oturup beklemeye başladık. Yarım saatte bir nabzını ve solunumunu kontrol ediyordum. Yaklaşık 1,5 saat sonra nefes almadığını fark ettim. Kalp atışları üç dakika daha devam etti, artık bitmişti. S.S. şeflerine dönerek Führer'in ölmüş olduğunu bildirdim."

Daha sonra S.S.lerin Hitler'in cesedini aldıklarını ve 2,5 kg patlayıcı ile havaya uçurup parça, parça ettiklerini, ardından Rusların geldiğini ve kendisinin yaralıları tedavi etmeye devam ettiğini söylüyordu. Görüldüğü gibi S.S. doktorun ifadelerinin intihar olayı ile hiçbir ilgisi yok. Araştırma Komisyonu Yetkilileri ve diğer üst düzey yöneticiler bu anlatımı pek önemsemediler, ya inanmamışlardı ya da Hitler Spaeth'in anlattığı gibi savaşarak kahramanca ölmüştü ve bu da müttefiklerin işine gelmiyor olabilirdi. Trevor Roper'un raporuna göre, Doktor Speath'a inanmak oldukça zordur. Üstelik o da bir S.S.tir ve belki de Hitler'in kaçırıldığını gizlemek için bu hikayeyi uydurmuştur.

Rus Yarbay Klimenko

1965 yılında Alman "Der Speigel" dergisi yazarı Erich Kuby Rusya Lwow'da Yarbay Klimenko ile görüşmüştür. Klimenko 1945'te Hitler ve adamlarını aramakla görevlendirilmiş bir komando subayıydı. Yarbay Klimenko'nun iddialarına göre, 4 Mayıs 1945 tarihinde Adolf Hitler'in cesedini bizzat o bulmuştu. Fransız "Candide" dergisi Rus Novosti

ajansı ile anlaşarak Fransa'da Klimenko'nun açıklamalarını yayınladı. Buna göre Klimenko, bunkerin düşmesinden sonra adamları ile birlikte Führer'in odasına girer, fakat Hitler'den eser yoktur. *"Her tarafı inceden inceye aradık"* der ve ekler; *"En gizli odalara kadar aradık, bir sürü esir aldık. İçlerinde yüz kadar subay vardı, fakat ne Hitler'e, ne Goebbels'e rastlamamıştık. Bunkerin bahçesine çıktık, orada her metre karede bir toprağı kazmaya başladık. Az sonra bunkerin biraz ilerisinde Goebbels ile karısının kömürleşmiş cesedini bulduk. Magda Goebbels'in yüzü eşine nazaran daha fazla bozulmuştu. Büyük ihtimalle alev rüzgarın da etkisiyle ona daha çok tesir etmişti. Yerde ise; bir sürü yanmış kağıt ve bez parçası vardı."*

2 Mayıs gecesi Klimenko esirleri sorguya çeker. Esirlerden biri Amiral Voss'tur. Voss, Hitler'in Eva Braun ile ölmeden bir gün önce evlendiğini ertesi günü de birlikte intihar ettiklerini belirtir. Klimenko'nun ısrarı üzerine amiral, cesetlere bir göz atar ve bunların P.J. Goebbels, Magda Goebbels ve çocuklarına ait olduğunu söyler. Bunkerin bahçesindeki bir sürü cesedin arasından Voss, Adolf Hitler'i teşhis eder. Cesedi hemen sığınaktaki "Mavi Oda"ya götürürler. Fakat amiral tarafından yapılan teşhis yanlıştır. Yalnızca cesedin siyah bıyığı Führer'e benzemektedir. Söz konusu makalede Klimenko ilginç açıklamalarına devam etmektedir:

"3 Mayıs sabahı herkesin, Hitler sanılan cesedin üzerine eğildiği sırada, adamlarım bahçeyi didik didik ediyorlardı. Bir sürü ceset, tahta ve çöp arasında henüz birkaç gün önce bunkerin çatısını tamir etmek için kullanılan çimentoyu ezmiş olan beton makinesinin yanında, bunkere 3-4 metre mesafede Tschovikov, içinde tanklara karşı kullanılan bir bombanın bulunduğu huni şeklinde bir çukura rastladı.

Her ihtimale karşı bombayı çıkartıp sökerek, etkisiz hale getirecektik. Tschovikov eğilerek bombanın kabzasından

tuttu. Çukurdan çıkaracağı sırada kenarından sarkan iki çıplak bacak fark etti. Aynı zamanda toprağın altından kurşuni bir örtünün de üst kısmı gözüküyordu. Hemen toprağı kazarak bu cesetleri çıkardık. Bunlar yarı çıplak bir kadın ve erkeğin cesetleriydi. Neredeyse tamamen yanmış cesetlerdi. Bu arada Hitler'in cesedinin Mavi Oda da bulunduğunu biliyorduk ve bulduğumuz cesetlere pek dikkat etmed'k. Bunun üzerine ben de bu cesetleri tekrar gömdürdüm."

Gece, Voss'un teşhis ettiği cesedin Adolf Hitler'e ait olmadığını tespit edince Klimenko tekrar esirleri sorguya çekti. Hepsi Führerlerinin cesedinin gömüldüğünü anlattılar. Ceset öncelikle yakılmış, ardından da bunkerin bahçesine gömülmüştü. Bazı esirler cesedin bunkerin kapısından birkaç metre ileriye gömüldüğünü söylüyorlardı. Klimenko'nun aklına birden sabah buldukları çukur geldi. Çünkü bu çukurun yeri S.S.lerin anlattığı yere benziyordu. Bu nedenle işe yeniden başlamak ve cesetleri tekrar çıkarmak gerekiyordu.

"Ertesi sabah cesetleri tekrar yerlerinden çıkardık. Her ikisi de yarı yanmış bir vaziyette gri battaniyenin içerisindeydi. Teşhiste bulunması için çağırdığımız Alman esirleri bu cesetlerin Hitler ve Eva Braun'a ait olduğunu belirttiler. Toprağı daha derin kazınca Hitler'in köpeklerinin cesetlerini de bulduk."

Böylece Klimenko'nun izahatı sona eriyordu. Aynı zamanda Klimenko daha önce Mengershausen'i sorguya çekmiş ve Hitler ile eşinin gömüldüğü yeri kendisine göstermesini istemişti. Bunun üzerine Mengershausen cesetlerin bulunduğu çukuru göstermişti.

Klimenko'ya göre, Mengershausen bunkere götürüldüğü zaman cesetler hala toprağın altındaydı. Klimenko olayı şöyle dile getirmişti; "Hitler ve Eva Braun'un cesetleri, tüm bu süre boyunca toprağın altında kalmıştı. Gece adamlar bu cesetleri bir battaniyeye

sararak iki sandığa yerleştirdiler ve daha ileride bulunan Kurmay Heyetimize götürdüler."

Klimenko tarafından konuyla ilgili tutulan zabıt ise şöyleydi: "Mengershausen'in izah ettiği üzere anlattıklarının tamamen doğru olduğunu fark ettik. Bu beyanata göre, 4 Mayıs 1945 tarihinde bir erkekle, bir kadının cesetlerini bırakmıştık. Hitler ve Eva Braun'u bulduğumuz çukurun bir krokisi ve bu yerin fotoğrafı da ilişikte bulunuyor. Burayı bize Mengershausen gösterdi."

Her ne kadar Klimenko ve Mengershausen'in açıklamaları, birbiriyle uyuşsa da, Fransız Teğmen Rathenau'nun beyanları ile çok farklı. Öncelikle cesetlerin bulunuş tarihleri arasında uçurum var. Klimenko ve Mengershausen'in olayı 1-4 Mayıs 1945 tarihinde cereyan ederken, Rathenau'nun ki 17 Ocak 1946 tarihinde meydana gelmiş. Klimenko ve Mengershausen bir bomba çukuru ve bombadan söz ediyor, fakat Rathenau'nun ifadeleri arasında ne bir bomba, ne de belirgin bir çukur yer alıyor. Onun anlattıklarında, bir çukurdan ziyade, direkt toprağın kazıldığı, hatta cesetlerin zedelenmemesi için küçük darbelerle yapıldığı, ardından da toprağın elle toplandığından bahsediliyor. Bu bilgiler ve anlatılanlar doğrultusunda 3 ihtimalden söz edebiliriz:

1. Olaylardan biri tamamen uydurulmuş bir senaryo ve anlatılanlar koca bir yalandan öte bir şey değil.
2. İki cesetten biri sahte Hitler'e, yani dublörlerinden birine ait.
3. Her iki olay da gerçekleri yansıtmıyor, her ikisi de yanlışlıklar ve tutarsızlıklarla dolu. Çünkü tarihler arasında gerçekten çok fark var. Ayrıca Stalin ve diğer üst düzey Sovyet yetkilileri Hitler'in cesedinin bulunduğuna inanmıyor ve bu yönde açıklamalar yapıyorlardı.

Rus generali Tchovikov'un açıklamaları ise; diğer üçünden tamamen farklı. Klimenko, Mengershausen ve Rathenau'nun beyanatlarına göre; Adolf Hitler'in cesedi önce yakılmış, ardından da bunkerin bahçesine gömülmüştü. Ruslar bahçede yaptıkları araştırmalar sonucunda cesetleri bulmuşlardı. Tchovikov ise; bunkere giren Rus askerlerinin içeride Hitler'in kömürleşmiş cesedine rastladıklarını iddia ediyor. Bu açıklama da önemsenmeyecek gibi değil. Çünkü açıklamayı yapan çok güvenilir bir Rus Generali!

S.S. Doktor Karl Heinz Spaeth'in açıklamaları da diğer dördünden farklı. Ona göre Hitler değil intihar etmek, bunkerin içinde bile ölmemişti. Doktorun anlattıklarına göre Hitler, Ruslarla yapılan bir sokak çatışması sırasında kahramanca savaşarak ölmüştü. Ayrıca cesedi bunkerin bahçesine gömülmemiş, Rusların bulamaması için 2,5 kg patlayıcı ile paramparça edilmişti. Her iki olasılıkda da, yani sığınakta intihar edip, cesedinin yakıldıktan sonra gömülmesi ve yaralanıp öldükten sonra, cesedinin bomba ile havaya uçurulması iddialarının ikisinde de kesin bir kanıt ve sonuç yoktur. Birincisinde, sadece kömürleşmiş bir kalıntı, ikincisinde ise; hiçbir şey yoktur. Acaba bunlar ustaca düzenlenmiş birer senaryo muydu ve Hitler kaçmış olabilir miydi?

Beyanatlar tamamen birbirleriyle alakasız, tutarsız ve çelişkili. Bu suları daha da bulandırıyor. Adolf Hitler'in ölümüyle ilgili sır perdesi kalkmadıkça, aksine daha da karıştıkça, Führer'in intihar etmemiş olma ihtimali daha da artıyor. Çünkü elle tutulur somut ve inandırıcı deliller yok. Bunun yanı sıra o yıllarda olayları canlı yaşamış insanların birbirlerini tamamlayıcı ve tutarlı açıklamaları da yok.

Görgü tanıklarının ifadelerinin yanı sıra, İngilizler ve Amerikalılar hiçbir zaman Hitler'in cesedini görmemiş ve inceleyememişlerdi. Ruslar Hitler'in ve son gününde karısı olan Eva Braun'un kömürleşmiş vücutlarını bulduklarını ve

dişlerinden kimliklerini saptadıklarını açıkladılar. Fakat açıklama ve ortaya konulan deliller öylesine yetersiz ve acemiceydi ki, Hitler'in kesin olarak ölmüş olduğu kabul edilmedi. Hatta Stalin dahi inanmıyordu, ona göre Hitler ölmemiş, ortadan kaybolmuştu. Yani yaşıyordu. Ayrıca Ruslar, Hitler'in intihar ettiğine tanık olduklarını söyleyen tüm sığınak personelini tutuklayıp, Rusya'ya yolladıkları için, en önemli ifadeler alınamamıştı.

İntiharın ve Bulunan Cesetlerin Sahte Olduğunu Destekleyen Delil, Açıklama ve Bulgular

Bazılarına göre Adolf Hitler ve Eva Braun kesinlikle intihar etmemişti. İntihar onları gizlice Almanya dışına kaçırmak ve saklamak için gerçekleştirilen bir senaryoydu. İkili daha önceden hazırlanan araçlarla Güney Kutbundaki Base 211'e kaçmışlardı. Bu teoriyi destekleyici unsurlar ise;

1. Müttefiklere göre Adolf Hitler'in tam 5 dublörü vardı ve onlar sayesinde çok rahat gezebiliyordu.

2. Ölen kesinlikle Führer değildi. Ölen şahıs (dublör) ile ilgili birçok polemik de vardı. Farklı iddialara göre ölen şahıslar şunlardı:

a. "Free German Press Service"e göre, ölen kişi yüzü Hitler'e son derece benzeyen bakkal August Wilhelm Bartholdy idi.

b. "Police Gazette"ye göre ise; üzerinde Hitler'in üniformasını taşıyan ve başında bir kurşun deliği olan yanmış ceset Çavuş Schmidt'e aitti.

c. Gestapo Şefi Müller'in açıklamasına göre, Hitler'in bir dublörü sakinleştirici ilaçlarla kontrol altında tutuluyor ve Hitler'i yakından tanıyanlardan uzak tutulmaya çalışılıyordu. 30 Nisan 1945'te başından vurularak

öldürüldü ve Hitler'in Reichkanzlei binasının yakınında bir yere götürüldü.

d. Ölen şahıs kesinlikle Hitler'in dublörlerinden biriydi. Kimliğinin anlaşılamaması için vuruldüktan sonra yakılmıştı. Böylelikle müttefikler onu Adolf Hitler sanacaktı. Bu dublör de büyük olasılıkla Gustav Wehlerdi.

3. Hitler'in ölüm delili olarak sunulan birkaç kemik ve elbise parçası yetersizdir.

4. Hitler'in bunkerinde bulunan kan izleri, Führer'in kan grubuna uymamaktadır.

5. 1968 yılında Sovyetler ellerindeki otopsi raporunu ilk kez açıkladı. Bu rapordaki bulgular Eva Braun'a uyuyordu, fakat Adolf Hitler ile hiçbir alakası yoktu.

6. Ele geçirilen cesedin boyu Hitler'den 5 cm farklıydı.

7. Ünlü kafatası uzmanı Hug Thomas'ın gizli olarak hükümete ilettiği raporda söz konusu kafatasının Hitler'e ait olmadığı ispatlanmıştı.

8. Hitler'in akıbeti ile ilgili en önemli tanıklardan birkaçı ve yakın adamlarının çoğu hiçbir zaman bulunamamıştır. Muhtemelen onlar da Führer ile birlikte Antarktika'daki Nazi Üssü'ne kaçmışlardı.

9. İntiharın çok başarılı bir şekilde sahneye konulmuş bir senaryo olduğunu ispatlayan birçok görgü tanığı raporu vardır.

10. Hitler'in cesedini teşhis eden şahıs, Rus Mareşal Georgi Konstantoviç Zukov'du ve daha önce Führer ile hiç karşılaşmamıştı. Adolf Hitler ile daha önce karşılaşmamış birinin hele hele yanmış bir cesedi Führer diye teşhis etmiş olmasına ne kadar güvenilebilirdi?

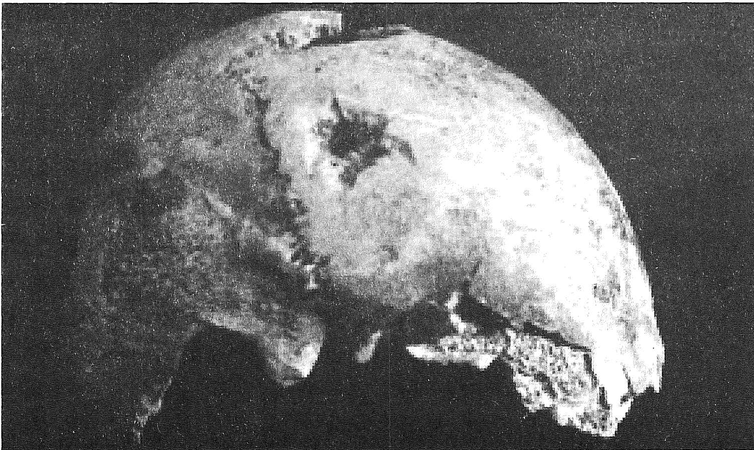
11. Amerikalılar, İngilizler ve Fransızlar Hitler'in cesedini ne görebildiler ne de inceleyebildiler. Sadece kendilerine Stalin tarafından anlatılmış olan 8 Mayıs tarihli otopsi raporuyla yetinmek zorunda kaldılar. Postdam

Konferansı boyunca Stalin, Chuchill'in Hitler'in ölümüyle ilgili sorularına muhatap oldu. Churchill, ısrarla Hitler'in cesedini görmek istediklerini Stalin'e söylüyordu. Nihayet toplantının son gününde Stalin başta Churchill olmak üzere orada bulunanlara şu açıklamayı yaptı:

"Sizleri temin ederim ki; biz Ruslar Hitler'in cesedini bulamadık. Hitler şu anda bize göre İspanya'da veya Güney Amerika'da bir yerlerde saklanmaktadır. Bu bilgileri açıklamamın ne denli sakıncalı olduğunu sizlerin takdirine bırakıyorum."

12. Sovyet Orduları Başkomutanı Mareşal Jovkov, Hitler'in ölümü ile ilgili olarak Berlin'de 9 Haziran'da gazetecilere bir açıklama yapacağını duyurduğunda, bütün gazeteciler Berlin'e koşmaktan geri kalmadılar. Fakat Jovkov bu ölümü beklenmedik bir şekilde anlattı:

"Hitler'in ölümü hakkında bildiklerimiz garip tesadüfler içerisinde tespit edilmiştir. Halen Hitler'in cesedini dahi tespit edemedik. Adolf Hitler hakkında kesin bir şey

"Hitler'e ait olduğu iddia edilen kafatası

söyleyemeyeceğim. Belki de, Berlin'den son anda uçup başka bir yere sığındı. Araştırmalarımız bizi bu sonuca doğru sürüklüyor."

Gazetecilere yaptığı açıklamalardan sonra Jovkov 10 Haziran'da Frankfurt'da ABD Generali Eisenhower ile buluştu. Eisenhower derhal meseleye temas etti: "Acaba Rusların Hitler'in cesedi hakkında bildiği nedir?" Jovkov bir gün evvel gazetecilere verdiği beyanatı tekrarladı:

"Rus askerleri Hitler'in cesedine rastlamadılar. Führer'in İspanya veya Arjantin'e sığınmış olma ihtimali çok kuvvetlidir."

13. Berlin Askeri Komutanı General Berzarin ise şöyle bir açıklamada bulunmuştu:

"Birçok ceset bulduk. Bunların arasında Hitler'in cesedinin de bulunması ihtimali var. Ancak Hitler'in kesin bir şekilde öldüğünü söyleyemeyiz. Kanaatimce Hitler Avrupa'da bir yerde gizleniyordur. Belki de General Franko'nun yanındadır."

14. 16 Temmuz'da Stalin Postdam Konferansına gitti. 17 Temmuz'da devlet adamı James Byrnes'e Hitler'in yaşadığına emin olduğunu bildirdi. Amerikalı buna ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Stalin'e göre Hitler sağdı ve belki İspanya veya Arjantin'de saklanıyordu. Byrnes şunları nakletti:

"Stalin, Moskova'da Hopkins'e söylediklerini bana tekrarlamakla yetindi. Führer'in kaçtığı ve bir yerde saklandığını zannediyor. Araştırmalar sonucunda hiçbir şey bulunamamıştı. Hitler'in cesedi bulunamadığı gibi ölü olup olmadığı da belli değildi."

15. Hitler'den sonra Almanya'nın başına geçen Amiral Doenitz ile görüşen Tuğgeneral Clayton Bissel'in açıklaması da oldukça ilginçti:

"Geçen Salı günü, General Marshall telefon ederek Doenitz'in Hitler'in resmen öldüğünün açıklanmasından kuşku duyduğunu söyledi, ayrıca Alman halkının bölünmesinden de endişeliydi."

Oysa Doenitz ve Marshall Hitler'in sığınağında öldüğünden emindiler. Rusların bulduğu kömürleşmiş cesedin Hitler'e ait olduğuna inanmışlardı. Buna karşılık General Eisenhower, 8 Ekim 1945'te "Stars and Stripes" adlı dergide yaptığı açıklamada, Hitler'in sağ olabileceğini ve bizzat Stalin'in bulunan kömürleşmiş cesetten duyduğu kuşkuları paylaştığını belirtiyordu.

16. Amerika'daki bir esir kampında bulunan George Albrecht adlı bir Alman, Hitler'in nereye saklandığını bildiğini söylemek için müracaat etti. Albrecht, 1941 Noel'inde, Rodenbeck'de tanınmış bir Nazi liderinin, bir diğer parti üyesiyle yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmuştu. İki adam, bir yer altı mağarasında Hitler'in özel bir birlik oluşturduğunu ve çok gizli bir radyo istasyonunun kurulduğunu konuşuyorlardı. Bu gizli üs, Rodenbeck'deydi. Albrect'in iddiasından sonra, söylenen bölge karış karış arandı. Fakat bir şey bulunamadı.

17. Nisan 1974'de, yeni bir mektup ortaya çıktı, Berlin ABD Bölgesi Askeri Valisi General Clay'a eski bir S.S. subayı olan Werner Eckers tarafından garip bir mektup yollanmıştı. Mektupta yazılanlara göre; Hitler'in bunkerden kaçarken yaralandığı doğruydu, fakat ölmemişti. Sadece

bir kolunu kaybederek Almanya'dan kaçmayı başarmış ve sonra tekrar geri dönerek saklanmış ve sessiz kalmayı tercih etmişti. Eckers, ayrıca kendisinin Adolf Hitler'in yanında bulunduğunu ve 17 sayfalık bir deklarasyonu dikte ettirdiğini yazıyordu. Deklarasyon, Başkan Truman'a yazılmıştı ve 12 önemli madde içeriyordu. Hitler S.S. birliklerinin halen var olduğunu ve bir yer altı terör örgütü olarak tehdit edici olabileceğini, bu yüzden tekliflerinin kabul edilmesini istiyordu. Deklarasyonda yer alan 12 madde şunlardı:

- Bütün Nazi liderlerinin yargılanması durdurulmalıdır.
- 1 Nisan 1933'ten itibaren üye olan Nazi partisi, S.S., SA ve Gestapo mensupları hemen affedilmelidir.
- Aynı af, ordu, polis ve güvenlik güçlerini de kapsamalıdır.
- Başka ülkelerde esir bulunan tüm Alman askerleri serbest bırakılmalıdır.
- Esir kaplarında toplanan siyasi Nazi görevlileri hemen serbest kalmalıdır.
- Nazi Konsantrasyon Kampları nedeniyle suçlanan görevliler müttefikler tarafından mahkeme edilmemeli, sivil mahkemelere devredilmelidir.
- Bu özel mahkemelerde, ancak Almanya'ya ihanet eden Franz von Papen, Schacht ve Seydlitz gibiler yargılanmalıdır.
- Eski S.S. ve SA üyeleri, Bolşeviklere karşı bir güç oluşturmak için toplanmalıdır.
- Tüm yabancılar ve Yahudiler derhal Almanya'yı terk etmelidir.
- Oder-Niesse hattı sınır olmayacak ve toprak talepleri reddedilecektir.
- Eski Alman kolonileri geri verilmeli, buralara Alman

göçmenler yollanmalı ve Alman halkının Almanya dışına göçü hemen kısıtlanmalıdır.

- Alman halkının ihtiyacı olan yiyecekler ve diğer malzemeler hemen temin edilmeli ve de Almanlar Bolşeviklere teslim olmaya zorlanmamalıdır.

Eğer Hitler gerçekten söz konusu yılda hayattaysa bu tehditleri son derece ciddi ve kayda değer. İddialara göre bu deklarasyon Beyaz Saray'ın eline geçti, fakat Amerikan Hükümeti hiçbir tepki vermedi. Ancak bir varsayıma göre, çok önemli bazı S.S. liderleri bu deklarasyondan sonra serbest bırakılmış veya aranmalarından vazgeçilmişti, hatta Nazi savaş suçlularını arayan Yahudi örgütlerine verilen destek de azaltılmıştı.

18. 1945 Mayıs'ında Ruslar'a ait olan Strasburg Kampı'nda esir olan Doktor General Walter Schreiber'in anlattıkları da oldukça ilgi çekicidir. Schreiber, 29 Nisan 1945'te Reichstag'daki yer altı hastanesinde görev yapıyordu. Ruslar tarafından yakalanıp kampa götürüldükten sonra Hitler'in koruması Otto Günsche ile karşılaştı. Günsche, Hitler'in cesedini gördüğünü ve yakılmasında da görev aldığını açıklamıştı. Fakat Schreiber'a anlattığı öykü çok farklıydı: Ona Führer'i ölü olarak görmediğini, o tarihte cereyan eden olayların çok farklı olduğunu ve gerçeği bilmediğini söylüyordu.

Otto Günsche'nin yanı sıra Schreiber, Strasburg Kampı'nda Hitler'in özel pilotu Hans Baur ile de konuşma fırsatı bulmuştu. Baur'un ifadelerine göre Hitler kesinlikle ölmüştü, ama kendisi hiçbir zaman onun cesedini görmemişti.

Aynı kampta bulunan Hitler'in uşağı Heinz Linge, Hitler

ve Eva Braun'un cesetlerinin yakılmasına bizzat yardım ettiğini açıklamıştı. Schreiber, yoğun uğraşları sonucu Linge'yi kendi barakasına aldırmayı başarmıştı. Birkaç hafta sonra Linge bildiklerini anlatmaya başlamıştı: Führer veya Eva Braun'un cesetlerini asla görmemişti, ona sadece öldükleri söylenmişti. O yalnızca halılara sarılmış olan iki cesedin bunkerin bahçesine çıkarıldığını görmüştü. Fakat halıların içinde kimlerin olduğunu bilmiyordu.

Günsche, Linge, Baur ve birkaç tanık, 1956 yılında Moskova'daki Lubionka Hapishanesinden serbest bırakıldıktan sonra, tüm bu yaşananlara ve gerçeklere rağmen eski hikayelerini anlatmaya devam ettiler. Bu arada Schreiber'e anlattıklarını da inkar ediyorlardı.

Görüldüğü gibi intihar olayının, dolayısıyla Hitler'in ölümünün sahte olduğu ile ilgili deliller, varsayımlar ve beyanatlar hiç de yabana atılacak cinsten değil. Tüm bunların yanı sıra iki şaşırtıcı nokta daha var:

İlki, Rusların, neden üzerinden 23 yıl geçmesine rağmen, aniden 1968 yılında Hitler'e yapılan otopsinin sonuçlarını açıkladığı bilinmiyor. Ayrıca Rus bildirisinde, otopsiden sonra cesedin tamamen yakıldığı ve küllerinin tarlalara savrulduğu da belirtiliyordu.

İkincisi ise; 1953 yılından sonra yaygınlaşan "yalan makinesinin" bu konuda çok kullanıldığı biliniyor. Amerikan yetkililerinin kaç kişiye bu testi yaptığı ve ne sonuç aldığı bilinmiyor.

Acaba Hitler Berlin'de ölmedi mi? Kuşatmadan kaçmayı başarmış mıydı? Çok sevdiği Eva Braun yanında mıydı? Ortada kesin tanımlanmış ne bir ceset, ne kesin bilimsel ispatlar, ne de bir mezar var. Hiç kuşkusuz bu belirsizlik daima sürecek ve gizem asla aydınlanamayacak. Gerçeği bilen tabii ki var. Eski S.S.ler tamamen yaşananları biliyorlar, fakat hiç konuşmadılar. Günümüzde de belki birkaçı dışında hiçbiri

artık yaşamıyor. Nazi İmparatorluğunun Führer'i 1945'te ölmediyse bugün 120 yaşında olmalı. Yani artık hayatta değil. Fakat Berlin düştükten sonra eğer kaçtıysa, onca yıl nerede saklanmıştı? Kaçtıktan sonra neler yapmıştı ve nerede ölmüştü?

Hitler'in Antarktika'ya Kaçışı Kuramları

Adolf Hitler, öncelikle işgal edilen Almanya'dan kaçıp hayatını kurtarmayı düşünmüştü. Böylelikle ileriye dönük plan ve programını yapabilecek, yeni Nazi hareketini başlatabilecekti. Hitler, Berlin'den kaçıp, muhtemelen uzun yıllar boyunca kolonizasyon çalışmasını yaptırdığı, üzerine tesisler kurdurduğu, karargahını inşa ettirdiği Antarktika'daki "Base 211"e gidecekti. Fakat mesafenin uzunluğundan ve yolda yakalanma tehlikesi olduğundan Hitler ilk etapta gizlenmek, izini kaybettirmek için başka bir ülkeye kaçmıştı. Bu ülkeler: Arjantin, İspanya, Norveç veya Güney Amerika'daki bir bölgeydi. Birtakım iddialara göre de, Hitler Berlin'den direkt Antarktika'ya gitmişti.

Hitler'in Güney Amerika'ya kaçtığı iddiaları

- Stockholm'de bulunan "Free German Press Service"nin (Hür Alman Basın Servisi) bildirdiğine göre, Berlin'de Hitler'in bunkerinde bulunan ceset, ona son derece benzeyen bakkal August Wilhelm Bartholdy idi. Müttefikler buldukları cesedin Hitler'e ait olduğunu düşünürken o yer altından kaçmakla meşguldü. Franz Bardon ve Şili'nin Avusturya eski büyükelçisi Miguel Serrano'nun açıklamalarına göre, Hitler birtakım gizli örgütlerin yardımı ile Güney Amerika'ya kaçmıştı.
- 4 Aralık 1947 "Associated Press" haber ajansının Wieczor adlı bir Polonya gazetesinden aldığı Varşova kaynaklı haberde, Polonya'daki bir duruşma sırasında, S.S.

Yüzbaşı P.Bandgart'ın verdiği yeminli ifadeye göre, Hitler Rusların Berlin'i tamamen ele geçirmesinden 2 gün önce bir denizaltı ile Güney Amerika'ya kaçmıştı.

- Yüksek tirajlı bir Alman gazetesinin 05.03.1979 tarihli bir açıklamasına göre de, Hitler'in özel uçağı güney Amerika'daki ormanların birinde bulunmuştu.
- Yahudi yazar Dr. Michael Bar Zohar'ın "The Avengers" adlı kitabında 22 Nisan 1945'de Führer'in bunkerinde bulunan bir telgraftan söz eder. Bu telgrafta Martin Bormann'ın Güney Amerika'ya kaçış planından bahsetmektedir ve planın uygulamaya geçeceği tarih ise; 1 Mayıs 1945'tir. Yani Alman radyolarından Hitler'in resmen öldürüldüğünün bildirildiği gün. Bar Zohar kitabında mükemmel bir planın uygulandığı iddiasını işlemektedir.

Yine aynı kitapta yer alan ve güvenilir kaynaklardan elde edildiği ileri sürülen bir bilgiye göre; 23-29 Temmuz 1945 tarihleri arasında iki Alman denizaltısı Patagonya'nın meskun olmayan sahillerine yanaşmıştı. Amiral Graf Spee gemisinden 2 mürettebat, Dettelmen ve Schulz, görevleri sırasında ilginç bir olayla karşılaşmıştı:

Bir Alman firmasına ait çiftlikte konakladıktan sonra, sahilin boş bir kısmına götürülmüşler ve burada yüzeye çıkmış 2 denizaltı görmüşlerdi. Graf Spee'nin adamları denizaltılarına giderek, buradan aldıkları ağır sandıkları lastik botlara yüklemiş ve sahile taşımışlardı. Sahilde bekleyen 8 kamyona yüklenen sandıklar, önce çiftliğe, sonra da ülkenin içlerine doğru yola çıkmıştı. Lastik botlarla beraber sahile çıkanlar arasında sivil giyimli 8 kişi daha vardı. Hareket ve davranışlarından önemli kişiler oldukları anlaşılıyordu. Bu kişiler, kendilerini bekleyen otomobillere binerek hemen oradan uzaklaşmışlardı.

• Yazar Christof Friedrich'e göre Hitler ve Eva Braun tamamen Alman mühendislerinin ürünü olan dünyanın ilk jet uçaklarından biriyle, Norveç'e uçmuşlar, buradan da bindikleri bir denizaltı vasıtasıyla Güney Amerika'daki gizli üsse gitmişlerdi. Hitler'in denizaltı filosu yolculuk sırasında İngiliz gemileriyle bir çatışmaya girmiş ve son derece teknolojik silahların yardımıyla, İngiliz kuşatmasını yarıp, yollarına devam etmeyi başarmışlardı. Bu savaşta Alman Propaganda Bakanı Paul Joseph Goebbels'in konuşmalarında bahsettiği Alman mucizevi gizli silahlarından birisi ilk kez gerçek bir savaş durumunda denenmişti. İngiliz donanması ise yok olmuştu.

Şili, Santiago'da yayınlanan "El Mercuria" adlı gazeteye göre, savaştan sağ kurtulan bir İngiliz destoreyer kaptanı; "Tanrı beni bir daha asla böyle bir güçle karşı karşıya bırakmasın" demişti.

• Billy Davis tarafından "Police Gazette"de yayınlanan bir makalede, Hitler'in yaşadığı ve intiharının da sahte olduğu belirtiliyordu. Davis'in Bormann'ın kızı Ute Bormann ile İtalya'da yaptığı bir söyleşide Ute ona, Hitler'in Güney Amerika'ya nasıl kaçtığını anlatmıştı. Bormann'ın kızının iddiasına göre, Binbaşı Kainitsch, Führer'e ve diğer Nazi liderlerine 2 uçak tahsis ederek onların kaçmalarını sağlamıştı.

Hitler'in Arjantin'e kaçtığı iddiaları

• "Hitler esta Vivo" (Hitler Yaşıyor) adlı kitaba göre, çok gizli bir Alman denizaltı konvoyu, 2 Mayıs 1945 yılında Kristionsund'dan Güney Amerika'ya doğru yola çıkmıştı. U-530 bordo numaralı denizaltı 10 Temmuz 1945'de ve U-977 numaralı Alman denizaltısı ise; 17 Ağustos 1945'te

Arjantin makamlarına teslim olmuşlardı. Hitler ve Eva Braun da Arjantin'e U-530 denizaltısı ile gelmişti.

• W. Brockdorff'un "Flucht vor Nürnberg" adlı kitabında Führer'in 1 Mayıs 1945 tarihinde son derece gelişmiş BU-138 tipinde bir denizaltı ile kaçtığı iddia edilmektedir. Kitapta kaçış olayı şu şekilde yer almaktadır:

> "1945 Noel'ine az bir zaman kala, Hitler'i taşıyan denizaltı, Güney Arjantin limanı Puerto Deseado'ya 5 km kadar yaklaşmıştı. Hitler bu kötü koordinasyona çok kızmıştı ve tüm suçu Bormann'a yüklüyordu."

•1945 yılında Miami, Florida'dan Norman Stineman, "Chicago Daily Times" gazetesinden yazar Vincent de Pascal'a bir mektup yolladı:

> "Arjantin hükümeti yetkililerinin iş birliği ile Naziler Arjantin'de büyük endüstriyel alanlar oluşturdular ve uzun menzilli roketler yaparak ABD ve Brezilya'yı vurmayı planlıyorlar. Hitler, dev bir yer altı üssünde saklanıyor, bu yer bir Alman'a ait olan dev bir çiftliğin altında gizli. Berlin'de bulunan Hitler ve Eva Braun'un cesetleri iki dublöre aitti. Sözü edilen bu gizli yer Buenos Aires'in 450 mil yakınındadır. Aşağıya asansörler vasıtasıyla inilir ve üssün duvarında foto-sel uyarı sistemleri vardır."

Mektup Vincent de Pascal tarafından FBI'ya yollandı; iki ay sonra gelen cevapta FBI Başkanı J.Edgar Hoover'in imzası vardı. Başkan:

> "Hitler'in nerede olduğunu anlatan bir mektubun bir benzeri de Orlando'dan Dr. Landowne tarafından

yollandı. Fakat doktorun 97 yaşında, bir tarikatın ruhsal lideri ve kehanetlerde bulunan bir şahıs olduğunu öğrendik. Sonuçta, Hitler'in Arjantin'de olduğunu gösteren bir kanıt bulunamamıştır." diyordu.

Hitler'in İspanya'ya kaçtığı iddiaları

- Fred C. Mc. Kenzie'nin diğer bir iddiasına göre, Führer gizli bir tünel vasıtasıyla Berlin'den kaçmış ve bir uçak vasıtasıyla Madrid havaalanına gelmişti.

General Franco'nun şoförlerinden Stefan Aceituna'ya 30 Nisan 1945 gecesi gelen bir uçağı karşılama görevi verilmişti. Şoförün anlattıklarına göre havaalanına gece yarısından sonra inen uçak bir Alman uçağıydı. Karşılanan şahıs Franco'nun talimatları doğrultusunda derhal onun sarayına getirilmişti.

1 Kasım 1947'de General Franco'nun sarayındaki misafir ani bir kalp krizi geçirmişti. Hastayı muayene etmek için gelen Franco'nun ünlü kalp cerrahı Vego Diaz hasta kimlik bölümüne "Senior Adi Lupus" yazmıştı. Burada gerçekten ilgi çekici bir durum var. "Adi" ismi "Adolf" isminin Hıristiyanlaşmış bir şeklidir ve Eva Braun Hitler'i genellikle "Adi" diye çağırmaktadır. Bunun yanı sıra "Lopus" da Latince de kurt anlamına gelmektedir ve Hitler'in en çok kullandığı ve sevdiği takma isimlerinden biridir.

- Bir iddiaya göre, S.S.lerin son görevi, liderleri Adolf Hitler'in yarattığı yüksek imajı korumaktı. Bu sebeple herkes ölebilirdi ama Führer ölmemeliydi. Zamanı gelince, yeni Nazi hareketinin başlatılması için Führer'in varlığı şarttı. Dünya Hitler'in ölmediğini bilmeli ve ondan korkmaya devam etmeliydi. Aslında S.S.ler kısmen başarılı oldular; savaştan sonra uzun yıllar boyunca Nazi avcıları ile ödül peşinde koşanlar Hitler'i arayıp durdular.

1968'de Rusların yayınladığı otopsi raporuna rağmen kuşkular tamamen giderilemedi. Üstelik garip iddiaya göre; bir S.S. subayı, Hitler'in bir Me-109 uçağıyla Berlin'den havalanarak İspanya'ya uçtuğuna tanık olduğunu iddia ediyordu. Araştırmacılar ise; bu gizemli iddianın mümkün olup olamayacağını ABD Hava Kuvvetleri yetkililerine sordular, fakat herhangi bir yanıt alamadılar. Nürnberg mahkemelerinde aynı soru, Mussolini'yi bir dağın tepesinden kaçırmayı başaran ünlü S.S. Generali Otto Skorzeny'e yöneltildiğinde, Hitler Özel Komando Birliği'nin komutanı olan Skorzeny gülümseyerek;

> "Bu imkansız bir şey, bizim Messerschmitt uçaklarımız bu kadar uzun menzilli değildir, üstelik savaşı kaybetmiştik."

Bu açıklamaya rağmen kimliği gizli tutulan S.S. subayı ise bu konuda ısrarlıydı: Savaş uçağının tek kişilik olduğunu ve aslında bir yolcu uçağına eşlik ettiğini söylüyordu.

Hitler'in Norveç'e kaçtığı iddiaları

- 16 Ocak 1948 tarihli "Zig-Zag" adlı Şili gazetesinde yer alan bir makalede, Alman pilot Peter Baumgart'ın ifadesine dayanarak, Adolf Hitler ve Eva Braun'un 30 Nisan 1945'te Tempelhof havaalanından Tandere getirildiği iddia edilmiştir. Aynı makalede Hitler'in burada farklı bir uçak vasıtasıyla Norveç limanı Kristiansund'a getirildiği iddia edilmiştir ve burada Führer'i, 24 Nisan'dan beri bir denizaltı filosu beklemektedir.

Buradan yola çıkarsak hiç şüphesiz büyük bir denizaltı filosu burada boşu boşuna beklemiyordu. Hitler büyük ihtimalle bu filo vasıtasıyla ya Güney Amerika'ya ya da

Antarktika'daki Gizli Nazi Üssü'ne götürülecekti. Bu noktada Hitler'in Antarktika'ya götürülme teorisi çok daha ağır basıyor. Çünkü Norveç'te bir veya birkaç denizaltı değil, tam teşekküllü koskoca bir filo Führerlerini bekliyordu. Görünüşe göre Hitler ne pahasına olursa olsun güvenli bir bölgeye nakledilecekti ve o an için kuşkusuz en güvenli yer tüm gözlerden uzak ve muhtemelen hiç kimsenin bilmediği Antarktika'daki Gizli Nazi Üssüydü. Bu sebeple uzun yolculuk sırasında girilebilecek muhtemel çarpışmalardan galip çıkmak, verilebilecek firelere rağmen Hitler'i gideceği yere, "Base 211"e sağ salim ulaştırmak için bu kadar geniş bir filo oluşturulmuştu.

• 24 Mayıs 1994 tarihli "Münchener Abendzeitung" ve "Münchener Merkur" gazetelerinde çok ilgi çekici bir haber yer almıştı:

"Serbest bırakılan İngiliz Gizli Servis evraklarına göre; Hitler, II. Dünya Savaşı'nın son günlerinde, Baltık Denizi üzerinde uçarken içi patlayıcı dolu olan uçağını havaya uçurmak istemişti."

Görünüşe göre, Hitler Baltık Denizi üzerinden Norveç kıyılarında kendini bekleyen denizaltı filosuna gidiyordu.

Hitler'in doğrudan Antarktika'daki Gizli Nazi Üssü'ne (Base 211) kaçtığı iddiaları

• Bar Zohar'ın "The Avengers" (İntikamcılar) adlı kitabında Amiral Donitz'in 1943 yılında yapmış olduğu şu açıklama yer alıyordu:

"Alman denizaltı filosu, Führer için yeryüzünün herhangi bir yerinde, ele geçirilemez bir üs kuracak duruma gelmiş olmaktan gurur duymaktadır."

İlgi çekici olan nokta ise; Amiral Donitz'in sağlığında bu iddiaları hiç doğrulamamış olmasıdır. Acaba Amiral Donitz'in ifadelerinde yer alan, Führer için dünyanın herhangi bir yerinde kurulacak, hatta belki de kurulmuş olan ele geçirilemez üs; Antarktika'daki "Base 211" olabilir miydi?

- Kaynağı tam olarak bilinmeyen bir iddiaya göre; Adolf Hitler ve Eva Braun önceden hazırlanmış bir Nazi UFOsu ile Berlin'den, Antarktika'daki Gizli Nazi Üssü'ne kaçmışlardı.
- Almanların ünlü Bild gazetesinde yer alan 7 Mayıs 1993 tarihli habere göre; Hitler bıyığını kesmiş bir şekilde, gizli bir yer altı tüneli aracılığıyla, 3 motorlu JU-52 modeli deniz uçağına binerek kayıplara karışmıştı.

Bu duruma göre şöyle bir varsayımda bulunabiliriz: Belki de Hitler Berlin'den kaçtığı zaman, "Base 211"in inşası tamamlanamamıştı. Muhtemelen savaşın kaybedileceği düşünülmüyordu ve proje uzun yıllara yayılmıştı. Bunun yanı sıra üssün inşası tam olarak bitirilemediğinden bir havaalanı yapılamamış, bu sebeple de ulaşım için deniz uçakları kullanılıyordu.. Adolf Hitler de uygun bir iniş pisti olmadığından, Berlin'den Güney kutbuna kadar gerekli olan yakıtı yanına aldıktan veya yakıt ikmali yapılacak bölgeler tespit edildikten sonra deniz uçağı vasıtasıyla Güney Kutbundaki buzlu bir deniz kenarına iniş yapmış, oradan da bir kara aracı (buzlu ve karlı yüzeylerde hareket edebilen) ile esas üssün bulunduğu iç bölgelere getirilmiş olabilir.

- "Hitler esta Vivo" adlı kitaba göre, Amerikalı Amiral Byrd, kendisini sıkıştıran bazı gazetecilere şunları söylemişti:

"Eğer Hitler, Neuschwabenland'daki karargahına ulaşırsa onu bulup yok etmeye hazırız."

Buradan iki sonuca gidebiliriz: Adolf Hitler ilk etapta, Berlin'den kaçmayı, oradan da Neuschwabenland'daki karargahına gitmeyi planlıyordu. Amiral Byrd'un da bu gelişmelerden haberi vardı ve Adolf Hitler'in Antarktika'ya doğru yol aldığını biliyordu.

İkincisi ise; Hitler, Antarktika'ya ulaşmıştı ve Neuschwabenland'a ulaşırsa onu yok edeceğini söyleyen Amiral Byrd, "Operation High Jump"ı bunun için düzenlemişti.

III

ADOLF HİTLER'İN DÜNYA DIŞI VARLIKLARLA İLİŞKİSİ

Adolf Hitler! Birçok kaynakta gizli güçleri kullandığı belirtilen Adolf Hitler, günümüzde daha da etkin olan gizemli bir düzenin en önemli üyesi miydi?

Yenik bir ulusun kırılan gururu, açlıktan perişan bir milletin bilinçsizce umut arayışı, bir ırkın hedef gösterilmesi, komünizmin ülkeyi kaosa sürüklemesi ve daha bir sürü sebep, Hitler'in kitleler üzerindeki etkisini ve büyüsünü tek başına açıklamaya yetmiyordu. Dahası Birinci Dünya Savaşı'nda büyük kayıplar veren Avrupa İkinci Dünya Savaşı'nın kapıda beklediğinin farkında değildi. Savaş birdenbire, Hitler'in bütün dünyaya meydan okumasıyla başladı. Milyonlarca insan öldü, sınırlar değişti. İkinci Dünya Savaşı bilinen yönleriyle, siyaset bilimciler ve uluslararası ilişkiler uzmanları tarafından enine boyuna tartışıldı, ilkokullardan üniversitelere kadar ders olarak okutuldu. Oysa bu büyük savaşı yaratan liderin pek bilinmeyen ve fazlaca ele alınmayan garip özellikleri vardı.

Hitler genç yaşlardan itibaren okült dünyanın çekiciliğine kaptırdı kendini. Dönemin gizem dergisi "Ostra" elinden düşürmediği bir bilgi kaynağıydı. Ancak ne var ki, bu dergi pozitif yönde çalışmalarda bulunan inisiyatik merkezlerdeki bilgileri çarpıtan ve yanlış yorumlara uğratan bir özellik taşıyordu. Ostra dergisi, Adolf Joseph Lang ya da kullandığı diğer adıyla Georg Lanz von Liebenfels tarafından yayınlanıyordu. Dergi ve yayıncının ana fikri üstün ırkın yüceltilmesi üzerineydi ve şöyle diyorlardı:

"Ari ırktan gelmeyen insan değildir. Onlar evrim basamağında ancak maymunlarla aynı sırada yer alabilirler. Tarih iyi ve kötü güçlerin sonu gelmeyen mücadelesini tekrar tekrar anlatır. İyi güçler Ari ırktan gelen insanlarda enkarne olmuşlardır. Diğer ırklarsa kötülük güçlerinin bedenlenmiş halidir. Üstün ırka mensup halklar tanrıların baş yapıtıdır. İnanılmaz doğa üstü güçlere sahip olan bu

kişiler bedendeki enerji merkezini kullanabilirler. Bu yetenekler onların diğer bütün ırklardan ne kadar üstün olduklarını göstermeye yeter. Tapınak şövalyeleri ki, bunlar kısmen rahip, kısmen asker olarak bilinirler, binlerce yıl boyunca Himalayalar'daki inisiyasyon merkezlerinin gizli bekçileri oldular."

Bu metini yorumlarsak adı geçen ari ırk Adolf Hitler'e göre hiç kuşkusuz Alman ırkıydı. Kötülük güçlerinin bedenlenmiş hali ise Yahudilerdi. Çünkü bu ırk hiçbir zaman vatan sahibi olamamış; diğer ülkelerin sırtında asalak gibi yaşayan, diğer toplumları zehirleyen, ekonomilerini ele geçiren ve yaşadıkları ülkeyi kendisine köle eden negatif yaratıklardı. Yüzyıllardır devam eden iyi-kötü çatışması bu sefer Ari ırk Almanlar ve kötülük güçlerinin bedenlenmiş hali Yahudilerle yapılacaktı. Ayrıca metinde geçen "bedendeki enerji merkezini kullanabilirler" ifadesi, son derece ilgi çekici. Belki de Adolf Hitler bu gücü kullanarak hitap ettiği onbinleri büyülüyor, etkisi altına alıyordu. Son olarak da daha önceki bölümlerde de değinildiği gibi, Adolf Hitler Himalayalardaki inisiyasyon merkezine, bunların kaynağına birçok ekip göndermişti.

Adolf Hitler gençliğinde büyük umutlarla gittiği Münih'te mistizm ve okültizm ile iyice içiçe girmişti. Yeni şeyler öğrendikçe bilinmeyene olan ilgisi daha da artmış, kendisinde büyük bir bilgi açlığı doğmuştu, fakat bu sayede de çok şey öğrenmişti. Adolf Hitler'i Thule'e alan ve onu eğiten Eckart, hitabet yönünden onu öylesine güçlendirmişti ki; tüm konuşmaları sırasında dinleyicileri adeta büyülüyor, trans haline sokuyordu.

Hitler gerçekten çok garip bir kişilikti. Doğaüstü güçlerle özellikle dünya dışı varlıklarla ilişki içinde olduğu ileri sürüldü ve insanları kısa sürede etkisi altına alması, düşüncelerini kabul ettirmesi buna bağlandı. Hatta bununla da kalmayıp Hitler'in dünya dışı varlıklar tarafından, bir öğretiyi yaymak

üzere görevli varlık olarak dünyamıza gönderildiğini iddia edenler de oldu.

Hitler bir gün Danzig hükümeti başkanı Hermann Rauschning ile insan ırkının değişime uğratılması konusundan söz ederken şöyle demişti: *"Yeni insan aramızda dolaşıyor. Burada! Size bir sır vereyim; ben onu gördüm. O, gözü pek ve acımasızdır."* Hitler bu ifadeleri kullanırken aynı zamanda da adeta bir sarhoş gibi titriyordu. Hermann Rauschning "Hitler bana dedi ki" adlı kitabında dikkat çekici bir olaya değiniyor:

> *Yakınlarından birisinin bana anlattığına göre, Hitler geceleri çığlıklar atarak uyanır, yatağının kenarına oturur, "imdat" diye haykırırdı. Bu arada da karyolayı sarsacak kadar titrerdi. Anlaşılmaz, boğuk bir sesle bir şeyler mırıldanırdı. Boğulacakmış gibi güçlükle soluk alırdı. Yine aynı kişi bana öyle şeyler anlattı ki, kaynağının bu denli güvenilir olduğunu bilmeseydim, asla inanmazdım. Bir gün Hitler odasının ortasında ayakta duruyormuş. Boş bakışlarla çevresine bakınırken, bir yandan da ayakta sallanıyormuş. Birden "İşte o! İşte o! Buraya gelmiş" diye haykırarak odanın bir köşesine doğru bakmış. Az sonra, ağzından bir dizi rakamlar, sonra kelimeler ve derme çatma cümleler çıkmış. Sonra susmuş, fakat dudakları hala kıpırdamaya devam ediyormuş. Biraz sakinleşir gibi olması üzerine odada bulunanlar onu yatağa yatırmışlar ve masaj yapmaya başlamışlar. Fakat Hitler az sonra yine bağırmaya başlamış: "İşte! İşte! Köşede! Orada! " Bunları söylerken de ayaklarını yere vuruyormuş. Hitler yaşamı boyunca da sık sık bu halleri yaşamıştır.*

Gerçekten de Hitler'in yaşadığı bu olaylar zamanımızda 3.türden[46] ve 4.türden yakın karşılaşmalar[47] olarak adlandırılan uzaylılarla yaşanan birebir temaslara çok benziyor.

Günümüzde dünya dışı varlıkların, gece insanların yatak odalarına girip onlarla etkileşime geçtiği anda insanların sergilediği tepkiler (titreme, korkma, panik vs.) aynen Adolf Hitler'in yaşamış olduğu bu tecrübede gözlemleniyor.

Bu olaylarda, bir insanın, hala tam olarak anlaşılamayan sebeplerden dolayı astral bedeninin dünya dışı varlıklarca birkaç saatlik süre boyunca alıkoyulması söz konusudur. Kaçırılma olayları genellikle sabahın erken saatlerinde kişi yatağındayken ya da buna benzer sakin bir ortamda gerçekleşir. Kaçırılma olayı boyunca kişinin fiziksel bedeni geçici bir felç diye tanımlayabileceğimiz donuk ve kendinden geçmiş bir halde kalır. Çoğunlukla bir - iki saat içinde kişi normal haline döner ancak tıpkı uykudan uyanan birinin gördüğü rüyaları tam olarak hatırlayamaması gibi, kaçırılma olayına maruz kalan bir insan da bu deneyimin ardından neler yaşamış olduğunu hatırlayamaz ve geçen süre hafızasında bir boşluk gibi kalır. Yaşanan deneyimler bilinçaltına kaymıştır ve kişi artık sebebini anlayamadığı psikolojik bir gerilim yaşamaktadır. Ayrıca muhtemelen rüyalarında sık sık kaçırılma deneyimi boyunca yaşadıklarından kesitler görür. Çoğunlukla korkutucu bir izlenim bırakan bu rüyalar kişinin geriliminin iyice artmasına yol açar. Kaçırılma olayı en acı verici doğaüstü deneyimlerden birisidir. Çoğunlukla aniden ve irade dışı gerçekleşir ve olay sonrası kişiler, sebebini anlayamadıkları bir gerilim hissetmeye başlarlar. Anlaşılamama ya da dışlanma korkusuyla diğer insanlarla paylaşılamayan duygu ve düşünceler bilinçaltına itilir. Sonuç; korkutucu rüyalar ve yıllar süren gerilim.

Hitler'in yatak odasında yaşadığı olaylar, sergilediği davranışlar genel olarak kaçırılma olayları esnasında ve sonrasında insanların yaşadıkları ile bir paralellik arz etmiyor mu? Ayrıca Hitler'in daha önce de bahsi geçen şu sözlerine dikkat etmek gerekir: "Yeni insan aramızda dolaşıyor. Burada! Size bir sır vereyim; ben onu gördüm. O, gözü pek ve acımasızdır."

Burada Hitler acımasızlık derken, günümüzde kaçırılma olayları esnasında dünya dışı varlıkların, UFOlara alınan insanlara, yaptıkları testler ve incelemeler[48] esnasında verdikleri acıyı önemsemememelerini kastediyor olabilir mi?[49]

Garip olaylardan biri de Birinci Dünya Savaşı sırasında cephedeyken yaşanmıştı. Hitler zaman zaman kendinden geçer ve başkalarının göremediği ancak kendisine eziyet eden, dehşet verici varlıklardan söz ederdi. Bu kriz anında onu yatıştırmak mümkün olamıyordu. Birinci Dünya Savaşı sırasında kafasının içerisinde yankılanan ve kendisiyle sık sık konuşan sesin varlığından söz ediyordu. Bir seferinde siperde arkadaşlarıyla yemek yerken bu ses ona "Yerinden kalk ve karşıya bak" dedi. Ses o kadar net ve ısrarcıydı ki, sanki bir emir almış gibi yerinden kalkarak siper boyunca 20 metre kadar yürüdü. Sonra yemeğini yemek için geri döndü, kabını alarak farklı bir noktaya oturdu. Bu sefer kendini çok ferah ve rahat hissediyordu. Ancak birkaç saniye sonra kulakları sağır eden bir gürültü ve korkunç bir ışıkla etraf sallandı. Arkadaşlarının arasında unutulmuş bir el bombası patladı ve askerlerden hiçbiri sağ kurtulamadı, tabi Adolf Hitler dışında!

Hitler bu iç sesin yaşamı boyunca kendisine yol gösterdiğine inandı. Aldığı gizli öğreti şüphesiz ki negatif özellikler taşıyor ve karanlık güçlerden kaynaklanıyordu. Aynı zamanda Hitler, dünyaya ve Almanya'ya, Avrupa'yı yeniden kurmak üzere görevli olarak bu güçler tarafından gönderildiğine inanıyordu.

Adolf Hitler'in yaşadığı bu garip olayların yanı sıra, dünya dışı varlıklarla ilişki içerisinde olduğu iddiasına yönelik bir olgu da; bazı olayları önceden tahmin edebilme yeteneğiydi. Örneğin; Hitler, Alman birliklerinin Paris'e gireceği tarihi ve ABD Başkanı Franklin Roosvelt'in 1945'te öleceğini önceden bilmişti. Bu yeteneği doğuştan gelebileceği gibi, bu tip olayları önceden bilmesinin bir nedeni de ilişki içerisinde olduğu dünya dışı varlıkların bu tür haberleri önceden kendi-

sine iletmesi de olabilir. Tıpkı bazı insanların günümüzde uzaylıların kendilerine olmamış olayları önceden bildirdiklerini iddia ettikleri gibi.

Hitler'in dünya görüşünün birtakım okült gruplarla ve bu grupların felsefi görüşleriyle de yakından ilgili olduğu belirtiliyor. Edward Bulwer-Lytton'un yazdığı romanlardan birinin Nazi felsefesine temel oluşturacağı herhalde hiç tahmin edilmiyordu. Lytton 1871 yılında yazdığı "Geleceğin Irkı" adlı romanında dünyanın içinde yaşayan gelişmiş bir ırktan söz ediyordu. Bu varlıklar ruhsal açıdan son derece gelişmişlerdi. Olağanüstü yetenekleri sayesinde hem cisimler, hem de kendileri üzerinde egemenlik kazanmışlardı. Bunlar bir tür yarı-ilahi varlıklardı ve yer altındaki mağaralarda geziniyorlardı. Zamanı gelince yeryüzüne çıkarak, uygarlığa hükmedeceklerdi.

Dünyanın önde gelen füze uzmanlarından biri olan Rd. Willy Ley, 1933'te Nazi Almanyasından kaçtığında, Nazizmin ortaya çıkışından az bir zaman önce Berlin'de kurulan gizli bir örgütten söz ediyordu. Adı "Aydınlık Loca" ya da "Vril Cemiyeti" olan bu okült grup, ideolojilerinin temellerini Bulwer-Lytton'un bu fantezi romanına dayandırmıştı. Vril üyeleri, yer altında yaşayan fakat bir gün ortaya çıkacak olan ırkın varlığına inanıyordu. Onlara göre bu ırk bir gün dünyanın tek egemen ırkı haline gelecekti. Vril ise; günlük yaşamımızda çok az bir bölümünü kullanabileceğimiz güçlü bir enerjiydi. Vril Gücü'nü ele geçiren, önce kendisine sonra tüm insanlara hakim olabilirdi. Cemiyet üyeleri şöyle diyorlardı: "Tüm çabamızı buna yöneltmeliyiz. Dünya değişecektir. Efendilerimiz yer altından yeryüzüne çıkacaklardır." İşte Vril Grubu'nun karanlık ideolojisi, Bulwer-Lytton'un bu söz konusu fantezisinden ortaya çıkmıştı. Bu ideoloji Hitler'i son derece etkilediğinden, bir bakıma Nazizmin temellerini oluşturuyordu.

Avusturyalı Profesör Hans Hörbiger'e göre insanlığın geç-

mişi, sanıldığından daha da uzaklara uzanıyordu. İnsanlığın yüksek bir geçmişi vardı ve kaderi de bununla paralel olarak yüksek olacaktı. Ona göre Hitler bu kaderi gerçekleştirmek için dünyaya gelmiş bir görevliydi. Aslında yüklendiği "yüksek görev" politikayı ve yurtseverlik duygularını çoktan aşmıştı. Zaten bunu kendisi de dile getiriyordu: *"Ulu kavramlardan yararlanmak zorunda kaldım. Fakat bunun geçici bir değer taşıdığını biliyorum. Bir gün gelecek Almanya'da milliyetçilik denen şeyden eser kalmayacak. Dünyaya sadece evrensel efendiler ve üstatlar topluluğu egemen olacak. Politika, dünyada ve evrendeki yaşam yasalarının dışa vurulmasından başka bir şey değildir. İnsanlığın kaderi, sıradan kişilerin kaldıramayacağı kadar yüksektir. Bunu ancak birkaç ermiş kişi kaldırabilir."*

Bazı görüşlere göre Hitler, Nazi öğretisinden çok daha ürkütücü güçlerin kontrolü altındaydı. Hitler kendisinden çok daha büyük ve kendisini aşan öğretinin basitleştirilmiş, küçük bir kısmını halka açıklıyordu. Bütün gezegendeki yaşamı değiştirmekle ilgili düşüncelerini Rausching'e ve diğer arkadaşlarına zaman zaman şöyle ifade ediyordu:

> *"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Parti arkadaşlarım, peşimi hiç bırakmayan hayaller ve öldüğüm zaman temelleri atılmış olacak olan o görkemli yapı hakkında ufak bir görüşe bile sahip değiller. Dünya bir dönüm noktasına ulaşmıştır. Sizler anlamayacaksınız ama gezegen altüst olacaktır. Olup bitenler yeni bir dinin oluşumunu çoktan aşmıştır."*

Nasyonal Sosyalist Parti kurucularından Rauschning'in ifade ettiğine göre; Hitler, sürekli olarak zamanının çok az kaldığı endişesindeydi ve sürekli korkuyordu. Sık söylediği şeyler arasında, "Evrenin Kesin Dönemeci" sözü vardı. Kendisi, o andaki ve gelecekteki başarıların kaynağı olan gizemli bilginin eşiğindeydi. İlkel dünyaya ait efsaneleri inceliyor, ilk toplum-

ları ve kitleleri etkileyen hayalleri araştırıyordu. Doğa yasalarının değiştirilmesi için kullanılan büyüsel antik yöntemler hakkında bir kitap bile yazdı. Kendi gücünün, gizli güçlerden kaynaklandığına emindi; insanlığa yeni bir İncil'i bir an evvel bildirmek hevesi içindeydi."

Hitler'e erişmek mümkün değildi, generallerinin suikastlarından kurtulması mucize olarak tanımlanmıştı. İnsanlık tarihinde, siyasi hiçbir lidere Adolf Hitler'e tapıldığı gibi tapılmamıştı; Hitler'i izleyen kitlelerin sayısı, neredeyse diğer liderlerin tümünü izleyenlerden fazlaydı, üstelik hemen hepsi seviyordu ve hayrandı.

Hitler'in hem Alman halkı arasında, hem de dönemin aydınları, bilim adamları ve politikacıları arasında inanılmaz bir güç sahibi olarak, çok sayıda önemli ismi kendisine bağlaması, adeta tanrısal bir kuvvetle onlar üzerinde hakimiyet kurması sıradan bir adamın yapabileceği bir şey gibi görünmüyordu. 1937 yılında Hamburg Belediye Başkanı Hitler için şunları diyordu:

"Rahiplere ve din adamlarına ihtiyacımız yok. Biz Hitler aracılığıyla Tanrı'yla doğrudan ilişki kuruyoruz."

Bir başkası tarafından Adolf Hitler'in gerçek "Kutsal Ruh" olduğu savunuluyordu. Oysa Hitler "Gelmesi beklenen ben değilim" cevabını veriyordu.

Hitler için çok yorum yapılmıştır. Bu garip insanın dev bir ulusu nasıl olup da, peşine takarak yok olmaya sürüklediğinin cevabı hala net ve anlaşılabilir değildir.

Birinci Dünya Savaşından kalan askeri ve siyasi nedenler ve komünizmin aç, issiz ve yenik Almanya'da hatalı örgütlenmesi yüzünden ülke iç çatışmalarda boğulmuştu. Üstelik henüz SSCB'de bile bir fidan halinde olan komünizm, varlığını ve amacını kanıtlamak bir yana, kendini Sovyet halkına bile anlatabilmiş değildi. Psikolojik yapısı çok farklı olan Alman

insanına bu elbise uymuyordu ve asla uymayacaktı. Yenik bir ulusun kırılan gururu, açlıktan perişan bir milletin bilinçsizce umut arayışı, neden olarak bir ırkın hedef gösterilmesi ve daha bir sürü sebep sayılabilir. Ama tüm bunlar yine de Adolf Hitler'in kitleler üzerindeki etkisini ve büyüsünü açıklamaya yeterli değildir.

Gerçekte Hitler'in arkasında ne vardı? Dünyayı yöneten gücün sahipleri kimlerdi?

Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin yedi kurucusundan biri olan Eckard ölüm döşeğinde yatıyor ve son sözlerini söylüyordu:

"Hitler'i muhakkak izleyin, o benim müziğimle dans edecektir. Ona, onlarla ilişki kurma imkanını verdik."

Kimlerle? Bu ne demekti? Alman Genelkurmay toplantılarının özel bir meditasyonla başladığı anlatılıyordu. Peki bu meditasyon ve trans anında kimlerle temas kuruluyordu? Bilindiği gibi Hitler iktidar olmadan uzun seneler önce Vril locası medyumlar vasıtasıyla dünya dışı varlıklarla ilişki kuruyordu. Acaba eski locaların üyesi olan Hitler bu alışkanlığını bırakmamış ve onlarla olan iletişimine devam mı ediyordu?

IV

ARİ IRK DÜNYA DIŞI VARLIKLAR MIYDI?

ARİ IRK

Nazilerin bütün ırklardan üstün gördükleri, dünyanın ilk ve kurucu medeniyeti olarak kabul ettikleri ve dünyanın gelişimini onlara bağladıkları bir ırk vardır. Bu ırk "Ari ırk"tır. Ari ırkın nereden geldiğini açıklamaya yönelik ortaya konulan iki teori vardır. Fakat bu teorileri açıklamaya geçmeden önce Adolf Hitler'in Ari ırk hakkında bizzat kendi ağzından kavgamda anlattıklarını aktarmak çok daha faydalı olacaktır. İşte Hitler'in dilinden Ari ırk:

> *"İnsan medeniyetinin ilk sahibi olan ve sonra insanlık dediğimiz şeyi gerçekten kuran ilk ırkın veya ırkların hangisi olduğunu tartışmak boş bir iş olur. Soruyu, bugünkü durum dikkate alınarak sorarsak, cevap basit ve açık olur. Bugün önümüzde insani medeniyet, sanat ürünleri, ilim ve teknik olarak ne görüyorsak, bunlar hemen hemen sadece yaratıcı 'Ari ırka ait faaliyetlerin meyvesidir. Bu durumdan onların üstün bir insanlığın kurucusu ve 'insan' diye tanıdığımız şeyin ilk tipi oldukları sonucunu çıkarabiliriz. Dehanın kutsal kıvılcımı daima onun ışıklı alanında parladı. Sessiz bir esrar perdesiyle kaplı geceleri aydınlatan, bu suretle insanlara yeryüzünde yaşayan canlılara hâkim olma yolunu gösteren meşaleyi bilgi ile daima tutuşturan odur. O olmasaydı, yeryüzünü derin bir karanlık kaplayacaktı. Birkaç asır içinde insan medeniyeti boğulacak ve dünya bir çöl halini alacaktı."*
>
> *"Ari ırk insani bütün keşiflerin temellerini atmış, büyük eseri meydana getirmiştir. Yalnız bu eser ve keşiflerin görünüşü, renkleri çeşitli milletlerin karakter özelliğine göre değişmiştir. O, insan gelişiminin yapısına büyük taşlar ve plan temin etmiş, yalnız icra keyfiyeti her ırkın kendi ruhuna uygun bir şekilde görülmüştür."*

Hitler'e göre günümüzdeki teknik ve bilimsel ilerleme, insan medeniyetinin gelmiş olduğu nokta Ari ırkın faaliyetlerinin bir sonucudur. Hitler'in bu anlattıklarını göz önüne alırsak Ari ırk insanlığın doğuşundan günümüze kadar olan zaman zarfında insan ırkının gelişimine müdahalelerde bulunmuştur. Buna göre eski uygarlıklar; Mısır piramitlerinin inşasını, Aztek tapınaklarını, mimari, astroloji, sağlık ve matematik gibi alanlarda son derece ileri seviyede olmalarını, hatta yeni keşifler hakkında bilgi sahibi olmalarını Ari ırkın yardımlarına borçlu olabilirler mi? Birçok ünlü bilim insanı bilinmeyen karanlık çağlarda, çok gelişmiş gezegenlerden, insana benzeyen yaratıkların gezegenimize ayak bastıklarını iddia etmektedir.

Eski çağlardaki bazı uygarlıklarda, çoğu zaman bir anda ortaya çıkan, yaşadıkları devre göre son derece ileri seviyedeki buluşlara bilim tarafından bir türlü tatmin edici açıklamalar getirilemedi. Bu çeşit gelişmelerin kaynağı da çoğu zaman dünya dışı etkilere bağlanmaktadır. Eski uygarlıklar arasında birçok araştırmacı tarafından dünya dışı varlıklarla iletişime geçtiği ileri sürülen Sümerler'in, özellikle bilim ve astroloji başta olmak üzere pek çok alanda göstermiş olduğu inanılmaz derecedeki ilerlemeleri dikkate almak gerekir.

Dilbilimci Zecharia Sitchin, "12. Gezegen" adlı kitabında Sümerler'in kökenlerini ve sahip oldukları şaşırtıcı astronomi bilgilerini sorgular. Sitchin kitabında şöyle söylemektedir:

> *"Yunanlılar ve Romalılar Dünya'nın evrenin merkezi olduğunu düşünürken, Sümerler Güneş'in merkezde olduğu bir güneş sistemi tanımlamışlar ve onu çevreleyen gezegenleri, modern astronomlar tarafından yakın bir zamanda keşfedilen Uranüs, Neptün ve Pluton da dahil olmak üzere, bugünkü bilgilerimize uygun olarak binlerce yıl önceden anlatmışlardır."*

Merih'in uydularını bizden yüzyıllar önce tanımışlardı. Güneş sistemimizin dokuz gezegenini bile biliyorlardı. Çağımızda dokuzuncu gezegen 1930 yılında bulunmasına rağmen Sümerler bunu binlerce yıl önce öğrenmişlerdi.

Güneş sistemimizin bilinen en uzak mesafelerinin ötesinde başka bir gezegenin var olup olmadığı sorusu, Uranüs ve Neptün gezegenlerinin yörüngesel hareketlerindeki düzensizliklerle yakından bağlantılıdır. Yerçekimsel bir kuvvet, bu iki dev gezegenin yörüngelerinde düzensizliklere yol açmaya devam etmektedir. Bu kuvvet, çok uzak ve görünmeyen büyük bir nesnenin varlığını akıllara getirmektedir. Bu, uzun zamandır aranan X Gezegeni olabilir.

Göklerde yapılan son ciddi araştırma, 1930 yılında 9'uncu gezegen olan Pluton'un keşfine yol açmıştı. Fakat bu hikaye, 1781'de İngiliz astronom ve müzikçi William Herschel tarafından keşfedilmesiyle başlamıştır. O zamana değin, gezegenlerle ilgili sistemin Satürn ile sona erdiği sanılıyordu. Bugün bilim insanları, dünya yüzeyinin altında uzanan büyük kaya katmanlarının oluşumuna ve hareketine ilişkin teoriler üzerinde çalışmaktadır. Dünya üzerindeki bütün kıtaların, bir zamanlar, gezegenin tek bir yerinde bulunduğunu gösteren çalışmalar ve makaleler mevcuttur. Bu çalışmaların açıklığa kavuşturamadığı soru şudur: "Eğer bütün kıtalar tek bir yerde toplandıysa, gezegenin öteki yanında ne vardı?" Bu "öteki yan" muazzam bir boşluk olarak tanımlanmaktadır. Bu tanımlama, Dünya'nın oluşumuna ilişkin Sümerler'e ait hikâye ile benzerlik göstermektedir. Sümerler, Dünya'nın, Nibiru ya da X Gezegeni ile çarpışarak "Tiamat" olarak adlandırılan yarım bir gezegen haline geldiğini söylemişlerdir.

Son iki yüzyıl içinde yeni gezegenlerin keşfedilmesi, daha büyük ve iyi teleskopların yapılmasından çok matematik bilimi sayesinde mümkün olmuştur. Dış gezegenlerin yörüngelerindeki açıklanamayan matematiksel düzensizlikler, astronomları, keşfedilmemiş daha uzak bir gezegenin varlığı hak-

kında düşünmeye teşvik etmiştir. Astronomlar bu gezegenin varlığından o derece eminler ki, ona şimdiden X Gezegeni ya da 10'uncu Gezegen adını vermişlerdir.

1982 yılında NASA "dış gezegenlerin ötesinde gizemli bir nesnenin var olduğu kesindir" şeklinde bir bildiride bulunarak X Gezegeni'nin varlığına ilişkin olasılığı resmi olarak kabul etti. Bir yıl sonra, uzaya fırlatılan IRAS (Infrared Astronomical Satellite-Kızılötesi Astronomik Uydu), uzayın derinliklerinde büyük, gizemli bir nesne tespit etti. Washington Post, California JPL'den IRAS Projesi'nde görevli bir bilim adamı Gerry Neugebauer ile yaptığı röportajı şöyle özetledi: "Orion Takımyıldızı yönünde, dev gezegen Jüpiter kadar büyük ve bu güneş sisteminin bir parçası olabilecek kadar Dünya'ya yakın bir gökcismi bulunmuştur. Bütün söyleyebileceğim, bunun ne olduğunu bilmediğimizdir."

Birleşik Devletler Donanma Rasathanesi tarafından yapılan son hesaplamalar, Uranüs ve Neptün gezegenlerinin yörüngesel hareketlerinde meydana gelen düzensizlikleri onayladı. Rasathanede çalışan bir astronom olan Dr. Thomas C. Van Flandern, bu düzensizliklerin bir tek keşfedilmemiş gezegenin varlığıyla açıklanabileceğini söylemektedir. O ve bir meslektaşı, Dr. Richard Harrington, 10'uncu gezegenin Dünya'dan 2 ila 5 kez daha büyük ve Pluton'un yörüngesinin 5 milyar mil ötesine ulaşan oldukça eliptik bir yörüngeye sahip olması gerektiğini hesaplıyorlar.

Tıpkı Sümerlerin binlerce yıl önce söylediği gibi...

Sümerler sadece astronomide ileri gitmemişlerdi; bunun yanında, gelişmiş bir yapı teknikleri de vardı. Yerleştikleri bölgelerde muazzam bir sulama sistemi kurup, kanallar, barajlar ve bentlerle hem seli önleyip bataklıkları kuruttular hem de düzenli sulamaya dayalı bir tarım geliştirdiler. Tekerleği de icat eden bu toplum, tarlaları öküzlerin çektiği sabanlarla sürüyorlardı.

60 rakamına dayanan seksajismal sayı sistemini kullanan

Sümerler'in "sos" dedikleri bu 60'lık birim bütün zaman ve mekan hesaplarında kullanılmaktaydı ve onları bir uyum içersinde birbirine bağlıyordu. Ayı 30, yılı 360 gün olarak hesapladılar. Gece ve gündüzü 12'şer saate böldüler. Bir yılı 12 ay olarak hesapladılar. Ay ve Güneş tutulmalarını hesapladılar. Aritmetik ve geometrinin temellerini attılar. Çarpma ve bölme cetvellerini buldular. Daireyi 360 dereceye böldüler.

Mayalar'ın çok gelişmiş bir kültürleri vardı. Bizlere yalnız o akıl almaz takvimi değil, çok karmaşık hesaplar içeren bilgiler de bırakmışlardı. Mayalar 1 Venüs yılının 584 gün olduğunu biliyorlar ve Dünya yılının 365 gün olduğunu tahmin ediyorlardı. Afrika'daki Dogon yerlileri, astronomi bilgileri ilkel olmakla birlikte, Sirius gezegeni üzerinde ayrıntılı ve geleneksel verilere sahiptiler. M.Ö. 5000 yıllarından beri Asur ve Babil uygarlığı, gezegenlerin, özellikle Venüs, Merkür ve Jüpiter'in, hareketlerini dikkatle izleyip Merih'in kuru, Venüs'ün de sularla kaplı olduğunu tahmin ediyorlardı. Mısırlılar günümüzde, nasıl yapıldığı hala anlaşılamamış birer mimari şaheser olan piramitleri inşa etmişlerdi ki; bu piramitlerin inşası sırasında son derece önemli neredeyse milimetrik hesaplamalar yapmışlardı. Bu da onların matematik alanında ne kadar ustalaştığının göstergesidir. Sibirya'da 4000 yıl öncesine ait galaksimizin ötesini gösteren yazıtlar ve şekiller keşfedilmiştir.

Eskilerin çeşitli konulardaki bilgilerini tarih ne inkar ediyor, ne de gizliyor. Buna karşılık, yine eski uygarlıkların öncü bilgileri nereden ve nasıl elde ettikleri tatmin edici bir tarzda açıklanamıyor. Acaba o dönemde bu kadar ileri bilgiye sahip olunmasının sebebi, tüm bunların dünya dışından gelen bir ırk tarafından kendilerine öğretilmesi miydi?

> "İnsanlığın ilerlemeleri sonsuz bir merdiven üzerinde yükseliştir. Alttaki basamak aşılmadan yukarıya çıkılamaz. 'Ari ırk da gerçeğin ona gösterdiği yoldan yürümek, bu yolu kat etmek zorunda kalmıştır."

"Bundan sonra Ari ırkın takip etmek zorunda olduğu yol net bir şekilde çizilmiş oluyordu. Fatih olarak aşağı ırkın insanlarını hâkimiyeti altına aldı, gayesine ve arzularına uygun olarak onun pratik faaliyetlerini düzenledi, emri altına soktu. Ari ırk hâkim vasfını sağlam bir şekilde muhafaza ettiği müddetçe, yalnız hâkim olarak kalmadı, geliştirmeye devam ettiği medeniyetin muhafızı da oldu. Çünkü bu medeniyet tamamen Ari ırkın kabiliyetlerine ve bu vasıfların muhafazasına dayanıyordu. Ari ırk kan saflığını ve dolayısıyla kendi yarattığı cennette yaşama hakkını kaybetti. Irkların karışımında itibarı düştü, yavaş yavaş medeniyetçi melekelerini kaybetti. Sonunda yalnız fikir bakımından değil, fiziki bakımdan da 'yerliler' üzerindeki üstünlüğü de bunların bu hale düşmesiyle kalktı. Bir müddet medeniyetin birikintisi ile yaşadılar, sonra çöküş başladı ve bu medeniyet unutulmuşluk dünyasına gömülüp gitti."

Hitler burada yerliler betimlemesiyle dünyaya ilk yerleşenleri, yeryüzünde önceden yaşayanları kast ediyor. Yerli; içinde bulunduğu bölgede doğup büyüyen, ataları da o yerde yaşamış olan kişiler, bir yerde sömürgeleşmeden önce yaşayan kişi, halk anlamındadır. Başka bir ifadeyle dışarıdan gelenler için onlar yerlidir. Eğer Hitler dünya üzerindeki insanları yerli olarak nitelendiriyorsa, bu yerlileri eğiten, geliştiren, yardımcı olan, onlara yol gösteren, efendi konumundaki yabancılar olmalı. Yabancılar diyoruz, çünkü başka bir yerden, başka bir topluluktan, çevreden olanlara yabancı denir ki; o halde bu yabancılar, üstün "Ari ırk" ise; nereden gelmişlerdi?

"Fedakârlık ruhu Ari ırkta çok gelişmiştir. 'Ari ırkın üstünlüğü fikri melekelerin zenginliğinde değil, bütün kabiliyetlerin toplum yararına kullanılması temayülündedir."

Birçok UFO araştırmacısının iddialarında, birçok tarihi belgede ve eski yazıtlarda yer alan ve gökyüzünden gelen tanrılar olarak tanımlanan uzaylılar, insanlığın varoluşundan itibaren insanoğluna yardım etmişler, sık sık onlarla etkileşimlerde bulunmuşlardı. Örneğin; bundan 3400 yıl önce Tutmes III çağında, eski Mısır diliyle papirüs kâğıtlarına yazılmış uçan daire öykülerine rastlanır. Eski Hintlilerin klasik şiir kitabı olan "Ramayana"da "Gök arabaları"ndan ya da "Puspaka gemileri"nin öykülerinde bu gemilerden inen yabancı varlıklardan ve bu varlıkların araçlarına binilip yapılan gezintilerden söz edilir. Eski Hindistan'da bir çeşit uçak olan "Vimanalar"[50]dan söz edilir. Eski Hintlilerin, başka bir gezegenden gelen yabancılardan "Vimanalar"ın nasıl yapıldıklarını öğrendikleri anlatılır. Eski bir Hint yazmasında şu açıklamalara rastlanmaktadır: "Orta boyda Vimanalarla insanlar havada uçabildikleri gibi gök yaratıkları da yeryüzüne gelebilir."

Tahitili Jeanne Laroque, Büyük Okyanusta Paskalya Adası'nda yaşayan, okumuş yaşlı bir adamın adadaki anıtların gizemi üzerine şaşırtıcı açıklamalarda bulunduğunu anlatır. Bu anıtların havadan yere taşındığını söyler ve o zaman yaşananları şöyle anlatmaktadır:

> *"Bu gerçeği dedem bana anlattı, dedem de bunun böyle olduğunu yaşlılardan dinlemiş. O eski çağlarda ak tanrılar gökten yere inmiş. Güçlerini göstermek için bu dev anıtları şimdiki yerlerine havadan getirmişler ve çok keskin kırmızı ışıklar saçan çeşitli çubuklarla etkinliklerini buralara dikmişler."*

Bu tür olayların en ilginci Papaz Hesekiel (M.Ö. 592) tarafından anlatılır:

> *"...Otuzuncu yılın, dördüncü ayının, beşinci günü Kebar'da tutuklular arasında iken gök açıldı ve Tanrıların*

yüzünü gördüm ve kuzey yandan hızlı bir bulut ve onun çevresinde bir ışık... Ve alevin ortasında parlayan, madenimsi bir şey... Ve onun ortasında da dört yaratık görülüyordu. İnsanlara benziyordu bu yaratıklar. Her yaratığın da dört yüzü vardı. Her birinin dört kanadı vardı. Bacakları dosdoğruydu. Ayakları dananın ayakları gibiydi. Ve bedenleri parıl parıl parlıyordu..."

Hesekiel anlatmaya devam eder:

"...Ve bana dedi: Ey insanoğlu ayakta kal, seninle konuşmak istiyorum. Yüzüme doğru eğil... Ve arkamda insanı sağır eden yeğin bir gürültü işittim. Birbirinin yanında devinen kanatlardan geliyordu. Bu gürültüler ve tekerleklerin gürültüsü de öyleydi..."

Görüldüğü üzere gök gemileri ve içlerindeki tanrılar ile ilgili birçok yazıt mevcut. Acaba göklerden gelen tanrılar ve uzaylılar olarak nitelendirilen bu varlıklar Ari ırk olabilir mi? Çünkü Hitler'in bizzat kendisi tarafından kaleme alınan "Mein Kampf" (Kavgam) adlı eserinde anlattığına göre; Ari ırk insanlığın daha emekleme döneminde ortaya çıkarak yol göstermiş, medeniyetin temellerini atmış, gelişmelerini sağlamış ve onları korumaya çalışmıştı. Birçok kitap ve makalede bahsedilen dünyanın ilk kuruluş yıllarında uzaylıların yaptıkları katkılar[51] ile Ari ırkın yaptıkları arasında bir paralellik söz konusudur. Ayrıca, bu tür eski anlatımlarda görüldüğü gibi sürekli olarak Vimenalar ve benzeri gök cisimlerinden söz ediliyor. "Mein Kampf"da Ari ırk hakkında yazılanları göz önüne alındığında, Ari ırkın eski yazıtlarda bahsedilen, dünyanın ilk kuruluş yıllarından itibaren insanoğluna yardım eden ve bu hava araçlarını kullanan dünya dışı ırk olduğu düşünülebilir. Buna göre; Nazilerin İkinci Dünya Savaşında geliştirmeye çalıştıkları UFOların teknolojisini, gizemlerini çözmek için

keşif ve araştırma grupları gönderdikleri, izlerini uzak diyarlarda aradıkları Ari ırkın mirasından almış olma ihtimali göz ardı edilemez.

Adolf Hitler, yayınlandığı zamandan günümüze kadar geniş kitlelere ulaşan "Mein Kampf" adlı eserinde, Ari ırkın dünya dışı varlıklar olduğu ve insanlığın gelişimine nasıl müdahale ettikleri hakkında üstü kapalı olarak bazı bilgiler vermeye çalışmıştır.

Ari ırkın nereden geldiğini, kökenini açıklamaya çalışan iki teori vardır. Bunlardan ilki; söz konusu ırkın birçok insan ve araştırmacıya göre dünya dışı varlıkların bir dönem yaşadığı Atlantis'ten geldiğini savunan teoridir ya da başka bir ifadeyle Ari ırkın Atlantisli olduğudur.

Ari ırk hakkında Hitler tarafından anlatılanlar, eski belgelerde anlatılan ve birçok araştırmacının ileri sürdüğü, günümüzden uzun zaman önce dünya üzerinde yaşamış ve son derece ileri bir uygarlık olan Atlantislilerin, bazı bilgileri insanlığa sunduktan sonra yok olup gittiklerini anlatan hikâyelere benziyor. Kimilerine göre Atlantisliler dünya insanıydı, fakat her alanda çok gelişmişlerdi. Kimilerine göre de uzaydan gelen, insanoğlundan çok daha ileri bir ırktı ve bir gün çok büyük bir felaketle karşılaşınca, tekrar geldikleri yere uzaya geri dönmüşlerdi.

Profesör Hermann Wirth, Atlantisin egemen ırkı Arilerin, kıtanın batışından sonra kuzey yarım kürede bir yerlere yerleştiklerini öne sürüyordu. Bu gerçek Arilerin Atlantis zamanında olduğu gibi yine dünyaya egemen olacağı inancı Naziler arasında da yaygındı.

"Buzul Dünya Teorisi"nin sahibi Avusturyalı Profesör Hans Hörbiger'in anlattığı biçimiyle insanlık tarihi (birbirini izleyen tufanlar, eski uygarlıklar, göçler, devler, Ari ırkın üstünlüğü..) Hitler'in üstün ırk anlayışına tıpatıp uyuyordu. Ari ırkın kökeninin, Atlantis zamanında gezegenimize ve yıldızlara egemen olan üstün insanların yaşadığı çağa dayandığı

kanısı, zamanında Nazi Almanyasında epey kabul görmüştü.

İkinci bir teori ise; Thule efsanesiydi. Thule tarikatına göre Ari ırkın iki yerden gelme ihtimali vardı. Birincisi; Ari ırk batık bir uygarlık olan Thule'dan geliyordu. İkincisine göre; Ari ırk Himalayalar'ın altındaki mağaralara yerleşmişti. Thule efsanesi Cermenizm'in doğuşuna dayanır ve Thule kuzeyde, İngiltere'nin açıklarında bulunan kayıp bir adadır. Atlantis gibi Thule da sulara gömülmüş bir uygarlığın mistik merkezidir. Dietrich Eckart ve dostlarına göre Thule'un bütün sırları kayıp değildir. İnsan ve **dış akıllar** arasındaki aracı yaratıklar ve bu sırra erişen kişilerin elinde öyle bir güç vardır ki; bu kaynak Almanya'yı dünyaya hâkim kılacak, insan türünün değişiminin habercisi yapacaktı. İşte Ari Öğretinin kapsamı buydu. Thule örgütü, kısa zamanda başka etkiler altına da girdi ve **görünmeyenle** ilişki halinde olan bir gizli örgütün, aynı zamanda da Nazizmin gizli merkezi oldu.

Nazi Partisi ve Thule tarikatının kurucularından tiyatro yazarı ve gazeteci Dietrich Eckardt 1923 yılının sonbaharında ölürken, komaya girmeden önce yanındakilere şunları fısıldamıştır:

> *"Adolf Hitler'i izleyin! O dans edecektir, fakat müziği besteleyen benim. Hitler'e, onlarla ilişki kurabilme imkânı verdik. Benim ardımdan ise; üzülmeyiniz. Çünkü tarihi en çok etkileyen Alman ben olacağım."*

Acaba Eckart'ın "dış akıllar, görünmeyen, onlar" kelimeleriyle kast etmek istediği varlıklar kimlerdi?

Thule tarikatının uyguladığı öğreti, insani güçleri aşan bazı güçlere duyulan mutlak inanca dayanıyordu. Gerçi ana tema milliyetçilikti, fakat Nazi Partisi yön değiştirip de gizli bir öğreti yoluna girdikten sonra, içerik olarak milliyetçi ve siyasal bir hareketten söz etmek pek mümkün değildi. Gerçekte, halka açıklanan düşüncelerin ardında yatan başka gerçekler vardı. Hitler, Rauschining'e şöyle diyordu:

"Ben bir tarikat kuracağım. Dünyanın merkezi olacak olan insan oradan çıkacaktır. Tanrı-insan yaratığının göz kamaştırıcı örneği budur. Ama henüz açıklamama izin verilmeyen başka şeyler de var."

Adolf Hitler hiç kuşkusuz Nazi Almanya'sının en yetkili kişisiydi. O zaman neden bunları açıklayamamıştı? Kim bunları açıklamasına izin vermemişti? Adolf Hitler'in açıklamasına izin verilmeyen bu son derece önemli şeyler nelerdi? Bu açıklanamayan fenomen insan ırkı dışındaki başka bir uygarlığın varlığı olabilir miydi?

Öğretide esas düşünce, insanlar arasındaki eşitsizliği genişletmek ve iyice belirginleştirerek aşılmaz engeller koymaktı. Geleceğin toplum düzeni de eşitsizliğe, güçlünün zayıfı yönetmesine ve bir efendiler sınıfını koruyan hiyerarşik sisteme dayanıyordu. Bu hiyerarşide başta efendiler, sonra parti üyeleri, en sonra da isimsiz halk yığınları, hizmetkârlar ve köleler geliyordu. Tarikat eylemi hiçbir siyasal veya askeri ihtiyaçtan kaynaklanmış değildi. Tamamen majiye, gizli güçlere dayanıyordu. Toplama kampları da sembolik bir davranış tarzı, bir tür maketti. Sözü edilen gizli öğretinin bir bölümü şöyleydi:

Canlı varlık olarak bir tek şey vardır. Evren ya da dünya; insan dahil bütün öteki yaratıklar, bunun çeşitli yön ve yansımalarından başka bir şey değildir. **Bizi çevreleyen, saran ve bizim aracılığımızla başka formlar hazırlayan bu yaratığın bilincine varılmadıkça bizler de canlı sayılmayız.** Evren ruhun, bize tanrılar tarafından aktarılan emirlerine dikkatle kulak verin. Bizler kanlı ve kör insan hamurunun yoğurucularıyız.

Yaratık kelimesi ile kast edilen hiç kuşkusuz insan türevinden çok daha farklı bir yaşam formuydu. Naziler kendi aralarında bu üstün yaşam formunu bir tür tanrı veya bağlı bulundukları güç olarak yorumluyorlardı.

Örgüt içerisinde, dünyanın gizli bölgelerinde bazı uygarlıkların olduğuna ve buralarda üstün bilince sahip varlıkların yaşadığına inanılıyordu. Aynı zamanda Nazilerin daha önce de irdelendiği gibi; dünya dışı varlıklarla ilişkileri vardı ve bu anlatılanlar doğrultusunda söyleyebiliriz ki; Naziler bir şekilde dünya dışı varlıklarla iletişim kurmayı başarmışlardı ve onlarla bağlantılarını uzun süre sürdürmüşlerdi. Fakat bu ilişki savaşı kazanmaları için yeterli olmamıştı. Çünkü öğretinin dışına çıkarak kuralları çiğnemişlerdi.

Bazı iddialara göre Adolf Hitler, Nazi öğretisinden çok daha ürkütücü güçlerin ve öğretilerin etkisindeydi; kendisinden çok daha büyük olan ve kendisini aşan öğretinin ancak basitleştirilmiş olan küçük bir kısmını halka açıklıyordu. Zaman zaman bütün gezegendeki yaşamı değiştirmekle ilgili düşünceleri ifade ediyordu:

> *"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Parti arkadaşlarım bile, peşimi hiç bırakmayan hayaller ve öldüğümde en azından temelleri atılmış olacak olan o görkemli yapı hakkında en ufak bir düşünceye sahip değiller. Dünya bir dönüm noktasına ulaşmıştır. Sizler anlayamayacaksınız ama gezegen altüst olacaktır. Olup bitenler yeni bir dinin doğuşunu çoktan aşmaktadır."*

Bazı insanlara göre Hitler ve arkadaşları, özellikle de Hitler yapmış olduğu miting ve halk toplantılarında kalabalığı etkilemek için "Ari Irk"ın öğretilerinden ve bu varlıklardan faydalanıyordu. Bunu destekleyen bir olgu da Hitler'in bazı olayları önceden tahmin edebilme yeteneği olmasıydı. Örneğin; Hitler, Alman birliklerinin Paris'e gireceği tarihi ve ABD Başkanı Franklin Roosvelt'in 1945'te öleceğini önceden bilmişti. Hatta radyodan yapmış olduğu konuşmalarda halkı etkilemek için ses majisi denilen majik bir yöntem kullanıyor, böylelikle büyük kitleleri etkisi altına alıyordu. Bunun tespit edil-

mesinden sonra da ABD'de Hitler'in radyo konuşmaları incelenmeye başlandı. Tüm bunlar bu kişiye ait bir yetenek miydi, yoksa ilişkide olduğu birtakım yabancı varlıklardan mı bu bilgileri öğrenmişti?

Gizli tarikatın yabancı varlıklarla ilişki kurmakta aracılık yapan üyelerinden biri Karl Houshofer'dı. Thule tarikatı için yabancı varlıklarla bağlantıyı o gerçekleştiriyordu. Bu göreve o seçilmişti; çünkü bir medyumdu ve muhtemelen kanal vazifesi görüyordu. Karl Houshofer'ın normal ötesi yeteneklere sahip olduğu kesindi. Belirtildiğine göre Houshofer'ın son derece ileri düzeyde önceden bilme yeteneği vardı. Sözgelimi, düşmanın saldıracağı saati, mermilerin düşeceği noktaları önceden biliyordu. Dahası hakkında hiçbir şey bilmediği ülkelerdeki siyasal gelişmeleri önceden söyleyebiliyordu. Houshofer Münih Üniversitesi'nde profesörken, asistanı Rudolf Hess idi ve Hitler'i Houshofer ile Hess tanıştırdı.

1920'de Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ne üye olan Hess, hareketin Hitler ile beraber ilk üyelerinden biriydi. 1923'te katıldığı Münih ayaklanmasından sonra, Hitler'le beraber birkaç ay hapiste kaldı. Daha sonra 1925 yılında Hitler'in özel sekreteri oldu. 1933'te onun resmi yardımcılığına, 1939'da da Goering'den sonra ikinci halefliğe getirildi. Bir dönem Reich Savunma Bakanlığı yaptı. Nazi partisi içerisindeki resmi konumu bakımından "ikinci adam" olan Hess, 1941'e kadar Alman politikasını şekillendiren birkaç kişiden biriydi. Fakat Hess, bulunduğu konum ve savunduğu düşüncelerine ters düşecek bir harekette bulunarak şaşırtıcı bir şekilde 10 Mayıs 1941 gecesi kendi başına bir barış elçisi olarak hareket etmeye karar verdi ve kendi kullandığı bir Messerschimtt 110'a binerek İskoçya'ya gitti. Amacı 1936 yılındaki Berlin Olimpiyatları sırasında tanıştığı Douglas Hamilton'u görmekti. Dükün kendisini Churchill ile görüştürebileceğini düşünüyordu, fakat çok büyük bir hayal kırıklığı Hess'i bekliyordu. Hamilton değil görüşme ayarlamak, kendisinin Hess ile olim-

piyatlarda görüştüğünü dahi inkar etti ve barış çağrısını kabul etmeyerek Rudolf Hess'i tutuklattı. Aslında ister barış görüşmesi için gelmiş olsun ister iltica etmek için gelmiş olsun, tutuklama bu şekilde gelen birine yapılacak bir muamele değildi. İngilizler tarafından Almanların başarılarının ardındaki okült sebepler hakkında detaylı bilgilere sahip olmak için Hess alıkonulmuş olabilir. Savaştan sonra da Hess'in konuşmasına engel olmak, aynı zamanda da okült bilgilerin tamamını almak amacıyla ömür boyu Spondau'da hapsedilmiş olabilir. Hess diğer mahkumların çoğunun idam edilmesine, cezalarını çekip tahliye edilmesine veya ölmesine rağmen Hess, Baldur von Schirach ve Albert Speer'in 1966'da serbest kalmasından sonra 17 Ağustos 1987'de intihar edene kadar yıllarca Spondau Hapishanesinin tek mahkumu olarak İngiliz, Fransız, Amerikalı ve Ruslardan oluşan bir komisyonun gözetiminde kalmıştır.

Neden Rudolf Hess Auschwitz'de yüz binlerce Yahudinin ölümünden sorumluyken diğer Nazi liderleri gibi Nürnberg mahkemeleri akabinde idam edilmedi de çeşitli ülke temsilcilerinden oluşan bir komisyonun gözetimi altında ölene kadar bir hücrede bekletildi ve sürekli sorgulandı. Belki de Hess, bazı açıklamaları yapmaması ve sahip olduğu bilgilerin sonuna kadar elde edilmesi için hayatının geri kalanını hapiste geçirmişti.

Nazi Almanyası'nda Nazizm ile birlikte, spiritüel, eski Nordik Germen inanışlarını araştıran, parapsikoloji ile ilgilenen ve Nazi Partisini oldukça etkileyen ve büyük çoğunluğu medyumlardan oluşan, esas amaçları ırksal kökenlerini araştırmak olan "Die Forschungsgemeinschaft Deutsches Ahnenerbe" (Irksal Miras Araştırma ve Eğitim Cemiyeti) kısaca Ahnanerbe adında gizli ve garip bir örgüt kuruldu. Ahnanerbe medyumları, mistik ve majikal konuları inceliyordu.

Örgüt arkasına İsveç asıllı ve sıkı bir Nazi sempatizanı, aynı zamanda Adolf Hitler tarafından çok sevilen Uzak Doğu

uzmanı ve Tibet'te çeşitli ekspedisyonlar yapmış olan Sven Hedin'in desteğini de aldı. Ahnanerbe, 1935'deki kuruluşundan iki yıl sonra S.S.lere bağlı bir örgüt haline geldi ve 1939 Ocağında da tam bir S.S. organı oldu. Ahnanerbe'nin araştırmaları için yapılan harcamalar, Amerika'nın nükleer araştırmalar için yaptığı harcamalardan kat kat fazlaydı.

Örgüt esas hedefi olan Tibet'teki yer altı uygarlıklarını incelemek için 1938 yılında buraya bir araştırma grubu yolladı. Ekspedisyonun başında Alman bir biyoloji uzmanı ve avcı, Ernst Schäfer bulunuyordu. Kuzey ırklarının kökeninin Tibet'te olduğuna inanan Antropoloji uzmanı Bruno Beger de ekipteydi ve ekspedisyon boyunca 300 kadar kafatasını inceleyip Tibet ve Sikkim insanları ile ilgili teknik bilgiler toplamak onun göreviydi. Schafer Tibet halkının Moğol ırkının Avrupa ırklarına dönüşümünün ara noktasını oluşturduğuna inanmıştı. ayrıca Tibet aristokrasisinin Avrupa'ya örnek olabilecek düzeyde olduğunu rapor ediyor, savaş bitip III.Reich dünyayı ele geçirdiğinde bölgenin liderliğini Tibetlilerin yapabileceğini düşünüyordu. Belki de bu 2. Dünya Savaşı sona erdiğinde Berlin'de Nazi karargahı yıkıntıları arasında bulunan, savaş atmosferinden dolayı üzerinde hiç kimsenin kafa yormadığı ve anlam veremediği 12 Tibetli rahibin durumunu en güzel şekilde açıklıyordu.

Ahnanerbe özellikle yer altı uygarlığına ait girişleri bulmak için Himalayalar'a iki büyük keşif gezisinin yanı sıra And Dağlarına, Brezilya'daki Motto GroS.S.o ve Santa Catarina Dağlarına, Sahra Çölünün altındaki dev merkezlere, Kaliforniya'da Şaşta Dağlarına, Yukatan, Meksika, Mısır, Çekoslovakya'ya ve İngiltere'ye düzenlenmişti.

2. Dünya Savaşı bitip de Nazi Almanyası savaşı kaybettiğinde, Ahnenerbe'nin başı Dr. Wolfram Sievers idama mahkum edildi. Ahnenerbe'den bu cezaya çarptırılan başka bir isim olmadı, genellikle birkaç yıllık hapis cezası görenler oldu. Sievers'in bu cezayı almasındaki en büyük etken, savaş sıra-

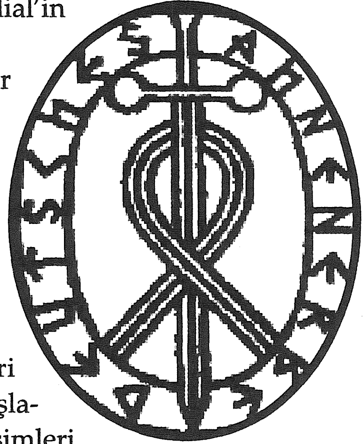
sında Ahnenerbe'nin birçok deney için toplama kamplarındaki insanları kullanması ve bu insanların çoğunun deneyler sonucu hayatlarını kaybetmesiydi.

Ahnanerbe'nin sürekli Tibet bölgesi, Moğol halkı ve o bölge ile ilgilenmesinin nedeni de Almanların ataları (Ari ırk) ve Uzak Doğu ile ilgili olarak esrarengiz bir bilginin daha olmasıydı. Bundan 3000 – 5000 yıl kadar önce Gobi Çölü'nün[52] bulunduğu yerde büyük bir uygarlık vardı. Bir felaketten sonra o bölge çöl halini almış ve kurtulabilenlerin bir kısmı Avrupa'nın kuzeyine, bir kısmı Kafkasya'ya doğru göçmüşlerdi. Thule örgütü, Gobi göçmenlerinin insanlığın temel ırkının yani Ari ırkın kökeni olduğuna inanıyordu. Efsanenin 1905'te Houshofer'e anlatıldığı şekline göre, Gobi felaketinden sonra yüksek bir uygarlığın bilgilerini elinde tutan üstatlar, dış uzaydaki akılların oğullarıydılar, Himalayalar'ın altındaki sonsuz mağaralara yerleştiler. Yerleşim sırasında ikiye ayrıldılar, ilk grup sağ el, ikinci grup sol el yolunu izledi. Birinci yolun merkezi: Gizli iyilik kenti, dünyadan uzak durma tapınağı, düşünce ülkesi Agarta'ydı. İkinci, yani sol el yolunu izleyen grubun merkezi ise; doğaya ve insan kitlelerine hükmeden ve insanlığın zaman kavramına ulaşmasını hızlandıran şiddet ve iktidar kenti Şambala'ydı. Houshofer, Tibet ve Gobi Çölünü ele geçirmeyi planlıyor ve öğütlüyordu. Bunun yanı sıra Hitler'in hayal ettiği fetihler, özellikle Asya'yı kapsıyordu. Böylece Tibet'e yani Agarta ve Şamballah'a ulaşacaktı. Japonlarla yaptığı anlaşma da aynı amaç içindi. Bu nedenle Nazi hareketi başa geçince, yeteri kadar maddi imkana ulaşır ulaşmaz Tibet'e heyetler göndermeye başladılar. Böylelikle bu topraklar hakkında daha detaylı inceleme ve araştırma yapabileceklerdi.

Gizli Sırlar Öğretisi kitabında Ergun Candan'ın da belirttiği gibi esasen bu iki grup Atlantis'e oradan da Mu Uygarlığına kadar uzanıyordu:

"Kozmik kökenli bilgilere dayanan Mu Kültüründen ilk

etkilenenlerden biri Atlantis Uygarlığı olmuştu. Mu kültürü zaman içerisinde Atlantis'te yaşayanlarca benimsendi ve varlığını sürdürmeyi başardı. Ancak Atlantis'in özellikle son dönemlerine doğru, insanlığın aşağı iniş sürecinin bir sonucu olarak bilgiler dejenere edilmeye ve negatif alanlarda kullanılmaya başlandı. Ezoterik sırlar ve özellikle parapsişik yetenekler egoistçe çıkarlar doğrultusunda kullanılmaya başlandı. Bu durum bir süre sonra Atlantis'in iki farklı kutba bölünmesine neden oldu. Eski Mu kültürünü sürdürenler ve bu kültürü negatif alanda kullanmaya başlayanlar olmak üzere iki ayrı grup oluştu. Bu birinci gruba 'Bir'in Oğulları' ikinci gruba ise; 'Belial'in Oğulları' adı verildi.

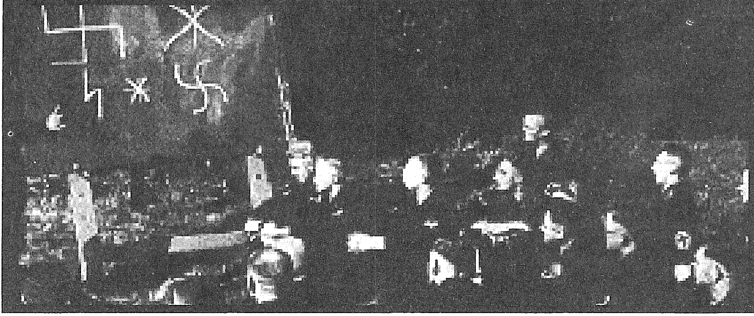
"Ahnanerbe Amblemi"

Kozmik bilgileri kötü bir şekilde insanların zararına kullanmaya başlayan Belial'in oğulları yoğun bir şekilde Kara Maji uygulamalarına yöneldiler. Parapsişik yeteneklerini bu alanda kullanmaya başlamaları o denli yoğunlaştı ki, kıtalarının fiziki ve atmosferik dengeleri ciddi bir şekilde bozulmaya başladı. Bir'in Oğulları'nın tüm girişimleri sonuçsuz kaldı. Sonunda araları iyice açılan iki grup arasında, tarihte ilk kez majik yöntemlerin de kullanıldığı büyük bir savaş çıktı. Sayıca üstün olan 'Belial'in Oğulları' yıllar süren savaştan galip çıktılar ve kazanan 'Karanlığın Oğulları' oldu.

Kıtalarının fiziki ve atmosferik dengeleri bu savaşta iyice bozuldu ve sonunda arka arkaya büyük tufanların yaşanmasına neden oldu. Kıtalarının tamamen sulara gömülmesinden önce her iki grubun temsilcileri çevre kıtalara göç ettiler ve kendilerine iki ayrı yer altı merkezi kurdular. Bir'in

Oğulları'nın kurduğu merkez Agarta, Belial'in Oğulları'nın kurduğu merkez ise; Şambala adıyla anılmaya başlandı.

Her iki grubun ellerinde bulunan bilgiler aynıydı ama kullanım alanları birbirlerinden çok farklıydı. Yer altında merkezleşen bu iki grup çalışmalarını burada da sürdürdüler.

"Semboller ve Runik alfabe üzerine ders alan Ahnanerbe üyeleri"

Agarta birçok inisiyeyi ve bazı peygamberleri gizli yer altı merkezlerinde eğitti. Ezoterik bilgilerin tamamen unutulmaması için çeşitli insiyatik merkezlerin kurulmasına ön ayak oldular. Çok küçük bir halkada bu bilgiler günümüze kadar getirilebildi.

Şambala ise; dünya üzerinde yaşayan insanların bilgiden uzaklaşması için çeşitli faaliyetlere girişti. Dünya üzerinde yaşayan devrin insanlarından bazılarıyla irtibata geçip, asıl amaçlarını gizleyerek onları kendi felsefeleri doğrultusunda eğittiler. Çeşitli kurum, loca, grup ve derneğin kurulmasına öncülük ettiler. Tek bir amaçları vardı; insanları ezoterik bilgilerden uzak tutmak. Bu gruplar daha sonraları uluslararası anlamda örgütlendiler. Hemen hemen her ülkede merkez oluşturup, bazı kilit noktaları ele geçirdiler. Bütün bunlar sürüp giderken, dünyanın aşağıya iniş sürecinin sonlarına gelindi. Bu süreçte Şambala daha geniş taraftara sahip oldu. Bunun böyle olması dünyanın genel aşağıya iniş sürecine de uymaktaydı. Yani bilgisizliğe ve negatif enerjilere yatkın insanlık bu süreçte Şambala'nın yanında yer aldı.

Ünlü yazar ve araştırmacı Jacques Bergier "Les Livres Maudits" adlı kitabında Şambala'nın uzantılarına "Kara Tarikat" üyeleri adını vermiştir. Bergier, bu tarikatının amacını söz konusu yapıtında şöyle açıklamıştır:

'İnsanları bilgiden uzak tutmak ve cahil bırakmak için birtakım sırlarla insanların karşılaşmalarını önlemek amacıyla büyük bir organizasyon kurulmuştur. Bu organizasyonun üyeleri tüm dünyaya yayılmış durumdadır. Bu tarikat ezoterik bilgileri ve belgeleri yöntemlice yok etme konusunda büyük bir başarıya ulaşmıştır. Bu kara cüppelilerin uygarlık kadar eski olduklarıyla ilgili elimizde ciddi deliller bulunmaktadır.'

Üyelerine 'Kara Cüppeliler' adını verdiği bu tarikat mensuplarının, tarih içinde yaptıkları inanılmaz komplolarla ilgili kanıtlar açıklayan Bergier, kitabında son derece önemli bilgiler açıklamıştır. Bu bilgiler arasında İskenderiye Kitaplığı'nın birkaç kez nasıl yakılarak ezoterik bilgiler içeren kitapların yok edildiğini ve Eski Mu Kültürü ve sırlarını içeren belgelerin nasıl çeşitli entrikalarla ortadan kaldırıldığını ayrıntılarıyla açıklamıştır.

İnsanlığın aşağıya iniş sürecinde önemli bir fonksiyon gördüler ve bunda da büyük bir başarıya ulaştılar. Bu açıdan bakıldığında büyük bir vazife gördükleri söylenebilir ama artık işlerin değişme vakti gelmeye başlamıştır. Artık Şambala'nın etkinliğinin sonlarına gelinmiştir. Yani insanlık genel inişten genel çıkışa geçme arifesinin eşiğine gelmiş ve burada durmaktadır. Şambala ve onun uzantısı konumundaki grupların etkisinden insanlık yakasını kurtarmak zorunda olduğu günlere doğru hızla ilerlemektedir.

Onbinlerce yıl önce başlayan ve günümüze kadar devam eden bu süreçte her iki grubun da kuşkusuz çağımız uygarlığına inanılmaz derecede büyük etkileri olmuştur."

Nazilerin bayraklarında kullanılan semboller, S.S.lerin bayraklarındaki "S" harfleri ve bazı S.S. Bölüklerindeki sembollerde maji ve kahinlikle ilgili görülen ve eski Cermenler tarafından kullanılmış runik alfabeden alındığı gibi, Nazilerin esas bayraklarında kullandığı gamalı haç da sıradan seçilmiş bir sembol değildi. Nazi partisi, yani NSDAP, gamalı haçı yani Swastika'yı 1920'de kullanmaya başlamıştı ki, daha önce Thule tarikatı bu simgeyi kullanıyordu. Ancak bu sembol ne partinin çizdiği bir şeydi, ne de keşfedilmişti. 18. yy'ın sonlarında Swastika dünyaya yayılan yeni ve gizemli bir gücün sembolüydü. Bu güç gizlilik, gizemlilik ve büyücülüğe dayanan bir inanışın ürünüydü.

"Gamalı haç insanlığın kullanmış olduğu en eski sembollerden biriydi. Dünyanın pek çok yerinde de bu sembole rastlanır, bunu daha ilginç yapan bir özellik de Mu sembolü olmasıdır. Mu kültürüyle harmanlanmış hemen hemen tüm eski uygarlıklarda bu sembol kullanılmıştır. Kökeni Mu Uygarlığı'na dayanan bu sembol daha sonraları Swastika ve gamalı haç olarak anılmaya başlanılmıştır. Hıristiyanların kullanmaya başladıkları haç sembolü de gamalı haçtan türemiş ve aynı sembolün stilize edilmiş halidir, ama asıl köken Mu tabletlerinde ilk bulunduğu şekle dayanır.

Bu sembol Mu'nun gizli bilgilerinin en önemli sırlarından birini bünyesinde saklar. Bu sembolün anlamı Eski Mısır ve Tibet'teki mabetlerde bulunan rahiplerce, büyük bir sır olarak saklanmış ve kimseye bu sırla ilgili bir açıklama yapılmamıştır. Bu sırrı sadece gizli eğitimlerden geçen inisiye rahipler bilmekteydi.

Kökeni Mu'ya dayandığı için bu sembol hem Agarta'da hem de Şambala'da bilinen ve kullanılan bir semboldü. Nazilerin bu sembolü öğrenmeleri ise Tibet'teki gizli çalışmalara dayanmaktadır. Şambala'nın üyelerinden olan bazı rahiplerden öğrendikleri sırlar arasında bu sembol de bulunmaktaydı. Böylelikle bu sembol, **Şambala'nın karanlık güçlerine**

hizmet eden Naziler tarafından dejenere edilerek karanlık güçleri doğrultusunda bayraklaştırıldı.

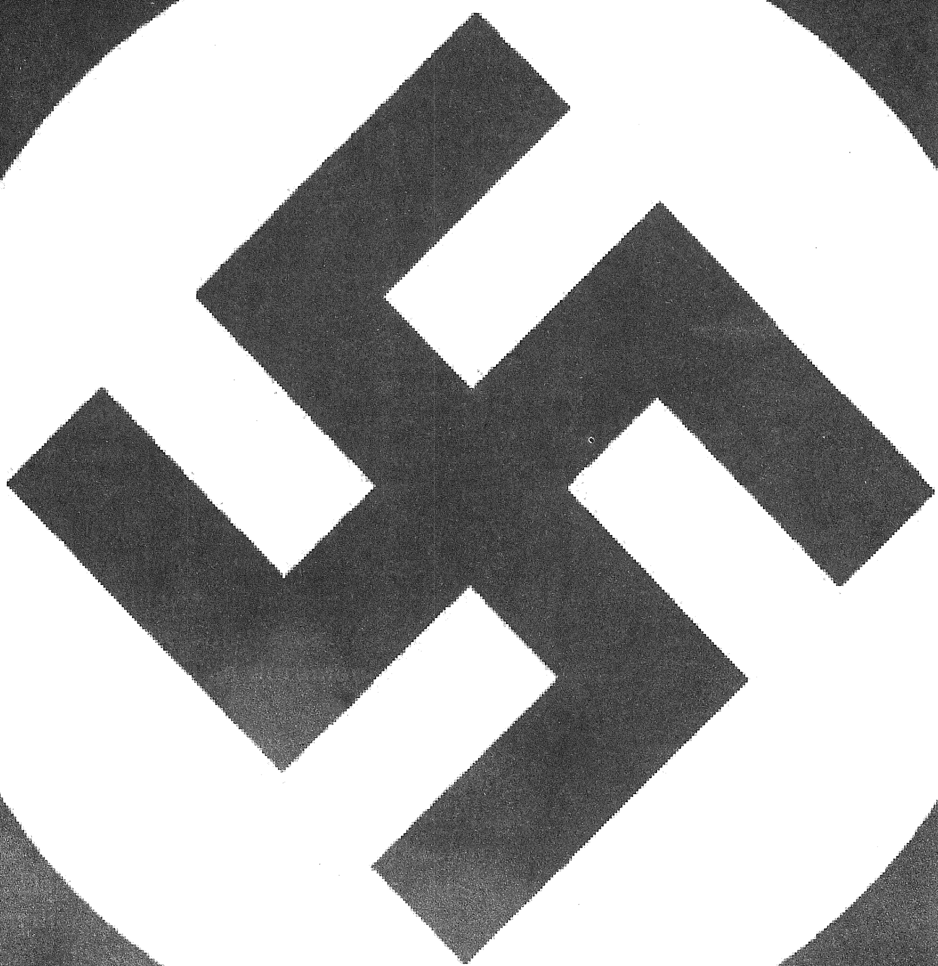
Oysaki sembolün içinde gizlediği anlam tamamıyla başkaydı."

İlginçtir ki Thule tarikatını ve dolayısıyla Nazileri etkileyen isimlerin başından gelen Helena Petrova Blavatsky 1888'de "The Secret Doctrine"(Gizli Doktrin) adlıyla yayınladığı kitabında, Tibet kentindeki derin bir yeraltı tapınağında antik bir büyü ayetine tanık olduğunu yazmıştı. Ayette evrenin mistik gizemleri ile insan geleceğinin yönünden bahsediliyordu. Kitabında kainatın saf ruhtan kopan ve kaos ile karanlığa dönüşen bir madde olduğunu yazmıştı. Ancak bu kaos bir kez daha yükselecek ve ruhunun doruğuna kavuşacaktı. Blavatsky, bu yeni bilgiye açılan kapının anlaşılması zor olağanüstü 7 sembolü kabul ederek yapıldığını yazmış, bu anlaşılması zor olan sembollerin arasında ise en anlaşılır olanının, "Swastika" olduğunu belirtmişti.

Evrenin temel sırlarından birini sembolleştiren bu geometrik şekil, genel olarak evrenin meydana gelişindeki fonksiyonu dile getirir. Sembolün soldan sağa doğru dönüşü göstermesi, aynı zamanda evrenin, gezegenlerin ve galaksilerin hareket olduğunun da bir işaretidir. Kısacası bu sembol bizzat varoluşu Mu Kültüründe şifrelemiştir.

Bütün bu gelişmeler Naziler'in Şambalayla bağlantılı olduklarını ve öğrendikleri bu sırları karanlık güçlerin hizmetinde kullandıklarını göstermiştir. Ele geçirdikleri bazı bilgiler vasıtasıyla kara maji uygulamalarını gerçekleştiren Naziler, bu güçle büyük halk kitlelerini kendi ideolojileri peşinden sürükleyebilmişlerdir.

Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin ve özellikle partinin önde gelenlerinin yaşamlarındaki sır perdesinin büyük bölümü günümüzde hala aralanamamıştır. Örneğin Tibet'te gizli eğitimden geçtiği tespit edilen, 1908 yılında İmparatorluk Japonyası'na bir dizi ağır silah eğitimi vermek için gittiği sıra-

Gamalı Haç

da Kara Ejderler olarak bilinen gizli bir teşkilattan aldığı disiplin ve sadakate bağlı olarak hizmet veren modeli S.S.'lere uygulayan Karl Haushofer'in, parti için gamalı haçı seçtiği ve Adolf Hitler'in cezaevinde yazdığı Kavgam'ın bir kısmını kendi düşünce ve öğretilerini insanlara yaymak amacıyla kendisinin yazdığı iddia edilmiştir. Karl Haushofer'ın yaşamındaki sırlar 10 Mart 1946'da gerçekleşen ölümü üzerinde de kendini göstermiştir.

Esrarengiz bir şekilde ölen Haushofer'ın hem yaşamı hem de ölümü hala cevaplanamayan sorularla doludur. En büyük hedefi Lebensraum[53]'u gerçekleştirmek olan ve bu uğurda tüm hayatını harcayan jeopolitik uzmanı her şey bittikten sonra mahkemeden serbest kalınca kendini tekrar inceleme ve araştırmalarına vermek için inzivaya çekilmişti. Ancak çok kısa bir süre sonra açıklanamayan bir nedenden ötürü öldü. Kendisinin kara maji yöntemleriyle uzaktan öldürülmüş olabileceği hakkında iddialar ortaya atılmış olsa da, arkasında birçok cevaplanamayan soru bırakarak bu dünyadan göçüp gitmiştir.

Nazilerin peşinde koşturduğu Ari ırk ve öğretisi, Thule tarikatı ile ilgilisi anlatılanlarda yoğun bir şekilde işlenmektedir. Tüm bunları göz önüne alınca da bu öğretinin, dünyaya daha önceden ziyaretlerde bulunmuş ve izleri günümüze kadar taşınmış dünya dışı uygarlıklar ile içinde bulunduğu dönem içerisinde yabancı varlıkların da Naziler'in başarısına birtakım katkıları olduğu ihtimali daha da kuvvetleniyor. Belki de Nazilerin savaşta yenilmelerinin sebebi de daha sonradan dünya dışı akıllardan aldıkları öğretilerin dışına çıkmalarıydı.

ALDEBARANLILAR

Aldebaran, Boğa takımyıldızının en önemli yıldızıdır. Orta Çağda Kara Taş Tapınakçıları gizli örgütünün medyumsal yani trans-iletişimi yoluyla elde ettiği bilgiler, 20. yüzyılda Vril örgütünün elindeki bilgilerle tam bir uyum içindeydi. Bu

elde edilen bilgilere göre, Aldebaran bilinmeyen sayıda gezegene sahipti. Ama bu gezegenlerden ancak ikisinde yaşam vardı. Aldebaranlılar güneşlerine "Sumi" ve üzerinde yaşam olan iki gezegene de "Sumi-Er" ve "Sumi-An" diyorlardı. Aldebaran İmparatorluğu "Sumeran"lar ve "Summi" olarak da bilinmekteydi.[54]

Dünyaya gökyüzünden inen gözcüler kavramı 450.000 yıl öncesine dayanıyor ve bu bilgilerin ilk defa ortaya çıktığı toplum Sümer. Sümer kelimesinin anlamı ise; "Gözcülerin toprağı veya ülkesi". Antik Mezopotamya yani bugünkü Irak topraklarında bir başka mekan olan Babil de insanlığı eğitmek amacıyla göklerden gelen varlıkları uzunca bir süre konuk etmiştir.

Sümer kral tabletleri ise şu kelimelerle başlar:

"Kraliyet gücü göklerden geldiği zaman..."

Yani göklerden tanrılar değil, kraliyet gücü Sümeran, Aldebaranlı insanlar gelmişti. Bunun en belirgin izi, eski Mezopotamya kültürlerindeki kanatlı boğa tasvirlerinde görülmektedir. Bu sembole Sümerler ve onların kültürel mirasçısı olan halklarda sıkça rastlanmaktadır. 13. yüzyıla ait Alman Isais açıklamalarında bu çok açık olarak belirtilmiştir: "Yardım boğanın başından gelecektir." Yani Boğa takımyıldızının ana yıldızı Aldebarandan... İncil'de ise Aldebaran Summi sembolü olan kanatlı boğa, kötülüğün sembolü Moloch'a dönüştürülmüştür.

Summi gezegenler sistemi bizim güneş sistemimize benziyordu. Sumier ve Sumeran adlı gezegenler kendi güneşlerine 2,5 milyar km ve takriben 80 dünya yılı uzaklıktaydı. Bir "Aldebaran Yılı" takriben "80 Dünya Yılı" ediyordu. Medyumsal bilgilere bakılırsa, Summi-Aldebaran kültürü kesiksiz bir evrim çizgisi takip ettiği için, birkaç milyon yıl yaşında ve bizim dünyamızdan daha eski, hem de çok daha ileri bir seviyedeydi.

Şayet dünyamızın teknolojik ilerlemesinin son 70 yıl içinde gerçekleştiğini düşünürsek, Summi-Aldebaranın biz dünyalılardan milyonlarca yıl ilerde üstün bir medeniyet olduğunu anlarız. Summi Aldebaran sisteminde insanlar uzun süredir ayrı ırklar halinde yaşıyorlardı.

"Işıklı tanrısal insanlar" Sumi-Er gezegeninde yaşıyorlardı ve bu "Alfa-Aldebaranlılar" imparatorluğun tek egemen gücüydü. Diğer "Aşağı Irklar" Sumi-An gezegeninde yaşıyorlardı ve Sumi-Er'e girmeleri yasaklanmıştı. Gezegenler arası nükleer savaşların sonunda kolonilerde yaşayan bir kısım halk, yüksek radyasyona maruz kaldıkları için mutasyona uğrayarak, maymuna benzeyen insanlar daha doğrusu gezegenimizin ilk çağlarında yaşayan mağara adamlarına benzer hale gelmişlerdi.[55]

Aldebarandaki "aşağı" renkli ırkla kolonicilerin birbirileriyle karışmalarının sonucunda, kolonicilerin düşünsel ve manevi kabiliyetleri yok olmaya başlamıştı. Takriben 500 milyon dünya yılı sonra, Summi-Aldebaran'ın güneşi genişlemeye başladı. Summi-Aldebaran güneşi "kızıl bir dev" halini almaya başladığı zamanda, bu güneş sisteminin sadece 2 gezegeninde yaşam vardı: Sumi-Er ve Sumi-An'da. Kurtulan kolonicilerin torunları, Sumi-An gezegenini Alfa ırkının acil bir göçü için, muhtemel rezerv bir gezegen olarak görüyorlardı.

Aldebaranlılar, yaklaşık 500 milyon yıl önce dünya daha Kambrium devrindeyken gelmişlerdi. Bu devirde yaşam okyanuslarda ve sularda daha yeni başlamıştı. 500 milyon yıllık fosilleşmiş bir ayakkabı izi ve ayakkabının ezdiği, 400 milyon yıl önce nesli tükenmiş olan bir yengeç türü olan Tribolit fosili milyonlarca yıl önce dünya üzerinde yaşam olduğunu destekleyen tek örnek değildir; 200 milyon yıllık, 60 milyon yıllık ve dinozorlar devrine ait insan ayak izlerine de rastlanmıştır. Buradan şu sonucu çıkarabiliriz: Aldebaranlılar ilk defa 500 milyon yıl önce dünyaya ayak basmışlar ve burada bazı yerleşim alanları oluşturmuşlardı. Buradan da Thule, Atlantis

ve Mu gibi ilk efsanevi dünya medeniyetleri türemişti. Aradan geçen binlerce senelik zaman dilimi içerisinde, Aldebaranlılar gezegenlerinin genişleyen güneşinin tesirinden korunmanın çaresini bulduktan sonra, artık dünyada devamlı kalmaları için bir sebep kalmamıştı. İlk gelişlerinin üzerinden binlerce yıl geçtikten sonra, kurdukları yerleşkeleri ortadan kaldırarak geri döndüler. Bazı Aldebaranlılar ise dünyada kalarak burayı yeni vatanları olarak benimsediler. Dünyada kalan Aldebaranlılar, Mezopotamyada yüksek bir uygarlık kurdular. Sümer uygarlığı da bu varlıkların eseriydi! Aldebaranlılar bu uygarlığa, güneşleri olan Summi'den türettikleri "Sümer" adını vermişlerdi.

Sümerler ve ilk Cermenler, Aldebaranlıların soyundan gelmekteydi. 1970'li yıllarda Özbekistan'ın Fergana şehri yakınındaki "Ohma"da binlerce yıllık kaya resimleri bulundu. M.Ö. 7000 yıl öncesine ait olduğu tahmin edilen bu mağara resminde, bugünkü astronot kıyafetlerine benzer bir donanımda bir varlık ve üstünde havada duran Alman Vril-1 uçan dairesine çok benzeyen bir disk bulunuyordu.

Vril uçan daireleri gerçekten de Aldebaran'dan gelen medyumsal mesajların sonucunda Almanya'da imal edilmiş miydi? Yoksa bu bir "Zaman Uzay Deliğine" düşerek, binlerce yıl öncesine, geçmişe mecburi bir yolculuk yapan bir Alman uzay gemisi miydi?

Summi imparatorluğu, yani Sumeran-Aldebaranlılar, "Capella" ve "Regullus" güneş sistemlerindeki imparatorluklarla savaş halindeydiler. Capella, Samanyolu'ndaki "Arabacı" takımyıldızının ana yıldızı, Regulus ise "Aslan" takımyıldızının ana yıldızıdır. Oraya yerleşen "yabancı ırklar"ı belki de Summi-Aldebaran'dan gelen yıldızlar arası kolonicilerin, mutasyona uğramış torunları oluşturuyordu. Summi-Aldebaran ve düşmanları Capella/Regulus arasındaki savaş çok uzun bir zaman devam etmiş ve Summi-Aldebaranlıların savaşta teknik üstünlüğe sahip olmalarına

karşılık, Capella ve Regulusun da çok büyük sayıda insan malzemesi vardı. Dünyevi zaman hesaplarımıza göre 20. yüzyılın 40'lı ve 50'lı yıllarında Aldebaranlılar düşmanlarına son ve kesin darbeyi vurmuşlardı. Şunu da kabul etmek gerekir ki, çok eski zamanlarda dünyamızı yalnız Aldebaran-Sümerler değil, Capella ve Ragulus'luların da ziyaret etmiş olması son derece yüksek bir ihtimal olduğu gibi siyahlar hariç dünyadaki üç ana ırk bunlara bağlı olarak gelişmiş olabilir.

Sumeran (Aldebaran) imparatorluğunun yönetim tarzı "Teokrasi" idi. İmparatorluğun başında aynı zamanda başrahibe olan bir imparatoriçe vardı. Bu nedenle imparatoriçe hem siyasi, hem de manevi bir önder oluyordu.56 İmparatoriçenin altında en yüksek yasama organı olan "İmparatorluk Bakanlığı" vardı. Başkan her zaman bir erkek olurdu. Başkan, bütün uzay filosunun ve savaş gücünün de komutanıydı. Başkan ayrıca hem ekonomik alanda, hem de diğer alanlarda alınan kararlardan sorumluydu. Sonuç olarak Aldebaran imparatorluğunun üçlü bir yönetim tarzı ile yönetildiğini söyleyebiliriz:

1- İmparatoriçe, rahip ve rahibeler,

2- İmparatoriçe ve imparatorluk başkanı, başkan imparatoriçe ile birlikte ekonomik ve askeri yönetimi belirlerdi.

3- Her şeyi kontrol eden Süper Bilgisayar "Malock" ve onun kutsal muhafızları.

1944 yılında Vril örgütü mensubu medyumların aldıkları mesajlara göre Aldebaranlıların gezegenlerarası "Uzay-Savaş" gemileri:

Aldebaran gezegenler arası uzay savaş kruvazörü:

Uzunluğu	: 1,5 km
Genişliği	: 1,0 km
Yüksekliği	: 20 m
Çapı	: 45 m
Taşıdığı diğer araçlar:	•3 adet disk şeklinde gezegenler

arası keşif gemisi • 1 adet puro şeklinde gezegenler arası yolcu=luk ve nakliye uzay gemisi. (Uzunluğu: 150 m Genişliği: 50 m)

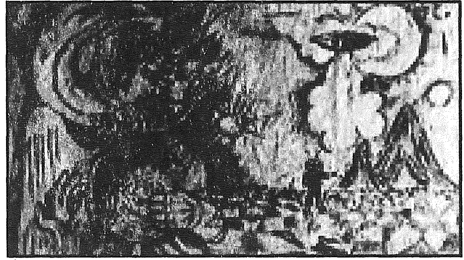
Aldebaran gezegenler arası uzay savaş gemisi:
Uzunluğu : 3 km
Genişliği : 2 km
Taşıdığı diğer araçlar: • 14 adet puro şeklinde gezegenler arası taşıyıcı uzay gemisi (Uzunluğu: 150 m Genişliği: 50 m)• 3 adet disk şeklinde uzay keşif gemisi (Bu gemiler daha küçük boyutlarda 42 adet gezegenler arası keşif gemisi içermekteydi.)

Aldebaran gezegenler arası süper uzay savaş gemisi:
Uzunluğu : 6 km
Genişliği : 3 km
Taşıdığı diğer araçlar: • 10 adet puro şeklinde gezegenler arası taşıyıcı uzay gemisi. (Uzunluğu: 450 m Genişliği: 150 m) • 81 adet disk şeklinde uzay keşif gemisi. (Bu gemiler de daha küçük boyutlarda 810 adet disk şeklinde gezegenler arası uzay keşif gemisini içeriyordu.)

Yazar J. Van Helsing'e göre ise; "Ultima Thule" Hyperborea kıtasına göç eden ilk Aryanların başkentiydi. Bu kıta Lemurya ve Atlantis kadar eski bir geçmişe sahipti. Hyperborea Kuzey denizinde bulunuyordu ve bir buz çağının sonunda denize gömülmüştü. Thule'luların inançlarına göre, Hyperborealılar Boğa takımyıldızında bulunan Aldebaran güneş sisteminden gelmişlerdi. Hyperborealılar takriben 4 m uzunluğunda, beyaz derili, sarışın ve mavi gözlüydüler. Bunlar barışsever varlıklardı ve vejetaryen beslenme biçimini benimsemişlerdi.[57] Thule örgütünün elinde bulunan belgelere göre, Hyperborealılar teknik olarak çok ileri bir düzeydeydiler. Onlar, bugün bizim "UFO" olarak bildiğimiz, kendilerininse "Vrilya" dedikleri uçan disklere sahiptiler. Bu uçan diskler, birbirine zıt dönen 2 manyetik alan yardımı ve yerçekimini yenerek, levitasyon ile yükseliyorlardı. Ayrıca korkunç bir

hıza ve manevra yeteneğine de sahiptiler. Bugünkü UFO'larda da Vril gücünün enerji potansiyeli ve güç kaynağı kullanılmaktaydı.

Yukarı kuzeyde, Hyberborea'daki Thule, Atlantis ile aynı zamanda ortaya çıkmıştı. Burada, efendilerin mekânında, Atlantisli yönetici sınıf inisiye edilirdi. Kutbun orta noktasında, dünya-dışı öğretileri öğrenirlerdi. Thule, bir millet veya bir halk değil, ölümsüz, tanrısal varlıkların oluşturduğu bir büyücüler cemaatiydi.

"Özbekistan'da bulunan mağara resmi"

Hyperborea'da yaşayan beyaz mavi ırk için "mavi kan"ın saflığını korumak çok önemliydi. Hyberborea'nın beyaz tanrıları başka yıldızlardan belki de çok eski bir çağda Venüs'ten gelmiş olabilirlerdi. Tiahunaco efsanelerinde adı geçen Mamakocha, Orejona, Kontiki, Virakocha ve diğerleri Thule'den, yani Tolteklerin, Mayaların ve İnkaların atalarının yurdundan gelmişlerdi. Hyperborea batmaya başladığı zaman, Hyberbor'lular büyük makineleri vasıtasıyla dünya kabuğunu oymaya ve devasa tüneller açmaya başlamışlardı. Daha sonra bu tünelleri kullanarak da Himalayaların altına göç etmişlerdi.

Hollanda asıllı araştırmacı ve aynı zamanda Ahnanerbe'nin bir üyesi olan Herman Wirth ve Nazi döneminde yine Atlantis üzerine çalışmalarını sürdüren Jürgen Spanuth da Atlantis'i neo-hyperborik bir anlayışa göre yeniden değerlendirmiş ve bu yüksek medeniyetin, kutup bölgesinde özellikle Grönland'da oturan ilk yerleşimcilerin bir eseri olduğunu iddia etmiştir. J. Gorsleben, M.Ö. çağlardaki kuzeyli kültür mirasının izlerinin Hyperborik-Atlantis bilgilerini ihtiva ettiğini düşünmektedir.

Yazar Miguel Serrano ise; zamandan oldukça gerilere giderek, galaksimiz dışından gelen varlıkların, dünyamızda "İlk Hyperborea"yı oluşturduklarını iddia eder. Thule bilindiği gibi kutupların ötesindeki Hyperborea'nın başkentiydi. Thule dünyanın merkezindeki güneşle ki siyah küre veya kara boşluk olarak da bilinir, ilgili bir mitolojinin de kaynağıdır. Thule efsanesi en saf şekli ile evrendeki arşetipik güçleri temsil etmekteydi. Thule, dünya-dışı Elohimlerin, dünyanın yerlileri ile genetik olarak ilk defa karıştıkları bir yerdi. Elohimler bu karışımdan bugün insan olarak canlıyı ortaya çıkarmışlardı. Thule örgütü mensupları kendilerini Tötonik efsanelere ve dünya dışı "Yaşlılar Irkı"nın yani; Elohimlerin kutsal bilgilerini araştırmaya adamıştı. Thule'cilere göre, kuzey mitolojileri bu ırkın kutsal kökenlerinin kodlanmış bilgilerini ihtiva ediyordu. İnsanlar ve tanrılar arsındaki ilk savaş başladığı zaman "Ultima Thule" Tötonik cennet bahçesi olarak tanımlanıyordu.

Miguel Serrano, ezoterik Hitlercilik'ten bahseden kitabında, eski efsanelere göre, Hyperborea devlerin ve üstün insanların yaşadığı bir yerdi, demektedir. Bu efsanelerde, kuzey kutbunun ötesinde bulunan cam gibi şeffaf bir şehirden bahsedilmekteydi. Burada yaşayan üstün insanların derisi maviye çalar bir beyazlıktaydı ve saçları da altın sarısıydı. Uzay kuzeyin kadınları ise, tanrısal güzelliğe sahip, büyücüler ve rahibelerdi. Bu kadınlar büyüsel "Vril" gücü yardımıyla, yerçekimini yenip havada yükselebiliyor ve uzak yıldızlarla iletişim kurabiliyorlardı. Bugünkü İzlanda, Grönland ve Spitzbergen o efsanevi kıtadan geri kalan yerlerdir.

Ona göre bu kozmik kökenli insanların kurduğu medeniyeti gizlemek için, dünyamızda büyük bir komplo mevcuttu. Hyperborealıların kozmik kökenlerine ait son bilgiler, İskenderiye kütüphanesinin yakılması ile de yok edilmişti. Bu Demiurg[58] örneklerini Neanderthal insanlarının kalıntılarında da gördüğümüz, aşağı, robotik tip insanları yaratmıştı. Demiurg'un yaratıkları için planı; onların tekrar ve tekrar bu

dünyaya yeniden doğmalarıydı. Buna "Pitriyana", yani "Ataların Yolu" deniyordu. Hyperborealılar için Demiurg'un reenkarnasyon çemberine düşmek söz konusu değildi. Öldükleri zaman onlar, tanrıların, yani "Devayana"ların yolunu seçerek, Tulku'lar veya Bodhissattva'lar gibi, isterlerse yeniden dünyaya gelirlerdi.

Üçüncü göze[59] sahip ve Vril gücüne hükmeden Hyperborealılar, cinsel birleşme yoluyla değil, bedenlerinden dışarı doğru yayılan bir plazma vasıtası ile ürerlerdi. Hyperborealıların damarlarında "Kara Güneş"in ışığı dolaşırdı. Onların en büyük maceraları, Demiurg'un mekanik evreni ile savaşmak amacı ile dünyaya enkarne olmalarıydı. Bu kutsal savaşa girmiş, ilahi varlıklar olarak, birincisi görünmez olan Hyberborea'dan sonra, Kuzey Kutbu çevresindeki kıtada 2. Hyperborea'yı oluşturdular. Bu "Altın Çağ"ın veya "Satya Yuga"nın egemen olduğu devirlerdi. Bu devrin yöneticisi, zamanın da efendisi olan Satürn ve yardımcısı Rhea idi. Bundan sonra Hyperborealılar Dünya gezegeninin aşağı ırklarına, yarı-hayvan bir durumdan çıkmaları için yardımcı olmaya başladılar. Siyah, sarı ve kızıl renkli ırklara bir zerre ölümsüzlük vererek, dünyayı spiritüelleştirmeye başladılar. Daha sonra, Tevrat'ın "yaratılış" bölümünde de açıklandığı gibi bir felaket meydana geldi. "Tanrıların çocukları, insanların kızları ile birleşerek, onlardan çocuk sahibi oldular." Hyberborealılar, Demiurg'un yaratıkları ile kanlarını karıştırarak büyük bir hata yapmışlardı. Ve bu kan karışımı "Büyük Günah"a ve "Cennetin Kaybolmasına" yol açtı. Bu günahın fiziksel sonucu olarak, bir ay veya komet dünyaya çarptı ve Kuzey ve Güney Kutup bölgelerinin yerleri değişti ve Hyperborea yeniden görünmez bir duruma geldi.

Bazı araştırmacılara göre, yukarı kuzey, yani Atlantis ve Hyperborea, dünyanın aynı bölgesine verilen farklı isimlerdi. Eflatun'un bahsettiği Atlantis, aslında kutup bölgesinde bulunuyordu. 16. yüzyılda yaşamış İzlandalı simyacı Arne

Saknussem, İzlanda'yı batık kıtadan geri kalan yer olarak belirtmekteydi. M.Ö. 4000 yılında buzulların erimesi ile birlikte, çözülen buz kitleleri, bir felaket sonucu batan Hyperborea'ya ulaşmayı imkansız hale getirmişti. Hintli düşünür Hilak'a göre, Aryanlar kutuplardan önce Gobi'ye, sonra Hindistan'a gelmişlerdi. Diğer bir kol ise önce Kafkaslar'a sonra da Avrupa'ya göç etmiştir.

Yine yazar J. Van Helsing'in 1995 yılı Nisan ayında görüştüğü eski bir Reich donanması subayı, kendisine Aldebaranlılar'ın yeni denizaltı tiplerinin geliştirilmesinde bizzat yardım ettiklerini açıklamıştı. Reich donanma subayının tarif ettiğine göre, Aldebaranlılar 2,10 m. uzunluğunda, badem gözlü, açık beyaz tenli, uzun sarı saçlı insanlardı. Subayın iddiasına göre bu insanlar bütün vücutlarını kaplayan tek parça düğmesiz ve fermuarsız giysiler giyiyorlardı. Aldebaranlı Aryanların en önemli özelliği ise gözlerinin takriben 20 cm uzağında mor renkli iki halkanın havada asılı durmasıydı. Subayın anlattıklarına göre; bu halkalar başını hareket ettirdiği zaman onunla beraber hareket ediyordu. Yine ona göre, Alman süper denizaltıları Schauberger teknolojisi ile donatılmıştı ve denizaltılara yüksek bir sürat temin eden bu güç Aldebaran'dan gelmişti.

Reich-Almanları'nın kutuplarda yaşayan müttefikleri olan Arianni'lerin veya Aldebaran takımyıldızından gelen dünya dışı varlıkların, UFO'ları ile ABD'ye inip Eisehower ile görüştüklerine dair iddialar vardır.[60] Nitekim Başkan Eisenhower 20 Şubat 1954'de Edward AFB'de[61] iken üsse, 5 uçan daire inmiş ve uzaylıların aynı bizim gibi insan oldukları ve bizim gibi atmosferde nefes alabildikleri görülmüştü. Uzaylılar Amerikan Başkanı'ndan nükleer silahlanmaya son vermesini istemişlerdi. Uzaylılar, Eisenhower ve yanındaki yetkililerin gözleri önünde hem kendilerini, hem de gemilerini görünmez bir duruma getirmeyi başararak onlara teknolojik üstünlüklerini göstermişlerdi.

1 Nisan 1990 tarihli bir Amerikan gazetesinin iddiasına göre, "Hitler tarafından 1943 yılında bir intihar misyonu ile uzaya gönderilen Alman astronotlar, (Bkz. Bölüm I: Nazi UFO'larının tarihi gelişimi) 47 yıl sonra yani 1990'da dünyaya dönmüşlerdi. "Bu sözler bir NASA yetkilisinin ağzından çıkıyordu ve yetkilinin anlattıklarına bakılırsa, 3 uzay öncüsü Reich-Almanı 3 Nisan 1990'da bir uzay kapsülü ile Kuzey Atlantik Denizine inmiş ve bir Amerikan savaş gemisine alınmışlardı. Bu 3 astronot 1943'de geliştirilen bir V-2 roketi ile uzaya fırlatılmışlar ve açıklanamayan sebeplerden dolayı, kendileri için fazla bir zaman geçmeden fakat bizim zamanımıza göre 1990 yılında dünyaya inmişlerdi. Astronotları gören Amerikalı yetkililerin hayretten dilleri tutulmuştu; çünkü karşılarındaki insanlar geçen 47 seneye rağmen hiç yaşlanmamış gibi duruyorlardı. Acaba bu haberde bir gerçeğin saptırılması mı söz konusuydu? Gerçekte burada söz konusu olan astronotlar, Reich-Almanyası ile anlaşma yapmış Aldebaran uzay filosunun temsilcileri olabilir miydi? Bu temsilciler ABD'ye bir ültimatom vermeye gelmiş dahi olabilirlerdi.

V

FOO SAVAŞÇILARI

En şiddetli hava savaşları hiç kuşkusuz İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa göklerinde yaşanmıştı. Almanların Luftwaffe ve İngilizlerin RAF pilotları gökyüzünde hâkimiyet kurmak için kıyasıya mücadele içerisindeydiler. Daha önce hiçbir zaman bu kadar çok sayıda hava aracı -uçaklar, zeplinler, füzeler, keşif balonları ve bunları kullanan insanlar- bulutların arasına çıkmamıştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Japon, Amerikan, İngiliz, Rus ve Alman pilotları daha önce görmedikleri, disk şeklinde, yapıları ve manevra yeteneği bakımından kullanmış oldukları uçaklarından çok farklı disk şeklinde cisimlerle karşılaşmışlardı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında pek çok tanımlanamayan uçan cisim (UFO) gözlemi rapor edilmiştir. Bu gözlemlerin birçoğu askeri savaş uçağı pilotları ve ekipleri tarafından gözlemlenmiş ve bazıları yan uçaklar tarafından fotoğraflanmıştır. Savaş sırasında yüzlerce garip cisim rapor edilmiştir. Bu cisimler aniden ortaya çıkıyor, uçaklara bir süre eşlik ettikten sonra son derece hızlı ve akıl almaz manevralar yaparak yine bir anda ortadan kayboluyorlardı. İki farklı avcı uçağının birbirini kovaladığı, çatışma halinde oldukları zamanların yanı sıra keşif uçuşu yapan askeri uçakların yakınlarında da bir anda beliriyorlardı.

Hatta bu gözlemler Almanya'nın işgalinden kısa bir süre sonra Amerika'nın ünlü New Yok Times gazetesinin 7 Haziran 1945 tarihli sayısında yer almıştı:

> *"Uçan daireler bir gizli silahtır. Almanlar tarafından üretilmiş ve ülkenin batı sınırında ortaya çıkmıştır. Amerikan hava kuvvetlerinin verdiği bilgiye göre, Almanya göklerinde uçan gümüş balonlar görülmüştür. Hatta bunların bazıları neredeyse saydam yapıdadır."*

Bu UFO gözlemlerinin yanı sıra, İkinci Dünya Savaşı sırasında birdenbire küçük parlak diskler ortaya çıktı. Müttefikler

bunların bir tür gizemli Nazi silahı olduğunu düşünüyorlardı. Müttefik pilotları genellikle gece uçuşları sırasında bu ürkütücü silahlarla karşı karşıya geliyorlardı. Bu "ateş topları" aniden ortaya çıkıyor ve uçaklara kilometrelerce eşlik ediyordu. Sanki yerden radyo kumandası ile idare ediliyorlardı.

Savaş süresince özellikle Avrupa olmak üzere dünyanın dört bir yanından uçan küçük diskler ile ilgili raporların gelmeye başlamasıyla birlikte, pilotlar gerçekten de ortalıkta garip şeyler olduğunu 1943 yılında fark etmeye başladı. Önceleri, bu olayları bildirenlere gülündü, onlarla alay edildi. Görülen bu garip cisimlerin nedeninin savaş yorgunluğundan görülen halüsinasyonlar, sanrılar, hayaller olduğu söylendi. Fakat çok geçmeden bu basite almaları ve dalga geçmeleri bir kenara bırakmaları gerekti.

1944 Sonbaharında Almanya, Fransa ve çevre bölgelerden gelen raporlar o kadar sıklaşmıştı ki; havacılar bunlara bir takma ad bile bulmuştu. Bu adı o zamanlar çok fazla beğenilen bir çizgi romandan almışlardı. Artık gökyüzünde görülen o küçük, parlak minik disklere foo fighter (foo savaşçıları) denmeye başlanmıştı. Aslında "Foo" sözü, Fransızca'da ateş anlamına gelen "feu" şeklinde yazılıp, "fö" olarak telaffuz edilen kelimenin bozulmuş haliydi.

FOO FİGHTER OLAYLARI

Hilary Evans Olayı

Hilary Evans, 1943 yılının 13 Ocak günü, Amerikan 384. hava filosunun Almanya'daki Schweinfurt'da bir sanayi tesisi bombardımanı sırasında ilginç bir olay yaşamıştı. Son bombaları bırakmak üzere dönüş yaparlarken, uçaklarda bulunan askeri personelin çoğu tam karşılarında bir yığın küçük disk görmüştü. Bunlar gümüş renkli, 7-8 cm çapında ve yaklaşık 2,5 cm kalınlığındaydı. B-17 pilotlarından biri onlarla çarpışmaktan kurtulamayacağını anlayınca, içinde bir felaket sezgi-

siyle korkuya kapılmış, ama uçağı o küçük ışıkların (disklerin) arasından geçip de bir şey olmayınca hem içi rahatlamış, hem de uçağa bir şey olmamasına çok şaşırmıştır.

415. Gece Uçuş Birliği Olayı

Foo savaşçıları ile ilgili yaşanmış en dikkat çekici olay ise; 23 Kasım 1944 tarihinde Amerikan Hava Kuvvetleri 415. Gece Uçuş Birliği'nin Fransa'dan ülke dışına çıkarken yaşadıkları olaydı. Gece Uçuş Birliği'nin yaşadığı olay, 1944- 1945 raporlarında en iyi bilinen kaynaktır ve "Foo Fighter" yani foo savaşçısı adı da bu olay sırasında çıkmıştır.

Sözü edilen tarihte Edward Schleuter, görevli olarak Dijan'dan, Strasburg ve Manhaim'e gidiyor, daha çok Vasges Dağları üzerinden uçuyordu. Yanında Üst teğmen Don Myers ile istihbarat subaylarından Üsteğmen Ringwald vardı. Ren Nehri üzerinde seyrederlerken büyük bir hızla ve özel bir şekilde uçmakta olan on tane kadar turuncu – kırmızı topları ilk gören de Ringwald olmuştu. Gözlemin yapıldığı esnada havanın son derece açık olması Ringwald'ın da oldukça tecrübeli ve dikkatli bir gözlemci olması olayın bir göz yanılgısından ileri gelmesi ihtimalini oldukça zayıflatıyordu. Ringwald gözleminden az önce İngiltere'yi çok korkutan V – füzelerinin

"İkinci Dünya Savaşı sırasında çekilmiş nadir Foo Fighter fotoğraflarından biri"

yüklendiği bir Marşandiz Treni görmüştü. Trenin kazanına karartma uygulanmasına ve yerini belli eden bir tek incecik dumanı kalmış olmasına rağmen Ringwald treni görmüştü. Bu, onun ne kadar keskin gözleri ve aynı zamanda da ne kadar dikkatli olduğuna işaret etmekteydi.

Uçağın mürettebatı kendi aralarında o ışıkların ne olabileceğini tartıştılar. Acaba yıldızları görüyorlar da yanılıyorlar mıydı? Bir ihtimal de uçakların, ışıklarının bulutlara yansımış olabileceğiydi. Ya da bunlar meteor olabilir miydi? Belki de başka bir uçağın ışıklarıydı. Ama sonuçta tüm bu varsayımları reddetmek zorunda kaldılar.

Tam ışıkların üzerine doğru gittikleri sırada, ateş topları eriyip yok oldu. Birkaç dakika sonra yine belirdiler, fakat kısa süre sonra tekrar kayboldular. Adeta onlarla oyun oynuyorlardı. Sonunda uçaktaki mürettebat onları izlemekten vazgeçip, kendi görevlerine dönmeye karar verdi.

Sumatra Adası Olayı

Kesin olan bir şey varsa, bu cisimlerin savaş pilotlarının akıllarını karıştırdığı ve bu işi yalnızca Avrupa'da değil, dünyanın birçok yerinde yaptıklarıdır. 10 Ağustos 1944'te Endonezya'nın Sumatra Adası yakınlarındaki bir bombardıman filosu da, uçağın kanatlarına paralel olarak seyreden küçük disk şeklinde bir cisim görmüştür. Bu cisim, kırmızı – turuncu renkte bir küredir. Pilotun yaptığı her türlü manevraya uyum sağlamakta, hep kanadı izlemektedir. Birkaç dakika böyle uçtuktan sonra, birden 90° açıyla uzaklaşmış, geceye karışıp hızla yok olmuştur. 792. Mangadan Yüzbaşı Reida hemen ABD Ordu ve Hava Kuvvetleri istihbaratlarına ayrıntılı rapor sunmuş, bunun yeni tip telsiz kontrollü bir füze ya da silah olduğunu düşünmüştür.

Yukarı Silezya Olayı

Bu renkli ışıklar sadece gökyüzünde seyreden uçaklar

tarafından değil, yeryüzündeki günlük hayatlarını sürdüren insanlar tarafından da gözlemlenmişti. Polonya'nın Yukarı Silezya yöresinde, Heydebreck'deki eski bir savaş esirinden elde edilen bilgiye göre; 22 Ocak 1945'te öğleden sonra saat 3 civarında, Alman askerleri esirlere yürüyüş yaptırıyorlar, yaklaşan Rus Ordusu'ndan onları kaçırmak için yürüyerek yapacakları yolculuğa hazırlıyorlardı. Aniden üzerlerinde bir bombardıman uçağı belirdi, uçak yaklaşık olarak 6 km yükseklikteydi. Esirler yukarı baktıklarında, uçağın arka tarafından dökülen ateşleri gördüler ve dehşete kapıldılar. Daha sonra bunun, uçağın egzoz sisteminde bir şeyin alev almasından kaynaklanabileceğini düşündüler. Çok geçmeden bunun doğru olmadığını anladılar. Yukarıdaki cisim, bombardıman uçağına değecek biçimde uçan gümüş renkli bir toptu ve uçak da ondan kurtulmaya çalışıyordu. Uzaklaşıp gittiklerinde, foo savaşçısı hala uçağın peşindeydi.

FOO FIGHTERLARIN GENEL ÖZELLİKLERİ

- Gece veya gündüz görülebiliyorlardı.
- Genelde gümüş veya kırmızı - turuncu arasında gidip gelen renklerdeydiler.
- Çoğu zaman bir nabız gibi atıyorlardı.
- Küre veya disk şeklindeydiler.
- 2,5 cm kalınlığında, 7 – 8 cm çapındaydılar.
- Olağanüstü derecede hızlıydılar ve manevra kabiliyetleri çok yüksekti. Pilotların yaptığı her türlü manevraya uyum sağlayabiliyor, aniden yukarı tırmanıp aynı hızla aşağı inebiliyorlardı.
- Uçakları takip ederken aniden kaybolabiliyorlar, bir süre sonra tekrar ortaya çıkabiliyor veya tamamen yok olabiliyorlardı.
- Radar istasyonları ve uçaktaki radarlarda görülmüyorlardı.

Bu gizemli cisimler ile ilgili raporlar, son derece benzerlik gösteriyordu. Bu tip raporlar iki noktada kesişiyordu. Foo Savaşçıları yerden belirli bir uçağa yönlendirilmiş olarak çıkıyorlar ve bu uçakların ateşleme sistemlerinde sorunlara neden oluyorlardı. Diğer raporlar ise buna paralel olarak ateşleme sistemlerindeki arızaların uçakların düşmesine neden olduğu yolundaydı, ancak müttefik güçler tarafından bu iddialar doğrulanmıyordu.

FOO FIGHTERLAR İLE İLGİLİ GAZETE HABERLERİ

1945 yılında birçok ülkenin basınında ve haber ajanslarında konuyla ilgili haberler çıkmaya ve bu haberlerde "Foo Fighters" ismi kullanılmaya başlandı. Bu haberlerle ilgili gazete başlıkları ve haber özetleri şöyleydi:

Boston Daily Globe, 2 Ocak 1945

"Gizemli Nazi silahları Amerikan uçaklarını takip etti!"

"Amerikan Savaş Üssü, Fransa: Amerikalı savaş pilotları görev aldıkları birçok gece uçuşunda, Naziler'in uçaklarının arkasına gizli bir silah olduğunu düşündükleri ateş toplarını gönderdiğini rapor etti."

Associated Press

"Nazi ateş topları bir çeşit şimşek topu olabilir!"

"Varsayımlara göre 'Foo Savaşçıları' gelişigüzel bir şekilde uçan elektrik şarjları (topları) olarak görüldüler. Associated Press Bilim Editörü W.Blakesles"

13 Aralık 1944 Paris kaynaklı bir gazete haberi

"Yeni Alman savaş hilesi: Havada yüzen gümüş toplar! Sansürlenmiş maddeler olduğu söylenen balonlar, müttefik bombacılar tarafından görüldü!"

"Paris_Bugün havada görülen gümüş topların Almanlar tarafından kullanılan yeni bir savaş hilesi olabileceğini açıkladı."

Tüm haberler; silah fikrine eğilim olduğunu, ama kimsenin bu ışıklara bir anlam veremediğini irdeliyordu. V-füzelerinin o sıralar Güney İngiltere'yi ne kadar korkuttuğu, Nazi-ler'in de Amerikan anakarasını vurmak için kıtalararası füze geliştirmeye nasıl uğraştığı bilindiğine göre[62], bilinmeyen bir Alman tehdidine inanmak o kadar da saçma görünmüyordu.

İlerleyen zamanlarda bunlara benzer birçok olay meydana geldi. Foo Savaşçılarının gözle görüldüğü yerlerde, gerek radar istasyonları olsun, gerek uçaklardaki radarlar olsun, hiçbir şey olmadığını gösteriyordu. Radarlarda izlenememesine karşın ışıklar yukarı tırmanıyor, uçakları izliyor, onlarla aynı hızda uçup, aynı manevraları yapabiliyor, sonra da aniden kayboluyorlardı. Olayların sadeliğine rağmen "gizli silah" kavramının bu kadar gündemde tutulması boşuna değildi. Çoğu pilot onları Noel ağaçlarını süsleyen cam toplara benzetiyordu. Bu toplar çoğu zaman gümüş renkli ve görünüşe göre şeffaf, bazen tek, bazen de salkım halindeydiler. Alman topraklarının üzerinde gezen bu esrarengiz cisimler, görenlerde adeta Noel için süslenen çam ağaçlarındaki aynalı toplar izlenimini uyandırıyordu.

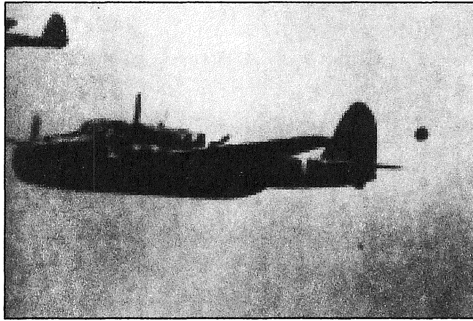
Savaş sona erdikten sonra bu konuda başka hiçbir şey söylenmedi. Almanların elinde bu tür bir gizli silah bulunamadı. Esir alınan Alman pilotları, bilim adamları ve istihbarat subayları Nazi savaş uçaklarının da bu cisimlerle karşılaştıklarını söylüyorlardı ki; Almanlar bunlara **Feverball** diyordu. Almanlar ve Japonlar bu cisimlerin Amerikalılar tarafından geliştirilen bir tür gizli silah olduğunu düşünüyordu. Önceleri müttefikler foo savaşçılarının statik elektrik yükleri olduklarını sanıyorlardı. Fakat bu teorileri kanıtlanamadı. Daha sonra bunların Alman ve Japonlar tarafından bombardıman uçaklarının ateşleme sistemini bozmak için tasarlanmış gizli silahlar olduğu ileri sürüldü.

FOO FIGHTERLARIN GİZEMİNİ ÇÖZMEK İÇİN İLERİ SÜRÜLEN KURAMLAR

St. Elmo Ateşi

İlk kuram olayların yaşandığı yıllarda Micheal Bentine tarafından ileri sürülmüştür. Ona göre Foo Savaşçıları St. Elmo Ateşi'nden başka bir şey değildi. Bentine savaş sırasında İngiltere'nin doğusunda istihbarat subayı olarak görev yapmış ve Polonya birliklerine yardımcı olmuştu. Uçaklar Almanların Baltık kıyısında, tehlikeli hava teknolojilerinin geliştirildiği Penemünde'deki gizli silah tesisine keşif uçuşu yapıp döndüklerinde, Bentine onların sorgusunu yapmıştı.

Oraya giden pilotlar da daha önce anlatılan bu ışıkları gördüklerini iddia ettiler. İlk başta Bentine bunu pek ciddiye almamış, ama sonra çok sayıda pilot gelip aynı şeylere tanık olduğunu söylemişti. Uçağın çevresinde uçan ve nabız gibi atan bir ışığın kendilerini izlediğini anlatmışlardı. Bentine, onlara muhtemelen St. Elmo Ateşi'ni gördüklerini söylemişti. St. Elmo Ateşi diye bilinen şey, bazen gemi burnu gibi sivri metal cisimlerin çevresinde görülen durgun elektrik boşalımlarıydı, ama havacılar St. Elmo Ateşi'ni daha önce gördüklerini, bunun ona hiç benzemediğini söylemişlerdi.

"Foo Fighter Alman Uçakları'nı takip ediyor."

Bentine, o an yaşadıklarını anlatmaya şöyle devam etmiştir: " Onlara göre bu bir tür silahtı. Bu sefer 'Size ne zarar verdi' diye sordum. 'Hiç' dediler. O zaman ben de 'Eh, pek etkili bir silah değilmiş' dedim.

Yaldızlı Kağıt Kümeleri

Diğer bir kuram ise; bu küçük disklerin, uçakların düşman radarlarını yanıltmak için sahte yansıma yapsın diye atılmış küçük yaldızlı kağıt kümeleri olduğudur. Ama bu olasılık kaygılı istihbarat birimlerinin, özellikle Avrupa'daki Amerikan Kuvvetleri'ne ait istihbarat birimlerinin hemen incelemelere geçmesini engellememiştir. İddialara göre, bu konuda bir İngiliz araştırma projesi de vardır. Adı "Massey Projesi"dir. Ama Hava Maraşeli Sir Victor Goddard[63] bu söylentilere karşı çıkmış, İngiltere yok olma tehlikesi ile karşı karşıyayken hazineden böyle bir konuda izin çıkması fikrinin çok saçma olduğunu söylemiştir.

Anti - Tank Topları

Foo savaşçıları bir tür tank silahıdır. Almanlar foo savaşçılarına "feverball" diyordu. Feverball ve diğer bir adı ile Kugelbiltz olarak tanımlanan küresel gemilerle ilgili en önemli orijinal bilgi ve delil kaynağı yazar, Renato Vesco'dur.[64] Yine, Alman dairesel araçları ile İkinci Dünya Savaşı boyunca rapor edilen "Foo Fighter" arasındaki ilişki ilk defa 1969 yılında Vesco tarafından ortaya koyulmuştur. Vesco'nun neden ve nasıl uçan daireler hakkında geleneksel tarihi yalanlayarak, bilgi kaynaklarına erişim sağladığını gösteren bir kanıt ortaya koyulmadı ve yine feverball ve kugelbiltz iddialarının gerçekte temelini, kaynağını destekleyen herhangi bir şey bulunamadı. Büyük olasılıkla bu ateş topları (ışık topları), ilk olarak Vesco'nun ve diğer birçok kişinin dairesel ve küresel uçan gemiler olduklarına inandıkları olgu; o yıllarda test edilen bir anti-tank silahıdır. Dolayısıyla pilotların gördüğü ışık topları anti-tank silahlarından çıkan mermiler, başka bir ifadeyle toplardı.

Kitle Halüsinasyonu

Diğer bir varsayım da, bu ışık toplarını görenlerin kitle halüsinasyonu gördüğüdür. Birçok üst düzey yetkili savaş esnasında uçaklarda bulunan pilotların uykusuzluktan ve yorgunluktan dolayı toplu bir şekilde hayal gördüklerini söylediler. Buna dayanarak Foo Savaşçıları'nın, sadece bir kitle halüsinasyonundan ibaret olduğunu iddia ettiler.

Psikolojik Rahatsızlık Veren Silahlar

Bir iddia da bu silahların yalnızca psikolojik rahatsızlık vermek üzere geliştirilmiş silahlar olduğu yolundaydı. İkinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde, Amerikan 8. Hava Filosu İstihbarat Bölümü'nde görevli bir subay New York basınına şöyle bir açıklamada bulunmuştu: "Uçan dairelerin Almanların kullandığı psikolojik bir uçaksavar silahı olması mümkündür. Batı Almanya üzerindeki gece uçuşlarım esnasında uçaklarımızı izleyen parlak küreleri ve diskleri görme fırsatım oldu." Bu ifadelere göre, esrarengiz cisimler, müttefik pilotların sinirlerini bozmak için gönderiliyordu. Fakat sonuçta Kraliyet Hava Kuvvetleri ve Amerikan 8. Ordusu bu gizem perdesini ortadan kaldırmayı başaramadı.

Uçan Sonda Cihazları

S.S.lerin teknik bölümü tarafından Viyana Neustadt'da geliştirilen iki icat, Foo Savaşçıları kategorisine alınmıştı. İki farklı cisim olan, "Uçan Kaplumbağa" ve "Sabun Köpükleri" müttefikler tarafından aynı cins olarak algılanmıştı. Uçan Kaplumbağa diye adlandırılan cisim, uzaktan kumandalı bir sonda cihazıydı. Bunların dış görünüşleri aynı kaplumbağa kabuğuna benzediği için bu şekilde adlandırılmışlardı. Uçan Kaplumbağalar, yakıt olarak kullandıkları özel maddeden dolayı çok parlak bir halo (nur) etkisi yaratıyorlardı ve bu nedenden dolayı Foo Savaşçıları ile karıştırılıyorlardı. Bunları gören müttefik pilotları yaydıkları ışık sebebiyle,

Uçan Kaplumbağaları da Foo Savaşçıları sanıyorlardı. Bu Uçan Sondaların amacı; düşman uçaklarının ateşleme tertibatını bozmaktı. Bu etkili cihazlara S.S.ler tarafından "ölüm ışını" adı verilmişti. Aslında bu cihaz, başka bir tek alanda kullanılmak üzere tasarlanmıştı. Bu cihazın çalışması ile birlikte uçakların tertibatı da bir süreliğine devre dışı kalıyordu ki; bu bugün UFOların ortaya çıkmasıyla birlikte yaşanan tipik bir durumdur.

Metal Spiral Balonlar

Yine Foo Savaşçıları olarak nitelendirilen "Sabun Köpükleri" aslında ince spiral metallerden yapılmış balonlardı ve görevi düşman radarlarını engellemekti. Tüm bu cihazların kayda değer, çok büyük başarıları olmamışsa da, müttefikler üzerindeki psikolojik etkileri oldukça fazla olmuştu. Sabun Köpükleri çeşitli büyüklüklerde olabiliyordu. Gece operasyonlarında daha çok siyah renkli, gündüz operasyonlarında ise; açık ve şeffaf folyolar kullanıyorlardı. Prensip olarak hava balonlarının, küçük bir adaptasyonla kullanılabilen cinsiydiler. Sabun Köpükleri ve Foo Savaşçı-ları'nın bir kısmı 1945 yılından sonra bile insanları şaşırtmaya devam etti. Bunların bazıları kontrolsüz olarak Stratosfer'e[65] çıktı ve bazı yerlerde görülerek UFO sanıldılar. Başka bir iddiaya göre; savaş halindeki Alman – Japon ittifakı sebebi ile Japonlar da düşmanlarına karşı Sabun Köpüklerini kullandılar. Kore ve Japonya hava sahalarında görülen ve uzun süre UFO sanılan cisimler de aslında Japonların kullandıkları Sabun Köpükleriydi.

Nazi UFO'su Prototipleri Kuramı

Son kuram; Nazi UFOları ile Foo Savaşçıları arasında bağlantı olduğunu ileri süren ve diğerlerinden daha güçlü, mantığa daha yakın olanıdır. Savaşın bitmesinden 1-2 yıl sonra ilk UFOlar çıkageldiğinde; Amerikan Ordusu ve Hava Kuvvetleri

ellerindeki gizli Foo Savaşçısı dosyalarını tekrar incelediler, bunun aynı olgu olup olmadığına baktılar. Değerlendirmelerden sonra Foo Savaşçıları, nadir bir elektrik faaliyeti olarak nitelendirildi ve dosya kapatıldı.

Bu noktada alınan tüm kararlara rağmen W.A. Harbinson ortaya çıkarak, Nazi UFOları ile Foo Savaşçıları arasında bağlantıyı kuruyor. Romancı olan W.A. Harbinson, "Genesis" adlı hayali epikte çok değişik bir görüş benimsiyor ve bu görüşün Foo Savaşçıları ile ilgili araştırma sonuçlarına dayalı olduğunu ifade ediyor. Yazara göre gerçekten de gizli bir Alman silahı vardı. Küçük, jet gücüne sahip, uzaktan kumandalı bu diskler, savaş sürerse kullanıma girmesi planlanan daha büyük, insanlı uçan dairelerin prototipiydi.

Nihayet 1992 yılının Ocak ayında Foo Savaşçıları ve ABD Hava Kuvvetleri ile ilgili gerçekler ortaya çıktı. Bu gerçekten Berry Greenwood adında bir UFO araştırmacısıydı, uzmanlık alanı da hükümet dosyalarını inceleyebilmekti. Amerika'nın savaş sırasındaki faaliyetleri, hala gizli sayılan dosyaların bir bölümüne bakma izni alındığında, olay çözülmüştü. 415. Gece Uçuş Birliği'nin gece uçuşları hakkındaki raporlara ve birlik özetlerine bakılmıştı. Esasen konuyla en yakından ilgili ABD uçuş ekibi de onlardı.

Bahsedilen belgeler, 23 Kasım 1944 yılındaki olaya Foo Savaşçısı sözünü ilk kullanan Don Myers olduğunu gösteriyordu. Burada ilginç olan nokta, daha önce o uçuşun ekim ayı sonlarına doğru yapıldığı sanılmakta, ekibin Aralık 1945'de yer alan görüşmede söylediği tarihin yanlış olduğuna inanmaktaydı. Renkli ışıklara uçuşlar esnasında sık sık rastlanılmaktaydı. Üst teğmen Schleuter bunları birkaç defa görmüştü.

1992 Eylül'ünde Greenwood, 415. Gece Uçuş Birliği'nin, 1944 Sonbaharından, 1945 İlkbaharına kadar olan bütün uçuşlarının kayıtlarını içeren yaklaşık bir metre kalınlığındaki dosyayı okumaya, bunların üzerinde çalışmalar yapmaya başladı. Bu tür olayların savaşın sonuna kadar sürdüğünü gözlemledi.

Garip olan husus bu dosyadaki kayıtlar arasında Şubat 1945 yılında Amerikan raporlarında Foo Savaşçılarının bulunmamasıydı. Aynı gün içerisinde Foo Savaşçıları iki kez görülmüştü. Hem de Harz Dağları'nda yapıldığı söylenen o şaşırtıcı Nazi UFOsunun havalandığı zaman civarında, sadece birkaç saat farkla!

Tüm bu bilgilerin doğrultusunda Foo Savaşçıları ile Nazi UFOları arasına çok yakın bir ilişki olduğu ortaya çıkıyor:

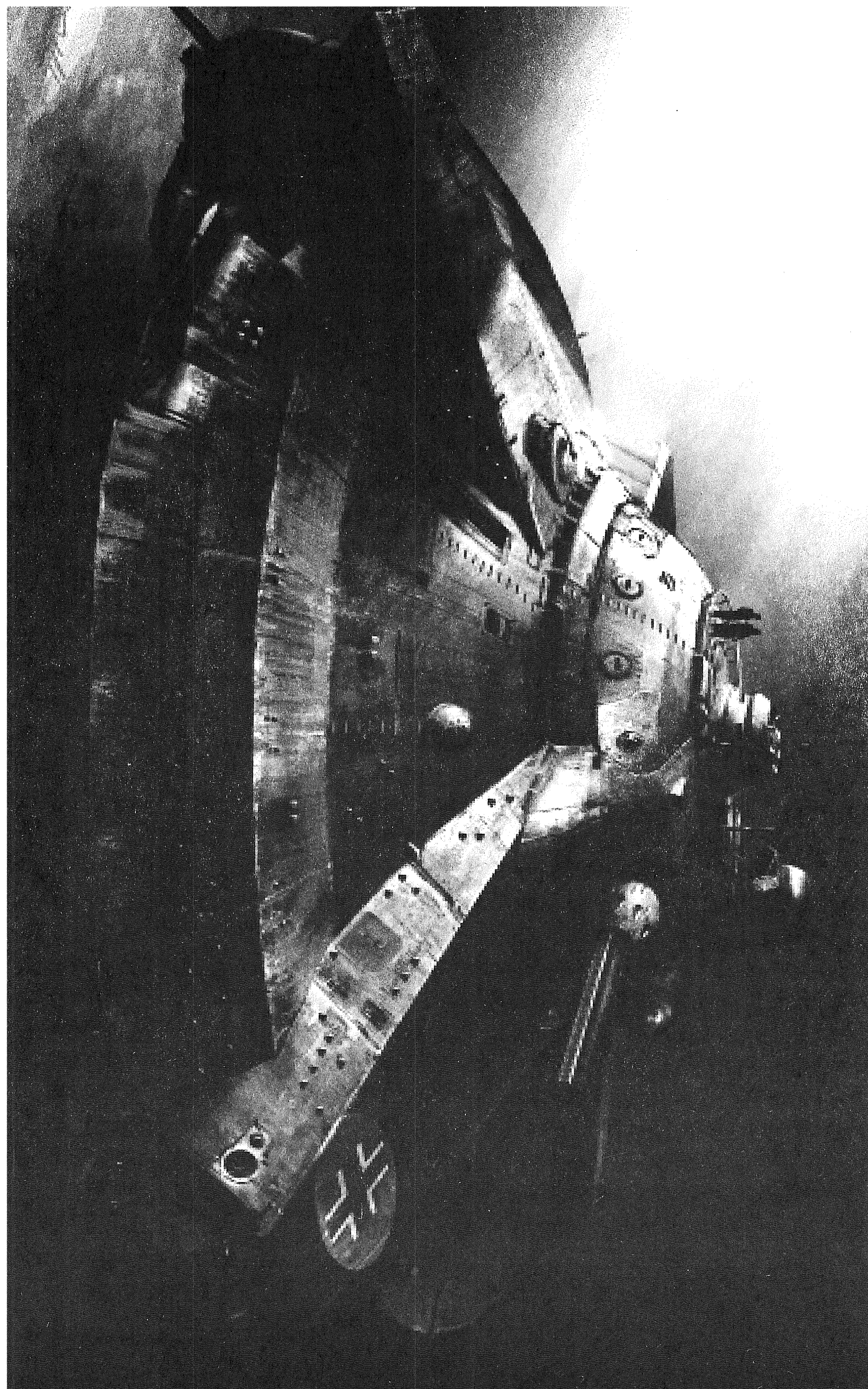
1. Hem Foo Savaşçıları, hem de Nazi UFOları hakkındaki söylentiler İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru ortaya çıkmıştır.
2. Her ikisi de çoğunlukla görevleri gereği sürekli gökyüzünde uçuş yapan pilotlar tarafından görülmüştür.
3. Foo Savaşçıları 1943 – 1945 yılları arasında görülmüştü ve 1945 yılının ilk çeyreğinde olaylar aniden kesilmişti. Nazi UFOlarının bilinen ilk kusursuz uçuşu Şubat 1945 tarihinde gerçekleşmişti. Bu da Foo Savaşçıları'nın, insanlı Nazi UFOlarının küçük bir prototipi olma ihtimalini kuvvetlendiriyor.

"Foo Fighter bulutların üzerinde müttefik uçaklarını takip ediyor"

Sonuç olarak bu prototipler, (Foo Savaşçıları) gerçek modelin insanlı deneme uçuşundan birkaç sene önce sürekli gökyüzünde test edilmiş ve pilotlar da bunları gözlemlemiş olabilir.

VI
NAZİ UFOLARI
İLE
İLGİLİ DİĞER KURAMLAR

Nazi UFO'ları ile ilgili bazı kaynaklarda anlatılanlardan çok daha değişik bilgilere rastlanılmaktadır. Bunlardan ilki son derece ilginç bir şekilde ülkemizle ilgilidir. Haziran 1937'de başta Adolf Hitler ve Goering olmak üzere, Nazi önde gelenleri, özel araştırma grupları kurdular. Meydana getirilen gruplar her türlü doğaüstü, okült, bilimsel, uzay ve uzaylılarla ilgili konuları incelemeleri ve bilgi toplamaları için ülke dışına gönderildiler.

Araştırma konularından biri de kutsal kitaplarda adı geçen "Nuhun Gemisi" idi. Araştırma gruplarından biri Türkiye'de Ağrı'ya geldi. Burada Ağrı Dağı ile ilgili ilginç hikâyeler dinlediler. Bu hikâyeye göre 200 nesil önce, çok gürültülü ve parlak bir ev yeryüzüne inmişti. Esrarengiz evin çıkardığı gürültü, çevredeki köylüler tarafından duyulmuştu. Bir süre sonra köyden köye yolculuk yapan biri bu esrarengiz nesneyi gördüğünü, hatta geminin içindekiler tarafından cismin içine davet edildiğini iddia etmiş ve başından geçen olayları diğer köylülere anlatmıştı. Köylülerin anlattıklarına göre; aracın içinden çıkan insana benzeyen tanrılar adamı selamlamışlar, ardından gemiye gelmesini emretmişlerdi. Ayrıca köylü, içeri girdikten sonra bu garip aracın aniden havalanıp adeta bir kuş gibi uçtuğunu, cismin ıslığa benzer bir ses ve pis kokular çıkardığını, dış cephesinin ise; dokunulamayacak kadar sıcak olduğunu söylemiştir. Bunların yanı sıra içeri girdikten sonra adamların taştan yapılmış şapkalarını (başlıklarını) çıkartıp kendisiyle konuştuklarını anlatmıştı.

Bu anlatılan hikâye ile ilgili yöre halkından bilgi toplayan araştırma grubu, durumu raporlarla Almanya'ya bildirdi. Bir ay sonra iki araştırma grubu daha bölgeye sevk edildi. Bölgeye gelen ilk grupta Hitler'in özel ve gizli savaş silahlarını geliştiren bilim adamları da vardı. Bu grup evi aramak üzere görevlendirilmişti. Bir süre sonra adı geçen evi bir dağın tepesindeki mağaranın içinde sapasağlam buldular. Bu disk şeklindeki cisim 8 metre genişliğinde ve 25 metre çapındaydı. Gemi dış

güçlere karşı oldukça duyarlıydı ve dünyada bulunmayan katı bir madenden yapılmıştı. Girişi olmayan metalik bir görünümdeydi ve toprağın birkaç metre üstünde havada adeta yüzer gibi duruyordu. Bilim adamları aracı çalıştırmayı denedilerse de başarılı olamadılar.

Aralık 1938'de bulunan UFO, büyük bir gizlilik içerisinde Almanya'ya getirildi. Ele geçirilen bu esrarengiz cismi incelemek üzere Almanların en ünlü bilim adamları Münih'in kuzeyinde kurulan bir üsse getirildiler. Araştırma laboratuarı, başkaları tarafından fark edilmemesi için, etraftaki dağların çevrelediği eski bir tuz madenine kuruldu. Bu maden, diski araştırmak ve gerekirse üretmek için gerekli olan malzemelerle donatıldı ve bu iş için kusursuz bir tesis haline getirildi.

Yapılan araştırmalar sonucunda UFO'nun, dünyadaki herhangi bir devlete ait olan çok gizli bir silah olamayacağını anlaşıldı. Nazi bilim adamları da UFO'nun bileşenleri ve teknik yapısı hakkında birçok bilgiye sahip olmuşlardı. Fakat tesisin Amerikan ajanları tarafından fark edilmesi uzun sürmedi.

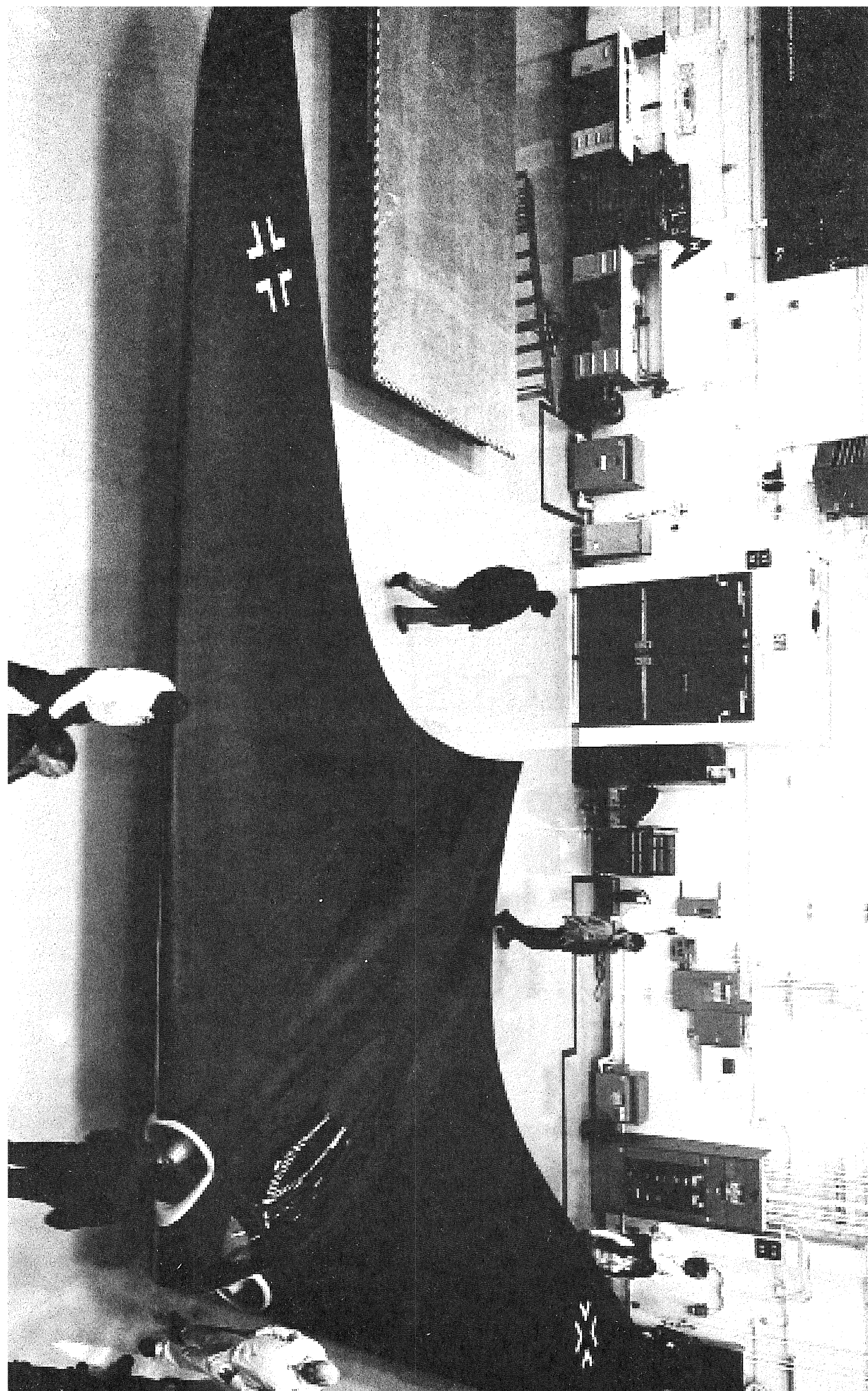
Temmuz 1947'de, Amerika Birleşik Devletleri'nin Oz kod adlı bir ajanı bu laboratuarlara girmeyi başardı. Ajan Oz, tesis hakkında birçok belge ele geçirmiş, UFO'nun içinde bulunduğu laboratuarda birçok resim çekmişti. Fotoğraf ve belgelerin Amerika'ya gönderilmesi esnasında, Almanya'daki Nazi ganimetlerini toplayan Rus birlikleri tarafından bunlara el konuldu. Bunun sonucunda hem ele geçirilen argümanlar, hem de esir alınan Alman bilim adamları sayesinde Ruslar bu gizemli araçtan ve tesislerden haberdar olmuştu. İlerleyen yıllarda ne bu belge ve fotoğraflardan, ne de Münih yakınlarına kurulan UFO üssünden hiçbir haber alınamadı.

Bu iddia biraz zayıf ve hatalı görünüyor. 1937 yılında yurdumuz işgal altında değildi. Bu nedenle Almanların gruplar halinde sık sık ülkemize izinsiz ve rahat rahat girip çıkması zor bir ihtimaldir. Bununla beraber topraklarımızda araştırma

yapacak kadar uzun süre kalmaları, bu süre içerisinde dikkat çekmemeleri ve rahatça çalışmaları da oldukça garip. En ilginç ve olanaksız kısım ise şu: Oz adındaki ajanın Temmuz 1941'de Almanya'daki laboratuarların fotoğrafını çekip, topladığı bilgi ve dokümanları tam Amerika'ya yollayacakken Alman toprakları içerisinde Nazi hazinelerini toplayan Rus birliklerine takılmış olması. Bu olay kesinlikle imkânsız. Çünkü Almanya 1945 yılının başlarında işgal edilmeye başlanmıştı ki daha Adolf Hitler 10 Haziran 1941 yılında Rusya'yı işgal etmeye karar vermişti. 22 Haziran'da da Barbarossa Harekatı başlamış, Alman kuvvetleri yavaş yavaş Moskova'ya doğru ilerlemeye başlamışlar, geri çekilme ise 1943 yılının ortalarına doğru olmuştur. Ruslar ise 1945 yılı başlarından itibaren Almanya topraklarının iç kısımlarına doğru ilerlemişlerdir. Bu durumda Rusların Alman topraklarında rahat rahat dolaşıp ganimet toplaması bu iddiadaki gibi 1941'de değil 1945 yılında gerçekleşmiştir ki; bu da iddiaları çürütüyor. Çünkü işgal Temmuz 1941'de değil, 1945 yılının başlarında başlayıp, aynı yılın Mayıs ayında sona ermişti.

VII

İLERİ NAZİ SAVAŞ TEKNOLOJİSİ VE BİLİMİ

28 Haziran 1919 yılında imzalanarak, 10 Ocak 1920'de yürürlüğe giren ve Bismark İmparatorluğu'nu yıkıp, yepyeni bir Avrupa düzeni getiren Versay Anlaşması adeta Almanya'yı kıyamet gününü beklemeden Almanya'yı yeryüzünden kaldırmak için yapılmıştı. Anlaşmaya göre mecburi askerlik kaldırılmış, deniz kuvvetlerinin tüm gemilerinin müttefiklere teslim etmesine karar verilmiş, ayrıca donanma inanılmaz derecede sınırlandırılmıştı. Kara Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetlerinde yaşanan durumun aynısı Hava Kuvvetlerinde de yaşanmaktaydı. Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda havada uçuracakları doğru düzgün uçak kalmamasına rağmen ordunun uçak yapması da yasaklanmıştı. Savaş sırasında deniz ve hava filolarının neredeyse tamamı yok olan ordunun uçak, denizaltı, zırhlı araç ve tank yapması yasaklanmıştı.

Avrupa'daki Eski Germen İmparatorluğunun topraklarının bir kısmı paylaşılırken, özerk olan bazı ülkelere de tam bağımsızlık verildiği gibi Almanya'nın deniz aşırı sömürgeleri de düşman devletler tarafından paylaşılmıştı.

Alsace-Lorraine ve Saar Fransa'ya, Eupen, Malmedy, Monschau Belçika'ya, Memel yeni kurulan Litvanya'ya, Doğu Şilezya ve Batı Prusya'nın bir bölümü Polonya'ya, Yukarı Şilezya Çekoslovakya'ya bırakılırken, Danzig'de Milletler Cemiyeti'nin denetiminde serbest bölge oluyordu. Almanya'nın denizaşırı toprakları Togo ile Kamerun İngiliz ve Fransız mandasına, Tanganyika İngiltere mandasına, Ruanda-Urundi Belçika'ya, Güney-Batı Alman Afrikası, Güney Afrika Birliği'ne, Mariana, Marshall ve Caroline Adaları ile Çin'deki Kiaochow Japonya'ya; Yeni Gine'nin Almanya'ya ait olan yarısı ve Solomon Adaları Avustralya mandalarına bırakılmıştı. Ayrıca Almanya Avusturya ile birleşmemeyi tahüt ederek, Avusturya, Çek Cumhuriyeti ve Polonya'nın bağımsızlıklarını tanımıştı.

Versay Anlaşması 1921 itibarıyla Almanya'ya 56 milyar dolarlık bir maddi yük getirdi. Aynı yıl borç 33 milyar dolara

indi. Bu borç yeni savaşan çıkmış Alman ulusunun ödeme gücünün çok üstündeydi ve borçlanma Almanya'yı ekonomik yıkıma mahkum etti. Halk ilk zamanlar anlaşmanın şartlarının ne kadar ağır olduğuna idrak edememişti. Ama zaman ilerledikçe Almanya'ya bir kaos ortamı hakim olmuş ve ekonomik buhran başlamıştı. İşsizlik hat safhaya ulaşmış, açlık tüm Almanya sokaklarını sarmıştı. Deutsche Markın artık bir değeri kalmamıştı, yüzlerce mark ancak bir araya gelince bir dolar ediyordu. Alman parasının kağıttan farkı kalmamıştı. Bu da ticarete öldürücü darbeler vuruyordu. Kısacası Versay Almanya'nın sonunu hazırlamıştı.

10 yıldan fazla bir süre Alman halkı sefalet içerisinde yaşamını sürdürmüştü. Ta ki 1933 yılında NSDAP'ın iktidara gelip, Adolf Hitler Almanya'nın başbakanı olana kadar! Nazilerin başa gelmesiyle birlikte ülke çapında hızlı bir sanayileşme ve kalkınma hareketi başlamıştı.

Hitler geçmişi bütün yenilgileri ve hayal kırıklıklarıyla birlikte tasfiye ediyordu. Alman halkını yöneten bu yeni rejim, ülkelerinin geleceği hakkında onlara yeni bir umut, yeni bir güven ve büyük bir inanç getirmişti. Ülkesini adım adım ve hızlıca Versay'ın zincirlerinden kurtarıyor, zaferi kazanmış olan müttefikleri şaşırtarak, Almanya'yı askeri bakımdan da güçlendiriyordu. Almanların istediği şeyde buydu. Bu amaca varmak için liderlerinin kendilerinden istediği her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdılar. Kişi hak ve özgürlüklerinden kısmen de olsa vazgeçerek, sıkı bir perhize girmişler, gece gündüz büyük 3.Reich'i inşa etmek için çalışmaya başlamışlardı.

1920 ve 1930 yıllarının büyük sıkıntısı olan işsizlik, 1932 yılında 6 milyonken, sadece 4 yıl sonra 650 binlere kadar indi. Milli gelir 1932 ile 1937 yılları arasında yüzde 102 artarak iki misline çıkmıştı. Dışarıdan bakan bir gözlemci için, 1935 yıllarında Almanya adeta bir arı kovanını andırıyordu. Sanayide çarklar durmadan dönüyor, herkes var gücüyle çalışıyordu.

Büyük bir kısmı Dr.Schacht tarafından belirlenen

Nazilerin ekonomik politikasının ilk yıllardaki başlıca amacı, devlet teşebbüslerini geniş çapta arttırmak ve özel teşebbüsleri teşvik etmek, böylece işsizlere yeniden iş bulmaktı. Bunu gerçekleştirmek için hükümet özel işsizlik bonoları karşılığında kredi veriyor, yatırımlarını genişleten ve işçi sayısını arttıran firmalara vergi bakımından kolaylık gösteriyordu. Fakat Alman kalkınmasının gerçek temeli Almanya'nın yeniden silahlanmasına dayanıyordu. Nazi rejimi 1934'ten sonra tüccar ve iş adamlarıyla, işçilerin enerjilerini neredeyse tamamen bu amaca yönlendirmişti. Alman ekonomisinin tümü Nazi dilinde "Wehrwirtschaft"[66] olarak anılıyordu. Bu ekonomi yalnız savaş zamanında değil, savaşa hazırlık sırasında da işleyecek şekilde düzenlenmişti. General Ludendorff, 1935 yılında yayımlanan "Der Totale Krieg"[67] adlı kitabında bir ulusun topyekun savaşa hazırlanması için ekonomisinin de topyekunluk ilkesine göre seferber edilmesi gerektiğini özellikle belirtmişti.

Ayrıca Wehrwirtschaft'ın sonuçlarını Askeri Ekonomi Personel Şefi Tuğgeneral Georg Thomas son derece güzel özetlemiştir:

> *" İki Dünya Savaşı arasında Almanya'nın yapmak zorunda kaldığı gibi, barış zamanında dahi, tüm ekonomik güçlerini bile bile ve sistemli bir şekilde savaş ihtiyaçlarına yöneltmiş çok az ülke görülmüştür."*

Elbette ki Almanya bu kadar büyük bir savaşa hazırlanmak zorunda değildi. Buna Hitler bile bile karar vermişti. Hitler 21 Mayıs 1935 tarihli Gizli Savunma Kanunuyla Dr. Schacht'ı savaş ekonomisinin olağanüstü yetkiye sahip tek patronu olarak tayin etmiş, derhal barış zamanında işine başlamasını emretmiş ve kendisine savaş için yapılacak ekonomik hazırlıklarını yönetme yetkisi vermişti. Dr.Schacht, sanki Hitler'in ne istediğini önceden sezip Alman ekonomisini savaşa göre hazırlamaya başlamak için 1935 ilkbaharını bekleme-

miş, 30 Eylül 1934'te Ekonomi Bakanı olmasının üzerinden iki ay geçmeden Führer'e bir rapor sunmuştu. Raporun başlığı şuydu: "30 Eylül 1934 tarihinde Savaş Ekonomisi Seferberliğinin İş Durumu Hakkında Rapor" Dr.Schacht bu raporunda Bakanlığının savaş için ekonomik hazırlıklara başladığını övünerek belirtiyordu. 3 Mayıs 1935'te, Savaş Ekonomisinin başına olağanüstü yetkilerle getirilmeden 4 hafta önce, Dr.Schacht, Hitler'e özel bir muhtıra vermişti. Muhtıra şöyle başlıyordu: "Silahlanma programının sürat ve sayı bakımından gerçekleşmesi Alman politikasının sorunudur. Bundan ötürü her şey bu amaca bağlı olmalıdır." Schacht aynı zamanda, Silahlanmanın 16 Mart 1935[68] tarihine kadar gizli tutulacağını belirterek, ilk aşamaları finanse etmek için basımevini kullanmaktan başka çare olmadığını dile getirmişti. Devlet düşmanlarından ele geçirilen paralarla, yabancı bloke hesaplardan alınan paraların silahlanmaya yardım ettiğini de sevinçle belirtmişti. Böylelikle diye övünerek; "silahlanmamız için gereken para kısmen siyasi düşmanlarımızın açtığı kredilerden ödenmiş olmaktadır" diye belirtmişti.

Schacht'ın maliye alanında sihirbazlığının ünü, Nazi Almanyası'nın savaş hazırlığına para yetiştirmiş olmasından ileri gelir. Schacht birçok ülkeye Almanya için çok karlı takas anlaşmaları yapmış ve bir ülkeye ne kadar borçlu olunursa o ülkeyle o kadar çok iş yapılabileceğini bu alandaki büyük başarısıyla göstermişti. Likit sermayesi çok az olan ve hemen hemen hiçbir mali ihtiyatı bulunmayan ülkede kredi yaratmak gerçekten de olağanüstü bir işti.

Ordu Dergisi Militaer-Wochenblatt, 22 Ocak 1937 tarihli sayısında, Schacht'ın 60. doğum günü dolayısıyla yayımladığı bir makalede Schacht'ın "Wehrmacht'ın kalkınmasını ekonomik olarak mümkün kılan adam" diye tanımlayarak onu göklere çıkarmıştır. Ayrıca bahse konu yazıda şunları da eklemiştir; "Savunma Kuvvetleri bütün maddi güçlüklere rağmen 100.000 kişilik bir ordunun bugünkü gücüne varmasını Schacht'ın zekasına ve yeteneğine borçludur."

Alman ekonomisinin başına Schacht'ın yerine getirilen Goering'in demir pençesi altında 4 yıllık plan 1936 yılı eylülünde uygulanmaya başlayınca, Almanya artık topyekün savaş ekonomisine iyice girmiş oldu. Planın amacı Almanya'yı dört yıl içinde kendi kendine yeter kılmaktı. Böylece savaş sırasında uygulanabilecek ambargolar ülkeyi etkilemeyecekti. Bu nedenlere dayalı olarak ithalat en düşük seviyeye indirildi. Fiyatlar ve gündelikler üzerinde şiddetli kontroller konuldu. Fabrikalar Almanya'nın kendi hammadde kaynaklarından yararlanarak sentetik kauçuk, dokuma, yakıt ve başka mallar üretmeye başladılar. Madenlerden çıkan düşük kaliteli demir cevherinden çelik yapmak üzere Hermann Goering Tesisleri adında dev bir fabrika kuruldu. Kısacası, Alman ekonomisi tam anlamıyla savaş için seferber edilmişti.

Efsanevi Volkswagen markası da bu sırada ortaya çıkmış olmakla birlikte, tamamen Adolf Hitler'in şahsi düşüncesidir. Hitler her Almanın ya da hiç olmazsa her Alman işçisinin Amerika'da olduğu gibi evinin önünde bir otomobilinin olmasını istemişti. O zamanlar Amerika'da 5 kişiye bir otomobil düşerken, Almanya'da 50 kişiye bir otomobil düşüyordu. İşçiler herhangi bir yere giderken bisiklet, otobüs ve tramvaydan faydalanıyordu. Bunun üzerine Hitler mühendislerine sadece 990 marka satılabilecek bir otomobil üretmeleri emrini verdi. Avusturyalı otomobil mühendisi Dr. Ferdinand Porsche'nin yönetiminde yapılan çizimler ve planlamalar uygun bulundu ve bu çalışmalara bizzat Hitler'in kendisi de iştirak etti. Özel teşebbüs 396 dolara bir otomobil üretemeyeceği için Hitler otomobilin yapımını devlet kurumlarına verdi ve İş Cephesini projenin uygulanmasından sorumlu tuttu. Dr. Ley'in örgütü 1938'de hemen işe başlayarak, Braunschweig yakınlarında, Fallersleben'de "dünyanın en büyük otomobil fabrikası"nı inşa etmeye başladı. Fabrika yılda 1,5 milyon araba üretecekti. Nazi propagandaları fabrikanın Forddan daha çok araba yapacağını kamuoyuna duyuruyordu. İş cep-

hesi fabrikanın sermayesine 5 milyon markla katıldı, fakat fabrika için gerekli para yalnızca bu kaynaktan sağlanmadı. Dr. Ley'in planına göre işçiler peşin para vererek fabrikanın sermayesine ortak olacaklardı. Her işçi haftada 5 mark verecek ya da isterlerse durumları müsaitse 10-15 markla da katılabileceklerdi. İşçilerin verdiği para 750 markı bulduğu zaman, bir sipariş numarası verilecek, işçilerde arabalar yapılmaya başlandığı zaman bu numarayla sıralarına göre arabasına kavuşacaktı.

Hitler gitgide büyümekte olan savaş sanayinin dışarıdan dikkat çekmemesi için çok başarılı bir taktik geliştirmişti; Durmadan dünyaya barıştan söz ederek, ülkeyi gizliden gizliye savaşa hazırlamak, Versay Anlaşmasına taraf devletlerin Almanya'ya karşı koruyucu bir savaşa girmelerini önlemek için dış politika gereğince dikkatli olmak ve yeniden gizlice silahlanmaya devam etmek.

Bu nedenlerden ötürü, Nazi politikasının ilk strateji ve taktiklerini Almanya'nın zayıf ve tecrit edilmiş durumundan doğan katı gerçekler tayin ediyordu. Ama gariptir ki, bu durum aynı zamanda Hitler'in ve kurmaylarının kişisel isteklerine olduğu kadar, Alman halkının büyük çoğunluğunun isteklerine de uyan doğal amaçlardı. Bu amaçlar, yaptırımları kışkırtmadan Versay'ın zincirlerini kırmak, savaş tehlikesine girmeden yeniden silahlanmaktı.

Hitler geliştirmiş olduğu bu politika çerçevesinde ilk iş olarak, Almanya'nın düşmanlarına silahsızlanmaktan ve barıştan söz ederek şaşırtmak ve ortak silahlı güçlerin zayıf noktalarını bulmak olarak belirledi.

Bu doğrultuda Hitler 17 Mayıs 1933'te, Reichstag önünde ünlü "Barış Söylevi"ni verdi. Söylev, hayatında verdiği en büyük nutuklardan biriydi. Alman halkında büyük bir etki yaptığı gibi onları Hitler'in etrafında birleştirdi ve dış dünyada derin ve olumlu izlenimler yarattı. Bir gün önce Başkan Roosevelt, Amerika'nın silahsızlanma ve barış konusundaki

planlarına ana çizgilerini gösteren ve dünya devletlerini bombardıman uçakları, tanklar ve yürüyen ağır toplar gibi bütün saldırgan silahları yasaklamaya çağıran ve büyük yankılar uyandıran mesajını 44 devlet başkanına göndermişti. Hitler, Roosvelt'in bu hareketi derhal değerlendirerek, elinden geldiğince faydalandı.

Söylevi sırasında da bu bulunmaz malzemeyi kullanarak, konuşmasında etkili bir biçimde kullandı:

"Başkan Roosvelt'in yaptığı ve benim dün gece öğrendiğim teklif, Alman hükümetinin en sıcak şükranlarını kazanmıştır. Alman hükümeti uluslararası buhranın önlenmesinde bu yöntemin kullanmasına muvafakat etmeye şimdiden hazırdır. Başkanın teklifi barışın sürdürülmesi için işbirliği yapmak isteyen herkese rahatlatıcı bir ışıktır. Almanya silahlı uluslar kendi saldırıcı silahlarını yok ettikleri takdirde, bütün askeri kurumlarını dağıtmaya ve elinde kalan az sayıda silahını da yok etmeye hazırdır. Almanya herhangi bir ciddi saldırmazlık paktını imzalamaya da razı olacaktır. Çünkü saldırıyı değil, sadece güvenliği sağlamayı düşünmektedir."

Yumuşak bir tavırla sergilenen barış övgüsü, tedirgin dünyada sevinç ve hayret uyandırırken, bu söylevde dikkat çeken bir şey daha vardı. Almanya kesinlikle savaş istemiyordu. Savaş "Sınırsız bir delilikti." Nazi Almanyasının başka halkları "Almanlaştırmaya niyeti" yoktu.

"Herkeste Polonya ve Fransız ulusunun Almanlaştırılacağı inancını yaratan geçen yüzyıldan kalma zihniyet bize tamamen yabancıdır. Fransızlar, Polonyalılar ve diğer uluslar bizim komşularımızdır ve hiçbir tarihsel olay bu gerçeği değiştiremez."

Tüm anlatılanların sadece bir yerinde uyarı vardı. Almanya, özellikle silahlanma konusunda kendisine öteki uluslarla eşit davranılmasını istiyordu. Bu eşitlik sağlanmaya-

cak olursa Almanya hem Silahsızlanma Konferansından hem de Milletler Cemiyetinden çekilecekti.

Hitler'den umulmayan bu barış dolu akıllı cümleler karşısında Batı dünyasına yayılan büyük sevinç dalgası arasında bu uyarı unutulup gitti. Londra'da yayımlanan "The Times" gazetesi Hitler'in ortaya attığı eşitlik isteğinin reddedilemeyecek bir istek olduğunu irdeliyordu. İşçi Partisinin resmi gazetesi "Daily Herald", Hitler'in sözlerine inanmak gerektiğini yazarken, Londra'da çıkan tutucu haftalık dergi Spectator da yazılarında, Hitler'in Roosevelt'in uzattığı eli sıktığı ve bu jestin ıstırap çeken bir dünyada yeni bir umut ışığı olduğu sonucuna varıyordu. Ortam iyice yumuşamış dünyada bir barış havası esmeye başlamıştı. Resmi Alman Haber Ajansı Washington'daki Cumhurbaşkanı sekreterinin basına; *"Başkan tekliflerinin Hitler tarafından kabul edilmesinden ötürü memnundur."* şeklinde bir açıklama yaptığını anında halka duyurmuştu.

Nazi lideri birçoklarının umduğu gibi şiddetli tehditler savuracağı yerde, tatlı bir yumuşaklık göstermiş ve geleceğe bir ışık tutmuştu. Dünya şaşkınlık içerisinde adeta Hitler'in söylediklerinden büyülenmişti. Reichstag'da sandalyesi bulunan sosyalist milletvekilleri bile, aralarında hiçbir ihtilafa düşmeden parlamentonun Hitler'in dış politika bildirisinin onayına oy birliği ile katıldılar.

Dünya bu beklenmedik gelişmeleri tartışadursun, Adolf Hitler'in uyarısı boşa değildi. Müttefiklerin kendi silahlarını Almanya'nın seviyesine indirmek için sekiz yıllık bir süre üzerinde direnecekleri ekim ayının başında anlaşılınca, 14 Ekim'de birdenbire Cenevre'de eşit hakları tanınmadığı için Almanya'nın derhal Silahsızlanma Konferansı ve Milletler Cemiyetinden çekileceği açıklandı. Aynı zamanda üç stratejik hamle daha yaptı: Reichstag'ı dağıttı. Cenevre Konferansından çekilme kararını milletin oyuna sunacağını ilan etti. Savunma Bakanı General Von Blomberg'e Milletler Cemiyeti herhangi

bir yaptırıma başvurduğu takdirde silahlı bir saldırıya karşı koymak üzere silahlı kuvvetlere gizli direktifler vermesini emretti.

Hitler'in ülke dışında barış propagandası yapmak için yabancı basını da kullanıyordu. Editörler, yayıncılar ve muhabirler sürekli Führer'le görüşmeye çalışıyordu. Özellikle Word Price adlı İngiliz gazeteci, Alman lideri istediği zaman işlerini kolaylaştırmaya hazırdı ve Londra'da çıkan "Daily Mail" in etkili isimlerindendi. 1934 yılında Hitler'le yaptığı uzun röportaj sonunda okurlarına onun ağzından savaşın bir daha gelmeyeceğini, Alman halkının savaşın kötülüklerinden ve getirdiği acılardan diğer tüm uluslardan daha fazla acı çektiğini ve Almanya'yı ilgilendiren sorunların asla savaşla çözülmeyeceğini duyurdu. Hitler'in aynı sözleri o yılın sonbaharında Fransız eski muhriplerinin lideri ve milletvekili Jean Goy'un vasıtasıyla Paris'te çıkan "Le Malin" gazetesinde de yer aldı.

Hitler, uygun ortamı sağladıktan sonra derhal ordu kurma ve silahlanma programını hayata geçirdi. Ordu kuvvetlerini sayıca üç misline çıkarmayı emretmiş, 1 Ekim 1934'te ordu 100.000'den 300.000'e çıkarılmış, ertesi yıl 1 Nisan'da bizzat Hitler açıkça mecburi askerlik ilan ederek Versay Anlaşması'nın askeri sınırlamalarını ortadan kaldıracağını bir önceki yıl Nisan ayında Genelkurmay Başkanı General Ludwig Beck'e bildirmişti. O zamana kadar büyük bir gizlilik içerisinde çalışılacaktı. "Genelkurmay" kelimesinin kesinlikle basında görülmemesini Goebbels'e emretti. Çünkü Versay Anlaşması böyle bir kurumu tanımıyordu.

Alman Savunma Kurulu Daimi Komitesi Başkanı General Keitel, yardımcılarına şu emri vermişti; *"Hiçbir belge kaydedilmeyecektir. Çünkü düşman propagandası bundan yararlanır. Ancak sözle bildirilen konular ispat edilemez, inkar edilebilir."* Aynı zamanda donanma da uyarılmıştı: ağızlarını sıkı tutacaklardı. 1934 Haziranında Raeder, Hitlerle uzun süren bir toplantı yaptı ve şu notları aldı: *"Führer'in emri; 25-26 bin tonluk gemile-*

rin yer değiştirmesinden hiç söz edilmeyecek, yalnızca ıslah edilmiş 10 bin tonlukların sözü edilecek...Ayrıca Führer denizaltı yapımında tam bir gizlilik istiyor."

Donanma 26 bin tonluk iki savaş kruvazörü inşa etmeye başlamıştı. Oysa Versay'ın izin verdiği en yüksek limit 16 bin tondu. İnşa edilen bu iki kruvazöre "Scharnhorst" ve "Geisenau" adı verildi. Versay'in yasakladığı denizaltılar ise; Cumhuriyet döneminde Finlandiya, Hollanda ve ilk 4 ay içinde ortaya çıkacak kritik bir durumda birleştirilmek üzere parçaları ve iskeletleri Kiel'de depolanmıştı. Raeder, 1934 Kasımında Hitler ile yaptığı bir toplantı sırasında kendisine 1935 yılının ilk 4 ayı içerisinde ortaya çıkabilecek kritik durumda bunlardan altısının hemen montajı için izin istedi. Aynı zamanda Raeder, Hitler'den donanma personelini üç misli artası gerektiği ile yeni gemi inşa programı için mevcut bütçeden çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu söyledi. Fakat Führer kendisine endişe etmemesini gerekirse Dr. Ley'e emir verip, İş cephesinden 120-150 milyon mark alıp Kreigsmarine'in emrine verebileceğini söyledi.

Yeni kurulan Nazi Hükümetinin önde gelen isimlerinden Hermann Goering'in ilk iki yıl işleri çok yoğundu. Pilot olmasından dolayı Hava Kuvvetlerini tekrar kurma görevi ona verilmişti. Öncelikli olarak Havacılık Bakanı olarak görünürde Sivil Havacılık faaliyetleriyle ilgileniyor ancak Hava Sporları Birliği adı altında Lufftwaffe'ye pilot yetiştirmeye başlamanın yanı sıra emri altındaki mühendislerine yeni ve yaşanan zamana kadar görülmemiş özelliklerde yeni savaş uçakları geliştirme görevleri verdi.

Hava ve Deniz Kuvvetleri yeniden kurulurken bir yandan da Kara Kuvvetleri yani "Heer" içinde yeni silahlar üretiliyordu. 1930'lu yılların başlarında Ruhr ve Ren sanayi bölgelerini gezen bir insan silah fabrikalarının nasıl büyük bir azim ve kararlılık içinde karınca gibi çalıştıklarını görebilirdi. Özellikle çeyrek yüzyıldan beri Alman toplarını yapan Krupp ile büyük

kimya tröstü I.G.Forben gece gündüz çalışıyordu. Krupp'un 1919'dan sonra silah yapımına devam etmesi müttefikler tarafından yasaklanmış olduğu halde, kampanya yine de boş durmuyordu. Krupp, Alman orduları 1942'de Avrupa'nın büyük bir kısmını işgal ettikleri sırada şu sözlerle övünmüştü: *"Tankların silah ve taret prensibi daha 1926'da hazırlanmıştı. 1939-41'de kullanılan toplara gelince, bunların en önemlileri daha 1933'de tamamlanmıştı."*

Hitler daha sonra da geçmişte ülkesinin Birinci Dünya Savaşında maruz kaldığı ambargoları göz önüne alarak modern savaşın en gerekli iki maddesini Almanya'da yapma görevini verdi. Bu iki madde sentetik ve kauçuktu. İkisi de Almanya'ya yurtdışından geliyordu. Alman bilim adamları 1925 yılında kömürden sentetik benzin çıkarmayı başarmışlardı. Nazi Hükümeti 1933'ten sonra I.G.Forben'e petrol ürününü 1937'de 300 bin tona çıkarmasını gerektirecek kadar sipariş vermeye başlamıştı. O sırada savaş sanayi kömürden ve Alman madenlerinden çıkartılan diğer materyallerden sentetik kauçuk yapmayı da başarmıştı. Elde edilen bu suni kauçuğun üretimini fazlalaştırmak için Shkopau'da 4 fabrika daha kuruldu. 1934 yılı başlarında Alman Savunma Kurulu Daimi Komitesi 240 bin kadar irili ufaklı fabrikanın savaş siparişlerine göre seferber duruma getirilmesini onayladı. O yılın sonuna doğru silahlanma o kadar genişlemişti ki, artık Versay devletlerinin şüpheli ve tedirgin gözlerinden saklamaya imkan kalmamıştı. Bu devletler başta İngiltere olmak üzere, bu oldubittiyi tanımak ve tanımamak konusunda son derece kararsız kalmışlardı. Almanya'nın gizli kapaklı silahlanması Hitler'in sandığı gibi o kadar da kolay olmamıştı.

Alman Ordusunun kuruluşu artık saklanması güç bir hale gelince Hitler yavaş yavaş dünyaya meydan okumaya başlamıştı. 16 Mart cumartesi günü Hitler, genel askerlik hizmetini yeniden kuran ve 12 kolorduyla, 36 tümenlik bir barış ordusunun örgütlenmesini öngören bir kanun çıkardı. Yaklaşık yarım

milyon Alman silahaltına alınacaktı. Şayet İngiltere ve Fransa harekete geçmezlerse, bu Versay Anlaşmasının askeri bakımdan koyduğu sınırları ortadan kaldırmak demekti. Hitler'in de tahmin ettiği gibi her iki ülkede bu olayı protesto etmekle yetinirken, hiçbir karşı harekette bulunmadılar.

17 Mart Pazar günü Almanya için bir bayram ve sevinç günü oldu. Alman yenilgisi ve utancının sembolü olan Versay zincirleri kopartılıp atılmıştı. Herhangi bir Alman vatandaşı Hitler'i tasvip etmese de, hiçbir Cumhuriyet hükümetinin cesaret edemediği bu iş için onu takdir ediyordu. O Pazar aynı zamanda "Heldengedenktag"[69] idi. Devlet Operasında yapılan törende Almanya'nın 1914'den beri görmediği sahneler yaşandı. Her yer askeri üniformalarla doluydu. Eski İmparatorluk ordusunun soluk gri üniformaları ve sivri uçlu miğferleriyle yeni ordunun pırıl pırıl yeni üniformaları birbirine karışmıştı. Luftwaffe'nin çok az insanın gördüğü gök mavisi üniformaları herkesi büyülüyordu. Sahnede, ulusun savaş bayraklarını birer mermer heykel gibi dimdik tutan genç subayların üzerine kuvvetli ışıklar vurulmuştu. Subayların arkasındaki büyük perdenin üzerinde devasa bir demir haç asılıydı. Görünüşte bu tören Almanya'nın savaşta ölen askerlerini anmak üzere düzenlenmişti. Ama sonradan Versay Anlaşmasının ölümü ve Alman ordusunun yeniden doğuşu şerefine düzenlenmiş bir tören halini alarak, Alman ordusunun yeniden yükselişine milat oldu.

21 Mayıs akşamüstü[70] Hitler Reichstag'da yeni bir barış söylevi verdi. Bu söylevlerinin, en akıllıcası ve en şaşırtıcısıydı. Hitler son derece rahattı ve üzerinde yalnız kendine güvenen bir hal değil, aynı zamanda kendisini seyredenlerin hayret ettiği, bir özgürlük ve uzlaşma hali de vardı. Versay'in askeri maddelerini yırttığı için kendisini suçlayan uluslara kızmıyor ya da meydan okumuyordu. Aksine istediği şeyin barış ve adalete dayanan bir anlayış olduğunu belirtmeye çalışıyordu. Savaş fikrini olduğu gibi reddediyor, savaşın anlamsız, yarar-

sız ve korkunç olduğunu irdeliyordu. Hitler Almanya'nın başka halkları elde etmeyi aklından bile geçirmediğini söylüyordu:

"Bizim ırk kuramımız, başka ulusları ele geçirmek ve onlara hükmetmek için yapılacak herhangi bir savaşı, galip gelenleri er geç değiştiren ve güçsüzleştiren, sonunda onu yenilgiye uğratan bir iş sayar... Avrupa'da işgal edilmiş bir yer olmadığına göre, her zafer olsa olsa bir ülkenin nüfusunu sayıca arttırabilir. Ama uluslar buna çok önem veriyorlarsa bu amaçlarına acı çektirmeden daha daha basit ve doğal yollarla varabilirler. Yani sağlam bir sosyal politika izlemekle, bir ulusta çocuk yapma isteğini arttırmakla... Hayır! Nasyonal Sosyalist Almanya barış istiyor, çünkü temel inançları bunu emrediyor. Ve hiçbir savaşın Avrupa'daki acı durumu kökünden değiştiremeyeceği temel gerçeğini anladığı için de barışı istemektedir. Her savaşın başlıca etkisi gençliğin mahvolması olmuştur."

Bu nokta üzerinde özellikle duruyordu. Sonunda barışı sürdürmek için gerekli saydığı 13 somut teklif ileri sürdü. Bunlar öyle tekliflerdi ki, yalnız Almanya da değil, bütün Avrupa'da derin ve güzel tepkiler doğurdu. Tekliflerine önce önemli bir hatırlatmayla başladı:

"Almanya Avusturya'nın ne iç işlerine karışmak, ne Avusturya'yı ilhak etmek, ne de bir Anschlus[71]s yapmak niyetindedir."

Hitler'in ortaya attığı 13 teklif çok açıktı. Milletler Cemiyeti Versay Anlaşmasından vazgeçmedikçe Almanya Cenevre'ye dönmeyecekti. Bu yapıldıktan ve tüm ulusların eşitliği tanındıktan sonra Almanya Cemiyete tekrar katılacaktı. Bununla birlikte Almanya, Versay'ın askeri olmayan maddelerine kayıtsız şartsız saygı gösterecekti.

"Toprak konularındaki maddelere de uyulacaktır. Özellikle, Lokarno Anlaşmasından doğan bütün ödevler tanınacak ve yerine getirilecektir."

Hitler, aynı zamanda Almanya'nın Ren'in askeri olmayan bölge halinde kalmasına da katlanacaktı. Buna söz veriyordu. Almanya istediği anda ortak bir güvenlik sistemine katılmaya hazır olmakla beraber, iki yanlı anlaşmaları tercih ediyor, komşularıyla saldırmazlık paktı imzalamaya hazır bulunuyordu. Almanya, İngilizlerle Fransızların Lokarno Paktı'nı genişletme konusundaki tekliflerini de kabul etmeye hazırdı. Silahlanma hususunda da her türlü sınırlamaya razıydı.

"Alman hükümeti, herhangi bir sınırlamayı, özellikle saldırmaya yarayan ağırtop ve tank gibi silahların kaldırılmasını kabul etmeye hazırdır. Almanya top, zırhlı, kruvazör ve mayın gemilerinin herhangi bir çapta sınırlandırılmasını kabul etmeye hazır olduğunu ilan eder. Aynı şekilde, Alman hükümeti denizaltı tonajlarının sınıflandırılmasını ya da büsbütün ortadan kaldırılmasını da kabule hazırdır."

Hitler böylelikle İngiltere'ye güzel bir yem atmış oluyordu. Amacı; Alman Donanmasını, İngiliz Deniz Kuvvetlerinin %35'i olarak tanıtmaktı. Böylece Alman Donanması Fransızlarınkinden her zaman sadece %15 daha az olacaktı. Bu tekliflerin Alman isteklerinin başlangıcı olduğu konusunda dış ülkelerde yapılan spekülasyonlara da kesin ve net bir şekilde cevap verdi:

"Bu istekler Almanya için sondur ve değişmez."
"Avrupa'da kim savaş meşalesini yakarsa, sonunda anarşiden başka bir şey beklemesin. Biz ise, çağımızda batının yıkılacağına değil, yeniden doğacağına kesinlikle inanıyoruz. Almanya'nın bu büyük göreve sağlam bir yardımda bulunabileceği bizim umudumuz ve sarsılmaz inancımızdır."

Hitler'in sözleri barış, mantık ve uzlaşma sözleriydi. Bunlarla birlikte barışın mantıklı bir temele, ama hiç olmazsa bir temele oturtularak sürdürülmesini isteyen Avrupa demokrasilerinin halk ve hükümetlerini kandırdı. İngiltere'nin en etkili gazetelerinden The Times bile bu sözleri manşetlerine delice bir sevinçle taşıdı:

"...Söylev mantıklı, doğru ve açıktır. Bu söylevi tarafsız gözle okuyan bir kimse Herr Hitler'in ortaya attığı tekliflerin Almanya ile tam bir anlaşmaya varmak için çok güzel bir temel olacağından şüphe edemez. Bu sefer anlaşma 16 yıl önce barışın yere serdiği Almanya ile değil, özgür, eşit ve kuvvetli bir Almanya ile yapılmış olacaktır."

İngiliz Hükümeti de The Times gibi, Hitler'in yaptığı teklifleri içten ve iyi düşünülmüş olarak kabul etmeye hazırdı. Özellikle Alman Donanmasının, İngiliz Donanmasında %35 aşağıda tutmaya razı olmasından gerçekten çok memnundu. İngiliz hükümeti hemen Hitler'in isteklerini görüşmek için Ribbentrop'u Londra'ya çağırdı. Ribbentrop, Führer'in ileriye sürdüğü tekliflerin pazarlık konusu olamayacağını İngilizlere anlattı. Teklifler ya kabul ya da reddedilecekti. İngilizler Milletler Cemiyeti'ne haber bile vermeden, kendi çıkarlarını düşünerek, Versay Anlaşmasının donanmalara koyduğu sınırları kaldırmaya başladılar.

Londra hükümeti, Almanya'nın İngiliz Donanmasının 3/1'i kadar bir donanmaya sahip olmasını kabul edince, Hitler'i süratle donanma kurmak konusunda serbest bırakıyordu. Bu bakımdan Alman silahlanmasına aslında sınır koymuyor, aksine Versay'in koyduğu sınırları ortadan kaldırarak, Almanya'nın elindeki araçlarla en kısa zamanda donanma alanında güçlenmesini teşvik etmiş oluyordu.

İngilizler, Hitler'e verdikleri sözü yerine getirmek için İngiltere'nin ne kadar sayıda ve ne çeşitte gemi yapımına razı olduğunu en yakın müttefiklerine bildirmediler, yalnız Alman

denizaltı tonajının İngiltere'ninkinden %40 az olacağını, olağanüstü durumlar meydana geldiği zaman bunun aynı oranda yükseltilebileceğini bildirdiler ki; Versay Anlaşması Almanların denizaltı yapımını kati suretle yasaklamıştı. Dolayısıyla İngiltere Almanlara Versay'i delme fırsatını kendi elleriyle veriyordu. Sonuç olarak İngiliz-Alman anlaşması, Almanlara 5 savaş gemisi yapma hakkı kazandırıyordu. Bunların tonajı ve silahları İngiltere'nin o zaman ürettiği gemilerden düşük olacaktı, Fakat Almanlar İngilizleri aldatmak için onlara hayali sayılar verdiler. Aslında 21 kruvazör ve 64 destroyer yapılacaktı. Savaş başladığında bunlardan çoğu tamamlanmıştı ve özellikle U-Boatlar ile birlikte 2. Dünya Savaşının ilk yıllarında İngiltere'nin sivil ve askeri filolarına inanılmaz derecede ağır darbeler vuracaktı. Dolayısıyla İngiltere kendi çıkarlarını gözettiğini düşünürken, kendi kuyusunu kazmıştı.

Hitler dünya çapında yoğun olarak giriştiği barış propagandasını meyvelerini nihayet toplamaya başlamıştı. Tüm ülke arı kovanı gibi çalışıp, kenetlenerek Almanya'yı tekrar hak ettiği seviyeye çıkarmaya başlamıştı.

Führerin düşüncesine göre; ezelden beri Almanya'nın ayrılmaz bir parçası olan Avusturya ile kendilerinden Versay vasıtasıyla kopartılan diğer toprakları iyilikle, eğer olmazsa yumruklarla geri alınmalıydı. Bu Almanya'nın sonsuza kadar yaşaması ve geleceği için elde edilmesi gereken "Lebensraum"[72] un ilk adımıydı. İlk iş; fabrikaları kurmak, ekonomiyi canlandırmak, dışarıdan bağımsız olarak hammaddeyi üretebilmek ve gerekli savaş ekonomisini yaratmaktı. Hitler kısa sürede bu başlangıç aşamasını halletti. Sıra Hava, Deniz ve Kara Kuvvetlerini eskisinden çok daha güçlü, büyük ve modern hale getirmekteydi. "Weimar" günlerinin "Reichswehr"i artık "Wehrmacht" olmuştu ve yine 3 kısma ayrılmıştı; "Heer" (Kara Kuvvetleri), "Luftwaffe" (Hava Kuvvetleri), "Kreigsmarine (Deniz Kuvvetleri).

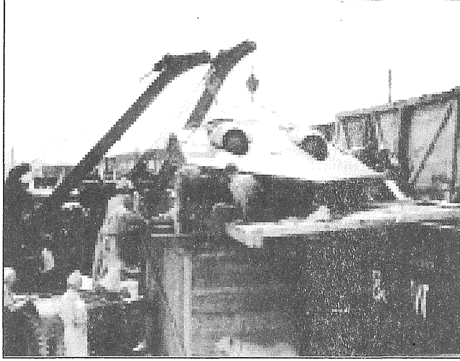
Ekonomi çökmüşken ve ülke ağır savaş tazminatları altında ezilirken, ekonomik güçlükleri aşıp, Avrupa'nın en büyük ve modern ordusunu yaratmak, yeni buluşlarla orduyu durmadan desteklemek, bugüne kadar hiçbir ordunun kullanmadığı silahları geliştirmek, son derece teknolojik uçak projeleri geliştirmek, uzun ve kısa menzilli roketler icat etmek, hiçbir dış destek görmeyen yitik bir ülke tarafından yapılması mümkün müdür?

Almanların uçak sanayinde üstünlükleri daha 1939 yılında biliniyordu. **Alman Hava Kuvvetleri 28 Ağustos 1939 tarihinde He-178 adını verdikleri ilk tepkili uçağı uçurmayı başarmıştı. İlk jet motorlu uçakların tamamını Nazi mühendisleri geliştirmişti. Dünyanın ilk jet motorlu savaş uçağı He280, ilk jet motorlu avcı uçağı Me262, 2. jet motorlu avcı uçağı He162, ilk jet motorlu bombardıman uçağı Arado Ar234, turbo jet motorlu ilk uçak Horten Ho229. Messerschmitler şimdiki F-seri ve Rus Miglerinin atasıydı.** Yapımları ve geliştirilme süreçleri geç kaldığı için savaşta fazlasıyla kendilerini gösteremediler. BMW'nni büyük katkılarıyla radarda görülmeyen ilk keşif uçakları da bu dönemde yapılmıştı.

Savaş sonunda Amerikan ve Rus yetkililer Nazi bilim adamları ve mühendislerini kaçırmak, fabrikaları ve deney alanlarını söküp ülkelerine taşımak için birbirleriyle yarıştılar. ABD özellikle elektrik, elektronik, uçak ve roket mühendislerini alarak kendisini geliştirmiş, Ruslar da mekanik mühendisleri ve teknisyenlerini kaçırmışlardı. Tarihteki gelişime bakarsak Rusların makine sektöründe gelişerek en güçlü tank birliklerini yapmaları, Amerika'nın da uzay çalışmaları ve uçak yapımında tüm dünyayı geride bırakması bunun en destekleyici kanıtlarıdır.

Aslında Ruslar da oldukça fazla sayıda Alman havacılık mühendisi, makineci ve teknisyeni kaçırmışlardı ve onları aileleri ile birlikte "OKB"[73]adı verilen gizli şehirlere yerleştirildi.

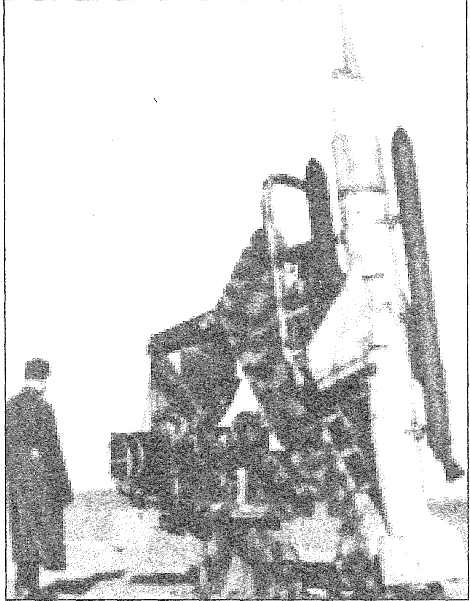
OKB-1, OKB-2 şeklinde sıralanan yaklaşık 5 adet şehir vardı. Özellikle Junkers mühendislerinin hatırı sayılır kısmı bu şehirlere yerleştirilmiş ve jet bombardıman uçağı ve jet motor projelerinde çalıştırılmıştır. Me-262 uçağındaki JuMo motoru da bu mühendisler vasıtasıyla geliştirilerek Yak ve MiG'in deneysel uçaklarında kullanılmıştı. MiG-15 Fagot'un tasarımında da Focke Wulf Ta-183'ten esinlenildiği iddiaları mevcuttur. MiG-15'lerin aerodinamik yapısı Ta-183'a dayandırılmıştır. Geriye eğik kanatları ile Rus yapımı taktik savaş uçaklarının birinci jenerasyonunun ilk temsilcisidir. İngiliz hükümeti tarafından satışına izin verilen Rolls-Royce "Nene" turbojetleri kopyalanarak Klimov VK-1 adı altında seri olarak üretilmeye başlamıştır. Bu gelişme Sovyet havacılık teknolojisine 5 yıllık bir ivme kazandırmış ve Batılı güçlerin önüne geçirmiştir. Kore Savaşı'nda görev alan MiG-15'ler 18000 adet ile dünyanın en çok üretilen jet savaş uçağı rekorunu elinde bulundurmaktadır. NATO takma adı "Fagot"tur.

"Ağustos 1945 yılında ele geçirilen Alman Horten Ho 229'un gövdesi Amerikan askerleri tarafından ülkelerine götürülmek üzere trene yüklenirken"

Stalingrad yenilgisine kadar esas olarak yeni uçak tipleri geliştirmekle ilgilenen Alman bilim adamları, Rusya cephesindeki ve Kuzey Afrika'daki yenilgilerin ardından dikkatlerini karadan karaya, karadan denize ve denizden havaya fırlatılan füzeler üzerinde yoğunlaştırdılar; gerek uçak gerekse füze konusunda sayısız proje geliştirdiler. Ama bunlardan çok azının prototipini yaratacak ortam ve zaman buldular.

İlk balistik füzeleri Almanlar üretmişti. Operation America kod adlı projeyi son anda CIA eline geçirmiş ve Alman mühendis desteğiyle uzay araçlarını geliştirmişlerdi. O proje, zaten isminde anlaşıldığı gibi karadan karaya atılan günümüz Tomahawk, Cruise, Skutların atası olan V-1 ve V-2 roketlerinin daha da geliştirilmiş modeli kıtalar arası vurabilecek nitelikteki yeni süper roket çalışmasıydı. Ama Amerikalıların eline geçti. Bununla birlikte Nükleer bomba aslında bir Nazi projesiydi ama son yapım aşamalarındaki yoğun İngiliz ve Amerikan saldırıları bu gelişimi sekteye uğrattı. Savaş sonunda ele geçirilen bölgede bulunan belgeler ve bilim adamları derhal Amerika'ya kaçırıldı ve orda projelerine devam etmeleri istendi. Sonuçta da birkaç yıl sonra Hirosima ve Nagazaki bombardımanlarıydı.

"Nazi füze çalışmaları"

Almanların gelişimi sadece uçak ve füze alanında değildi. İkinci Dünya Savaşının başlangıcı sırasındaki Polonya'nın işgali yıldırım harekâtı ile yapıldı. Burada ünlü Alman tankı Panzerler (Panther) ilk kez hünerlerini gösterdiler ve düşmanlarına ağır kayıplar verdirdiler. Alman tankları geçmişin aksine piyadelere ve hafif zırhlılara destek dışında onlara düşman tanklarını ve diğer hedefleri yok etme üstünlüğünü de verdi. İlerleyen aylarda tam bir yok edici olan Tiger

serisini de üretimine başlandı. ABD ve Rus tankları onların önünde durmakta zorlandığından sırf Alman tanklarını yok etmek için hava akınları düzenlendi. Ayrıca son dönemde üretilen tanklarda ve diğer askeri zırhlılarda dijital kodlama sistemi de vardı. Böylelikle düşman eline geçen tank, dijital kodlar bilinmeden hiçbir işe yaramıyordu. Alman piyadeleri için şimdiki ak47 ve m4 colt silahlarının atası olan schmeisser mp40ın yanı sıra Rus ve Amerikan tankçılarının korkulu rüyası haline gelen panzerfaustlar üretildi.

Savaşın başında gerek Alman ordusu gerekse müttefikler ünlü manyetik mayınları kullanıyorlardı. Ancak Naziler Basınçlı mayınları üretmeyi başarmışlardı. Basınçlı mayınların diğer mayınlardan farkı ise o günkü teknolojiyle kesinlikle saptanamamalarıydı. Üstelik bu mayınların ateşleyicisi çok hafif bir dalgalanmayla bile harekete geçiyordu. 1943 yılında Almanya'nın bir müttefik çıkartması beklediği Fransa sahillerine bu tip mayınlardan tam 4.000 tane yerleştirdiği tahmin ediliyordu.

Versay ile elinde bir tek denizaltı kalmayan bir ülkenin U-Boatları ile İngiliz ve Amerikan filolarına okyanusu cehenneme çevirdiği, günümüzde hala filmlere konu olmaktadır. 1943 yılına kadar Almanlar deniz savaşlarında ünlü U-boat'ları sayesinde çok büyük başarılar elde etmişlerdi. Bu denizaltılar özellikle malzeme ve silah taşıyan Amerikan ve İngiliz gemilerine çok büyük kayıplar verdirmişti. Ancak daha sonra müttefikler bu denizaltıların yerini saptayan çok gelişmiş radarları devreye soktular ve daha bu denizaltıları vuracak uçaklar geliştirdiler. Bunun üzerine Amiral Dönitz, Alman bilimadamı Walter'in ta 1937 yılında geliştirdiği, "tek motorlu" denizaltı projesi üzerine yeniden eğildi. Bu denizaltının en büyük avantajı, suyun üstüne çıkma gereksinmesi duymamasıydı. Ancak, bu denizaltıların asıl büyük gücü, çok hızlı dalma yetenekleri ve dalış anında 6 torpilini bile göndermeleriydi. Üstelik geliştirilen elektronik tekniklerle torpiller hedeflerini mutlaka

vuruyorlardı. Nitekim 1944 yılında Baltık Denizi'nde yapılan atış denemelerinde yüzde 99'luk bir başarı sağlanmıştı.

Jet dönemi yeni başlayan dünyada teknolojileriyle Ruslar ve Amerikalılar bu konuda rakipsiz hale geldiler. O güne kadar kullanılmayan geriye eğilimli kanatların performansları, ABD'nin havadan havaya ve karadan karaya yaptıkları roket tasarımları, hayalet uçak ve uzay yolcuğu projelerinden bazıları akıllarda bile yokken bazıları ise sadece düşünme aşamasındayken artık hayata geçirilmeye başlanmıştı. Alman ordusunun gücünü ve tarihsel gelişimleri anlamak için "Wehrmacht"ı bazı başarılarını ve teknolojik sistemlerini dikkatlice incelemek gerekir. Ancak böylelikle ordunun ne kadar büyük ve modern olduğu hakkında fikir sahibi olunabilir. Bunu incelemek içinde öncelikli olarak Hitler'in büyük önem verdiği ve geliştirmeye başladığı, 2.Dünya savaşında düşman ülkelere bir avuç savaş gemisi ve denizaltıyla ağır hasarlar veren "Kreigsmarine"i ele almak gerekir.

KREİGSMARİNE

Almanya'yı savaş öncesi diğer devletlerle deniz gücü bakımından karşılaştıracak olursak nasıl bir işe karşılaştıklarını çok rahat görebiliriz. Kreigsmarine tam anlamıyla yoktan var edilmek zorunda kalınan bir güçtür. Alman İmparatorluğu Donanması Kasım 1918'de ayaklandığı ve düşmanlarına teslim olduğu zaman deniz gücünün prestiji hem ulusun hem de yöneticilerin nazarında sıfıra inmişti. Birçok subay bu utanca dayanamayarak intihar etmişti. Esir tutulan "Scopa Flow"un kendi kendini batırması dahi şerefini kurtarmaya yetmemişti. Ayrıca Versay Anlaşması ve mali kriz Almanya'nın görünen bir gelecekte birinci sınıf bir deniz gücüne sahip olamayacağını garantilemekteydi. Her şeye rağmen tekrar ayağa kalkmaya çalışan Alman donanmasının subayları, kayzerin donanmasının denizlerin efendisi

İngiltere'ye eşit şartlarda meydan okuduğu eski güzel günleri geri getirmeyi amaçlıyordu.

Almanya'nın İngiltere ile olası bir savaşında, İngiliz ticaret yollarını kesmenin tek gerçekçi strateji olduğu oldukça açıktı. Birinci Dünya Savaşının tecrübesi de bu stratejideki en etkili silahın denizaltı olduğunu göstermişti. Her ne kadar Kreigsmarine denizaltılara önem verdiyse de, su üstü harekatlarda da son derece başarılı olan savaş gemileri üretmişlerdi.

Savaş başlarında Almanlar İngilizlerin ve diğer müttefik devletlerin ticaret yollarını kesmek için kendi ticaret gemilerini gizlice silahlandırdılar. Daha sonra yavaş yavaş Kriegsmarine için hafif ve ağır zırhlı savaş kruvazörleri üretmeye başladılar. Donanmanın en ağır zırhlısı olan 3 kruvazör başlangıçta Panzerschiff olarak sınıflandırıldıysa da Şubat 1940'ta, ağır zırhlı olarak tekrar sınıflandırıldı.

Alman Donanmasının Panzerschiff sınıfı Deutschland, Amiral Scheer ve Amiral Graff Spee isimli 3 kruvazörü vardı. Bunların arasındaki efsanevi kruvazör 1150 mürettebatı, üzerinde 2 Arado 196 deniz uçağı ve bir katapultla 1934'de suya indirilen Amiral Graff Spee idi. 186 m uzunluğa ve 22 m genişliğe sahip geminin yapımı tam 82 milyon reichmarka mal olmuştu. Gemi hem hız bakımından hem de teknolojik bakımdan zamanın ilerisindeydi. Hatta o zamanlar "Amiral Graff Spee" hakkında denizciler arasında dedikodular bile yayılmıştı. Çok hızlı hareket etmesi nedeniyle bir anda değişik ve birbirinden çok uzak yerlerde görülmesi, geminin aynısından iki veya daha fazla olduğu söylentilerini doğurmuştu.

Eylül 1939'dan, Aralık 1939'a kadar Kuzey Atlantik ve Hint okyanusunda 50.089 ton toplam ağırlıkta 9 ticaret gemisi batırıldı. İngiltere ileride başlarına bela olacağını anladığı Admiral Graf Spee'yi bulup yok etmek için sekizi Atlantik okyanusunda, biri de Hint Okyanusunda olmak üzere 9 avcı grubu kurdu. Toplamda 3 zırhlı, 2 ağır kruvazör, 4 uçak gemisi ve sonradan birkaç Fransız gemisinin dahil olacağı 16 kru-

vazör gemiyi yok etmek için görevlendirildi. 13 Aralık 1939 günü Exeter kruvazörü, Ajax hafif kruvazörü ve Yeni Zelanda Kraliyet Donanmasından Archilles kruvazörlerinin oluşturduğu İngiliz Avcı Grubu tarafından Graf Spee'nin yeri belirlendi ve hemen ardından River Plate Savaşı yaşandı. Amiral Graf Spee, zırhının içine geçmeyen ama üst kısımlarda ciddi hasarlar yaratan isabetler aldı. Gemi tamir için tarafsız bir liman olan Uruguay'ın Montevideo limanına girdi. Hasar nispeten yüzeyseldi ama zırhsız pruvadaki isabetler geminin açık denizde yüzmesini engelliyordu. 17 Aralık 1939'da kaptan Longsdorff kaybedilecek bir savaşta mürettebatı tehlikeye atmayı reddederek Graf Spee'yi batırdı. Daha sonra Kaptan Hans Longsdorff bunu gururuna yediremeyek 3 gün sonra intihar etti, böylelikle Amiral Graf Spee efsanesi de sona erdi.

Nazi Almanyası'nın kardeş olarak anılan iki gemi daha vardı; Bismark ve kız kardeşi Tirpitz. Adını Almanya'nın birleştiricisi Otto von Bismark'tan alan gemi 1939'da denize indirildiği zaman denizlerin en güçlü savaş gemisi unvanını almıştı. Alman Donanması Atlantikte konvoylara yapılan saldırıların çok başarılı olması ve İngiltere'nin konvoy sistemine yeni adapte olması nedeniyle ABD ve İngiltere arasındaki trafiği kesmek üzere geniş çaplı bir operasyon yapılmasına karar verilmişti. Buna göre Rheinübung Harekatı çerçevesinde Bismark ve ağır kruvazör Prinz Eugen ile birkaç gemi daha Atlas Okyanusuna çıkacaktı.

Operasyon için 18 Mayıs sabahı Bismarck ve Prinz Eugen Gotenhafen limanından ayrılarak Z-16 ve Z-23 destroyerleri ile mayın tarama gemileri eşliğinde Baltık Denizine açıldılar. 21 Mayıs sabahı Bismarck ve grubu Bergen kıyılarındaki fiyortlara demirlediler. Böylelikle planın ilk ayağı başarıyla tamamlanmış oldu. 21 Mayıs akşamı Bismarck ve görev gücü fiyortlardan ayrılarak Kuzey Buz Denizinde Grönland'a doğru yol almaya başladılar.

İngilizler Bismarck'ı en son gördükleri fiyortta bulamadıklarından olmaları muhtemel tüm fiyortlara keşif uçakları

gönderdiler. Hiç birinde de Bismarck'ın izine rastlanılamayınca, Atlantik'e doğru seyrine başladığını anladılar. Amiral Tovey Bismarck'ın geçeceğini tahmin ettiği İzlanda ile Grönland'ın arasındaki Danimarka boğazına Suffolk ile Norfolk ağır kruvazörlerini yönlendirdi. İzlanda ile Fauroe Adası arasına ise hafif kruvazörler Arethusa, Birmingham ve Manchester yerleştirildi. İngilizlerin gururu iki zırhlı Hood ve Prince of Wales ise; İzlanda'nın güneybatı kıyılarında her iki yöne de müdahale edebilecek şekilde yerleştirildi. Daha güneyde de ikinci bir görev gücünü değişik yerlerden toparlayarak bütün bu birliklere Bismarck'ın yerini tespit eder etmez müdahale edebilecek şekilde konumlandırdı. Bu görev gücünde uçak gemisi Victorious ile zırhlılar King George V, Repulse, Rodney, hafif kruvazörler Aurora, Galatea, Hermione, Kenya, Neptune ve 6 destroyer yer alıyordu. Diğer birliklerce görülüp izlenecek Bismarck'ın Hood tarafından batırılamaması durumunda bu görev gücünün yakalayarak batıracağı varsayılıyordu. 23 Mayıs sabahı Bismarck ve Prinz Eugen Danimarka boğazına girdiler. Yılın bu mevsiminde genişliği 50 ila 60 km arasında değişen buzullarla kaplı bu boğaz bütün çıkış harekatının en tehlikeli bölümüydü. Birçok yeri mayınlanmış, İngiliz gemilerince kontrol edilen ve buzulların bulunduğu bir bölgeydi.

İngilizler akşam Bismarck ile ilk teması sağlamayı başardılar. İngiliz kruvazörü Suffolk radarlarında tespit ettiği Bismarck ile çok kısa bir süre görsel temasa geçtiyse de hemen İzlanda'ya doğru rotasını değiştirerek sis perdesi ardında kayboldu. Ancak aradaki mesafeyi koruyarak sürekli olarak radar vasıtası ile Bismarck'ı takibe aldı. Sabaha karşı görsel temas kuruldu ve alarm verildi ve ilk atış gerçekleşti. Hood ilk ateşi Bismarck zannettiği Prinz Eugen üzerine açtı. Ancak Prince of Wales'in kaptanı Bismarck'ın arkadaki gemi olduğunu fark ettiğinden Oramiral Holland'ın emirlerini dinlemeyerek ateşini arkadaki Bismarck üzerine yoğunlaştırdı. Daha sonra tarihin en önemli ve kıyasıya sürecek olan bir deniz savaşı başladı.

26 Mayıs sabahı Bismarck battı. Yaklaşık iki gün süren bu savaş sırasında Bismarck inanılmaz bir dayanıklılık örneği göstermişti. İngiliz Hood'un sadece 3 isabette battığı düşünülecek olursa bu durum çok daha net bir şekilde ortaya çıkar ve gemiyi en sonunda İngilizler değil, kendi mürettebatı, geminin İngilizlerin eline geçmemesi için batırmıştı. Savaş boyunca Bismarck'ın üzerine 2876 top mermisi gönderilmişti.[74] Bu derece yoğun bir ateş sebebiyle hiçbir zaman tam olarak kaç tanesinin isabet ettiği bilinemeyecektir. Bismarck'ın 2249 kişilik mürettebattan geriye sadece 115 kişi hayatta kalmıştı.

Kriegsmarine'in bu başarılı savaş gemilerinden başka Scharnhorst ve savaşının sonuna kadar ayakta kalmayı başarabilmiş Gneisenau Savaş Kruvazörlerinin yanı sıra yine savaşın başından sonuna kadar görev almış Amiral Hipper, Blücher ve Bismark'a Denmark Strait Savaşında yarım etmiş Prinz Eugen adlı savaş kruvazörleri de bulunmaktaydı. Alman Donanmasının tüm bu gemiler haricinde Graf Zeppelin adında savaş sırasında hiç kullanılamayan bir uçak gemisi daha vardı.

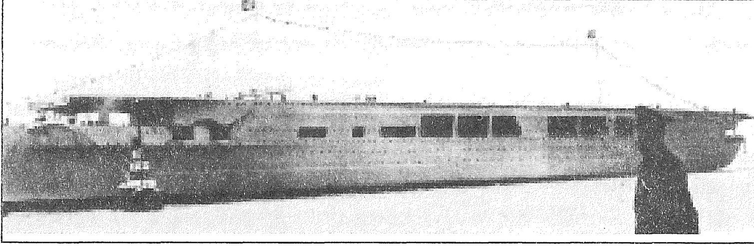
Graf Zeppelin Uçak Gemisi

Adolf Hitler 1935'te halka seslendiği bir açık hava mitinginde büyük bir uçak gemisi inşa ederek, Kreigsmarine'i daha da güçlendirip dünyada rakipsiz hale getireceği sözünü verdi. Sözünü tutarak bir yıl sonra da geminin omurga inşatının tamamını bitirtti. 262 metre uzunluğunda ve 31,5 metre genişliğindeydi. Toplam tonajı 33.550 idi. Güvertesinde 10 Misserschmit Bf 109, 20 Junkers Ju 87, 20 Fiese Fi 167 vardı. 306sı Luftwaffe personeli olmak üzere toplam 2026 mürettebatı vardı.

Almanya savaşı kaybedince 16 Ağustos 1947'de Rusların eline geçti. Uzun süre geminin akibetiyle ilgili bilgi alınamadı. İddialara göre Ruslar böyle büyük bir geminin batırılması için ne güçte ve ne kadar bomba kullanılması gerektiğini öğren-

mek için Graf Zeppelin'i hedef gemi olarak kullandı ve birçok deneme yaptıktan sonra batırdı.

12 Temmuz 2006'da Polonyalı Petrobaltic şirketi tarafından Batlık Denizinde yürütülen petrol arama çalışmaları sırasında Wladyslowowo'nun 55 km kuzeyinde 87 metre derinlikte Graf Zeppelin tam 59 yıl aradan sonra bulundu. 26 Temmuz 2006'da Polonya Donanması tarafından tam yeri tespit edilen gemi üzerinde yapılan incelemeler sonucunda, uçak gemisinin aşırı derecede tahrip olduğu ve çıkartılmaya çalışılırsa dağılacağının rapor edilmesi üzerinde geminin su yüzeyine çıkartılmasından vazgeçilmiştir.

"Graf Zeppelin"

Graf Zeppelin'in Gizemi

Nazi Almanyasının ilk ve tek paslanmaz çelikten yapılmış, ancak savaşta hiç kullanılmamış uçak gemisi, kimilerine göre, sadece Nazi UFOlarını taşımak ve gizlemek için yapılmıştı. Bu gemi savaşın sonuna doğru ortaya çıkmıştı. 11 cm kalınlığındaki gemi omurgası, balast tanklarını ve iç kirişlerin varlığını lüzumsuz kılmıştı. Omurganın ve içerdeki cihazların ağırlığı, uçan dairelerle beraber okyanusa dalış için yeterliydi. Yüksek voltaj akımı, helyum jeneratör ve batarya sistemi tarafından güçlendirilen geniş Tesla Bobinleri tarafından sağlanıyordu.

Savaştan sonra ele geçirilen Nazi UFOlarına ait bir belgede, uçandairelerde globular likit helyum tankı, bir reaksiyon

odası ve Von de Graff jeneratörü bulunmuştu. Graff jeneratörü, gerekli yüksek voltaj akımının boşalmasını sağlayarak, helyumun iki büyük Tesla bobinini çalıştırmasına yarıyordu.

Graf Zeppelin Uçak Gemisi aslında bir savaş gemisi, denizaltı ve Süper Zeplin, puro şeklinde kamufle edilmiş bir ana gemi, gezegenler arası uzay gemisi olarak tasarlanmış olabilir miydi?

Rudolf Lusar, "German Screat Weapons of the World War II" adlı kitabında böyle bir geminin Ruslar tarafından Stettin'de uçaksavar ateşi ile düşürüldüğünü iddia eder.

Bunun yanı sıra İkinci Dünya Savaşı sonunda ele geçirilen eskizlerde "Andromeda Great" ana gemisinin uzunluğu 139 m olarak görülmüştü. Graf Zeplin Uçak Gemisinin 262 m ve 31,5 m genişliğinde olduğu göz önüne alınırsa "Andromeda Great" ana Gemisinin, uçak gemisinin görünmeyen kısmına gövde ve pistin alt kısmına rahatlıkla yerleştirilebileceğini ve daha sonradan sıradan bir gemiymiş gibi kamufle edilebileceğini düşünebiliriz.

Ayrıca Garf Zeplin'in akıbeti ile ilgili çeşitli iddialar vardır. En bilindik olanı da, bu geminin Baltık Denizinde Ruslar tarafından ne kadar bomba kullanılırsa böyle bir gemi batırılabilir şeklinde deneme yaptıkları ve sonucunda geminin batırıldığıdır. Ancak gerçekte böyle bulunmaz bir geminin bu kadar basit ve anlamsız bir şekilde batırılmış olabileceği hiç de inandırıcı değildir. Belki de Ruslar benzer büyüklükteki bir gemiyi burada batırarak Graf Zeplin'i incelemek üzere ülkelerine götürmüşler, Polonya açıklarında deniz dibinde yatan geminin de Graf Zeplin olduğuna dünyayı inandırmayı başarmışlardır. Öyle ki birkaç yıl önce gemiyi bulan Polonyalılar geminin yüzeye çıkarılamayacak kadar tahrip olduğunu belirtmişlerdir. Belki de Ruslar inandırıcı olması için gemiyi tanınmayacak hale getirecek kadar büyük şiddetli patlayıcılar kullanmışlardır.

Almanlar Deniz savaşlarındaki başarıların tamamını nere-

deyse denizaltılar tarafından elde etmişler gibi gözükseler de, adı geçen gemiler ve bunların yanında bulunan mayın tarama ve döşeme gemileri, yardımcı kruvazörler ve hafif kruvazörlerinnde katkısı gözardı edilemeyecek kadar fazlaydı. Sokaklarında açlık ve sefalet kol gezen ülkenin hiçbir dış destek almadan bir anda koca bir donanma inşa etmesi son derece garipti.

Az öncede söz edildiği gibi Almanlar en önemli deniz zaferlerini, Atlantik Okyanusunda bir dönem sürdürdükleri hakimiyeti ise; efsanevi U-Boatları sayesinde kazanılmıştı.

U-Boatlar

Adolf Hitler ve Alman halkının zafere ulaşabilmesi için ordunun en güvendiği unsurlardan biri tüm Atlantik'e korku salan U-Boatlardı.

1935 yılı yazında Amiral Raeder, 1918 yılında Akdeniz'in karanlık sularında dibe çakılmaktan son anda kurtulurken çarkçıbaşı ve 6 mürettebatını kaybeden, fakat 17 yıl orduda devamlı terfi ederek "Emden" kruvazörünün komutanlığına kadar yükselen Karl Dönitz'i, yeni kurulan Alman Donanmasının denizaltı filosu komutanlığının başına getirmek için yanına çağırdı. Versay Anlaşmasının hükümleri Almanya'nın denizaltı yapmasını tamamen yasaklamıştı. Fakat 18 Haziran 1935'te imzalanan İngiliz-Alman Donanma Anlaşmasıyla Versay feshedildi. Anlaşmadan 10 gün sonra Kiel tersanelerinde yapılan törenle ilk U-1 suya indirilmişti. Bu denizaltılar Alman mühendislerinin üretim olmadığı sıralarda zamanlarını boşa harcamadığını gösteriyordu. Ayrıca genç subaylar tecrübe edinmek için Türk ve Finlandiya Donanmaları için yapılan denizaltıları uzun yolculuklardan sonra ülkelerine teslim etmişti. Alman tersaneciler hızla çalışmalarına devam ettiler ve 9 denizaltılık bir filo oluşturmayı başardılar. 15 yıl süreyle Almanların bir tek denizaltısı bile olmamıştı ve gizli eğitimlerle yetiştirilen genç subaylar Birinci

Dünya Savaşı sona erdiğinde sadece birer çocuktular. Alman Donanmasında Birinci Dünya Savaşından sadece bir avuç denizaltıcı kalmıştı. Kısacası Almanlar için her şey çok zordu ve sıfırdan başlıyordu

U-Boatların Özellikleri ve Çalışma Prensipleri

Amiral Dönitz savaştan önce tasarladığı denizaltı hacimleri ile ilgili bir kısım planlar yaptı ve U-Boatları konvoylar halinde seyreden ticaret gemilerine karşı öldürücü darbe vurmakla görevlendireceği için, durumu bu açıdan inceledi. Hiç şüphesiz büyük bir denizaltı sürati torpido taşıma kapasitesi, kendisini savunmak için sahip olacağı silah sayısı, menzil uzunluğu ve mürettebata sağlanacak rahatlık bakımından tercih edilebilirdi. Buna karşın, küçük denizaltılar ise; manevra kabiliyetlerinin yüksek olması, tehlike baş gösterdiği durumlarda hemen dibe dalabilmeleri ve satıhta fazla dikkat çekmemeleri gibi avantajları vardı. İngiliz-Alman anlaşması, Alman denizaltı filosunu tehdit etmekle beraber sayı bakımından herhangi bir sınırlama koymuyordu. Dönitz, 4 küçük denizaltının 4 misli büyük tek bir denizaltıdan daha faydalı olacağı, çünkü ufak denizaltıların hep birlikte daha geniş bir alanı kaplayarak düşmanla karşılaşma ihtimallerinin daha fazla olacağını düşünüyordu. Bütün bu faktörleri dikkate alan Dönitz, uzun değerlendirmelerden sonra en uygun hacmin 500 ton ağırlığında olacağına karar verdi. Kararındaki bu isabet, savaşın ilerleyen günlerinde Tip VII denizaltılarının büyük başarıları ile ispatlanmış oldu.

Amiralin 1935 sonlarına doğru sahip olduğu 24 parçalık filosunda bu tip 10 denizaltı vardı. Bunların 12 ile 24 arası torpido taşıyorlardı. Su altı seyirleri fevkalade olup, satıhta 16 mil hız yapabiliyorlar ve sadece 20 saniye içinde tamamen su altına inebiliyorlardı. Başmühendis Thedsen'in yaptığı bir kısım yeniliklerle hacimleri 517 tona yükseltildi ve yakıt kapasiteleri de arttırılarak menzilleri 6.200 milden 8.700 mile kadar çıkartıldı.

Amiral Dönitz'in tüm bu uzun çalışma ve değerlendirmeleri sonucu ortaya çıkardığı fikirleri ile Donanma Yüksek Komutanlığının düşünceleri birbirleri ile uyuşmadı. Dönitz'in ısrarla karşı çıkmasına rağmen öncelikli olarak 2000 tonluk büyük denizaltıların üretimine başlandı. Tecrübeli komutan, savaş sırasında konvoylara karşı planladığı harekâtın etkili olabilmesi için savaş başladığında elinin altında 300 U-Boatun hazır olmasını istiyordu. Üst düzey kurmayların deniz savaşları için hazırladığı "Z-Planı"na göre; 6 savaş gemisi, 8 kruvazör, 4 uçak gemisi, onlarca hafif kruvazör ve 233 denizaltı öngörmekteydi. Karl Dönitz ise istediği 300 U-Boatun süratle tamamlanıp emrine verilmesi halinde düşmana peşin ve kesin bir darbe indireceğini ileri sürüyordu. 100 U-Boat harekat alanına gidip gelirken, 100 U-Boat devamlı konvoylara karşı saldırı düzenleyecek, geriye kalan 100 tanesi de limanlarda bakım, onarım ve ikmale tabi tutulacaktı. İleri hatlarda yani açık denizlerde ve okyanuslarda 100 U-Boatluk bir filo bulundurmakla Almanya, dünyanın en kuvvetli denizci ülkesi İngiltere'nin beslenmesini sağlayan ticaret yollarını felç edecek, ayrıca bu şekilde donanma bakımından da dünyanın en güçlü ülkesi olarak denizlerin hâkimi olacaktı. İngiliz ekonomisinin çökertilmesi, morallerinin bozulması için en hassas nokta bu ticaret yollarıydı. Ülkenin dış kaynaklarıyla olan bağlantısının kesilmesinde en güçlü silah denizaltılar olacaktı. Dönitz'in U-Boatları su altında değil, çoğunlukla satıhta hareket edecekti. Fakat bir destroyerin ya da uçağın saldırısına uğradığı zaman yahut torpido hücumuna kalkacağı zaman su altına dalacak şekilde inşa edilecekti.

U-Boatlardaki Teknolojik Gelişmeler

Biskay Haçı: 1942 yılının başlarından itibaren özellikle Biskay körfezinde denizaltılar uçakların ani saldırılarına uğruyorlardı. Denizaltıların direkt üstüne doğru gelen uçaklar, hızla pike yapıp bombalarını denizaltıların üstüne doğru bıra-

kıyorlardı. Dönitz, İngilizlerin hedeflerini uzak mesafelerden tespit edebilen yeni ve çok etkili bir cihaz keşfettiklerini düşünerek durumu bildirdi. Teknik uzmanlarla Paris'te bir toplantı ve uzun tartışmalardan sonra bu radar tehlikesini ortadan kaldırabilecek bir plan üzerinde fikir birliğine vardılar. Denizaltılar derhal tarama cihazlarıyla donatılacaklardı. Böylelikle düşman radarlarından gelen dalgalar yansıyıncaya kadar, denizaltılar durumdan haberdar olacak ve derhal kurtulma çarelerini arayacaklardı. Sonuçta halk arasında "Biskay Haçı" diye adlandırılan ve tahta bir gövdenin üstüne sarılan bir telden ibaret anten ortaya çıkarıldı. Buna ilave olarak da denizaltılara bir de gelişmiş radar takılması kararlaştırıldı. Ayrıca radar ışınlarına karşı denizaltıların izole edilip edilemeyecekleri de araştırılmaya başlandı. Tarama alıcısı Ağustos 1942'de Biskay Haçı ile birlikte kullanılmaya başlandı ve hemen olumlu sonuçlar elde edildi. Biskay körfezindeki düşman saldırıları bu iki buluş sayesinde adeta bir bıçakla kesilmiş gibi bitti. Uzak mesafelerden bir uçağın yaklaştığını gösteren işaretler duyulunca haç hemen sökülüp denizaltı dalışa geçiyordu. Böylece olası bir saldırıdan veya yerinin tespit edilmesinden kurtuluyordu.

Fat, Lut ve Akustik Torpidolar: 1942 yılının sonuna doğru icat edilen Fat ve Lut torpidoları tespit edilen konvoyların batırılmasında U-Boatların güçlerini daha da arttırdı. Her iki torpidoda çok uzak mesafelerden atılabiliyor ve bunlar gemilerin arasında daireler çizerek geçerken mutlaka bir tanesine çarpıp batırıyorlardı. Zaman ilerledikçe düşman kuvvetlerde U-Boatların saldırılarına karşı önlemlerini alıyordu. Elde olan torpido çeşitleri etkilerini yitirmeye başlayınca akustik torpidolar geliştirildi. Bunlar düşman gemilerinin makinelerinden çıkan sese doğru yönelip hedeflerini buluyorlar ve tam isabet sağlıyorlardı. 1944 sonbaharında hizmete girecek şekilde planlanan torpidolar, 1943 Ağustosunda U-Boatlara dağıtılmaya başlandılar. Ancak stoklar sınırlı olduğu için, her denizaltıya sadece 4 tane verilebilmişti.

Naxos: İngilizler savaş sırasında sürekli olarak radarlarını geliştirmeye çalışıyorlardı. Buna karşın Almanlar da boş durmuyor ve anti radarlar üretip denizaltılarına takıyorlardı. En son ürettikleri alet sayesinde, U-Boatun gövdesine bir radar sinyali değince alarm çalacak ve denizaltı bu erken uyarı vasıtasıyla hemen dalışa geçip avlanmaktan kurtulacaktı. Bu cihazın adı "Naxos"tu ve İkinci Dünya Savaşında kısa süre kullanılmasına rağmen kısmen bir başarı elde etti.

Afrodit: Almanlar derin sularda bir dönem "Afrodit" adı verilen yanıltmacılar kullandılar. Bunlar içleri hidrojen dolu, deniz seviyesinden 2-3 metre yukarıda askıda duran balonlardı. Hemen altlarında alüminyum levhalar bulunur ve radar ekranlarında denizaltıya benzer ekolar üretirdi. Çoğu zaman düşman gemi ve uçaklarını yanıltmayı başardılar.

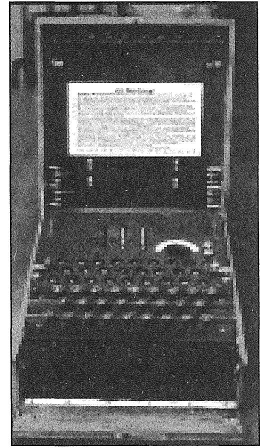
Anti Sualtı Dinleme Cihazı: Alman bilim adamları, kimyevi köpük imal eden bir madde bularak, su altı dinleme cihazlarına karşı iyi bir çare bulmuşlardı. Denizaltıdan bırakılan bir kutu içinde bulunan bu madde, dinleme cihazının dalgalarına karşı tıpkı denizaltıların verdiği yankıları veriyor ve dinleyenleri yanıltmayı başarıyorlardı.

Şnorkel: 1942 yılında Paris'teki kongrede Profesör Walter, U-Boatların dipte olduğu zamanlarda, hem motorlar ve hem de mürettebat için temiz hava çekmesini ve kirli havayı dışarı atmasını sağlayacak bir cihazla donatılmasının yararlı olacağı görüşünü ileri sürmüştü. Böylece dizel motorlarını su altında kullanarak, denizaltı daha yüksek süratle seyredebilecek ve komuta kulesinin kaldırılmasıyla da radarlara hedef olmaktan kurtulacaktı. Kullanılacak bu cihaza "şnorkel" adı verildi. Hızla U-Boatlara şnorkeller takılmaya başlandı. Radarlar, şnorkel başlığı gibi küçük bir cismi tespit edemedikleri için, denizaltılar artık tam bir güvenliğe kavuşmuşlardı.

Enigma: İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanların haberleşmelerini şifrelemek için geliştirdikleri ve ortaya çıkardıkları kodları müttefiklerin uzun süre çözmeyi başaramadıkları,

ele geçirmek uğruna birçok gemi, denizaltı ve tayfaları kaybettiği efsanevi şifreleme makinesinin adı "Enigma" idi. Kriptografi tarihinde enigma, gizli mesajların şifrelenmesi ve tekrar çözümlenmesi amacıyla kullanılan şifre makinesiydi. Daha açık bir ifadeyle rotor makineleri ailesi ile ilişkili bir elektro manyetik aygıttı ve birçok değişik çeşidi vardı. Fakat Nazi Almanyasında Wehrmacht'ın kullandığı enigmalar diğer modellerden çok daha farklı ve son derece gelişmişti.

Enigma temel olarak, rotor mekanizması sayesinde olasılık üreten bir mekanizmaydı. Daktilo klavyesine benzer tuşlarına basıldığında, rotor dönerdi. Belirgin olarak tüm enigma sistemlerinde öncelikle en sağdaki rotor döner, daha sonra ona komşu olan rotorlar bir veya daha fazla adım atarlardı. Rotorun dişli mekanizması her algoritma programından önce sökülür ve farklı bir konumda takılırdı. Ayrıca her mesaj çekiminden önce operatör tarafından alt bölümedeki elektrik soketlerini darklı şekilde dizerek şifrenin çözümünü daha da zorlaştırırdı. Mekanik sisteme bağlı elektrik sistemi, operatöre gösterge bölümünde hangi harfin basıldığını ışıklı olarak gösterirdi. Enigmanın klavyesinden girilen numerik ve alfanümerik karakterleri, makine içinde bulunan ve birbirleri ile verilen algoritmaya göre değişen şekillerde, yazılanları kodlayan 3 adet diskten oluşmuştur. Disk sayısı beştir ve daha sonra sekize yükselmiştir.

"Enigma"

Enigma şifresi bazı Alman operatörlerin hataları, prosedür açıkları ve nadir olarak ele geçen kod kitapları sayesinde çözümlenebilmiştir. Atlantik savaşları sırasında müttefikler şifre aleti ve meteryalleri ele geçirmek için sayısız kayıp vermişlerdi. 1941'de U-111'den şifre makinesi ve belgelerini

Majesteleri Buldog ve Majesteleri Obretya Kraliyet gemileri, 1942'de U-559'dan hava raporu şifre sistemini Majesteleri Pator Kraliyet gemisi, 1944'te U-505'ten şifre çözücü makine ve şifre belgeleri Amerikan Doananması tarafından, ayrıca bir enigma makinesi kod tablosunu bir Kreigsmarine zırhlısından Ruslar ele geçirmişti.

İkinci Dünya Savaşında Amerikalı ve İngiliz şifre çözücüler ile birlikte o zamanın en yetenekli ve değerli bilim adamı, matematikçi ve mühendislerden oluşan bir grup Bletchley Park İngiltere'de enigma aletininin şifrelerini çözmek üzere bir çalışma grubu kurdular. Bunlardan bazıları; daha sonradan bilgisayar teknolojisinin kurucuları arasında yer alacak Alan Matthison Turing ve dünyanın ilk dijital ve programlanabilir bilgisayarı olan Colossus'u yapan Thomas Harold Flowers'dı. Bletchley'de genellikle, tahmin temellerine dayanan "Bombs to decipher message" ve bilgi işleme metodu "Distrubuted Computing" i kullanılmıştı. Alan Turing'in geliştirdiği birçok Colossus bilgisayarı, İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman Lorenz SZ40/42 şifre sisteminin çözülmesi işleminde olasılık hesaplayıcı olarak kullanılmıştı. Kısacası İkinci Dünya Savaşı ve stratejik planlar aktarılmasında kullanılan şifre sistemleri ve bunların çözülmesinde kullanılan algoritmalar, buluşlar, şifre çözücü makineler bir anlamda bilgisayar teknolojisinin doğmasına neden oldu denilebilir.

Müttefik şifreciler Polonya Şifre Bürosu ve İngiltere Bletchley Park tarafından geniş mesajlar çözümlendi. Ancak çözülemeyen sayısız mesaj daha vardı. Şifrelerin çözümlenmesinin müttefiklerin savaşı kazanmasında büyük etkisi olmuştu. Bazı tarihçiler ise; Alman enigma kod sisteminin deşifre olması sayesinde Avrupa'da savaşın bir sene daha önce bittiğini ileri sürmektedir.

Günümüzde bile İkinci Dünya Savaşından kalma halen kırılamayan şifreler vardır. Geçtiğimiz yıllarda amatör şifre bilimci Alman Stefan Krah tarafından başlatılan "M4 Message

Breaking" projesi, savaş yıllarında İngilizler tarafından ele geçirilmiş ancak ünlü Şifreleme Enstütüsü Bletchley Park'da üzerinde yoğun olarak çalışılmasına rağmen kırılamamış 3 mesaj üzerinde çalışmaya başlamıştı. Krah web sayfasından Unix ve Windows üzerinde çalışan açık kaynak kodlu dağınık bilgi işleme metodu ile çalışan programları kullanıcılara yayınlamıştı. Çalıştığı bilgisayarda kullanıcıyı rahatsız etmeyecek şekilde arka planda çalışan bu programlar, sürekli deneme yöntemiyle şifreleri kırmaya çalışıyordu.

Birkaç ay sonra Krah ilk mesajı kırdığını, orijinalinin de şu şekilde olduğunu açıkladı:

NCZWV	USXPN	YMINH	ZXMQX	SFWXW	LKJAH	SHNMC
OCCAK	UQPMK	CSMHK	SEINJ	USBLK	IOSXC	KUBHM
LLXCS	JUSRR	DVKOH	ULXWC	CBGVL	IYXEO	AHXRH
KKFVD	REWEZ	LXOBA	FGYUJ	QUKGR	TVUKA	MEURB
VEKSU	HHVOY	HABCJ	WMAKL	FKLMY	FVNRI	ZRVVR
TKOFD	ANJMO	LBGFF	LEOPR	GTFLV	RHOWO	PBEKV
WMUQF	MPWPA	RMFHA	GKXII BG			

"F T 1132/19 Inhalt: Bei Angriff unter Wasser gedrückt. Wabos. Letzter Gegnerstand 0830 Uh r AJ 9863, 220 Grad, 8 sm.Stosse nach. 14 mb. fällt, NNO 4, Sicht 10. Looks"

U-Boatlar'ın Savaştaki Başarıları ve Kurt Sürüsü Taktiği

Birinci Dünya Savaşındaki harekâtın kısıtlı tecrübelerinden, yeni kurulmuş denizaltı kuvvetinin alabileceği dersler olmadığı gibi, okunup uygulanabilecek talimatnameler de yoktu. Bu nedenle Dönitz, personeli istediği gibi hazırlamak ve yetiştirmekte serbestti. Dönitz, düşmanın daha doğrusu İngilizlerin yurtdışından yardım almasını önlemek ve İngiltere'yi kendi adasına hapsetmek için geliştirdiği, konvoylara karşı özellikle savaşın ilk yıllarında başarıyla uygulanan bir taktikti. Bu stratejini asıl adı "Guppe Taktiken" yani; grup

taktiğiydi. Amaç ise; olabildiğince fazla sayıda düşman gemisi batırabilmekti.

Geliştirilen bu stratejinin temelinde; U-Boatlar birbirlerine yakın bölgelerde, fakat geniş bir alanda devriye gezip, düşmanı ilk tespit eden denizaltı yakınında bulunan diğer denizaltılara haber vermesi yer alıyordu. Tespiti yapan U-Boat en geride kalır, diğer gelenler yarımay şeklinde düşmana yaklaşıp, bir kıskaç gibi geriden ve yanlardan kapanarak taarruza geçerlerdi. Bazen de birkaç U-Boat tam konvoyun ortasına girer ve saldırır, tüm konvoya dehşet ve panik yaşattırır, düşman gemileri ateşin nereden geldiğini anlayana kadar dibi boylardı. Bazen de U-Boatlar saldırıya konvoyların en önemli yeri olan koruma gemileri kruvazörlerden başlayarak hedeflerine saldırırlardı. Tamamen avlanmak için tasarlandıklarından su üstünde de, en az su altındaki kadar hızlı oldukları için uygun durumlarda dibe dalmadan da hedeflerine saldırırlardı. U-boatlar ile birlikte ortaya çıkan bu stratejiye "Wolfpeck" yani; Kurt sürüsü taktiği denildi.

Wolfpack taktiğinin başarısına verilecek en güzel örnek 19 Ekim 1940'taki İngiltere'ye yol alan HX79 konvoyuna yapılan saldırılardır. U-47 denizaltısının komutanı Prein konvoya rastladığı an onları sessizce ve geriden takibe alır. Derhal yakınlarda devriye gezen U-38, U-46, U-48 ve U-100'ü yanına çağırır, ani ve beklenmedik bir saldırıyla bir anda 14 gemiyi batırırlar, ardından başka bir konvoya rastlayarak 7 gemiyi daha denizin dibine yollarlar.

Dönitz Birinci Dünya Savaşı günlerindeki tecrübelerinin, uygulamaya çalıştığı ve en büyük başarıların grup halinde hareket eden U-Boatlar tarafından alınmış olması onun teorilerini doğruluyordu. Bu metot, harp boyunca uygulanacak ve geliştirilecekti. Bir konvoy yakalayıp, temas muhafaza edilirken, tek başına saldırmayıp, diğer denizaltıları da toplamak suretiyle, Alman denizaltıları bu grup saldırılarında sayılarına oranla çok yüksek başarılar elde etmişti.

3 Eylül 1939'da İngiltere Almanya'ya savaş açtığı zaman, Dönitz'in 56 denizaltısının ancak 46'sı savaşa hazırdı. Ancak İngiliz ticaret gemilerine baskın yapılacak Atlantik Okyanusu seferi için bunların 22 tanesi uygundu. Diğer 24'ü sadece Kuzey Denizine açılabilecek kapasitedeki 250 tonluk denizaltılardı.

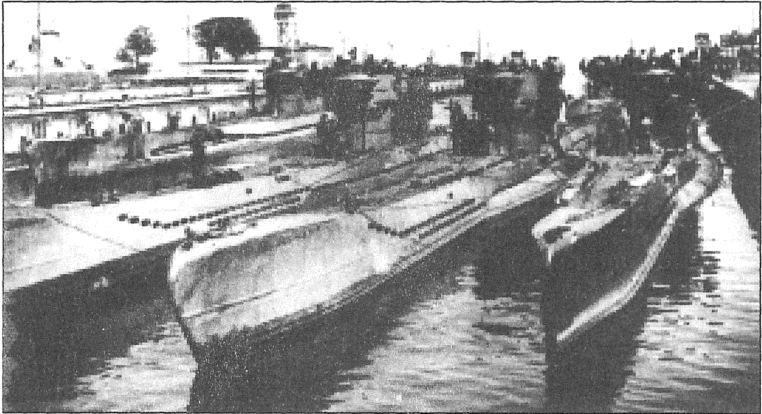
Savaşın patlak vermesi ile birlikte U-Boatlar avlarını aramak için okyanusa açıldı. İlk önemli başarıyı da U-29 ile Yüzbaşı Schuhardt elde etti. 17 Eylül 1939'da U-29 İngiltere Kanalının batısındaki geçiş yolu üzerinde pusuda beklerken, periskopta 10.000 tonluk bir yolcu gemisi göründü. Gözüne ilişen bir hava refakat grubu da, hedefi saldırılması hukuken uygun bir hedef haline getiriyordu. Fakat torpidolarını atmadan önce gemi yolunu değiştirip başka bir rota takip etmeye ve U-Boatun düşük su altı süratiyle yakalayamayacağı kadar hızlı gitmeye başladı. Bunun üzerine kaptan, gemi ufukta kayboluncaya kadar su altında beklemeyi, sonra satha yükselip takip etmeyi ve daha sonra saldırmayı düşündü. Satha çıkarken bir kez daha periskoptan baktığında, iskele tarafında kocaman bir uçak gemisi gördü ve yolcu gemisini takipten vazgeçip uçak gemisini takip etmeye başladı. Uçak gemisinin menzile girmesi yaklaşık 2 saat sürdü. Fakat sonunda şans Schuhard'a güldü ve gemi bordası dönük oalrak manevraya kalkıştı. Kaptan da bu uygun durumu kaçırmayarak ard arda 3 torpido fırlattıktan sonra destroyerin olası gazabından kurtulmak için dibe daldı. U-Boat dibe dalarken peşpeşe iki büyük patlama duyuldu ve bunları diğerleri izledi. Küçücük U-29, 518 mürettebatıyla birlikte "Courageous" uçak gemisini denizin derinliklerine yollamıştı. Kaptan denizaltısını, 80 m derinliğe indirerek, kendisini şaşkın bir şekilde arayan gemilerden kurtararak üssüne sağ salim döndürmeyi başardı. Bu olay, U-Boatların ilk aleni zaferi olmuştu.

Dönitz bu başarıdan sonra daha da ileri gidip donanmalarının büyüklüğü ile böbürlenen İngiliz Donanmasını kendi

evlerinde kalplerinden vurarak, onlara daha da büyük bir korku yaratmayı düşündü.. Bunun için bir denizaltıyı Scapa Flow'a sızdırıp, Orkney adalarındaki demir yerlerinde yatan İngiliz Donanmasına saldırmayı planlamıştı. Bu planı Amiral Dönitz savaşın ilk yıllarından beri tasarlamaktaydı ve Deniz Yüksek Komutanlığından alınan istihbarat raporlarını inceledi. Dönitz bu görev için U-47'nin kaptanı Prein'i seçti. Dönitz ile birlikte tüm değerlendirmeleri yaptılar ve karanlık bastıktan sonra suların durgunlaştığı, yeni ayında henüz çıkmamış olacağı 13 Ekim 1939 gecesi, operasyon tarihi olarak belirlendi. Nihayetinde U-47 karanlık çöktükten sonra satha çıkarak, Kirk Sound'a doğru yol almaya başladı, saat tam:00.27'de Prein geçitten geçmeyi başarmıştı. Limana girdiğinde kaptan güneyde bir şey görmedi, ancak kuzeye doğru, asıl demir yerinde hedefini açıkça görüyordu. İki harp gemisiyle birçok destroyer yan yana demirliydi. Savaş gemilerinden bir tanesi "Royal Oak" sınıfından bir gemi, belki de "Royal Oak"ın ta kendisiydi. Diğeri ise; "Repulse"yi andırıyordu. Prein, 3 tane torpido ateşledi. Bir torpido gerçekten de "Royal Oak" olan gemiye isabet etti. Fakat tesiri pek hissedilmedi ve ümitleri boşa çıkan Prein, destroyerlerin ard arda sallayacakları su altı bombalarıyla alt üst olmayı beklediğinden hemen geriye doğru yola koyuldu. Tüm bu beklentilere rağmen, hiçbir hareket olmadı. Şaşıran U-47 kaptanı, mürettebat aşağıda pruva kovanlarını tekrar doldurmaya çalışırken satıhta kalarak bekledi, tekrar "Royal Oak"a yaklaştı ve ikinci saldırıyı düzenledi. Bu defa tam isabet elde edildi. 13 dakika sonra "Royal Oak" yan yattı ve 24 subayla 809 eri ile birlikte sulara gömüldü. Ertesi gün, İngiliz deniz filosu hemen başka bir yere demirlemek üzere sevkedildiler ve U-Boatların ileride gerçekleştirebilecekleri muhtemel saldırılara karşı ek önlemler almaya başladılar. Prein, Demir Haç nişanının birinci derecesi ve diğer mürettebat ikinci derecesiyle taltif edildi. Dönitz de komodorluktan tuğamiralliğe yükseltildi.

Scapa Flow'a sızmak, İngiliz Donanmasının en muhteşem gemisini batırmak ve ele geçmeden dönmek gerçekten büyük bir başarıydı. 4 Mart 1940'ta Adolf Hitler Norveç sahilleri ve Danimarka'ya yapılacak çıkarma harekatları sırasında, müttefiklerce yapılması muhtemel karşı taarruzları engellemek amacı ile U-Boatlar bir süreliğine saldırılara son vererek geri plana çekildiler. Haziranda kısa süre ara verilen av yeniden başladı. Zafer yazı olarak adlandırılan Haziran ayında 284.000 tonluk 58 gemi, Temmuzda 196.000 tonluk 38 gemi, Ağustosta 268.000 tonluk 56 gemi, Eylülde 295.000 tonluk 59 gemi, Ekimde 352.000 tonluk 63 gemi batırılmıştı. 5 ayda toplam 274 gemi batırmalarına rağmen, U-Boatlar sadece 6 kayıp vermişti.

1940 yılının Kasım ayında U-Boatların bakım ihtiyacı artmış, bu nedenle harekat sayısındaki denizaltıların sayı azalmakla beraber, okyanusta patlak veren fırtınalar, dalgalar ve okyanus sağanaklarıyla boğuşan U-Boatların görüş şartları son derece bozulmuştu. Ayrıca İngiltere, Amerika'dan aldığı 50 eski destroyerle konvoyların güvenliğini arttırmıştı. Bu nedenlerle Kasım 1940'ta batırılan gemi sayısı 147.000 ton ve 32 gemiye düşmüştü.

"Limanda ikmal sıralarını bekleyen U-Boatlar"

1941 başlarında İngilizler radar sistemlerini geliştirmişler ve keşif uçağı sayılarını arttırmışlardı. İzlanda'dan, Atlantik'in iki kıyısı ile Sierra Leone ve Cebelitarık, Azor ve Kanarya adaları civarına kadar, keşif uçakları bu alanı tarayabiliyorlardı.

1941 Martı U-Bootlar için keder ayı oldu ve U-47'nin batırılmasından birkaç gün sonra 16 Mart akşamı diğer efsanevi iki U-Boat, U-99 ve U-100 düşman tarafından batırıldı.[75] Denizaltı filosunun en ve başarılı 3 komutanının bir hafta gibi kısa sürede ard arda kaybedilmesi tüm donanmada şok etkisi yarattı.

1941 yazına gelindiğinde filo tamamen dağılmıştı. Atlantik filosundan bir kısım U-Boat Rus savaşının patlak vermesi nedeniyle Kuzey Buz Denizi'ne kaydırılmış, 1941 Eylül'ünde yine bir kısım denizaltı Rommel'in Kuzey Afrika harekatını desteklemek üzere Akdeniz'e gönderildi. Dağılmalarına rağmen gittikleri yeni görev yerlerinde de U-Boatların başarıları sürmeye devam etti.

Mayıs 1941'de 64 gemi, Haziranda 64 gemi, Temmuzda 22 gemi, Ağustos'ta 23 gemi batırıldı. Eylül'de 53 gemi, Ekim ayında tonluk 39 gemi, Kasım ayında 13 gemi batırıldı.

11 Aralık 1941'de Almanya Amerika'ya savaş ilan edince yeni yılla birlikte U-Boatların görev yerleri de değişti. 16 ile 25 Aralık tarihleri arasında 5 denizaltı Biskay'daki üstlerinden hareket edip, Amerikan gemilerine ilk korku dalgasını yaratmak için yola çıktılar. Kuzey Atlantik'te yaşanan "Neşeli Günler" den sonra asla kırılamayacak bir rekor elde ettiler. Ocak ayı sonuna kadar toplam 327.000 tonluk 62 müttefik gemisi batırılmıştı.

Amerika kıyılarındaki 5 U-Boat, Şubat başlarında 5 büyük denizaltı ile takviye edildi. Bu denizaltıların eklenmesiyle başarılar artarak devam etti. Bunun yanı sıra Almanlar uzun mesafelerde diğer denizaltılara yakıt ikmali yapmak üzere "sağmal inek" adı verilen denizaltıları inşa ettiler. Bunların inşası ve Kuzey Amerika'ya sevk edilen 6 U-Boat ile rotaları son anda

değiştirilen 4 U-Boatun ilavesiyle, Karaiblerde bulunan denizaltı adedi 37'ye çıkarılmış oldu. Bunlar 1942 Mayıs ve Haziran aylarında 148 gemi batırdılar. Temmuz başlarında yapılan bu saldırı nedeniyle denizciler tekrar konvoy sistemine başvurmaya karar verdiler. ABD Deniz Kuvvetleri Rotalar ve Konvoylar Şubesi, güneyde Port of Spain'den başlayarak, Avrupa, Panama ve Key West üzerinden geçip, kuzeyde Halifax ile Nova Scotia'ya kadar uzanan bir konvoy sistemi geliştirdi.

Dönitz Atlantik Okyanusu'nun uzun zamandan beri denizaltı hücumlarına sahne olmaması nedeniyle, kendilerini emniyette hisseden konvoyların yine Newfaundland ve İngiltere arasında seyir edeceklerini düşündü. Bu nedenle bölgeye 8 tane U-Boat gönderdi. Düşüncesi de haklı çıktı ve Teğmen Hinseh U-596'sıyla devriye gezerken bu güzergahta bir konvoya rastladı. Çağırdığı diğer U-Boatlarla birlikte 7 gemiyi batırdılar. Amerika'daki harekat devam ettikçe başarılı oldu. 1942 yılının ilk 6 ayında U-Boatlar 3.081.000 tonluk 585 müttefik gemsini batırdılar. Ancak müttefikler ise dünyanın en zengin ve en güçlü devletleriydiler. Hali hazırda bulunan gemi ve uçaklarının yanı sıra güçlü olan ekonomileri sayesinde ardı ardına yitirdikleri gemilerin yerine yenilerini koyuyorlardı. Bu nedenle gerçekten bu ülkelere zarar vermek için Kreigsmarine'in ayda 700.000 ton tutarında gemi batırması gerekiyordu.

8 Kasım günü Dönitz, Amerikalıların Fas sahillerine çıkarma yaptıklarını öğrenince, Cape Verde Adaları ile Cebelitarık arasındaki bölgede bulunan denizaltıları süratle Fas açıklarına sevk etti. Kuzey Atlantik'teki denizaltılarda Cebelitarık havzasına doğru geçiş yaptılar. Fas sularına giren U-Boatlar tahmin ettikleri gibi etraflarının uçak gemileri ve destroyerlerle kuşatılmış olmalarının yanı sıra sahile kurulu devasa radarların devamlı kendilerini gözlem altında tuttuklarını tespit ettiler. Kordonu yarmayı başaran Teğmen Schweichel, 3 gemiye torpidolarını isabet ettirmeyi başardıysa da hiçbirini batıramaya-

rak sadece hasar vermekle yetindi. U-150 ile 12 Kasım akşamı Binbaşı kals sahile doğru sokularak 3 nakliye gemisini batırmayı başardı. Amiral, bir süre sonra denizaltıların bir kısmını Atlantik'e, Azor Adalarının batısına sevk ederek, Amerikan ikmal gemilerinin yolunu kesmeye başladı.

1942 yılının ikinci yarısında denizaltılar Atlantik Okyanusu haricinde uzak yerlerde dahi varlıklarını hissettirmeyi başarmışlardı. Amerikan sahillerine vurulan ağır darbeler sonucunda burada da konvoy sistemine geçilmiş, dolayısıyla burası da denizaltılara yasak edilmişti. Ancak Karaibler ve Trinidaa açıkları ile Küba ve Haiti arasındaki geçit çok hareketliydi. Buralarda hava desteği çok güçlü olsa da, U-Boat komutanları çoktan bunun çözümünü bulmuştu. Ya direkt konvoy hatlarının içine dalıyorlar ya da refakat gemilerinin bordalarına yakın seyrediyorlardı. Böylece düşman uçaklarının radarları denizaltıların yerlerini tespit edemiyorlardı. Ağustos 1942'de bu taktikler uygulanarak 15 gemi, Eylülde 29 gemi, Ekim ayında 17 gemi ve Kasımda 25 gemi batırıldı.

İlerleyen zamanlarda Brezilya'nın da savaşa girmesi U-Boatlara Güney Amerika ve Afrika kıtası arasında da faaliyet gösterme fırsatı verdi. Avlarının en güzeli ise; İngiltere'ye et götüren hava depolu büyük gemilerdi. Uzak suların içerisinde en gözde avlanma sahası bugüne kadar hiçbir denizaltının faaliyet göstermediği Cape Town bölgesiydi. Dönitz, denizaltıların yaratacağı şaşkınlıktan yararlanarak burada büyük başarı elde edeceğini düşünüyordu. Fakat mesafe çok uzundu 6000 mile varan bu uzaklık ancak "sağmal inek"lerin yardımıyla aşılabilirdi. IXC tipi denizaltılar Ekim ayı sonuna kadar 161.000 tona varan 24 gemi batırdılar. Ekim ayı ortalarına doğru "kutup ayısı" grubundaki kısa menzilli denizaltılar yakıt sıkıntısı nedeniyle geri Almanya'ya döndüler, fakat onlar dönüş yolundayken yerlerine 3 tane uzun menzilli denizaltı gönderildi. Bunlar Cape Town civarındaki faaliyetleriyle de yetinmeyip, Hint Okyanusuna oradan da Mozambik

Kanalına kadar uzanarak, bir kısmı nakliye gemisi olmak üzere 24 gemi batırdılar. Denizaltılar bu sulardaki gemileri öylesine tehdit etmişlerdi ki; Lourenço Marques limanının iki defa kapatılmasına sebebiyet verdiler ve bu yüzden Orta Doğu'daki müttefik kuvvetlerin yakıt ikmalleri zorlaştı.

1942 yılının son 6 ayında, U-Boatlar müttefikleri dize getirmek için gerekli olduğu ileri sürülen ayda 700.000 tonluk ortalamayı tutturamadıysa da ellerindeki kuvvetle yapabileceklerinin en iyisini yaptılar. Denizaltıların 1942 yılı içerisinde müttefik kuvvetlere verdiği kayıp; 6.266.215 ton tutarında 1.160 gemiydi. Diğer hava ve muhtelif kuvvetlerin katılımıyla bu rakam 7.790.697 tona kadar yükseliyordu. Nazi Almanyası bu dönemde 87 U-Boat kaybetti ki, bu sayı fiilen faaliyet gösteren denizaltıların %8,9'unu teşkil ediyordu. Yılbaşında 91 tanesi faal olan 249 denizaltıya karşılık, yılsonundaki denizaltı sayısı 393'e faal olanların sayısı da 212'ye çıkmıştı.

1943 Ocak ayının ilk iki haftasında Atlantik Okyanusunda devriye gezen 164 U-Boatun hiçbirisi bir konvoya dahi rastlayamadı. Güneyde ise; "Delphin" grubu Fas ile New York arasında geziyor, Kuzey Afrika'daki birliklere ikmal malzemesi götüren gemileri bekliyordu.

9 Mart günü Deniz Yüksek Komutanlığının Kripto Şubesi B Servisi[76], HX288 konvoyunun doğrudan U-Boatların üzerine doğru geldiğini rapor etti ve harekat düzenlendi. Bu ayın ilk 3 haftası içerisinde yarım milyon ton ağırlığında gemi batırılmıştı. Bunun üzerine İngilizler; *"Almanlar, Yeni Dünya ile Eskisi arasındaki bağlantıyı, 1943 senesinin Mart ayında az daha kesip atacaklardı."* dediler.

Müttefikler verilen ağır kayıplardan sonra "Takviye Grupları"nı oluşturdular. Bunlar bir tek konvoya bağlı kalmayarak, Atlantik'te sürekli devriye gezerek yardıma ihtiyacı olan konvoyların yanına koşuyorlardı. Müttefikler refakat ve takviye grupları arasına uçak gemileri de koymaya başlamışlardı. Böylece hava boşluğunu kapayarak daha geniş alana

hükmedebileceklerdi. Ayrıca konvoylardaki tankerlerin tamamına ve bazı gemilere platformlar takarak "Swordfish" uçağı koymaya başladılar. Müttefikler bu girişimlerle denizaltılara bir şekilde önlem almış oluyorlardı.

Zamanla U-Boatların başarısı azaldı. Dönitz artık Atlantik'te verilen kayıplara dayanamaz hale gelmişti. Hiç olmazsa geçici olarak, bu savaş bölgesinden çekilmenin akıllıca bir hareket olacağını düşündü. U-Boatlar düşmana karşılık verecek seviyeye çıkana kadar, konvoylara yapılan baskınlar durduruldu ve 24 Mayıs 1943'te Dönitz U-Boatları konvoy rotalarından çekti. Biskay Körfezinde de verilen kayıplar oldukça fazlaydı. Bu korkunç kayıplar karşısında Dönitz, görevde olan 6 denizaltısını da geri çağırarak bir süre için grup seferlerini sonlandırdı. 2 Ağustosta verilen bu emrin nedeni, körfezden çıkıp Atlantik'e açılmak üzere olan 19 denizaltının batışı olmuştu.

Dönitz elinde kalan denizaltıları, refakat kuvvetlerinin zayıf olduğu ve denizaltı hücumlarının beklenmediği başka alanlara kaydırarak, düşmanı vurabileceği hassas noktalar aradı. Batı Afrika kıyılarına kadar giden U-Boatlar bir tek gemi batırabildiler. Haziranda 10 gemi ve Temmuzda 17 gemi batırıldılar. 9 haziranda Dönitz, iki tankeri de yanlarına vererek, 9 U-Boatu daha Hint Okyanusuna gönderdi. Burada buluştukları 8 Japon denizaltısıyla birlikte yılsonuna kadar 57 gemi batırdılar.

Ağustos sonunda Dönitz aldığı kararı geri çekti ve 9 U-Boat'u Atlantik'e yolladı. 1943 yılının Eylül ve Ekim ayında U-Boatlar 25 kayıp verdiler. Batırabildikleri de sadece 9 şilepti. Ekim ayı sonunda "kurt sürüsü" taktiğine son verildi. Geliştirilen düşman taktikleri nedeniyle artık toplu U-Boat grupları düşman için mükemmel hedef teşkil ediyorlardı. Tersanelerden çıkan yeni denizaltılar da Atlantik'e gönderiliyordu, ama çabalar hep boşaydı. Aynı süre içerisinde Atlantik'te batırılan denizaltı sayısı 16'ydı.

Kuzey Atlantik'te yine istediğini alamayan Amiral, rotasını tekrar Afrika kıyılarına çevirdi. Ancak burada da istenilen sonuçlar alınamadı.1944 yılının başında Dönitz uzak mesafeler için ayırdığı denizaltılar haricinde, diğer tüm denizaltıları İngiliz adalarının batısına dizmişti. Bu taktik de başarılı olmadı; sonuçta 11 U-Boat batarken, 2 uçak düşürülmüş ve "Woodpecker" da batırılmıştı.

Mart ayı başlarında Alman Amiral U-Boatlarını, Avrupa sahillerinden 700 mil açıkta görevlendirmişti. 22 Martta tüm bu alınan başarısız sonuçlardan sonra Amiral Karl Dönitz, Adolf Hitler'den yeni model XXI denizaltılarını ve istediği hava destek filosunu almadan Atlantik'e açılmama kararı aldı. Ocakla Mart arasında tam 36 U-Boatunu ve birçok silah arkadaşını kaybetmişti. Atlantik'in ıssız köşelerinde seyreden 6 denizaltı ile kıyıda köşede kalmış 5 denizaltıdan ikisi daha bu listeye dahil olmuştu. Mayıs ayı sonunda diğer bölgelerdeki operasyonlar da sona erdi. Sadece 2 U-Boat Amerikan sularını ve 2 U-Boat da Afrika sahillerini kontrol etmek için denizlerde bırakılmıştı. 9 ay içerisinde burada 12 denizaltıya karşı, 22 müttefik gemisi batırılmıştı. Haziran ve Temmuz ayları son derece sessiz geçmişti.

6 Mayıs 1944'te U-Boatlara yeni bir görev verildi. Çıkarma gemilerine en fazla zararı vermek üzere 21 U-Boat Norveç'in Bergen açıklarına konuşlandı. Brest'te bulunan, 7 denizaltı İngiltere'nin doğusunda Lizard'la Star Point arasına girerek ikmal gemilerini yok etmekle görevlendirildi. Fransa'daki üslerde bulunan 19 denizaltı da, Biskay açıklarında devriyeye çıkartıldı. 1944 yılı sonunda savaş tüm hızıyla devam ederken 24 gemi karşılığında, 55 denizaltı batırılmıştı.

Ocak 1945'te harekât alanındaki U-Boat sayısı 39'du. Ocak ayında 6 denizaltı batırılırken, 7 müttefik gemisi de batırılmıştı. Şubatta Manş denizine doğru seyreden 41 denizaltı, 11 yük gemisi ve üç refakat gemisini batırırken, kendi kayıpları ise

12'ydi. Nisan'da da veriler hemen hemen aynıydı. Verdikleri 15 U-Boat kaybına karşın 10 yük gemisi ve 3 savaş gemisini batırmışlardı.

4 Mayıs 1945 Amiral Karl Dönitz, bütün denizaltı komutanlarına ateşkes emri verdi. Birçok denizaltı komutanı ateşkes emrine uymadıkları gibi, İngilizlerin 8 Mayısta hepsine satha çıkıp yerlerini bildirmeleri ve kendilerine gösterecekleri limanlara gidip teslim olmaları için verilen emri de dinlemediler. 9 Mayısta ilk teslim olmalar başlarken, bazı denizaltılar çok derinden seyrederek Almanya'daki üslerine geri döndüler. Filodan 2 denizaltı da Arjantin'e gitmişti. 156 denizaltı teslim olduysa da, denizaltı komutanlarının büyük kısmı kesinlikle teslim olmayı kabul etmediler. Daha önceden Dönitz'in toptan batırma emri için tespit etmiş olduğu "gökkuşağı" şifresini vermemesine rağmen, düşman eline geçmek istemeyen Alman denizaltı komutanları, kendi aralarında telsiz konuşmaları yaparak, şifreyi sanki verilmiş gibi kulaktan kulağa yayarak, birer ikişer açık denizlere açıldılar. Kısa süre sonra Kuzey Denizi ve Batlık Denizi şiddetli patlamalarla sarsıldı. Art arda tam "221" U-Boat personeli ile birlikte intihar etti.

Alman U-Boatları tüm savaş boyunca toplam tonajları 13,5 milyona varan 2.603 ticaret gemisi ile içlerinde uçak gemilerinin de bulunduğu 175 savaş gemisini batırdılar. Buna karşılık yaptıkları 1.162 denizaltıdan, 784 tanesini kaybettiler. Alman ordusu denizaltı filosu için 40.900 Alman gencini silah altına aldı. Bunlardan 28.000'i öldü. 5000'i esir düştü. Karşı tarafta ise İngilizler ticaret filolarında yer alan 30.000 insanını kaybetti. Kraliyet Donanmasınında 70.000 kişilik mevcudunun önemli bir bölümü U-Boatlarla girdikleri savaşlarda hayatlarını kaybetti. Diğer devletlere ait denizcilerden de yaklaşık 5000'i hayatını İkinci Dünya Savaşında yaşanan deniz savaşlarında kaybetti.

Yüksek Teknolojili Denizaltılar ve Dünya Dışı Varlıklar

Walter Denizaltıları

Dönitz, denizaltıların dalan bir tekne olarak düşünüldüğü devrin artık sona erdiğini görüyordu. Almanların denizaltı planlarını yapan Profesör Walter, savaştan önce bunun çaresini teorik olarak bulmuştu. Fakat ekonomik sıkıntılardan dolayı oluşan bütçe yetersizliği, zaman darlığı ve Yüksek Komuta Kurulundaki kararsızlıklar Walter'in planının rafa kaldırılmasına ve klasik denizaltıların daha önce üretilmesine neden oldu. Walter'in denizaltı planı, diğerlerinden şu noktada ayrılıyordu; üretilecek olan denizaltılar gerçekten devamlı olarak su altında yüzeceklerdi. Dalma cihazları, destroyerlerin saldırılarından kaçabilmek için, kendisini ancak su altında sürünmek zorunda bırakan zayıf elektrik motorlarıyla donatılmak yerine, su altında kullanılacak makine gücünü yüksek tesirli hidrojen peroksit halinde bulunan yakıttaki oksijenden alacaktı. Böylelikle denizaltı devamlı olarak su altında kalabilecek, yüzeye sadece mürettebatın ihtiyaçlarını gidermek için çıkacaktı. Orta hacimli bir Walter denizaltısı, su altında 6 saat süre ile 24 millik bir hız yapabilecekti.

Böyle bir projenin gerçekleşmesi halinde elde edilebilecek imkanlar son derece fazlaydı. Artık denizaltı komutanları bir konvoy gördükleri zaman, dibe dalmak ve uygun hücum fırsatını yakalayabilmek için saatlerce, hatta bazen günlerce takip etme zorunluluğundan kurtulacaklardı. Su altında son derece hızlı hareket edebilecek denizaltılar, refakat muhriplerini peşlerine takıp, diğer denizaltıların konvoya saldırısı için uygun pozisyonlar yaratabilecekti. Ama en önemlisi özellikle savaşın son dönemlerinde başlarının belası olan uçaklarla tüm ilişiklerini keseceklerdi.

Dönitz, Walter denizaltılarına olan güvenini 1942 yılında verdiği muhtıranın sonlarında özellikle belirtiyordu:

"Walter denizaltılarının derhal geliştirilmesi, denenmesi ve inşa edilmesi kanaatime göre, hayati bir mesele teşkil etmektedir ve savaşın geleceği buna göre belirlenecektir."

Hidrojen peroksit yakan Walter denizaltıları 1943 yılının sonlarına doğru tersanelerdeki kızaklara konulmuştu, fakat bu derece büyük yenilikler taşıyan denizaltıların geliştirilmesi ve deneme süreleri uzun olduğundan, bunların 1945 yılından önce hizmete girmesi mümkün değildi.

Model XXI ve XXIII Denizaltıları

Walter denizaltılarının istenilen tarihte suya indirilemeyeceği anlaşılınca, Amiral Dönitz ortalama bir projeyi uygulamaya koydu. Bu projeye bağımlı olarak sürdürülen hızlı çalışmalar neticesinde Walter denizaltılarının aerodinamik gövdeleriyle, klasik sualtı motorlarını işletecek yüksek güçte bataryalar barındıran Tip XXI ortaya çıktı. Bu 1.600 ton hacminde, satıhta 15,5 ve su altında 10 mil hız yapabilen, dipte 110 milde seyredebiliyordu. Daha önemlisi su altı ataklarında, bir saat süreyle 17,5 mil hız yapabiliyordu ki, en fazla 5 veya 6 mil giden eski denizaltılara göre bu büyük farktı.

Profesör Walter ekibi ile beraber, Walter türbini denilen, perhydrol-motorinle çalışan kapalı çevrim bir makine ve bu makinenin üreteceği hıza uygun denizaltıyı geliştirmişlerdi. Ancak bahse konu makine çok miktarda yakıt tankerine ihtiyaç duymaktaydı. Bu nedenle alt katlarında yakıt sarkaçlarının, üst katta makinelerin ve yaşam bölümlerinin olduğu iki katlı bir denizaltı planı ortaya çıktı. Fakat yaptıkları tüm hesaplamalarda, dalışlarda istenilen verimi alamayacaklarını gördüler. Bunun üzerine Schuerer ve Broecking isimli iki mühendis, yakıt tanklarının yerine batarya koymayı teklif etti. Teklif kabul edilerek yapılan çalışmalar sonucunda; bataryaları son derece güçlü, şnorkelleri ve streamlineları bulunan elektrobot adı verilen serinin ilk açık denizaltıları Tip XXI ortaya çıktı.

Daha sonra özellikle sığ sularda kullanılmak üzere, su altında 12,5 mille seyredebilecek olan 232 tonluk cep denizaltısı XXIII modeli planlandı. Denizaltı filosunun durumunu endişe ile takip eden Adolf Hitler, her ay Tip XXI'den 22 adet, Tip XXIII'den de 10 adet üretilmesi için emir verdi. İlk Tip XXIII denizaltısı U-2324'te Norveç'teki üssünden ayrılıp, kıyı harekatına katılmak üzere, Shetland adalarının kuzeyinden yola koyuldu. Nisan ayında da ilk Tip XXI denizaltısı da Norveç'ten açık denizlere doğru yola çıktı. Bu denizaltılar vurucu gücünün üstünlüğünün yanı sıra, su altında ve tam bir sessizlik içinde uzun bir süre 5,5 mille seyir edebiliyorlardı. Menzilleri ise; Güney Atlantik'e kadar inip orada bir ay harekât yapmalarına yetiyordu. Modern techizatları sayesinde, 50 metre derinlikten kör atış yapabiliyorlardı. Mayıs ayı başında 12 tane XXI modeli denizaltı hizmete sokulurken, 91 tanesinin seyir tecrübesi yapılıyordu.

XXI modellerinin neler yapabileceğini ilk kez U-2511 ile Yüzbaşı Schnee göstermiştir. Schnee muazzam elektrik bataryasının verdiği, büyük sualtı kudretinin sağladığı bağışıklığı biliyordu. Kuzey Denizinde bir denizaltı avcı grubuyla karşılaşmış, rotasından aniden 30 derecelik bir sapma yaparak grubu atlatmış ve kurtulmuştu. XXI, birçok destroyerin hızına yakın sualtı süratine sahipti. Savaş bitiminde ateşkes emrine hemen itaat eden Schnee, bu emre istinaden Bergen'e gelirken bir İngiliz kurvazörü ile birkaç destroyere rastlamıştı. Denizaltı kurvazörün 500 yard yakınına sokulmasına rağmen, İngilizler denizaltının farkına bile varmamıştı.

J.V.Helsing'in 1995 yılı Nisan ayında görüştüğü bir Kreigsmarine subayı, kendisine Aldebaran gezegeninden gelen dünyadışı varlıkların yeni denizaltı tiplerinin geliştirilmesinde bizzat yardım ettiklerini anlatmıştı. Subayın tariflerine göre, Aldebaranlılar 2.10 m uzunluğunda, badem gözlü, beyaz açık tenli, uzun sarı saçlı insanlardı. Dünya dışı varlıklar vücutlarını kaplayan tek parça düğmesiz ve fermuarsız

giysiler giyiyorlardı. Aldebaranlıların önemli bir özellikleri de gözlerinin yaklaşık 20 cm uzağında mor renkli iki halka havada sallanmasıydı. Bu halkalar başlarını hareket ettikleri zaman onunla beraber hareket ediyorlardı. Yine subayın anlattıklarına göre, Alman süper denizaltıları Schauberger teknolojisi ile donatılmıştı. Denizaltılara yüksek sürat sağlayan bu güç Aldebaranlılardan alınmıştı. İddialara göre, 2 Mayıs 1945'te, yani; Almanya'nın kayıtsız şartsız teslim olmasından 6 gün önce Kristionsund, Norveç'ten 120 adet yeni tip elektorobot ve muhtelif tipte denizaltıların okyanusa doğru açılmışlardı.

Bu denizaltılardan birkaçında çocuk denecek yaşta S.S. ve Hitler gençliği mensupları, BDM mensubu ve ordu yardımcı sınıfında çalışan genç kızlar bulunuyordu. Bütün bu genç kız ve erkeklerin ortak bir noktaları vardı; hiçbirinin arkasından arayıp soracağı aileleri yoktu.

Wilhelm Londig, Thule ile ilgili "Wolfszeit um Thule" de şunları kaleme almıştı: 2 Mayıs 1945'te Norveç'in Kristionsund limanından büyük bir birlik, gizli tutulan yeni XXI tipi dev denizaltılarla birlikte Kuzey Denizi'ne açılmıştı. Bu filo 24 Nisan'dan beri harekete hazır bir şekilde bekletiliyordu. 2 Mayıs gecesi yeni tip XXI'lerin tamamı limandan ayrılmıştı. Dikkati çeken bir diğer unsur da mürettebatın tamamının genç kız ve erkeklerin oluşmasıydı. Bunların yaşının çoğu 25 civarındaydı. Genç mürettebatın dışında teknisyenler ve bazı bilim adamları da denizaltılardaydı. Denizaltı komutanlarına kesin olarak şu emir verilmişti: "Düşman denizgücü ile karşılaşmaktan mümkün olduğunca kaçınılacaktı."

Bu denizaltılar arasında 3000 tonluk yeni denizaltı modelleri de vardı ve bunların türbinleri 12000 PS güçle takviye edilmişti. Mürettebatları yaklaşık 50 kişiydi. Denizaltıların kullandığı güç şimdiye kadar kullanılandan çok farklı olduğu için gizli tutuluyordu. Pervanelerin tam performansla çalışması halinde denizaltılar su altında 75 mil[77] sürat yapabiliyorlardı ve yeniden kazanılan oksijen sayesinde uzun süre su altında

kalmaları mümkün oluyordu. Filo açık denize ulaştığı zaman, planlı olarak Kuzey Denizine yöneldi. Fakat dünyanın, bu denizaltıların yeni teknik teçhizat ve üstün silahlarla donatılmış olduklarından henüz haberleri yoktu. Müttefikler tarafından bilinmeyen iki yeni silah sistemine sahip olan Alman gizli denizaltı filosu müttefiklerin ablukasını yarmıştı.

Denizaltılar muhtemelen içlerindeki taşıdıkları bilim adamı ve seçkin 3.Reich üyeleri ile birlikte sessiz sedasız Neuschwabenland'daki Base 211'e gidiyorlardı. Böylelikle yıkılmaya yüz tutan Reich'in yeni tohumları Avrupa'dan çok uzakta bu soğuk kıtada atılacaktı. Öyle ki zaten müttefikler bunun istihbaratını aldıklarında vakit kaybetmeden 1946-1947 kışında Neuschwabenland'a Amerikalı Amiral Byrd başkanlığında sözde bir keşif gezisi düzenlediler. Fakat asıl amaçları; kutuptaki Alman kolonisine saldırmaktı. (Bkz. Bölüm 2) Denizaltıların geçişi sırasında ufak çaplı birkaç çatışma yaşanmıştı. Savaşın sonlarına doğru birtakım teknik malzemeleri uzak müttefikleri Japonlara götürmek üzere anayurttan ayrılarak uzak sulara doğru yol alan ancak Amerikalılar tarafından ele geçirilen U-234'ün içindeki malzemeleri ilk olarak inceleme fırsatı bulan Amerikalı araştırma timi başkanı, U-234'ün komutanına şöyle demişti:

"İncelediğimiz mikrofilm malzemelerinden şu sonucu çıkardık; Almanya teknik yönden batılı müttefiklerinden 100 yıl ileride!"

U-Boatlar, XXI ve XXIII'ün yanı sıra başka tip denizaltıların da savaş sonuna doğru geliştirildiği, hatta inşalarının yarım kaldığına ilişkin, gerek resmi belgeler ve eskizler gerekse tanıkların beyanları da vardır. Ancak bunların varlıkları kesin bir şekilde hiçbir zaman ispatlanılamamıştır.

Denizaltıların bu gizemi ile Hitler'in Berlin'deki bunkerinde son ana kadar onun yanında olan Martin Bormann, Joseph Goebbels, Artur Axmann'in dillerinde savaşın son gününe kadar mucize silah vardı. Hatta Propaganda Bakanı Joseph Goebbels bunu halka bile duyurmuştu. Ancak bahse konu

gizli silahın ne olduğu hiçbir zaman öğrenilemedi ve ne olduğu hakkındaki yorumlar bir iddiadan ileriye gidemedi.

HEER

Nazi Almanyasının kara ordusunun ve zırhlı birliklerinin en önemli unsurları hiç kuşkusuz panzerlerdi. İkinci Dünya Savaşı boyunca yaklaşık 50.000 tank üretti. Ürettiği tankları da günden güne geliştirdiler. Bu tanklar temel alınarak planlanan Blietskreig taktiği ile Avrupa'nın fethinde önemli başarılara imza attılar. Temel olarak 7 tip tank ve onların altlarında birçok tank çeşidi üretildi. Ama en önemlileri Panzer V (Panther) ve Panzer VI (Tiger) dı ve savaş sahasında düşmana ağır kayıplar verdirdiler.

Panzer I ilk olarak 1936 yılında İspanya İç Savaşı sırasında General Fransisco Franco'ya destek amacıyla gönderilen Alman birliklerinde kullanıldı. Panzer I aslen eğitim tankı olarak dizayn edildi ve daha sonra yerini Panzer III tankına bıraktı.

Panzer II'ler İkinci Dünya Savaşı sırasında hafif tank olarak kullanılmıştı. 4 modeli vardı. Savaş boyunca tüm modelleri ile birlikte toplam 2181 adet üretilmişti.

Panzer 38 (t) Çekoslovakya tarafından LT-38 adıyla imal edildi ve Alman ordusu tarafından ele geçirilip geliştirilerek 2. Dünya Savaşı sırasında kullanıldı. Panzer 38(t) Polonya Seferi , Fransa Seferi ve Barbarossa Harekatı sırasında başarıyla kullanıldı. Ancak 1941 senesinde Kızıl Ordunun ilerleyişi sırasında Sovyet T-34'leri karşısında başarısız oldu. 1941 den sonra bu araçlar keşif için ve partizanlara karşı kullanılmaya başlanıldı.

Panzer III ise; 1930'larda tasarımına başlanmış, savaşın sonuna kadar kullanılmıştı. Piyade koruma görevinden çok diğer tankları yok etmek için üretilmişti. Alman Blitzkrieg savaş doktrini uyarınca hem geri çekilirken hem de ilerlerken diğer tankları korumak için yapılmıştır. Ancak tankın üretimine 1943'de son verilmiştir. Panzer III'ler zırh, hız ve silah bakı-

mından fazla etkileyici tanklar olmasalarda kapalı devre telsiz sistemleri ve üstün Alman optik teknolojisi sayesinde savaş alanında diğer tanklara göre daha rahat hareket edip daha rahat dövüşebiliyorlardı.

Panzer IV, 2. Dünya Savaşı Alman yapımı orta sınıf savaş tankıydı. Yıldırım savaşı doktrini gereği yakın piyade desteği sağlamak için tasarlanmıştı. Almanya'nın elinde Panther ve Tiger gibi daha çok daha güçlü tanklar olmasına rağmen üretimlerinin ucuz ve kolay olması ve bu tanklara göre mekanik açıdan daha güvenilir olmaları nedeniyle savaş sonuna kadar Almanya'nın ana tank gücünü oluşturmuşlardı.

Panzer V (Panther)

Panzerkampfwagen V diğer adıyla Panther tankları zırh, ateş gücü ve hareketlilik faktörlerinin hepsine sahip bir tanktı. Bundan dolayı birçok otorite tarafından 2. Dünya Savaşının en iyi tankı olarak kabul edilir. 75 mm'lik Rheinmetall KwK 42 L/70 topuna sahip tank 79 adet mermi taşıyabiliyordu. İki adet MG 34 makinalı tüfekle donatılmıştı. Ayrıca kızıl ötesi nişanlama sistemine sahip tank çok uzak mesafelerden yaklaşık 2.000 metreden düşman tanklarını vurabiliyordu. 75 mm'lik top aslında dönemindeki tanklara göre küçük çaplı olsa da, yüksek tahrikli mermisi ve uzun namlu nedeniye Tiger I'lerin 88 mm'lik toplarından daha etkiliydi.

Panther, serisi kısa sürede geliştirildi ve mürettebatları tarafından çok sevildi. Bunu en iyi Grossdeutschland alayında görev yapan Teğmen Berger'in sözleri açıklar: "...üç defa vurulmuştuk, hayatımı panther'e borçluyum". Bu tank, kalın zırhına rağmen iyi bir sürate ve manevra kabiliyetine sahipti. Bu özellikleri sayesinde Blitzkrieg taktikleri doğrultusunda düşman ateşi altında ilerleyebiliyor ve 75mm'lik yüksek hızlı namlusu ile 2000m civarında gördüğü her düşman tankını saf dışı edebiliyordu. Kısaca Panther, bir tank tasarımındaki bütün zorlukların optimum şekilde giderilmiş haliydi. Bunlar,

kalın zırh- yüksek hız çelişkisi ve iyi arazi performansı- düşük profil şeklinde sayılabilir.

Panther, mükemmel bir tank olmasından dolayı askerler arasında birçok efsane komutan yaratmıştı. Bunların başında Ernst Barkmann gelir. O ve mürettebatı tek başlarına 150'den fazla düşman tankı vurmuştu. Onun yanı sıra birçok tankçı Pantherleri ile inanılmaz başarılara imza atmışlardı. 1943–1944 yılları arasında Amerikan Ordusunun çıkardığı bir istatistiğe göre bir Panther vurmak için, istatistiksel olarak, 5 Sherman veya 9 T–34 kaybediliyordu. Amerikan Ordusunun Eylül 1944 tarihli raporunda Panther'in gücüne şöyle değinilmiştir:

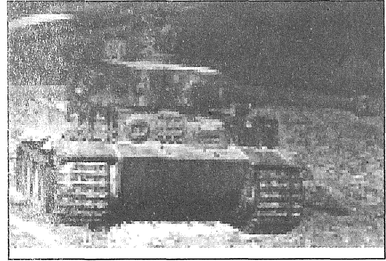
"Panther tankının imha edilmesi için; üç inçlik topun (m10 kundağı motorlu anti-tank aracı) veya 76mm'lik topun (m18 - hellcat) , Panther'in taretinin yan tarafına veya arkasına, gövdedeki makineli tüfek deliğine ya da top önyüzün alt tarafına nişan alması gerekir."
23 Mart 1944 tarihli Wermacht raporu da şöyle demekteydi: "Panther, T-34/85[78] *tankından üstündür. T-34/85, Pantherin ön zırhını ancak 500m ve daha düşük mesafeden delebilirken Panther , T-34/85'in ön zırhını 800m.'den delebilmektedir."*

Panzer VI (Tiger)

Zamanındaki en iyi tanklardan biriydi. Çok sağlam zırha ve iyi bir topa sahip olduğu için düşmanların korkulu rüyasıydı. Savaşın sonlarına doğru bir Tiger tankına 20 tane M4 Sherman tankının saldırdığı görülmüştür. Tiger'ların kayıp vermesinin sebebi karmaşık mekanik yapısıydı. Bu yüzden çoğu Tiger tankı onarılamaz halde bozulduğu için mürettebatı tarafından terk edilmiş halde bulunmuştu.

Tankın en önemli özelliği olan 88 mm'lik top da ancak hidrolik sistemle döndürülebiliyordu, ayrıca hassas ayarlar yapmak için çarkla döndürme sistemi de vardı. Ayrıca bu top-

lar çok iyi bir optik sisteme sahiptiler, uzak ve hareketli hedefleri çok başarılı bir şekilde vurabiliyorlardı. Bu optik sistem ve etkili topu sayesinde 3000 metrenin uzağındaki hedefleri bile vurduğu görülmüştü. Düşman tankları ise onun kalın zırhını delmek için çok yakına girmek zorundaydılar. Ancak bir Tiger için 300.000 üretim saati harcanırken Tiger'ın rakipleri olan T-34, Sherman ve Churchill tankları bu üretim zamanının neredeyse onda biri kadar sürede üretiliyorlardı. Ama karmaşık yapısına rağmen bir Tiger'ı yok edebilmek için en az 4 Sherman tankını gözden çıkarmayı hesaplamak gerekiyordu. İlk 500 Tiger su altında 5 metre derinlikte 2,5 saat gidebilmelerine olanak sağlayan şnorkellerle donatılmışlardı. Daha sonra bu uygulamadan vazgeçildi ve 1,3 metre derinliğe kadar suya girebilmelerini sağlayan modifikasyonlar yapıldı. 720mm genişliğindeki paletleri böylesine ağır bir tankın sahip olabileceği en mükemmel arazi performansını sağlıyordu ama cepheye nakli sırasında tankın eldeki taşıyıcılara geniş gelmesine neden oluyordu.

"Panzer VI (Tiger)"

1943 tarihli bir Amerikan Albayının raporu da Tiger'ın gücünü son derece iyi ifade etmektedir:

> *"...Tunus'ta Fais Geçidi'ndeki savaş alanını inceledim. Vurulan tanklarımızın detaylı incelemeleri gösterdi ki Alman tiger tankının 88mm'lik topu rahatlıkla tanklarımızın taretlerinin önünü delip arkasından çıkabilmektedir..."*

Gerçekten de iyi eğitilmiş ve tecrübeli bir mürettebat tarafından kullanıldığında Tiger o güne kadar savaşların gördüğü en ölümcül tank oluyordu. Özellikle Michael Wittmann, Tiger ile

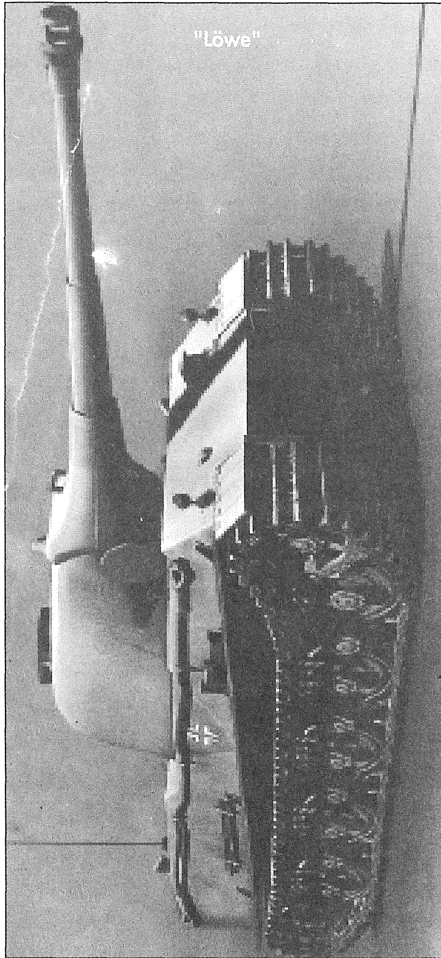
gösterdiği başarılardan dolayı bir efsane olmuş ve bugüne kadar dünyadaki en çok madalya alan tankçı ünvanını kazanmıştı.

7 Temmuz 1943 günü S.S. Oberscharführer Franz Staudegger komutasındaki, 1.S.S. Panzer Tümeni "Leibstandate Adolf Hitler"e bağlı tek bir Tiger, Kursk yakınlarında 50 kadar T-34 tankıyla karşılaştı. Staudegger tüm cephanesini kullanarak 22 düşman tankını imha etti ve birçoğunu hasara uğrattı. Çarpışma Rusların çekilmesiyle sona erdi. Bu başarısından ötürü Staudegger "Knights Cross - Şövalye Haçı" ile ödüllendirildi. Toplam olarak İkinci Dünya Savaşında Nazi Almanyası toplam 50439 adet tank üretmişti ki savaş öncesi bu sayının 3503 olduğunu ve en büyük başarıları sağlayan Tiger ve Panther'lerin 1943 yılı başlarından itibaren üretildiğini göz önüne alırsak bu olağandışı bir başarıydı.

Almanya'nın üretilen bu müthiş savaş silahlarından başka deneme ve proje aşamalarında kalan ilginç tank modelleri de vardı;

Löwe: Panzerkampfwagen VII Löwe (Lion) 2. Dünya Savaşı sırasında Nazi Almanyası ordusu Wehrmacht için Krupp firması tarafından tasarlanan süper ağır tank sınıfında zırhlı savaş aracıydı. Löwe tasarımının iki modeli vardı; Leichter Löwe ve Schwerer Löwe. Her iki tankta da maksimum hız olarak saatte 44 kilometreye ulaşan Alman DenizKuvvetleri Schnellbootlarının kullandığı 1000hp Daimler-benz motoru kullanıldı. Tasarım olarak da Porsche'nin Tiger ve Mous'u örnek alınmıştı. Adolf Hitler Leichter Löwe modelinin iptaline ve Schwerer Löwe modelinin tekrar tasarlanmasının emrini verdi. Taretine 150-mmlik ana top takılmasını ve ön zırhının 140-mmye çıkartılmasını, hızının da 30 km/s olmasını isted

1942 sonlarında Panzer VIII Maus projesi için henüz prototipi bile üretilmeden iptal edildi. Yine de Oberst Fichtner'in isteği ile pzkpfw VI B Tiger II'nin yapımı sırasında Löwe'nin yeniden dizaynına başlanıldı. Bu seferde 88mm'lik bir topa,

140mm'lik zırha, saatte 35 km hıza, 90 tonluk ağırlığa ve 5 kişilik mürettebata sahip olacaktı. Löwe'nin gelecekte Königtiger'in yerini alması planlanıyordu ve Schwerer Löwe tasarımına ait bazı özellikler Königstiger modelinde kullanıldı. Ancak modeli bile aracın çok pahalıya mal olacağını ispatladı. Ayrıca küçük köprüleri geçmek için çok büyük yapısı vardı.

6 Mart 1942'de ağır bir panzere ihtiyaç duyulacağından dolayı projeye iptal emri geldi. Löwe her ne kadar test aşamasını bile göremediyse de, en özgün ağır panzer tasarımlarından birine sahipti. Almanya'nın o zamanlardaki en büyük sorunlarından biri olan zaman ve sınırlı kaynakları, Löwe gibi daha nice tasarımların kağıt üzerinde ya da proje aşamasında kalmasına sebebiyet vermiştir.

Maus: Maus savaş sonrası bir efsaneye dönen ve bizzat Adolf Hitler tarafından Ferdinand Porsche'a dizayn ettirilen 188 tonluk, yaklaşık 10 m uzunluğunda 3,5 m genişliğinde ve yine 3.5 m yüksekliğinde devasa bir tanktı. Mürettebatı 6

kişiydi. Hızı maximum 13 km idi. Almanya'nın süper ağır tank çalışmaları 1941'de başlamasına rağmen, Porsche'un çalışmaları Mayıs 1942 de başlayabilmişti. 1943 şubatında son halini almıştı.

"Maus"

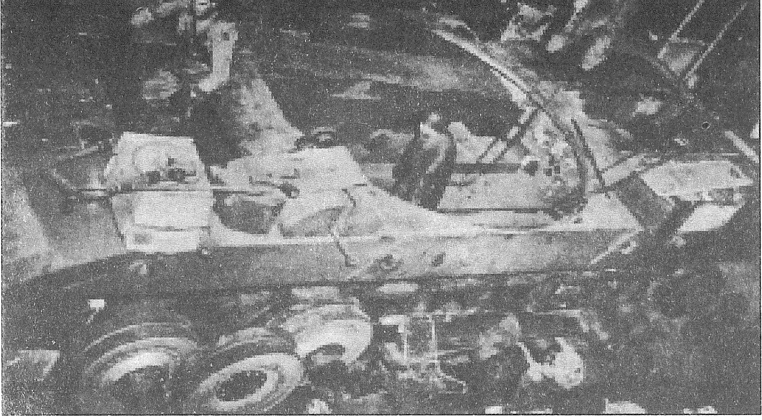
İlk gövde planlanandan 7 ay sonra bitirilebilmiş ve sonradan bu devasa aracın yapımından tamamen vazgeçilmişti. İlk prototip 2 adet MB 509 olarakta bilinen geliştirilmiş Daimler-Benz DB 603 uçak motoru ile desteklenmesine rağmen dizaynda planlanan 20 km/h hıza ulaşamayarak 13 km/h hızla yol alabilmişti. Denemeler taret olmadan başlamış ve daha sonra taretin üretimi sonrası montaj yapılarak tank tam fonksiyon denenebilmişti. İkinci prototip ise motor ve taret olmadan bitirilmesine rağmen daha sonra diesel motorlar monte edilmişti.

Panzer E-100

Entwicklung serisi, bilinen adıyla E- serisi, 2. Dünya Savaşının sonlarına doğru Nazi Almanyası ordusu Wehrmacht tarafından standart bir tank serisi üretmek için yapılan çalışmaydı.. Ancak bu aşırı karmaşık tank tasarımları ortaya çıktı ve sonuçta mekanik sorunlar meydana geldi.

Tank yaklaşık 8.5 m uzunluğunda, 4.5 m genişliğinde ve hemen hemen 3,5 m uzunluğunda olacaktı ve ağırlığı 140 tona kadar dayanacaktı. Mürettebat olarak 1 komutan, iki yükleyici, bir sürücü, bir gözcü ve bir telsizci olmak üzere 6 kişi olarak düşünülüyordu ve aracın hızı maksimum 26 kilometreydi.

E-100 aynen genişletilmiş Tiger II şasesi üzerine yapılan 'Maus' gibi süper ağır çarpışma tankı niyetiyle tasarlandı. Ayrıca Maus ile aynı tareti kullanacaktı. 1944 yılında başlanan tasarlama ve prototip çalışmaları Adolf Hitlerin bunu yerine Maus modelinin üretilmesi talimatı ile iptal edildi. Sadece

"Düşman tarafından ele geçirilmiş Panzer E-100 şasesi"

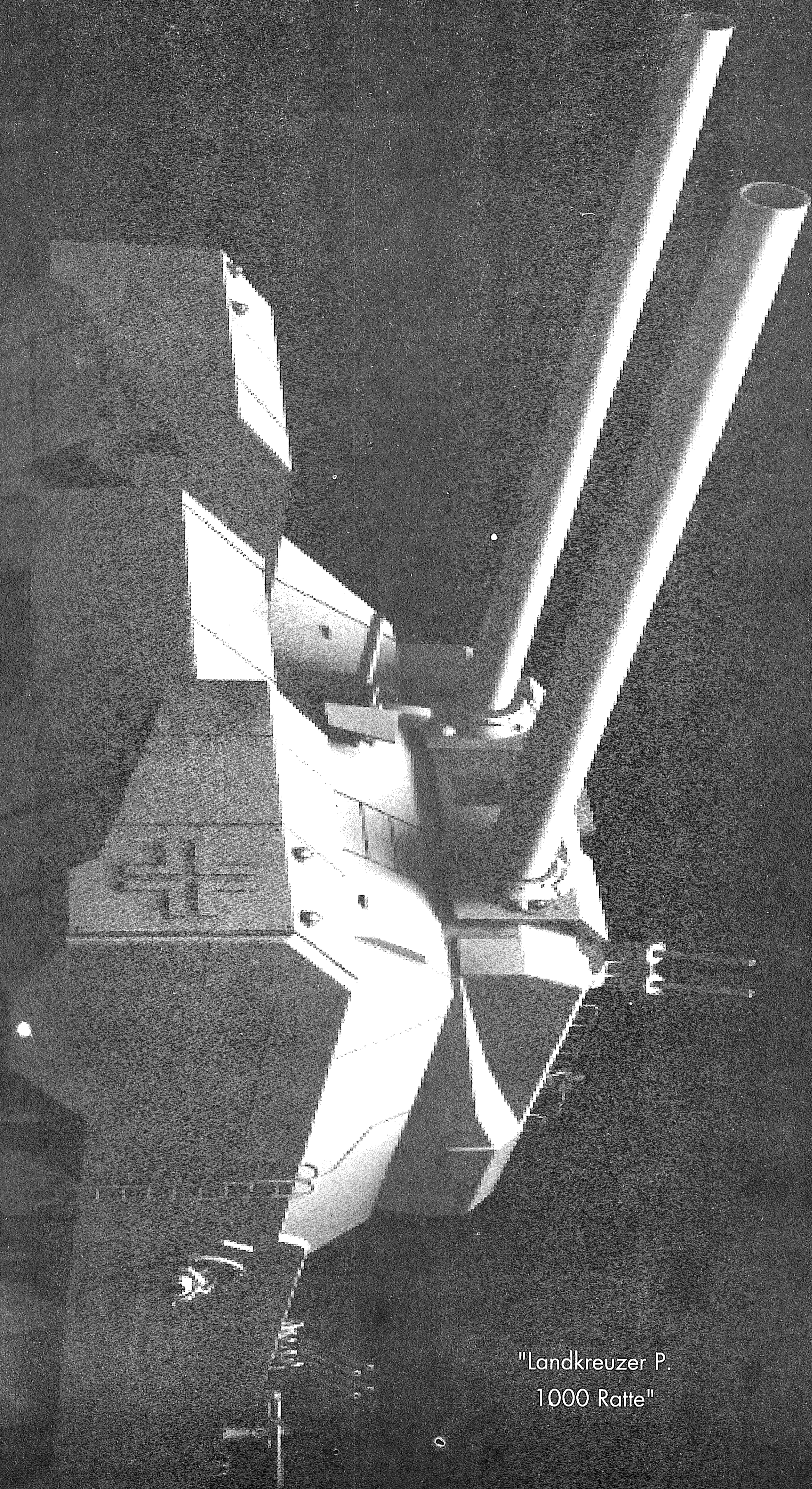
şasesi tamamlanan tank Birleşik Krallık tarafından ganimet alındı. Yapılan birkaç çalışmanın ardından parçalandı.

Landkreuzer P.1000 Ratte

2. Dünya Savaşı sırasında Nazi Almanyası ordusu Wehrmacht tarafından kullanılmak üzere tasarlanan çok büyük bir tanktı. 1942 yılında Adolf Hitlerin onayı ile Krupp firması ile tasarlanan tank projesi 1943 yılında Albert Speer tarafından iptal edildi ve bir daha tamamlanamadı. Toplamda 1800 ton olması düşünülen tank Almanlar tarafından üretilen en ağır tank olan Panzer VIII Maus'dan on kez daha ağırdı. Ağırlığı 180 ton, uzunluğu 35 m, genişliği 14 m, yüksekliği 11 m, mürettebat sayısı ise 20'den fazla olacaktı.

Ana silah olarak tarette kullanılacak iki adet 280 mmlik top Gneisenau sınıfı savaş gemilerinde kullanılıyordu. Proje iptal edilmeden üretilen büyük taret daha sonra Norveçte bulunan sahil koruma tabyasına takıldı. Ancak nerede olduğu bulunamadı. Diğer silahları bir adet 128 mmlik top, 8 adet 20 mmlik Flak 38 uçaksavar silahı ve iki adet 15 mmlik Mauser makineli tüfek 151/15 olacaktı.

Bundan da ağır P. 1500 "Monster" kundağı motorlu top

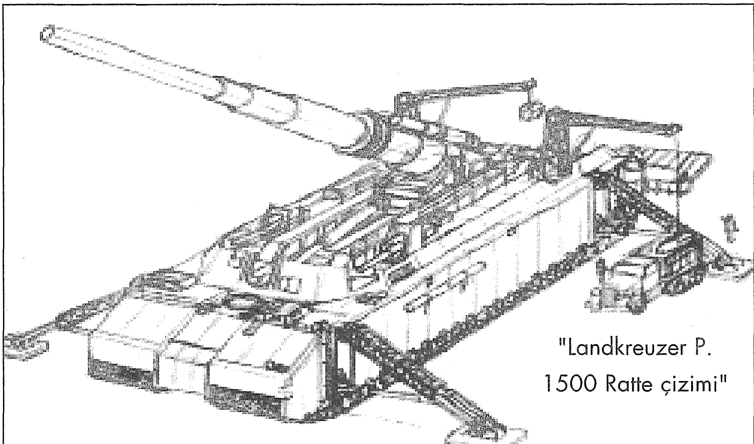
"Landkreuzer P.
1000 Ratte"

projesi ile birlikte iki projede çok erken safhalarda iptal edildi. Ama tehlikeli Schwerer Gustav 800 mmlik top imal edildi.

Landkreuzer P.1500 Ratte:

Landkreuzer P. 1000 Monster ile birlikte düşünülmüş bir modeldi. Krupp firması tarafından geliştirilen 800mmlik Schwerer Gustav demiryolu topuna platform olması düşünülen bir araçtı. 1942 yılında Adolf Hitlerin onayı ile Krupp firması ile tasarlanan kara kruvazörü projesi 1943 yılında Albert Speer tarafından iptal edildi ve bir daha tamamlanamadı. Eğer bu araç tamamlanabilse üretilebilen en büyük tank olan Panzer VIII Maus modelini kat ve kat geçecekti. Aynı zamanda Landkreuzer P. 1000 Ratte tasarımında çok büyük bir ebadı olan bu araçta 4 MAN M9v 40/46 U-Bot dizel 2.200 beygir (kW)'lik motor kullanılacak ve eğer yeterli güç sağlanabilse saatte en fazla 10 ila 15 km/s hıza ulaşacaktı.

Ağırlığı 2500 ton, uzunluğu 42 m, genişliği 18 m, yüksekliği 7 m, mürettebat sayısı ise 100'den fazla olacaktı. Ön yüzeyde 250 mmlik ön zırh bulunacaktı ve ana silah olarak 800 mm Dora/Schwerer Gustav K (E) demiryolu topu kullanılacaktı. Diğer yandan silah olarak 2 adet 150 mm sFH 18/1 L/30 howitzers topu ve Multiple 15 mm MG 151/15 kullanılacaktı.

"Landkreuzer P. 1500 Ratte çizimi"

Her ne kadar boyutları ile korkunç görünse ve düşman üzerinde olumsuz psikolojik etki yaratsa da her iki tankın da birçok olumsuz yanı vardı. Örneğin bu büyüklükteki bir tankın geçebileceği köprü bulunmuyordu. Ağırlığında ötürü arazide ilerlemesi çok zor olacaktı. Hızı çok düşüktü. Bu da araç için vakit kaybıydı. Bu büyüklükteki bir araç ne kadar kamufle edilse de düşman uçakları için kolay bir hedef olacaktı. Ayrıca düşman piyadesine karşı yeterli koruması yoktu.

Goliath

Goliath Alman mühendislerinin ürettiği, Wehrmacht'ın 2.Dünya Savaşı boyunca kullandığı tankların topsuz alt gövde kısmına benzer, sağda ve solda olmak üzere üstü ve altı zincir paletlerle çevrili küçük insansız yok etme araçlarıydı. Goliathların hızı azami 9,5 km kadardı ve bir seferde 75-100 kg ağırlığında patlayıcı taşıyabiliyordu. Ayrıca düşman tanklarının imhası, kalabalık düşman piyade birliklerinin içerisine dalarak dağıtma ve binaların yıkımına yönelik olarak çok amaçlı tasarlanmıştı.

Goliath aracın içerisine yerleştirilen 3 katlı telefon kabloları ve arka kısmına monte edilen alıcıdan aldığı sinyaller vası-

- "Müttefik askerlerince ele geçirilen Goliath'lar"

tasıyla dışarıdan kutu şeklindeki bir kontrol paneline yerleştirilen joyistiki kullanan asker tarafından yön verilerek uzaktan kumanda ile kontrol ediliyordu. Her bir Goliath genellikle tek kullanımlıktı, nişan alınan hedefe vardığı an hedef ile birlikte patlıyordu. Goliath'ın ilk modellerinde elektrik motorları kullanılıyordu. Ancak bir tanesi 300 Reichsmarka mal oluyordu ve savaş alanında hasar görenlerinin tamiri neredeyse imkansızdı. Bu nedenle sonraki modeller benzin ile çalışabilecek şekilde daha basit olarak tasarlandı.

1942 İlkbaharından sonra Goliath'lar Wehrmacht'ın çarpıştığı tüm cephelerde kullanılmaya başlandı. Özellikle de özel panzer birlikleri ile mühendislerin yoğun bulunduğu birliklere verildi. Goliath'lara ün kazandıran olay ise 1 Ağustos 1944 yılında başlayan ve 63 gün süren Varşova Ayaklanması[79] sırasında Wehrmacht ve S.S. Bölüklerine şiddetli direniş gösteren "Armia Krojova"[80]'nın bastırılması sırasında elde ettikleri başarılardı. Direnişçilerin ellerinde sadece küçük anti-tank silahları vardı ve Goliath'lara bir türlü istedikleri şekilde müdahale edemiyor ve onları durdurmakta zorluk çekiyorlardı. Sonunda Polonyalı direnişçiler bu küçük imha aletleri ile başa çıkmak için aralarından çıkan gönüllüleri Goliath'ların kablolarını kesmek için üzerlerine yollamaya başladılar. Ancak bu oldukça tehlikeli bir işti çünkü yanlış temas halinde Goliath infilak edebilir ve kabloyu kesmeye geleni de öldürebilirdi. Goliathların ün yaptığı ve müttefikler tarafından yakından tanındığı olaylardan biri de Normandiya çıkarmasıydı. İlk başta karaya çıkan ve iç kesimlere doğru ilerleyen düşman askerleri bunların ne olduklarını anlayamadı, hatta kıyı ele geçirildiğinde Goliath'ların üzerine çıkıp fotoğraf çektirmek isteyen birkaç Amerikan askeri de Goliath'ların patlaması sonucu kendisi ile birlikte arkadaşlarının parçalanmasına neden olmuştu. Sonunda bunların ne amaçla kullanıldığını anlayan müttefikler adeta bir mayın gibi ortalıkta bulunan ve tehlike arz eden bu araçları, artık çalışmayan tank ve toplar ile çarpıştırarak etkisiz hale getirdi.

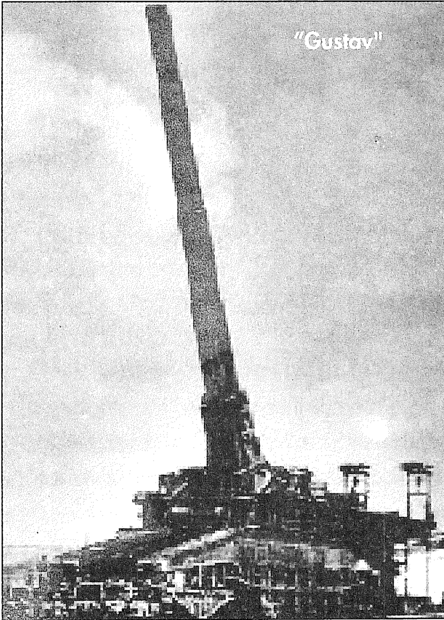
Savaş sonuna kadar 7.564 adet Goliath üretildi ve ilk yapılan tek kullanımlık, elektrik motorlu versiyonlar dikkate alınmadığında, Goliathlar uzaktan kumandalı bomba ve anti-tank silahı olarak istenilen seviyede başarı kaydetmeyi başarmıştı. Ancak en önemlisi 2. Dünya Savaşında ilk defa uzaktan kumandalı araç teknolojisi keşfedilerek kullanılmıştı.

Toplar

Dora ve Gustav Demiryolu Topları

Adolf Hitler'in hayranı olduğu bu devasa savaş makineleri 1934 yılında Krupp firması tarafından tasarlanmıştı. Toplam olarak 2 adet üretilmişti ve bir tanesinin maliyeti 7 milyon Reichsmarktı. 1350 ton ağırlığındaki topun uzunluğu 47,3 m genişliği yaklaşık 7,1 m ve yüksekliği 12 m'ye yakındı. Uzaktan bakıldığında adeta 4 katlı bir apartmanı andıran topun namlu uzunluğu ise; 32,5 m ve 800 kalibreydi.

Dora ve Gustav'ın parçalarını 54 saatte 205 kişi birleştirirken, topların yürüyeceği yol için bent ve paletleri sermek için 2500 kişi çalışıyordu. Ayrıca yükseklerden düşman uçaklarınca rahatça gözlemlenen topu korumak için de 2 uçaksavar taburu kullanılıyordu.

Bu savaş titanlarının bir mermisi 7 ton 100 kg ağırlığındaydı. Patlayıcı mermilerinin maksimum mesafesi 47 km'ydi ve saniyede 820 m mesafeye ulaşabiliyorlardı. 80 m betonu

delebilen mermilerinin mesafesi ise; 37 kilometreydi ve saniyede 720 m'ye ulaşabiliyordu. Ürettiği ısıdan ve diğer teknik nedenlerden ötürü 30 ila 45 dakika arasında atışa hazır hale getirilebiliyordu. Ancak bu devasa makinenin aynı büyüklükteki namlusu yaklaşık olarak 100 atışa dayanabiliyordu. Döndürülmesi imkansız olduğu için doğru noktaya nişan alınması için döşenen demiryolu üzerinde bir kavise getirilmesi de ayrı bir zorunluluktu.

Bu devasa toplar Maginot Hattı'na karşı kullanılmak niyetiyle üretilmişlerdi ancak Alman ordusu cephe saldırısı yerine Maginot Hattı'nın çevresinden dolaşması nedeniyle savaş alanında ilk olarak Barbarossa Operasyonu dahilinde Dora ile birlikte Sivastapol kuşatmasında kullanılmıştı.

Dora ve Gustav'ın yanı sıra İngiltere'yi bombalamak için de uzun gustav (Longer Gustav) yapılmaya başlanılmış, geliştirilip test atışları yapmaya başlayınca müttefikler tarafından yeri tespit edilip bombalanarak tahrip edilmiş, ardından düş-

"Adolf Hitler Dora'yı incelerken"

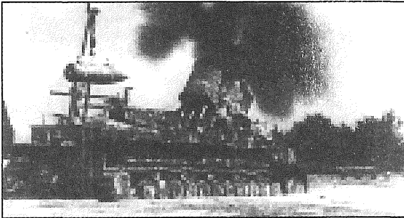
manın eline geçmemesi için Alman komandolar tarafından havaya uçurulmuştu.

Heinz Guderian bir gün Adolf Hitler ile birlikte Gustav'ın gösteri atışlarını izlerken, Führer yanındakilere *"Aslında hep bunlardan üretmeli ve savaşa sürmeliyiz."* dediğine kulak misafiri olmuştur.

Tarihin en büyük ikinci kalibreli yivli silahı olan bu devasa makineler aynı zamanda tarihin en ağır mermilerini de fırlatmayı başarmışlardı. Görüldüğü kadar etkili bir silah olmamalarına rağmen çıkardıkları büyük gürültü ve ürkütücü görüntüsü nedeniyle düşmanlarını psikolojik olarak yıkmakta olduğu gibi çok uzun mesafesi ve patlayıcılarının gücü sayesinde hiç yanına sokulmadan şehirleri, kasabaları ve askeri üsleri yerle bir edebiliyordu.

Mörser Karl

Almanların 2. Dünya Savaşında kullandıkları devasa havan topudur. 1937'de 60 cm'lik havanların planlanmasıyla temelleri atılmıştı. Majino hattı gibi son derece güçlü savunma hatlarının çökertilmesi amacıyla üretilmişti. 124 ton ağırlığında olan havan, zincirli bir palet üzerinde saatte 10 km'lik hızla hareket ediyordu. İz genişliği 2,65 metre, yerden yüksekliği ise; 35 cm idi. Devasa havan yere çok ağır bir basınç uyguladığından dolayı oldukça sert bir zeminde kullanılmak zorundaydı. Taşınması için havan 3 ayrı parçaya bölünebilmekteydi. Havanın 16 kişilik personeli vardı. Havana bomba yüklemek için boru yatay duruma getiriliyordu. Havan kaba bir hesapla göz kararı ile hedefe yönlendiriliyordu. Ateşleme için araç teknesi hidrolik yardımı ile yere batırılıyordu. Top 10 dakika içerisinde ateşe hazır hale geliyordu ve saatte 6 ila 12 mermi atabiliyordu. 4,3 km ile 6,5 km arası menzile sahipti ki; daha sonra geliştirilen 54

"Mörser Karl"

cm'lik seride bu menzil 10,5 km'ye kadar çıkartıldı. Bir mermi 2,5 m beton ve 35 cm'lik çelik bir zırhı delebilecek güçteydi. Devasa havandan sadece 6 adet üretilmişti.

Savunma hatlarının tahribi dışında, düşman askerlerinin üzerinde bıraktığı moral bozukluğunun etkisi de son derece büyüktü. Çünkü havanla en güçlü savunma hatları bile büyük hasara uğruyordu. Savaşın sonlarına doğru devasa toplardan 5 tanesi kullanıcıları tarafından Rusların eline geçmemesi için yok edildi ancak bu dev havanlardan "Adam" isimli olanı ise Rusların eline geçti ve halen Kubinka'daki Kızıl Ordu Zırhlı Müzesinde sergilenmektedir.

LUFTWAFFE

Uçaklar

2. Dünya Savaşı'nda Alman Hava Kuvvetleri büyük başarılar kazanmıştı. Luftwaffe'nin teknolojisi son derece ileri olmasına rağen savaşın sonlarına doğru yakıt sıkıntısı en üst düzeye çıkınca etksini yitirmiş buna rağmen benzin stokları tükendikten sonra bile uçaklarını motorinle uçurmayı başarmışlar ancak bu da bitince savaşa havlu atmışlardı. Bünyesinde birçok ilke imza atan füzeler ve savaş uçakları geliştirilmişti.

Döneminin ilk modern savaş uçağı Willy Messerschmitt tarafından 1930'larda tasarlanan Messerschmitt BF 109'du. Avcı uçağı olarak tasarlandıysa da, avcı-bombardıman uçağı olarak da etkin şekilde kullanılmıştı. Savaşın ilk yıllarında rakipsiz bir performans uçağı olarak göze çarpmıştı. Kuvvetli motorları sayesinde çok hızlı tırmanış yapabiliyordu. Hızlı bir uçak olması yanı sıra iyi bir zırha ve tahribat gücü yüksek silahlara sahipti. Bu uçaklar 570 km/h hıza ulaşabiliyordu. Almanya'da bütün savaş boyunca 35.000 tane Bf-109 üretilmiştir. Savaşın sonuna kadar en iyi savaş uçaklarından biri olarak kalmıştı. Erich Hartmann ve Gerhard Barkhorn adlı Bf-

109 pilotları tek başlarına 300'den fazla uçak düşürmüştü.

Messerschmitt Bf-110 düşman topraklarında bombardıman uçaklarını korumak üzere tasarlanmış iki kişilik bir av-refakat uçağıydı ancak 1939'dan savaşın bittiği 1945 yılına kadar av, gece av, taarruz/bombardıman/keşif uçağı olarak görev yapmıştı. Ağır gövdelerine ve egzostlardaki alev tutuculara rağmen 428km/h hızı geçebiliyorlar, büyük bir isabet oranıyla RAF bombardıman uçaklarını vurabiliyorlardı. 1942'de 580 adet olan üretim miktarı 1943'de 1580'e fırladı ve 1944'de 1525'i buldu. Bf 110'ların en önemli özelliği gece avcı performansının ölümcül düzeyde olmasıydı. Fug 220 ve Neptun radarları monte edilerek gece avcılığı konusundaki boşluğu tek başına doldurabilmişti. Alman radar sistemlerinin yetersizliği bu uçakların erken müdahalesini geçiktirmişse de Nactjagger dalında Heinz-Wolfgang Schnaufer gibi tüm uçuşlarını gece yapan bir pilotla 121 uçak düşürmeyi başarmıştı.

Me 163 Komet, Alexander Martin Lippisch tarafından tasarlanmış, tarihin tek roket itkili savaş uçağıydı. 1944'den 1945'e kadar görev yapmıştı ve **savaşın en hızlı ve en radikal uçağıydı.** Devrimsel tasarımı ve rakipsiz performansına rağmen, kullanımının tehlikeli oluşu sebebiyle sadece birkaç müttefik savaş uçağı düşürebilmişti.

Me 163'ün performansı aynı dönemin piston motorlu uçaklarından çok daha ileridedir. İki tekerlekli iniş takımı üzerinden havalandıktan sonra uçak, pistin sonunda iniş takımını bırakıp saatte 320 km/sa (200mil/sa) hızla yol alırken 80 derecelik bir tırmanış açısıyla bombardıman uçaklarının uçuş yüksekliğine tırmanabilmekteydi. Gereken durumlarda uçak, 12.000 metre (40.000 feet) irtifaya günümüzde bile iyi bir zaman olan üç dakikada ulaşmaktaydı. Bu irtifaya ulaştıktan sonra uçak düz uçuşa geçerek hiçbir müttefik uçağının ulaşamayacağı 880 km/sa (550 mil/sa) veya üzerinde hıza erişmekteydi. Ancak Me 163'ün başarılı bir planör olarak tasarlanması performans bakımından bazı sorunlar da getirmişti. Tam hızda, özel-

likle motor gücü açık halde yapılan dalışlarda kanatların kaldırma kuvveti uçağın üzerinde yüksek miktarda baskı oluşturmaktaydı. Bu sorun, piston motorlu uçaklarda hiç karşılaşılmayan bir sorun olduğundan pilotlar için kafa karıştırıcıydı.

Me-163'ün beklenmeyen bir performansı vardı. Kalkıştan 2.5 dakika sonra 9000 metrenin üzerine çıkabiliyordu. Bu irtifada ya düşman bombardıman uçağını avlıyor ya da planör gibi süzülerek bir süre düşman filolarının gelmesini bekliyordu. Yakalanması çok zor bir uçaktı.

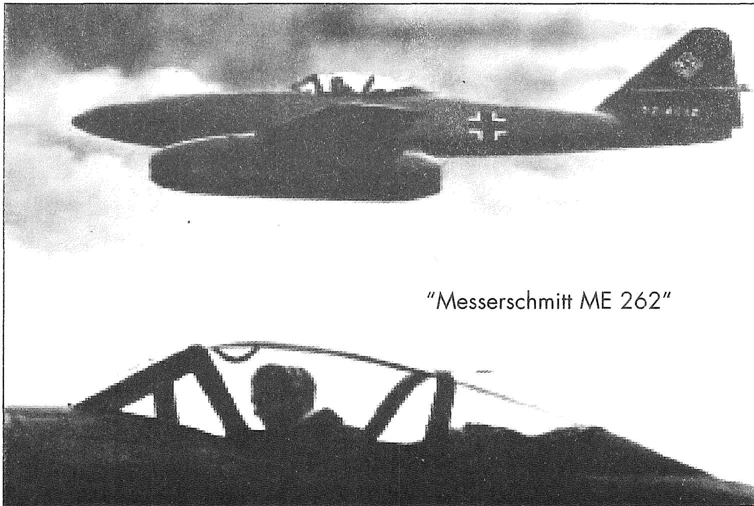
Messerschmitt Me 262'lere Schwalbe "Kırlangıç" adı verilmişti. **ME 262'ler Hava muharebesine giren ilk jet uçağı olmakla birlikte litaratüre kullanılan ilk jet motorlu avcı uçağı olarak geçmişti.** Proje Prof. Willy Messerschmitt'in B.M.W tarafından geliştirilmekte olan jet motorlarından ikisini kullanacak yeni bir av uçağı projesini yapmak üzere çağırılmasıyla başlamıştı. Seçilen yapılandırma ince aerodinamik yapılı bir gövdeye ve kanat altındaki podlara yerleştirilmiş iki jet motoru olan bir uçaktı.

Savaşın son zamanlarında Almanlar'ın umut bağladığı üstün silahlardan biri olarak bilinse de ilk tasarım yaklaşımları 1939 yılında başlamıştı. Sadece jet motorlarının kullanıldığı ilk uçuşu Temmuz 1942'de yapılmıştı. Fakat jet motor üretiminin zorluğundan dolayı seri üretim 1944 yılına kadar başlayamamıştı. Motorların zamanında üretilememesinin en büyük nedeni ısıya dayanıklı metallerin ve hammaddenin Almanya'daki bulunma zorluğuydu.

İlk Me 262 birliği test ve eğitim maksatlı olarak 1944 Nisanında kurulmuştu. Ünlü Alman pilot Walter Nowotny Temmuz'da birliğin komutanı olarak atanmıştı. Birliğin ismi de "Kommando Nowotny" olarak değiştirilmişti. Bu birlik tarihin ilk jet uçak filosu olarak kabul edilir. Eğitim amaçlı olarak ilk operasyonlar 1944 Ağustosunda RAF ve USAAF birliklerine karşı yapılmış, 19 düşürülen müttefik uçağına karşın 6 tane Me 262 kaybedilmişti. Walter Nowotny'nin 1944 Kasımında uçağı-

nın düşmesi sonucu ölmesi üzerine, eğitim ve uçağın gücünü değerlendirme doğrultularında değişime gidilmişti.

1945 Ocak ayında sadece jetlerden oluşan JG7 birliği kurulmuş, bu birliğin aktif hale gelme sürecinde de bombardıman görevlerinde kullanılmak üzere KG54 birliği savaşa dahil edilmişti. Şubat ayında ise bir başka ünlü Alman pilot Adolf Galland'ın komutan olarak atandığı JV44 kurulmuştu. Bu filoya birçok ünlü ve yetenekli pilot dahil edilmeye çalışılmıştı. Mart ayı süresince ise, Me 262'ler tarafından müttefik bombardıman birliklerine büyük ölçekli saldırılar başlamıştı. 18 Mart 1945'te JG7'nin 37 uçağı, 1221 bombardıman 632 eskorttan oluşan müttefik armadasına saldırıda bulunmuş 4 kayba karşılık 12 bombardıman ve 1 eskort uçağı düşürülmüştü. Bu, Almanların yakaladığı en yüksek oran olsa da savaşın gidişatı üzerine bir etkide bulunmamıştı. Az sayıdaki çift kişilik Me 262 b modelleri ise radar takılarak gece avcısı olarak kullanılmış, Berlin üzerindeki İngiliz bombardıman birliklerine kayıplar verilmişti. Eksikliklerine rağmen Me-262 piston motorlu savaş uçağı devrinin kapanışının sinyalini vermişti. 800 km/s saat

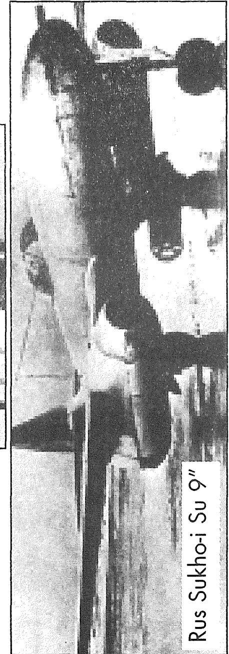

"Messerschmitt ME 262"

hıza ulaşan bu uçaklar Avrupa savaşında kullanılmış en hızlı müttefik uçağından 150 km/s daha fazla bir sürate sahipti.

Adolf Hitler'in jet motorlu bu uçağı bombardıman uçağı haline getirilmesini emretmesi tasarımda bir kısım değişikliklere neden olmuş 1942 yılında operasyonel olabilecekken ancak 1944 yılının sonlarına doğru göklerdeki yerini almıştır. Me-262 o güne dek yapılmış en hızlı uçaktı. Amerikan P-51 Mustang'i bile onu yakalayamıyordu. Ancak yüksek hızından ötürü manevra kabiliyeti sınırlıydı ve hızlanma süreci çok yavaştı. Bu durum onu dog-fight tabir edilen hava savaşlarında manevra kabiliyeti yüksek düşman avcı uçakları karşısında dezavantajlı duruma getiriyordu. Fakat 20mm'lik 4 topunun sağladığı ateş gücüyle uçan kaleler olarak bilinen Amerikan ağır bombardıman uçaklarına karşı çok etkiliydi. Yüksek hızı sayesinde uzak mesafelerden kalkıp zamanında düşman uçaklarını yakalayabiliyordu. İlk görüldüğü zaman müteffikler paniğe kapıldıysa da zamanla bu uçağın zayıf noktalarını tespit ettiler. Örneğin bu uçak kalkış ve inişlerde çok yavaş ve hantaldı. Yaklaşık 1,433 uçak üretilmişti, ancak bunlardan yalnız 300 kadarı göreve çıkabilmişti.

Alman Messerschmitt ME 262"

Rus Sukho-i Su 9"

Sağlam kalan ve müttefikler tarafından ele geçirilen birçok Me-262 zaferin

sahipleri tarafından henüz gelişmekte olan jet çağına atlayış yapabilmek için kullanılmışlardır. Bunların üzerinde yapılan çalışmalar hem Amerikan hem de Rusların jet uçağı imal programında paha biçilemez bir kaynak oluşturmuştur.

Eline geçen ya da casusları vasıtasıyla elde ettikleri teknik bilgiyi kopyalayan Ruslar Me-262'yi adeta kolonlayarak Sukhoi Su-9 ve Su-11 adında iki uçak yapmışlardı. Şekil olarak aynen kopyaladıkları bu uçaklara yine orijinal Jumo 004 motorlarının aynısının yanı sıra, kendi imal ettikleri rd-10 ve Lyulkatr-1 motorlarını monte etmeyi başarmışlardı.

Bu nedenle de günümüzde Rusya ve Amerika İkinci Dünya Savaşında Almanlardan çaldıkları jet teknolojisi sayesinde dünyada savaş uçağı üretimi konusunda rakipsizlerdir. İngiltere bombardımanı sırasında, Almanların simgesi haline gelen He-111'ler onlarca değişik versiyonu ile birlikte toplam 7300 adet üretilmişti.

Heinkel He 162 Volksjäger yani; Halkın Savaşçısı, Luftwaffe tarafından 2. Dünya Savaşı sırasında kullanılan, tek motorlu, jet itkili avcı uçağı olmak ile birlikte **birinci nesil jet uçaklarının en hızlısıdır.** Uçağa üretim programının adı olarak Salamander, Heinkel tarafından ise Spatz "*Serçe*" ismi verilmişti. Savaş dolayısıyla metal arzının düşüklüğü ve bulunan metallerin cephe savaşçısı olacak Me 262 ve Ar 234 gibi uçaklara ayrılması sebebiyle uçağın büyük kısmı tahtadan yapılmıştı. Heinkel He 162 şühesiz jet tarihinin kilometre taşlarından biriydi. Savaşın sonuna kadar 120 adet He 162 göreve çıktı ve son görevinde He 162 , RAF' a ait bir Typhoon'u düşürerek savaş sahnesindeki perdesini kapattı. Hizmete girdikten kısa bir süre sonra savaş sona erdiğinden dolayı etkin olarak kullanılamamıştı. Savaştan sonra Heinkel He 162 Amerikalılar, Ruslar ve İngilizler tarafından yıllarca test edildi. Hatta bir tanesi Farnbourgh'ta gösteri uçuşunda seyircilerin gözü önünde düştü.

Almanların önemli uçaklarından bazıları da Junkers seri-

lerinden çıkmıştır. Bunlardan en önemlileri Junkers Ju 52 ve Alman Ordusunun Yıldırım taktiği gereği tasarlanan tanklarının hızlı ilerleyişini sağlamak için düşman tanklarını ve top bataryaları, tanksavar bataryaları gibi direnç noktalarını yok etmek olan Junkers Ju 87, bilinen adıyla Stuka'lardı. Başlıca özellikleri martı tipi yukarı kalkık kanatları, sabit iniş takımları ve dalış yaparken düşmanların moralini bozan sirenleriydi. Stukalar savaş boyunca devamlı geliştirilmişlerdi. Almanların Blitzkrieg taktiğini terk ettiği 1943 yılına kadar aktif olarak kullanılmışlardı ve 1936-1944 arasında 6.000'den fazla değişik modelde Junkers Ju 87 üretilmişti. Savaşın çok yönlü uçaklarından biri de Junkers Ju 88'di. Çift motorlu ve çok amaçlı hava aracı olarak kullanılan dalış bombardımanı, taktik bombardıman, yakın hava desteği, gece avcısı, torpido bombardımanı, keşif uçağı ve hatta Mistel projesinde dev bir uçan bomba olarak da hizmet gördü. Sorunlu geliştirilme sürecine rağmen, Luftwaffe'nin en önemli değerlerinden biriydi. Ju-88'lerin bir özelliği de ham ve yarı hazır pistleri kullanabilmesiydi. Özellikle Rusya cephesinde büyük ana iniş takımları çamurlu pistleri bile kullanmasına imkan veriyordu. Mosquito ile birlikte bütün zamanların en çok yönlü savaş uçağıydı. Torpido atışı, gece taarruz, eğitim ve özel maksatlar için değişik modelleri üretilmişti. Bu uçaktan değişik modellerde yaklaşık 15.000 adet üretilmişti.

Arado Ar 234 İkinci Dünya Savaşı Alman teknolojisinin jet uçaklarındaki bir başka 'top star'ıdır. **Dünyada seri imalatı yapılan ilk jet motorlu bombardıman ve keşif uçağıdır.** İki Junkers Jumo 004 B turbojet motoruyla donatılmış yüksek hızlı, piston motorlu müttefik av uçaklarının dokunması mümkün olmayan bir bombardıman uçağıydı. Azami hızı 735 km/h'dı. 40.000 feete kadar tırmanabilen uçağın 683,5 mil menzili vardı. Özellikle hava keşif alanında mükemmel hizmet gördü. Savaşta fazlasıyla aktif rol alamamıştı.

Focke Wulf FW 90'lar tek pilotlu, tek motorlu bir önleyici

avcı uçağı olarak tasarlanmıştı. Fw 190'lar yine aynı dönemlerde kullanılmış olan Bf109'larla Luftwaffe'nin temel avcı uçağı ihtiyacını karşılamışlardı.

FW-190'lar tasarım felsefesi güçlü bir hava soğutmalı motorun mümkün olan en küçük gövdeye yerleştirilmesi şeklinde özetlenebilir. Bu eğilim ufak hedef teşkil eden, hızlı ve manevra kabiliyeti yüksek uçakların üretilmesine imkan vermişti, ancak birer ön cephe avcı uçağı olarak kabul edilen bu uçakların harekat menzilleri genel olarak kısa kalmıştı. Kendi ekseni üzerinde çok ani ve kontrollü dönüşler yapabilen Fw 190, manevra kabiliyeti çok yüksek bir avcı uçağı olan spitfire'ların bile takip edemeyeceği manevraları ard arda sıralayabilirdi. Havacılıkta Makas hareketi olarak bilinen ve uçağın çok kısa bir süre içinde ani dönüşler yapmasına dayanan manevranın çok başarılı bir şekilde kullanılmasına imkan veren Fw 190 kendisini takip eden ve manevra avantajı bulunan rakibini kolaylıkla atlatabiliyordu.

İlk olarak 1941 Eylül'ünde kuzeybatı Fransa üzerinde görüldü ve kısa sürede RAF'ın en iyi av uçağı olan Spitfire Mk.V'e karşı üstünlüğünü ispatladı. 1942 sonuna kadar yaklaşık 2000 Fw-190 üretilmişti. Bunların çoğu Doğu Cephesi'ne, Kuzey Afrika'ya gönderildi. Torpido-bombardıman, ikiz kontrollu eğitim, gece av gibi değişik modelleri ile geliştirilmiş av modelleri yapıldı. Fw 190'lardan 6000'i avcı-bombardıman olmak üzere toplam 20.000 adet üretildi.

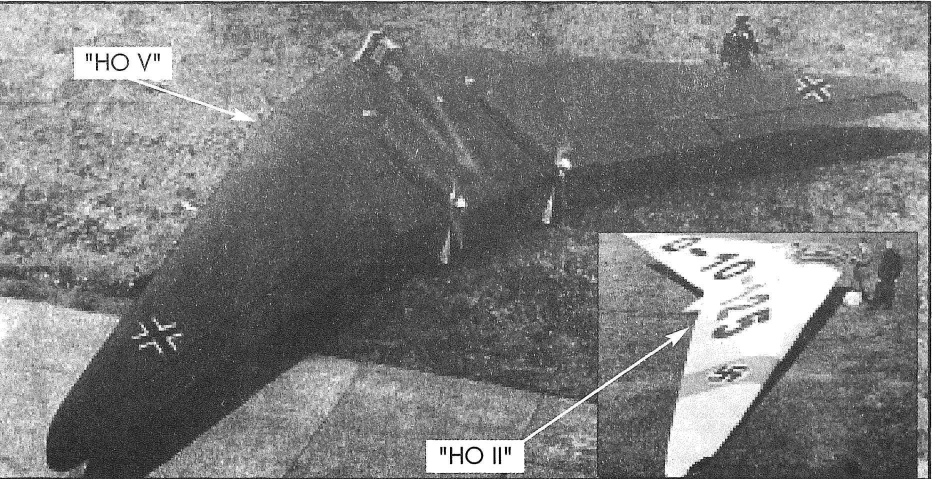
Focke-Wulf Ta 152 ise; savaşın en hızlı pervaneli uçağıdır, saatte 752 km'ye ulaşır. Bu hızı geçebilen diğer uçaklar Me 262 (jet) ve Me 163 Comet (roket)'ti. Uçak 40.000 ft yükseklikte uçabilmesi için geniş kanatlara sahipti. Bu sayede atmosfer yoğunluğunun daha az olduğu bu ortamda daha yüksek hızlara ulaşabiliyordu. Teknik olarak zamanın en son teknolojisini barındıran uçakta LGW-Seimens K23 Autopilot, FuG 125 Navigation Equipment, BSK 16 Gun Camera marka kameraya bile sahipti.

Üretimdeki amacı Me 262'nin yanında yüksek irtifada daha iyi bir manevra kabiliyeti ile daha çabuk saldırı pozisyonu almak, yüksek hızı ile erken mudahalede bulunmak, yüksek irtifada uçarak daha uzun devriyelerde bulunmak ve (14 km yüksekten) kalkışta Me-262'e güvenli yüksekliğe ve hıza ulaşana kadar eskortluk etmekti.

Horten 229 – HO IX (Gotha Go 229)

Walter ve Reimar Horten kardeşler Alexander Lippisch ile birlikte Almanya'nın en önemli uçak kanadı tasarımcılarıydı. Horten kardeşlerin planör şeklinde geliştirdikleri kanatları kullandıkları uçaklardan ilki Ho I yaklaşık olarak 150-300 feet arasındaki bir yüksekliğe çıkartmayı başardılar. Daha sonra mükemmel seviyeye ulaşmak için bu modeli durmadan geliştirdiler. İlk prototip olan HO I 120 kg ağırlığındaydı ve kalkış hızı 60 km idi. Havalandığında da maksimum olarak 228 km'lik hıza ulaşabilmişti. Uzun uğraşlar sonucu ilk model geliştirildi. Bu modelin ilk deneme uçuşu da yine Bonn-Hangelar havaalanında 1935 yılında yapıldı.

İlk iki prototipte olumlu sonuçlar alınınca üçüncü mode-

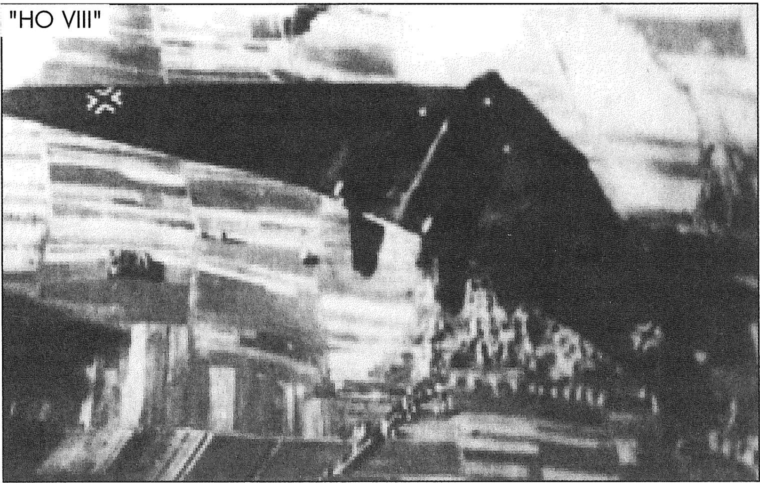
lin çalışmaları daha da özenli olarak yapıldı. Ho III'ün çalışmaları 1938 yılına kadar devam etti ve bu çalışmalar sonucunda Ho III'ün "a" dan "h" ye kadar sınıflandırılan 8 ayrı modeli üretildi. Ho III'lerin tamamında ufak tefek değişiklikler yapılmıştı ve genel olarak ağırlıkları 300 kg. kanat alanları 37,5 m2, maksimum hızları ise; 210 km idi.

Üretilen bir diğer prototip Ho IV diğerlerinden çok daha farklıydı. Yapısı çok daha inceydi ve planör şeklindeydi. Bu uçağın ilk denemesi 1940 yılında yapıldı. Kanat alanı yaklaşık 19 m2'lik bir alanı kaplıyordu. Ağırlığı ise inceliği ile pek orantılı olmayarak 250 kg civarındaydı. Kalkış hızı 55 km olan planör şeklindeki uçak 200 km'lik bir hıza ulaşabiliyordu.

Planör tarzında ve tahta ağırlıklı hafif uçakların yanı sıra, gerçekten de günümüz hayalet uçaklarına benzeyen ve artık Ho uçaklarının esas hedefi olan Horten 229'a benzer ilk prototip Ho V idi. Ho V'lerin kanatlarında plastik ve trolitax denilen bir madde, motor olarak da ikiz motor kullanılmıştı. Ağırlığı ise; 1600 kg idi. 80 kg kadar yakıt alabiliyordu. Kalkış hızı 84 km olan uçağın hızı 300 km kadar çıkabiliyordu. Kanat alanı ise diğer modellerden çok daha genişti 34m2 kadar ulaşıyordu. Ho V'lerin 3 ayrı modeli yapıldı. Kokpit ve pişlotun kullanıcı panellerinde bir kısım değişiklikler yapıldı. Ancak istenilen sonuç alınamayınca deneme uçuşu bile yapılmadan hangarlara kaldırıldı. Uzun uğraşlardan sonra geliştirilen model 1942 yılında Ho Vc Walter tarafından Gottingen'de aerodinamik testine tabi tutuldu ve uçağın yine istenilen seviyeye gelmediği tespit edildi. 1943 yılında uçak tekrar deneme uçuşuna alındı ancak istenilen yüksekliğe yine ulaşamayınca bu uçak da hangarlara kaldırıldı.

Ho VI modeli yine planör tarzındaydı fakat kanatları bu sefer ağaçtan ziyade metal ağırlıklı olarak tasarlanmıştı. Nihayet Mayıs 1944'te mükemmele en yakın uçak olan Horten Ho VII Walter Horten eşliğinde başarılı bir uçuş gerçekleştirdi ve test programı sona erdirilerek uçak bir kez de

Lufftwaffe'den sorumlu Reichsmarshal Goering önünde test uçuşuna çıkarılmak istedi. Bu uçak Hermann Goering'in 1943 yılında verdiği 1000 kg bomba yükü ile 1000 km hıza ulaşabilecek ve 1000 km gidebilecek uçak üretilmesi emrini verdiğinden hemen 1 sene sonra geliştirilmişti. Üretilen uçak 1550 kg ağırlığında, 290 kilo yakıt kapasiteli, kanat alanı 45,5 m2, kalkış hızı 77 km ve maksimum hızı 550 km'ye ulaşan bir uçaktı. Ayrıca yine uçakta ikiz motor sistemi kullanılmıştı.

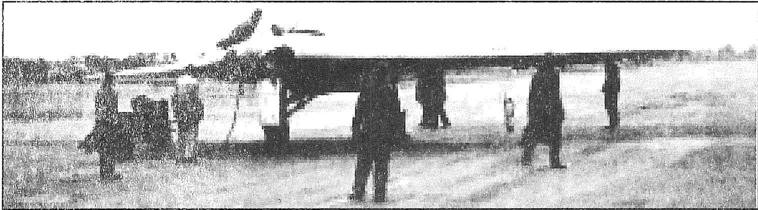

"HO VIII"

Bu uçağın akabinde Ho VIII'in çalışmalarına başlatıldı ancak bu uçak daha çok B-52 gibi dev bir uçak olarak tasarlanmıştı. Uçakta 6 adet Jumo 004 jet motoru kullanılmıştı ve 4000 kg bomba taşıyabilen uçağın boş ağırlığı 5000 kg idi. 4000 millik uçuş kapasitesi olan uçak 430 km hıza kadar çıkabiliyordu. En önemlisi de 146 m2'ye varabilen kanat alanıydı. Uçak personeli diğer uçaklarda sadece tek bir pilot ile sınırlıyken Ho VIII 3 personel olarak tasarlanmıştı.

Horten kardeşler hemen hemen 10 yıl süren çalışmaları sonucunda Ho IX, diğer adıyla Horten 229 ve yine bir başka adıyla Gotha Go 229'yı üretmeyi başardılar. Yeni yapılan bu

uçak nihayetinde istenilen seviyedeydi. Uçakta Junkers 004B turbojetleri ikiz motor olarak kullanılmıştı, fakat daha sonra bunlar BMW 003 motorları ile değiştirildi. Uçağın ilk prototipi plastik ağırlıklı olarak tasarlanmıştı. Prototip ilk uçuşunu 1 Mart 1944'te yaptı ancak başarısız bir iniş sonucu parçalandı. Daha sonra hızlandırılan çalışmalarla Ho 229'un silahsız deneme versiyonu yapıldı. İlk uçuşta 2 Şubat 1945'te tecrübeli pilot Teğmen Erwin Ziller tarafından yapıldı. Uçak istenilen seviyeye kadar çıkarak yaklaşık 30 dakika boyunca havada kaldı ve başarılı bir iniş gerçekleştirildi.

Fakat üçüncü test uçuşu sırasında Teğmen Ziller uçağın kontrolünü kaybetti ve yere çakıldı. Bu kazada teğmen de hayatını kaybetti. Ancak bu kazaya rağmen Göthaer Wagon Fabrik ilk tek kişilik avcı modeli için uçağın siparişini aldı. GWF mühendisleri Mk 103 topunu bu modele uyguladılar. İlk 3 prototipin yapımına başlayan fabrika savaşın bitişiyle beraber kapatıldı.

"HO IX deneme uçuşuna çıkmadan önce son kontrollerden geçirilirken"

Elde kalan tek model de müttefiklerin Almanya'yı işgalinden sonra, Amerikalılar tarafından ele geçirildi ve Ho IX'de Amerikan Northop şirketine verildi. Savaştan sonra 50'li yıllarda bu uçağın incelemelerini tamamlayan Amerikalılar uzun yıllar önce Horten kardeşler ve Alexander Lippisch'in Almanya'da başlattıkları "Flying Wings" projesine başladılar.

Horten kardeşler 1933 yılında başladıkları serüveni 1945 yılında sonlandırmayı başarmışlardı. Ancak ne yazıkki bu

uçaktan 3 tane üretebilmişlerdi ve savaşın sonuçlanması nedeniyle birçok ileri teknoloji Alman silahı ile birlikte bu uçak da savaş alanında kullanılamamıştı. Almanların 12 yılda geliştirdiği bu uçağı Amerikalılar teknolojiyi Almanlardan çalmalarına rağmen 30 yıldan fazla bir sürede geliştirerek F-117'yi tasarladılar.

Horten Ho 229'un özelliklerine değinecek olursak gövde tamamen çelikti, kanatları ise ağaçtandı. 1 kişi kapasiteli olan uçağın uzunluğu 7.47 m, kanat uzunluğu 16.76 m ve yüksekliği de 2.81 m idi motor olarak Junker 004 jet motoru kullanılmıştı. Kanat alanı 52.8 m2, kokpit genişliği 80 cm yüksekliği ise 110 cm, boş ağırlığı 4844 kg, yakıt alma kapasitesi 1700 kg dolu ağırlığı ise; 6912 kg idi. Standart hızı 900 km/h olan uçağın maksimum hızı 1000 km/h'ye kadar çıkabiliyor, silah olarak 2x30 mm MK 108 cannon, R4M roket, 2x500 kg. (1,100 lb.) bomba taşıyordu.

08.07.2009 günü Hürriyet gazetesinde çıkan haber ise şöyleydi;

"Hitler hayalet uçağı projesini hayata geçirmiş olsaydı büyük olasılıkla İkinci Dünya Savaşı'nı kazanmış olacaktı."

Nazi diktatörü Hitler'in 1944 yılında Ho 2-29 adlı hayalet uçağının tasarımını yaptırdığı ortaya çıktı. ABD'de radara yakalanmayan hayalet uçakları ilk defa 1974 yılında üreterek hava kuvvetlerinin hizmetine sokmuştu. Ancak ondan 30 yıl önce Hitler, 1944 yılında radara yakalanmayan hayalet uçağın tasarımını mühendislerine yaptırmıştı. Hitler 1944 yılında yapımına hız verdiği hayalet uçak projesini hayata geçirmiş olsaydı, belki de İkinci Dünya Savaşı'nın seyri değişmiş olacaktı. Uzmanlar Ho 2-29 adlı hayalet uçaklarla Hitler'in savaşı kazanma şansının yüksek olduğunu belirtiyor. Üç prototipi üretilen uçak bin kilometre hız, bin kilogram bomba taşıma kapasiteliydi.

H 20-29 adlı bombardıman uçağı o dönemin en hızlı ve en etki-

li uçağı olacaktı. Projenin hayata geçirilememesinde Hitler Almanyası'nın artık savaşın gidişatının değiştirilmesinin mümkün olmadığına inanmaları da etkili oldu. Savaştan sonra uçağın planları ABD ordusuna geçti. Northrop-Grunman şirketi 250 bin dolara Adolf Hitler'in hayali olan uçağın bir maketini inşa etti.

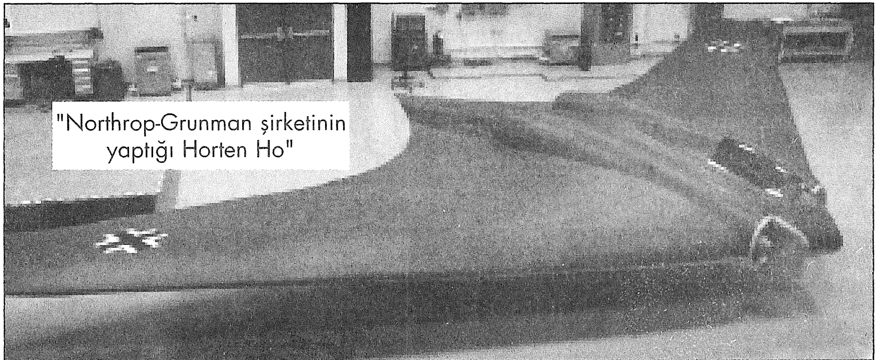
İnternethaber adlı internet sitesi ise gelişmeyi aynı gün okuyucularına şöyle duyurdu;

> *"Hitlerin gizli jeti bulundu!"*
> *"Eğer bu jetin tüm testleri bitmiş ve uçuşa hazır hale gelmiş olsaydı, 2. Dünya Savaşını Naziler kazanacaktı."*

Şimdiye kadar gün yüzüne çıkartılmayan bu özel jetin, ABD'nin kendi uçaklarını tasarlarken faydalandığı kaynak olduğu da National Geographic kanalında özel bir belgeselle gösterileceği bildirildi.

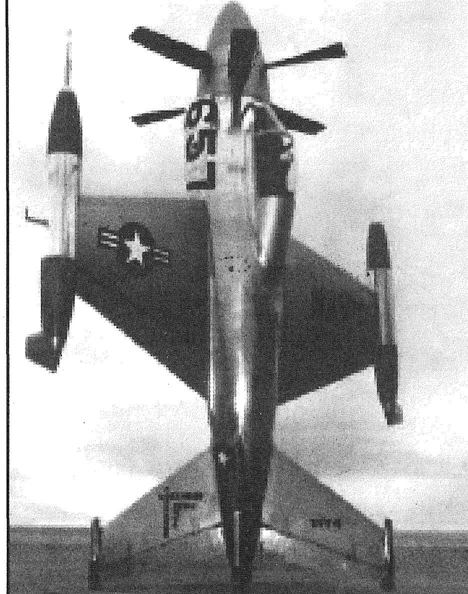
Focke-Wulf Fw Triebflügel

Nazi mühendislerinin ilginç bir projesi de Focke-Wulf Fw Triebflügel idi. 1944 yılının sonlarında savaşın bitimine doğru projelendirilen ama hayata geçirilemeyen bir uçak projesiydi. Müttefik bombardımanları neticesi Almanya'nın merkez bölgelerinde ne uçakların havalanacağı doğru düzgün bir havaalanı ne de uçakların iniş kalkışı için kullanılacak bir yol kalmıştı. Bu durum Alman mühendisleri bu ilginç uçağı tasarlamak zorunda bıraktı.

"Northrop-Grunman şirketinin yaptığı Horten Ho"

Almanların geliştirdiği Triebflügel

Ameikalıların geliştirdiği Lockhead

"yine Amerikalıların geliştirdiği Conveir "

Sıradışı bir dizaynı olan bu hava aracında 3 adet ramjet motoru kullanılmıştı; bunlar üçlü şekilde gövdenin tam ortasına yerleştirilerek çalıştığı vakit dönme hızından mütevellit uçağı bir helikopter gibi havalandırıyorlardı. Uçak havalandıktan sonra belirli bir yüksekliğe çıkınca düzelerek normal bir uçak gibi hareket edebiliyor, inişi de aynı şekilde gerçekleştiriyordu. Böylelikle herhangi bir iniş pistine ihtiyaç duymuyordu.

Uçağın toplam hızı 1000 km'yi buluyordu. Mürettebat olarak sadece bir tek pilot alabilen uçağın uzunluğu 9.15 m genişliği (kanattan kanada) 11.50 m idi. Almanlar savaşı kaybettiği için bu proje sadece çizimlerde kaldı.

Ancak çoğu ileri Alman savaş teknolojisini, **Almanya'nın işgali ile birlikte alan Amerika Birleşik Devletleri Focke-Wulf Fw Triebfügel'in çizimleri ve projeleri üzerinde yaptığı çalışmalar sonucunda 23 Aralık 1953 tarihinde Lockheed XFV isimli uçağın ilk deneme uçuşunu ve 2 Kasım 1954'te de Convair XFY isimli uçağın deneme uçuşlarını yaptı. Almanlar belki Triebflügel'i uçurmayı başaramadı ama geliştirilen proje kusursuz bir şekilde bu teknolojiyi ülkelerine götüren Amerikalılar tarafından kulanıldı.**

Almanlar bombardıman uçağı, avcı uçağı, kara saldırı uçağı, gözlem uçağı, amfibi uçağı, nakliye uçağı olmak üzere savaş öncesinde ve 1939 yılında 1928, 1940 yılında 7829, 1941 yılında 9422, 1942 yılında 12822, 1943 yılında 20599, 1944 yılında 35076 ve savaşın sonunda 1945 yılının ilk 4 ayında 7829 adet olmak üzere tüm savaş boyunca 94622 adet uçak üretmiştir ki, bu bir ülke için tek başına son derece yüksek bir üretimdir.

Füzeler ve Roketler

Almanya savaş boyu tüm düşmanlarından üstün seviyede ve son derece gelişmiş füze sistemlerine sahip olmuştu. Bunlardan kuşkusuz en önemlileri V-Roketleri olmakla birlik-

te atom bombasını da kullanmalarına ramak kalmıştı. Hiç kuşkusuz bu iki roket sisteminin de gölgesinde kalmış havadan karaya ve karadan havaya füze sistemleri vardı. V-Roketleri ve atom bombası çalışmalarına genişçe değinileceği için öncelikli olarak diğer roket ve füze sistemlerini kısaca geçeceğiz.

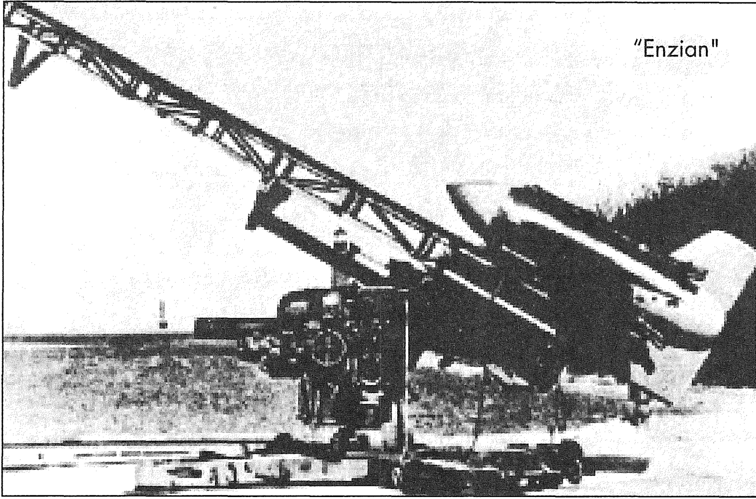
Rheinbote

Alman ordusunun önemli bir problemi de seyyar kuvvetlerin topçudesteğinden mahrum olmasıydı ve bu gerçekten de önemli bir sorundu. Blitzkrieg taktiği sırasında ilerideki düşman saflarının direncinin kırılması ve zorlu bölümlerinin yok edilmesi için Stukalardan faydalanılıyordu. Ancak iki birimin birbirinden ayrı olması nedeniyle zaman zaman arada kopukluklar olduğu için istenilen verimlilik elde edilemiyordu.

Bu nedenle kısa mesafeli topçu ateşi yerine daha uzakları vurabilen aynı zamanda pratik ve kolayca taşınabilen toplara, çok uzun mesafeli top yapılamayacağından da füzelere ihtiyaç duyuldu. Bunun üzerine 1943 yılında Rheinmetall-Borsig firması tarafından karadan karaya kullanılabilen Rheinbote geliştirilerek test edildi ve olumlu sonuçlar alındı. 40 kg savaş başlığı taşıyan bu füzenin toplam ağırlığı 1700 kg ve uzunluğu 11,4 m idi. Füzenin kendine ait bir rampası ve bu rampa ile birlikte hareket eden tekerlekli bir taşıma sistemi vardı. Böylelikle füzenin sevk ve idaresi oldukça kolaylıkla sağlanıyor, istenilen yere götürülebiliyordu. En önemli özelliği ise etkili menzilinin tam 220 km olmasıydı ve bu seyyar birliklerin geçmeden önce temizlenmesini istediği mesafe kadardı.

Enzian

Enzian adını bir dağ çiçeği türünden almıştır. **İkinci Dünya savaşı sırasında karadan havaya ve ilk kızılötesi kılavuz sisteminin kullanıldığı Alman yapımı rokettir.**

"Enzian"

Organizasyonun önemli kısımlarında meydana gelen sorunlar, geliştirilmeye çalışan roketin başından aksaklıkların bir türlü eksik olmaması nedeniyle Enzian kullanıma hazır hale gelmeden önce iptal edilmek zorunda kaldı.

Messerschmitt firması tarafından süper avcı uçağı olarak geliştirilen Me 163'ün kullanımı hava savaşı sırasında oldukça zordu. 25.000 fite yükseldiği vakit Amerikan bombardıman uçaklarıyla uğraşması için yakıtı bitmeden önce sadece birkaç dakikası kalıyordu. Düşman bombardıman uçakları ile başa çıkmak için bu yöntem hem fazla etkili değildi, hemde riskliydi. 1943 yılında Messerschmitt firmasından Dr. Wurster "Flak Rakete I" Projesiyle bu sorunu çözmeyi önerdi. Söz konusu füze 25 kilometrelik bir menzile sahip olacaktı. Hızı saatte 300 km'yi bulacak ve 550 kg akaryakıt, 500 kg savaş başlığı olmak üzere toplam 1800 kg ağırlığında ve 4 metre uzunluğunda olacaktı.Geliştirilecek roket hedefin ön kısmına doğru uçacak ve 500 kiloluk devasa savaş başlığını çarpışma ile birlikte patlatacaktı. Roketin ne insana ihtiyacı olacaktı, ne hızlanma ne de ivme hesaplanmak zorunda kalacaktı. Roket tırmanışı için

ihtiyaç duyduğu yakıtı sağlamak ve bu nedenle yakıttan tasarruf etmek için ilk anda itiş sırasında katı yakıt destekçilerini kullanacaktı.

Füze önceleri yerden bir operatör vasıtasıyla radyo dalgaları ile kontrol ediliyordu. Füze Amerikan Bombardıman uçaklarının çevresine yaklaşınca motor operatör tarafından durduruluyor ve süzülmeye başlıyordu. Ancak bu Enzian için büyük bir problem oluşturuyordu. Diğer yüksek hızlı Alman füzeleri fırlatıldıktan sonra doğruca hedefine doğru ilerleyebiliyordu. Enzian ile hedefe önden yanaşmak operatör için oldukça zor ve kullanışsızdı. İlerleyen zamanlarda hem operatörün kontrol konularında hem de kızıl ötesi kılavuz sisteminde önemli sorunlar çıktı.

Bir süre daha enzian roketinin geliştirilmesi ile uğraşıldı. Enzianın geliştirlmesindeki esas amaç ağır Amerikan bombardıman uçaklarına karşı yeterince hızlı avcı uçağı olmadığından gökyüzünde üstünlük sağlamaktı. Ancak Alman uçak mühendisleri 1944 yılı ortalarında hava savaşlarında kullanılmış ilk jet uçağı olan Messerschmitt Me 262 ve 1945 yılı başlarında da Birinci nesil jet uçaklarının en hızlısı olan Heinkel He 162'yi savaş sahalarına sokunca, Luftwaffe 17 Ocak 1945'ten sonra Amerikan Bombardıman uçaklarına karşı bu uçakları kullanmaya başladı. Aynı zamanda Dr. Herbert Alois Wagner tarafından hemen hemen aynı özellikleri taşıyan kullanılabilen Henschel Hs 117 Schmetterlingroketi de hazır hale getirilince ve Enzian gibi bir rokete gerek kalmadı ve üretiminden vazgeçildi.

Henschel HS 117 (Schmetterling)

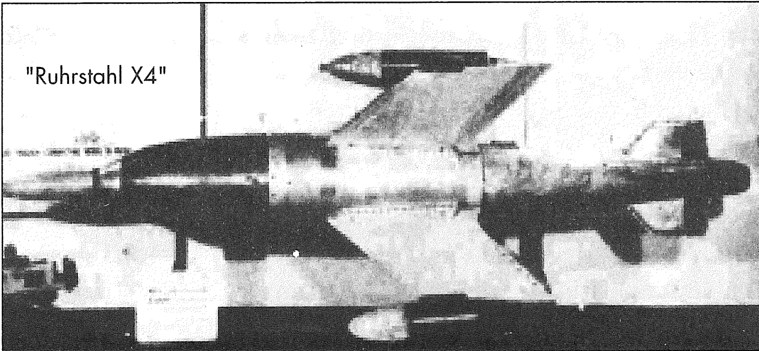
Henschel Hs 117 diğer adıyla Schmetterling (Kelebek) 2. Dünya Savaşı sırasında karadan havaya ve havadan havaya kullanılmak için tasarlanmıştı. Füzenin kontrolü yerden operatörün kullandığı joyistik yardımı ve radyo dalgaları vasıta-

sıyla sağlanıyordu. Schmetterling 1941 yılında Herbert A. Wagner tarafından yapıldı ve Reich Hava Bakanlığı'nın beğenisine sunuldu. Bakanlık bu füzeyi reddetti. Ancak daha sonra Henschel firması ile tekrar bağlantı kurarak füzenin geliştirilmesi ve yapımı ile ilgili sözleşme imzaladı. Füze ok şeklinde tasarlanmıştı ve çoğu zaman yerden uçak olduğu da sanılıyordu. Uzunluğu 4,2 metre, ağırlığı 120 kg ve hızı 183 km idi. 1943 yılında 59 adet deneme yapıldı, ancak bunların 39'u başarısız oldu. Mayıs 1944'te denenen 23 füzenin testi ise; kusursuzdu. Ocak 1945'te seri üretimin ilki gerçekleşti ancak proje 6 Şubat'ta S.S.-Obergruppenführer Hans Kammler tarafından iptal edildi.

Ruhrstahl X4

Ruhrstahl X4, Ruhrstahl AG Mühendisi Max Kramer tarafından tasarlanan havadan havaya atılabilen roketti. Tasarlamadan birkaç yıl önce Kramer havada uçarken yönlendirilebilen bomba ve roket teknikleri üzerinde çalışmalara başlamıştı. Buradaki esas düşünce müttefik MG bombacılarının menzili dışından, tehlikeye girmeden roketleri hedefler üzerine yönlendirebilmekti. Alüminyum ve kontra plak bir gövdeden oluşan 900 km'lik bir hıza sahip bir roket geliştirildi ve adına Ruhrstahl X4 denildi.

Roketi yönlendiren sinyaller; şeritlere sarılmış olan, iki

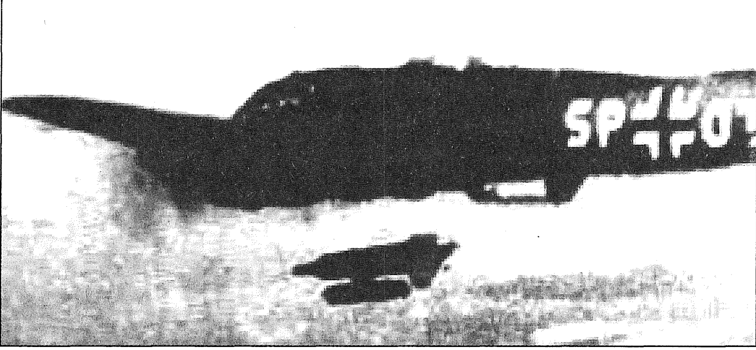

"Ruhrstahl X4"

ince tel kablo ile gönderiliyordu. İki tel şerit, iki ayrı sepet içinde karşılıklı duran kanatların uçlarına yerleştirilmişti. Bu şekilde roketler düşman uçakların motorlarından çıkan akustik sensorlarla tam hedefe yönlendirilip patlaması sağlanacaktı. Sabit kalması için roket kendi etrafında dakikada 60 kere dönüyordu. Bu dengeleme cihazı, yönlendirme emirlerini kendi rotasını göz önüne alarak dümen vuruşlarına çeviriyordu. Pilot hedefi kapatarak roketi yönlendiriyordu ve burada kanadın uçlarına yerleştirilen renkli küçük ışıklar çok işe yarıyordu.

Ruhrstahl X4, ilk test uçuşu 11 Ağustos 1944'te Focke-Wulf FW 190 ile gerçekleştirildi. İlk başta roketlerin tek kişilik uçaklara takılması düşünülmüş ve bu şekilde test uçuşları yapılmıştı. Fakat daha sonra pilotların hem kullanmış oldukları uçakları hem de roketi yönlendirilmelerinin çok zor olduğu görüldü ve roketler daha büyük uçaklara takılarak denendi. Söz konusu problemden dolayı roket birden fazla personeli bulunan Junkers Ju 88 uçaklarında kullanılmaya başlanıldı. 1945 yılına kadar 1300 adet üretilmişti ve savaşın sonlarına doğru BMW roket motoru üretim merkezlerinin müttefikler tarafından yok edilmesiyle de üretim sonlanmıştı.

Henschel HS 293

Henschel Hs 293 2. Dünya Savaşı sırasında Almanların kullandığı, altına yerleştirilen fırlatıcı roket motoru sayesinde radyo kontrolü ile havada süzülen bir bomba, güdümlü anti-gemi füzesiydi. Hs 293 projesi 1940 yılında başlatıldı. Geliştirilmeye çalışılan teknolojideki asıl amaç; bombanın uçaktan ayrıldıktan sonra uçaksavarların menzilinden yeterli uzaklıkta seyretmesini, böylelikle tahrip edilmesi istenilen hedefe sorunsuz bir şekilde ulaşmasını sağlamaktı. Yine bu çalışmalar sırasında Henschel geliştirilerek altına eklenen bir roket motoru sayesinde menzili arttırılarak düşük irtifalarda daha uzun mesafelere gidebilmesi sağlandı.

"Henschel Hs 293 monte edildiği uçaktan bırakıldığı an"

Söz konusu silah, dışı ince metal kaplı içi yüksek miktarda patlayıcı yüklü SZ denilen 500 kg standart bomba, bombanın altına yerleştirilen roket motoru, iki parçadan oluşan kanat ve sinyalleri Kehl vericisinden almaya yarayan 18 kanallı radyo alıcısından oluşuyordu. Roketin menzili ateşlendiği yüksekliğe bağlı olarak değişiyordu. 1400 metre yükseklikten ateşlendiği zaman menzili yaklaşık 3 km oluyordu. Hs 293 zırhsız gemileri yok etmek için tasarlanmıştı. Bir operatör tarafından joyistik vasıtasıyla kontrol ediliyordu. Uçaktan bırakıldığında operatör tarafından uzak mesafeden görülebilmesi için silahın arka kısmına 5 farklı renkte işaret ışığı yerleştirilmişti. Gece yapılan operasyonlarda yanıp sönen bu ışıklardan faydalanılıyordu.

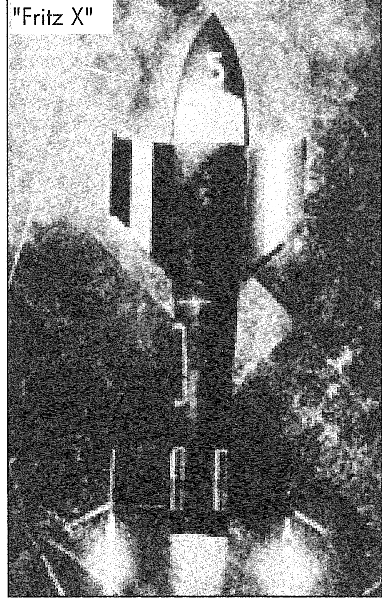
Bu silahın tek olumsuz yanı füzenin uçaktan ayrıldığı zaman düz bir yörüngede süzülerek manevra yapamaması nedeniyle düşman ateşinden kaçamayıp imha edilmesiydi.

1942'nin ortalarından sonra 1000'in üzerinde Hs 293 üretildi. Hs 293'ler özellikle gemilere saldırı amacıyla imal edilmişti. Ancak 1944 yılının ağustos ayında Normandiya'da "*See*" ve "*Selume*" nehirleri üzerinde bulunan köprüleri tahrip edilmesi için de kullanıldı. En önemli başarısı ise; 26 Kasım 1943'te müttefiklere ait "HMT Rohna" adlı askeri nakliye gemisini,

100 askeri personeli ile birlikte batırarak elde etti ve ondan fazla gemiyi batırdı, daha fazlasına da ağır hasarlar verdi.

Fritz X

Fritz X, 2.Dünya Savaşı sırasında kullanılan Alman güdümlü patlayıcı bombasıydı. Max Kramer'in öncülüğünde Ruhrstahl Fabrikasında geliştirilmiş ve düşman gemilerini bombalamak için tasarlanmıştı.

"Fritz X"

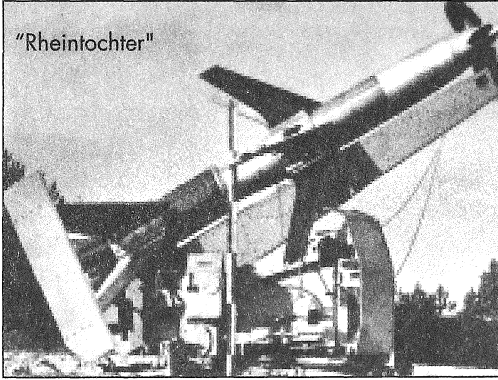
Bombaya uygun boyutlarda aerodinamik uç takılmış, genişliği 1,40 m olan 4 adet kütük kanat eklenmiş ve kutu şeklinde bir dümen takılmıştı. Gövdeyi taşıyan hava aracı uzaktan kumanda ve VHF frekansından yönlendiriliyordu. Bunun için bombayı atan kişi silahı bir kontrol çubuğu ile yönlendirerek hedefi garantilemeliydi. Bunun dezavantajı ise hedefin üzerinden uçulmasıydı. Bombanın atış yüksekliği 4000 ila 7000 m arasında değişiyordu. 9 Eylül 1943'te Luftwaffe bu yeni bombayla ilk önemli başarısını elde etti.

Müttefiklerin İtalya ile ateşkes anlaşmasından sonra İtalyan Donanması teslim olmak için rotasını La Spezia'-dan Malta'ya çevirmişti. Teslim olmak isteyen donanmayı yok etmek için kullanılmıştı. İçerisinde Amiral Carlo Bergo-mini'nin de bulunduğu 1455 kişi hayatını kaybetmişti.

Rheintochter

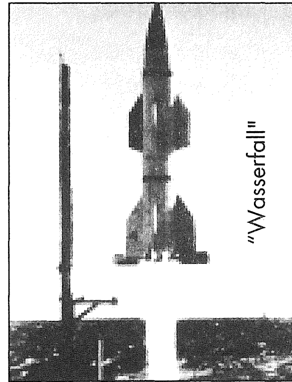
Rheintochter, karadan-havaya fırlatılan bir füzeydi. Wehrmacht tarafından kullanımına 1943 yılının Ağustos ayın-

da başlandı. R1 ve R3 olmak üzere iki model üzerinde çalışıldı. İlk R1, katı yakıtlı roketlerden değiştirilip, geliştirilerek güçlendirilmişti. 2 Aşamalı katı yakıtlı bir motor kullanıyordu. Değiştirilmesinin nedeni de daha yüksek menzilli hedefleri vurmaktı. Daha sonra R3 modeline geçildi ve R3 modeli katı yakıtla desteklenmiş sıvı yakıtlı bir motor kullanıyordu. Rheinmetall-Borsig'in geliştirdiği bu modelde füze olarak; "Kranich" akustik duyarlılığa sahip füzeler kullanılıyordu. Uzunluğu 10,3 metreydi. Menzili 8 km olan füzenin hızı 485 km'ye kadar çıkabiliyordu. Füze başlığında 136 kg ağırlığında patlayıcı taşıyordu. MCLOS görsel destek sistemi ile desteklenmişti. Savaşın sonlarına doğru 1945'de proje iptal edildi.

"Rheintochter"

Wasserfall

Wasserfall ile ilgili çalışmalar 1941 yılında Doktor Walter Thiel tarafından Peenemünde Üssünde başlatılmıştı. Karadan havaya güdümsüz balistik füze olarak geliştirilmişti. Bu proje günümüzdeki Patriot, S300 ve S400 füze sistemlerinin ilk örneği olarak kabul edilir. Ayrıca günümüzdeki füzelerin ilk çalışma prensipleri de bu füze ile ortaya çıkarılmıştı. Sistem günü-

"Wasserfall"

müzdekiler gibi bir hedef izleme radarı ve de bir adet füze takip radarından oluşmaktaydı.

Wasserfall temelinde anti-aircraft olarak düşman uçaklarına karşı ve V-2 roketlerinin yapımına paralel olarak geliştirildi. Hemen hemen V-2'ler ile aynı düzen ve şekildeydi. Sadece çok yükseklerde seyreden düşman uçaklarına karşı kullanılacağı için V-2'lerin 4/1'i büyüklüğünde tasarlanmıştı. Ancak V-2 roketlerinden farklı olarak daha fazla manevra kabiliyeti kazanabilmesi için gövdenin tam ortasına fazladan kanatlar yerleştirildi. Diğer çoğu füzede olduğu gibi kontrolü yerden operatörün kullandığı joyistik yardımı ve radyo dalgaları vasıtasıyla sağlanıyordu. Motor olarak sıvı yakıt kullanan bir motor kullanıldı. 235 kg olan savaş başlığı ile birlikte toplam ağırlığı 3700 kg'dı. Hızı 770 km, menzili ise; 25 km idi. Maliyeti ise; 7000-10000 Reichsmark arası değişiyordu.

Doktor Walter Thiel.Wasserfall'ı V-2'nin bir prototipi olarak gördü ve V-2 roketinde uygulamak istediği itiş ve havalanma sistemlerini Wasseffall üzerinde denedi, değişik sıvı yakıt ve gazlar kullandı. Mart 1943 yılında ilk prototip tamamlandı ve ilk deneme olumlu geçti. Tam roketlerinin gelişimini tamamlamak üzereydi ki müttefiklerin düzenlediği bir hava akını sırasında hayatını kaybetti. Walter Tiel'in ölümü ile birlikte Wasserfall Projesi sekteye uğrasa da tamamlandı Peenemünde üssünde 17 Şubata kadar savaşta kullanılmak üzere 35 adet Wasserfall roketi üretildi.

Wasserfall'da savaşın sonlarına doğru bitirilebildiği için savaş alanında etkin olarak kullanılamadı ve Wasserfall'da Amerikan askerleri tarafından alınarak Amerika Birleşik Devletleri tarafından Hermes Projesi adı altında Hermes A-1 adı altında geliştirildi.

V Roketleri

Almanlar tarafından büyük bir gizlilikle yürütülen "V2 projesi" İkinci Dünya Savaşı'nın kaderini değiştirebilecek

potansiyele sahipti; ama öyle olmadı. Bu teknoloji, binlerce insanın evsiz kalmasına ve ölümüne neden olduğu gibi Ay'a atılan ilk adıma da öncülük etti. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar kara savaşı konusunda üstünlüğü sağlamış ve dört bir yana korku salmışlardı. 3.Reich'ın sınırları Doğu'da Moskova'ya kadar dayanmıştı. Ne var ki, 1943 yılına gelindiğinde koşullar Almanlar aleyhine değişmeye başlamıştı. "Blietzkrieg" taktiği ile Avrupa'nın hemen hemen tümünü ele geçiren; ancak İngiltere ve Sovyetler Birliği'ni tam olarak düşüremeyen Alman Genelkurmayı'na, özellikle doğu cephesinden endişe verici sinyaller geliyordu. İşte, o günlerde Avrupa'da, "Almanların yeni bir silah geliştirdikleri" dedikoduları yayılmıştı. Hitler ve kurmayları, dünyaya sadece kara kuvvetleriyle hükmetmenin olanaksızlığını anlamışlardı.

Önceleri bu dedikodulara pek çok kişi kulak asmadı. Çünkü savaşın başından beri taraflardan birinin en sonunda bir "gizli silah" oluşturacağına inanılıyordu. Hitler, bu konuda düşmanlarından bir adım öndeydi; 1942 yılının sonunda karşılaştığı güçlükler üzerine kurmaylarını toplamış; reaktörlü uçaklara, füzelere, havadan havaya atılan roketlere ve dev toplara daha fazla sermaye, emek ve insan gücü ayrılmasını emretmişti.

Tüm bu yeni silah arayışları içinde iki tanesi özellikle ön plana çıkıyordu: Bunlardan biri, tam anlamıyla pilotsuz bir uçak olan, ama aslında ortalama 300 kilometrelik bir mesafedeki bir hedefe atılabilen bir tonluk bir bombayla, onun daha geliştirilmiş modeli olan bir füzeydi. Hitler bu iki silahı "Vergeltungswaffe" (misilleme silahları) olarak tanımlıyor ve bunlar sayesinde aylardır uçaklarla dövdüğü halde bir türlü teslim olmaya zorlayamadığı İngiltere'yi dize getirmeyi planlıyordu. Silahlara da, isminden dolayı kısaca "V1" ve "V2" adları verilmişti.

V1 ve V2'lerin hikayesi aslında çok daha eskilere dayanı-

yordu. 1920'li yıllarda uzaya yolculuk fikirleri yavaş yavaş bilimkurgu olmaktan çıkmış ve insanoğlunun ayaklarını Dünyadan kesecek "sıvı yakıtla çalışan roket" fikri ortaya atılmaya başlamıştı. İşte, Alman bilim adamları, İkinci Dünya Savaşı'nı Naziler lehine bitirebilecek V2 balistik füzeleri düşüncesini bu bilgilerin üzerine monte etmişlerdi. Ünlü Alman bilim adamı Wernher von Braun'un füze teknolojisi ile ilgili rüyası, Alman yetkililerin elinde korkulu bir silaha dönüşecekti. Almanlar, V2 gibi süpersonik füzeleri düşman üzerine yağdırmayı ve sahip oldukları bu teknolojik üstünlükle müttefikleri savaşı kaybettiklerine ikna etmeyi umuyorlardı. Proje için onlarca yıl süren teknolojik uğraş ve milyonlarca mark harcanmıştı.

> S.S. subaylarından biri olan Dieter Huzel, 1943 yılında V2 füzesini ilk gördüğünde izlenimlerini şöyle kaleme almıştı:"Buluşu ilk gördüğümde, füzenin 'Aydaki Kadın' isimli bilimkurgu filminden çıkıp dünyaya gelmiş olabileceğini düşündüm. Füzeyi klasik bir uzay aracı anlayışıyla ince ve torpido şeklinde yapmışlardı. İşletim mekanizması hakkında hiçbir ipucu görülemiyordu ve haç şeklinde kanat dümeni bulunuyordu..."

Buna rağmen V1 ve V2'nin önemi hiçbir zaman tam olarak vurgulanamadı. Özellikle müttefikler, Almanya'nın bu çalışmalarından ancak 1943 yılında haberdar oldular. 1943 ilkbaharında General Ismay, İngiliz Genelkurmay Başkanlığı'na gönderdiği bir notada, Almanya'nın benzer silahlar ürettiğini; ama bunu şimdilik İngiliz kamuoyundan saklamak gerektiğini belirtmişti. Generale göre, bu bilgilerin duyulması halk arasında büyük bir panik yaratacaktı.

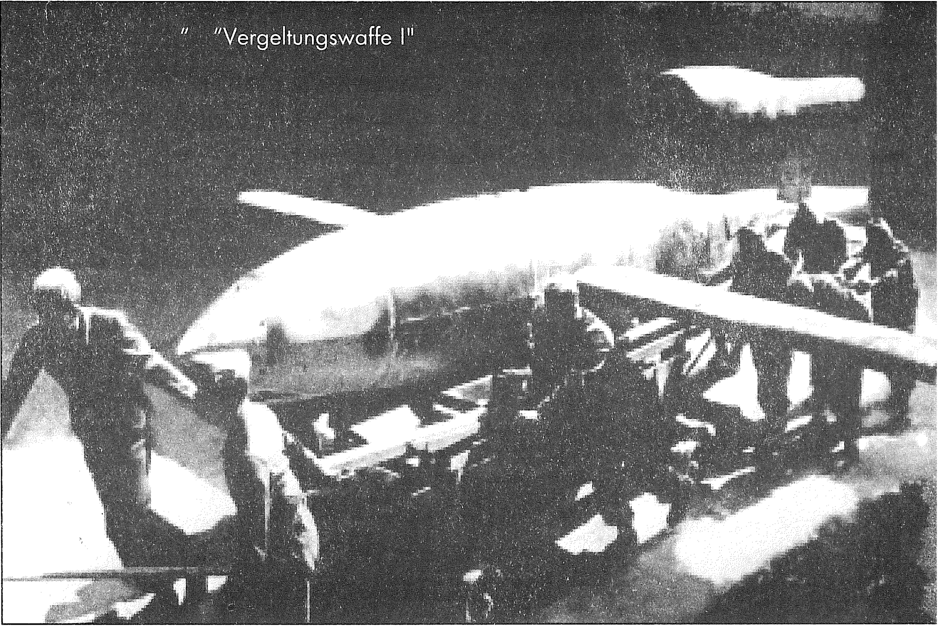
Generalin bu uyarısını ilk ciddiye alan kişi Churchill oldu. Damadı General Sandys'i bu silahlar konusunda bilgi toplamakla görevlendirdi. Onun yaptığı çalışmalara göre,

Almanlar, bu tip silahları Baltık Denizi kıyısındaki Peenemünde bölgesine yığmaya başlamışlardı. Öte yandan, İngiltere'nin karşı kıyısındaki Fransız sahillerinde de bazı roket atma rampalarının yerleştirildiği vurgulanıyordu. Churchill damadının raporlarını ciddiye aldı ve 17-18 Ağustos 1943 gecesi İngiliz Hava Kuvvetleri'ne (RAF) bağlı 600 bombardıman uçağı, bu füze ve roketlerin bulunduğu Peenemünde bölgesini bombaladı. Bombardıman sırasında aralarında V1 ve V2 silahlarının programlayıcısı olan General von Chamier-Glisenenski dahil çok sayıda Alman teknisyen ve bilim adamı öldü, roket montaj tesisleri ve laboratuarlar tahrip edildi. Bu geniş operasyonda İngilizlerin kaybı sadece 41 uçaktı. Bombardımanın önemi, Almanları tesislerini daha iç bölgelere taşımaya zorlamaktı. Peenemünde'deki montaj atölyeleri daha içerdeki Harz bölgesine taşındı, roket atma aletleri de çok daha uzaklara Polonya'ya yerleştirildi.

V-I Roketi (Vergeltungswaffe I)

Uçan Bomba olarak da bilinen, 2. Dünya Savaşı sırasında Almanya tarafından geliştirilen, pulse jet motorlu pilotsuz uçaktır ve seyir füzelerinin (cruise missile) atası sayılır. V-I'lerin motorlarının oldukça uzun kuyruk borusu dışında, uzunlukları yaklaşık 8 m, kanat açıklıkları 5,3 m, ağırlıkları 2,150 kg'dı. Yerde kurulu katapultlardan veya uçaklardan fırlatılan füzeler 850 kg'lık savaş başlığını 250 km uzaklığa 600-900 m irtifada saatte 630 km hızla taşıyabiliyorlardı. Maksimum menzili ise; 400 km kadardı. Güdüm sistemleri manyetik pusulalar ve jiroskoptu. Uçulan mesafe burundaki pervanenin dönüş sayısı sayılarak hesaplanıyordu. Hedefe ulaşıldığında V-I'in motoru kapatılıyor, uçan bomba motor gücünden yoksun kalınca düşüyordu.

Churchill'in sivil savunmadan sorumlu danışmanı Lord Chervell, Alman VI ve V2 saldırılarının 1944 yılının ilkbaharından önce olamayacağı Başbakan'a bildirmişti. Aynı zaman-

da füzelerin programından sorumlu olan General Wachtel, V1'lerin gönderilmesi için 50 füze atma istasyonunun hazır olduğunu ancak 1944 Mayısı'nın sonlarında söyleyebilmişti. Gerçekten de, ilk V1 füzesi, 13 Mayıs günü saat sabahın 4.30'unda Manş Denizi'ni aşıp İngiltere topraklarına düştü.

Blitz (12 ay) - V1 uçan bombaları (2¾ ay)

	Blitz	V1
1. Almanya'ya maliyet		
Sortiler	90,000	8,025
Atılan bomba (ton)	61,149	14,600
Harcanan yakıt (ton)	71,700	4,681
Kaybedilen uçak	3,075	0
Kaybedilen insan	7690	0
2. Sonuç		
Zarar gören/yıkılan ev sayısı	1,150,000	1,127,000
Kayıplar	92,566	22,892

Her ton bomba başına kayıp oranı	1.6	1.6
3. Müttefiklere maliyet		
Sortiler	86,800	44,770
Kaybedilen uçak	1,260	351
Kaybedilen insan	805	2,233

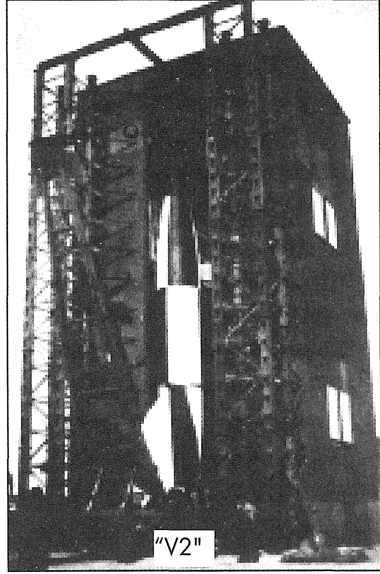
Almanlar o gün İngiltere'ye tam 10 V1 füzesi göndermişlerdi ve bunlardan sadece 4 tanesi Manş Denizi'ni aşabilmişti. Diğer 4 tanesi fırlatma anında yere çakılmış, 2 tanesi ise hedefi şaşırarak denize düşmüştü. İkinci büyük saldırı 15 Haziran 1944 günü gerçekleşti. 55 ayrı istasyondan fırlatılan 244 V1 füzesi İngiliz kentlerini kana buladı. Roket saldırısının zirveye çıktığı günlerde, Londra'da günde 11.000 ev yerle bir oluyor, 5.000'e yakın insan da ölüyordu. 1944–1945 yılları arasında İngiltere'ye tam 10.500 V1 füzesi gönderildi. Bunların 8.892 tanesi rampalardan fırlatılırken, 1.600tanesi bombardıman uçaklarıyla taşınmıştı.

Amerikalı General Clayton Bissell Aralık 1944'te VI'in alışıldık bombardıman uçaklarına göre üstünlükleri üzerine bir rapor yazdı ve ekinde 2. Dünya Savaşı sırasında Birleşik Krallık'ın Almanya tarafından 7 Eylül 1940 ile 16 Mayıs 1941 tarihleri arasında aralıksız bombalandığı "The Blitz" dönemi ile V–1 bombardımanlarını başarılarını gösteren kendi yaptığı tabloyu sundu.

V-II Roketi (Vergeltungswaffe II)

İlk balistik füze ve uzaya ulaşan ilk insan yapısı aletti. Tüm modern füzelerin atası ve Ay'a gönderilen Saturn V roketinin doğrudan öncüsüydü. Müttefikler keşif uçaklarının fotoğraflarında gördükleri bazı roketlerin fonksiyonel olmadıklarını, maket olduklarını düşünüyorlardı.

V2'ler savaşı sona erdiriyordu; ancak bu Almanların umduğu doğrultuda gelişmedi. Von Braun gibi diğer yetkililer de, bu teknolojinin gerçek etkilerini gözden kaçırmışlardı.

"V2"

Ancak projenin kaderini tayin eden gelişmeler, Alman İmparatorlu-ğu'nun 1.000 yıllık tarihindeki en ihtişamlı kumarın resmini gün ışığına çıkarması açısından önem taşıyordu. Teknolojinin geliştirilmesi ve yapımı sırasında ortaya çıkan maliyet, Üçüncü Reich'in ekonomik çöküşünü daha da hızlandıran en önemli faktördü. İlk V2 füzesi, 100.000 marka mal olmuş ve ayda 300 füze üretme kapasitesine sahip fabrikanın yapımına da 31 milyon mark harcanmıştı. Hitler'in zaferine ulaşmaktaki son umudu olan bu füzelerin toplam maliyeti, bugünün rakamlarıyla 150 trilyon TL'yi buluyordu.

Alman bilim adamı Wernher Magnus Maximilian von Braun tarafından projesi yapılmış ve geliştirilmişti. Burun kısmının arkasındaki bölmede radyo, yalpa, dönüş ve ufuk gyroları bulunuyordu; aynı kısımda elektrik potansiyometreleri de vardı ve yine bu bölmede azot gazı deposu mevcuttu. Görevi; depolardan yakıt çekildikçe azar azar yakıt göndererek depo basıncının düşmemesini sağlamaktı. Bombayı kumanda eden ekipmanın ağırlığı 294 kg'dı. Kumanda bölmesinden sonra alkol deposu, mayi oksijen deposu, türbin, pompa ve roket motorunun olduğu bölmeler vardı. Uçuşun kumandası dümenlerin hareket eden kısımları ve eksoz cereyanı üzerine konulan vanaların ayarıyla yapılıyordu. Bu vanalar yüksek sıcaklığa dayanabilmek için grafitten yapılmıştı. Her iki mekanizma elektro hidrolik servolarla hareket ediyordu.

Roket kendi gücüyle dikey olarak uçuyordu. Bunun için

türbin hareket ettirilerek pompaların tazyikle yakıt fışkırtması sağlanıyor ve bomba havalanıyordu. İlk kıvılcım ise; elektrikle sağlanıyordu ve bu ilk yanma son derece şiddetliydi. Yanma neticesi oluşan su buharı ve karbon dioksit gazları eksoz borusundan atılıyordu. V2'nin yakıt tüketimi de 125 kg/saniye idi ve aynı zamanda yakıt depolarını 12 dakikada doldurulabiliyordu.

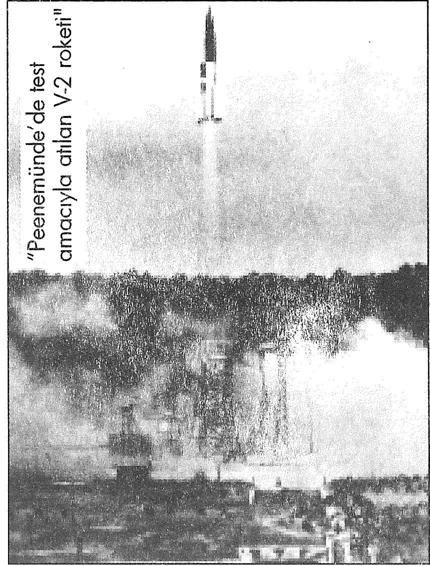
Başlığında bomba taşıyan V2 roketi hareketinden itibaren 70 saniye son derece hızlı bir şekilde dikey olarak gökyüzüne havalanıyor, bundan sonra ise; radyo kontrolü ile veya barometrik bir düzenle jiroskop ve dolayısıyla kontrol vanaları hareketine devam ediyordu. V2'nin menzili 320 km idi ve 96 km'ye kadar yükseldiği ve yere vardığı anda 3000km/saate çıkmayı başarıyordu. Roket yükseldikçe ağırlığı azalıyor, cer kuvveti sabit olduğundan hızı artıyordu. Diğer taraftan, havanın yoğunluğu irtifayla değişiyor, havanın mukavemeti azaldığından roket daha da hızlanıyordu. V2'lerin üzeri genelde dama tahtası gibi kırmızı beyaz boyanırdı. Dönem için başka bir devrim olan 1 dakikalık radyo kontrolü vardı. Kalkıştan sonra yaklaşık 1 dakikalık süre boyunca roket karadan belli **miktarda yönlendirilebilirdi. Günümüz balistik roketlerinin atası olarak bilinmesi aslen en çok bu özelliğinden kaynaklanıyordu ve tarihte ilk güdümlü füze uygulaması sayılıyordu.**

Yanında duranlar bunun uçabilen birşey olduğuna ihtimal dahi vermiyordu. Ağırlığının çok büyük kısmı yakıttı, kalkışı yavaştı, yakıt tüketildikte hızlanır, az miktarda savaş başlığı taşıyabilirdi. O yüzden de içindeki yakıt tamamen bitmeden patlayacak menzillerden atılırdı. Ayda yaklaşık 600 adet üretilebiliyordu. V2'ler seri üretilebildikleri tarihten itibaren yaklaşık 8 ay boyunca müttefik hedeflere ölüm kustular.

Müttefikler silahı durduramadıklarından, silahın üretimini durduracak bombardımanlar planladılar. İstihbarat servislerinden gelen raporlara göre roketin tasarımcı ve üretici beyin

takımının saklandığı kasabaları vurmaya çalıştılar. V2'ler gezici rampalardan atılabiliyordu. Bu da roketleri kalkmadan vurmalarını tesadüflere bırakıyordu. Bu nedenle savaş sona erene kadar V2'yi de, üretimini de durduramadılar.

General Dornberger, 18 Ağustos 1943'te saatler gece yarısını biraz geçerken, Almanya'nın kuzeyinde bulunan Peenemunde füze üretim merkezinin müttefiklerce bombalanmasıyla uyanmıştı. Bu saldırı pek de sürpriz sayılmazdı; S.S. şefi Heinrich Himmler böyle bir sonucu tahmin ettiğinden, geliştirme merkezlerini Mittelwerk'deki yeraltı fabrikalarına taşınması talimatını çok önceden vermişti. Amaç, fabrikanın daha sonra Polonya'ya transfer edilmesiydi. Daha sonra İngiliz istihbarat birimleri Fransa'daki füzelerin yerlerini tespit etti ve V2 fırlatma rampalarını imha etti. Kimi füzelerin fırlatılırken patlaması, Almanların kendi kendilerine büyük zarar vermelerine neden oluyordu. İngiltere, füzelerin varlığının açıklanmasını istemediğinden 6 hafta boyunca süren saldırılardaki patlamaların, gaz tanklarının havaya uçmasından kaynaklandığını ileri sürdü.

"Peenemünde'de test amacıyla atılan V-2 roketi"

V2'lerin büyük bir bölümünün montajı ve üretimi, Orta Almanya'da bulunan Mittelwerk'deki yeraltı fabrikalarında gerçekleştiriyordu. Bu yeraltı fabrikalarında Rus, Polonyalı, Fransız işçiler çalışıyordu ve bu zorla çalıştırılan işçilerin yaşadıkları yerler ve çalışma koşulları, toplama kamplarından farklı değildi.

Hiçe sayılan insan hayatı ve bu fabrikalarda çektirilen acılar, harcanan paraların dışında Mittelwerk'deki üretimin gerçek maliyetini de gözler önüne seriyordu. 1943 yılının Kasım ayında bu tünellerde 8.000 işçi çalışıyordu. S.S.'ler her ne kadar çalışan işçiler için barakalar yapılmasını kararlaştırmışsa da, proje lideri Dr. Hans Kammler[81] bu yapılara öncelik verilmesini engelliyordu. Emrindekilere söyledikleri, bu konuda neler düşündüğünün ve insan hayatını hiçe saydığını en güzel özetiydi:

"İnsan maliyetini çok fazla önemsemeyin... Çalışmalar devam edecek ve mümkün olan en kısa zamanda iş bitirilecek."

Bu yaklaşımın sonucunda işçiler, dondurucu soğuğa rağmen tünel koridorlarında, hasırlarda ve çıplak kayalarda yatmak zorundaydılar. Tünellerde çalışan Fransız direnişçi Jean Michel, güncesine daha sonraları şunları yazacaktı;

"Kapo'lar üzerimize kabus gibi çökmüşlerdi. Bizleri öldürmekle tehdit edip duruyorlardı. Günde 15 saat buyunca tüm gücümüzle çalışmak zorunda kalıyorduk."

Tutuklular sadece pazar sabahları, o da sayım sırasında günışığını görebiliyorlardı. Günde 25 kişi yaşamını yitiriyordu ve ilk başlarda cesetler Buchenwald'daki krematoryuma götürülüyordu. Ancak Kapolar, 1945 Ocak ayında portatif krematoryum inşa ettiler ve cesetleri burada yaktılar.

Başka bir Mittelwerk esiri Willy Frohwein, vahşetten sağ olarak kurtulduğuna hala inanamıyordu. Bergen-Belsen toplama kampından İngilizler tarafından kurtarıldığında 22 yaşında olan Frohwein, Nazi ölçütlerine göre "yarı Yahudi"ydi; dolayısıyla orduya katılma hakkı yoktu. Buna rağmen silah endüstrisinde köle olarak çalışabilecek kadar iyi olduğu düşü-

nüldü. 1942 yılında sabotaj eylemi nedeniyle tutuklandı. Kaçma girişiminde bulunduğu sırada, İsveç sınırında yakalandı. 6 ay hapis cezasına çarptırılan ve ilk önce Berlin'deki işçi kampına, ardından da Auschwitz'e gönderilen Frohwein'a, kampta Yahudi olarak sınıflandırılanlara verilen 122785 dövmesi yapılmıştı. Daha sonra Monowitz'deki boya fabrikasına gönderildi. İki ay sonra yaşadığı psikolojik çöküntü nedeniyle tekrar Auschwitz'e yollandı ve "çalışma kabiliyetine sahip değildir" damgası yiyerek tedavi için bir başka kampa gönderildiği söylendi. Oysa gaz odasına mahkum olmuştu.

Frohwein, ölüme doğru çıktığı yolculuktan son anda nasıl olup da kurtulduğunu ancak savaştan sonra bulabilmişti. Annesi, onun tutuklanmasından dolayı Auschwitz kumandanına bir protesto mektubu yazmış; mektup da kumandanın kafasını karıştırmıştı. Ölüm sırası bekleyen Frohwein'ı yeniden yanlarına çağırmışlar, ona; "Sen Yahudi misin?" diye sormuşlardı. O da soruyu, "Bilmiyorum" diye yanıtlamıştı. Bunun üzerine onun Alman olduğuna karar vermişler ve onu "Yahudilik"ten çıkartıp "siyasi suçlu" kapsamına almışlardı. Savaşın son aylarında herkese ihtiyaç duyulduğundan Frohwein da füzeler için oluşturulan toplama kampı Mittelwerk'in "B tüneli"nde ulaştırma biriminde çalıştırılmıştı. Bu tünel, füzenin montaj aşamasının son etabı olarak biliniyordu.

Bu bilgiler Wernher von Braun için korkunçtu, çünkü buluşunun böyle insanlık dışı bir amaçla kullanılmasını istememişti. Zaten 1945 yılında gönüllü olarak ABD ordusuna katıldı[82] ve 1955 yılında da Amerikan vatandaşlığını kazandı. ABD Balistik Füze Merkezi Başkanı olarak, ilk insan yapımı Dünya uydusu "Explorer I" in yollanmasında aktif rol oynadı. Yarattığı V2 teknolojisi, Ay'a atılan ilk adımın da öncüsüydü. 1969 yılında Ay'a inen Apollo 8" için "Saturn" rokerini geliştirdiğinde Marshall Uzay Uçuş Merkezi başkanıydı.

Savaşın sonlarında Amerikalı askerler silahın üretildiği

Nordhausen kasabasına girdiler. Çok ciddi bir direniş ile karşılaştıklarında oldukça şaşırdılar. Oysa burasını da işgal edilecek sıradan bir Alman kasabası sanıyorlardı. Kasabaya girip, yeraltına inşa edilen tesisi bulduklarında, gözlerine inanamadıkları bir teknoloji ile karşılaştılar. 10 yıl sonraki teknoloji hemen önlerinde duruyordu. Üretimde kullanılan esir köle işçilerden sağ bulduklarını kurtardılar ve V2 ile ilgili her döküman, bitmiş roket ve parçayı Amerika'ya taşıdılar. Naklettikleri bu miktar binlerce tona varıyordu.

V2 saldırıları tarihsel olarak V1 saldırılarından sonra gerçekleşti ve 1945 yılının Ocak ayında en üst düzeye ulaştı. V2 füzeleri uzun mesafeli atışlarda 80 ile 100 kilometre yükseklikten gidiyorlardı. Ancak, daha kısa menzilli hedefler sözkonusu olduğunda bu füze bombalar çok daha yükseklere çıkabiliyorlardı. Alman Wehrmacht tarafından II. Dünya Savaşı sırasında müttefik hedeflerine 3.000'den fazla V-2 yollanmıştı. V-2'lerin inşasında çalışırken müttefik bombardımanlarından dolayı 20.000 kişi ölmüş, V-2'ler ise 7.000 kişiyi öldürebilmişti.

Naziler sadece V-2 roketlerini geliştirmekle kalmamışlar, bunların fırlatılacağı ramplar konusunda da çalışmışlardı. Çünkü öncelikli hedef İngiltere'ydi ve aralarında kilometrelerce fark vardı. V-2'leri adaların iç kısımlara gönderebilmek için 1944'ün Kasım ayında U-Bootların üzerinden V-2'lerin fırlatma projesi de geliştirildi. Böylelikle deniz altından adaya iyice yanaşacak olan U-Boot satha çıkarak uzak mesafelere üzerinde yüklü bulunan V-2'yi gönderebilecekti. Ancak savaşın sonu hızla yaklaştığından ve esas konu Reich savunması olduğundan geliştirilen bu proje hayata geçirilemedi.

V2, ileriki uzay ve balistik roket programlarına yapılmış bir yatırım olarak havacılık tarihinde yerini aldı. Savaş bittikten sonra V roketlerinin babası V. von Braun ABD'ye gitti ve tüm S.S. geçmişi silinerek Amerikan vatandaşlığına geçirildi. ABD kıtalararası balistik füze programında ve Amerikan uzay programında çalıştı. Ay'a insan gönderilmesini sağlayan

Apollo projesinin roketi Saturn de V. von Braun tarafından tasarlandı.

Bunun yanı sıra ABD'yi süper güç yapan kişinin Wernher von Braun ile beraber savaş biter bitmez ortadan kaybolan Nazi Almanya'sında teknolojik gelişmelerden ve atom bombasının yapımından sorumlu S.S. Hans Kammler olduğu, bu hizmetine karşılık 1967'de ölümüne kadar ABD'de başka bir kimlikle hür ve lüks bir hayat yaşadığı, adının ABD'de, Almanya'da ve Israil'de tabu olduğu, yani hayatına ilişkin dökümanların ve belgelerin 1945'den beri "classified" olduğu ve en azından 2020 yılına kadar öyle kalacağı iddia edilmektedir.

Öyle ya da böyle, Alman kökenli Wernher von Braun tek başına veya Hans Kammler ile birlikte ve Almanya'dan getirilen teknoloji ile Amerikalılar savaşın üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen halen Nazilerin geliştirdiği V2'nin temel alındığı yeni roketler ile uğraştı ve tüm uzay yolculuklarının temeli de bu roketlere dayandırılmıştı.

Atom Bombası (Zerlegungsbombe)

Ernest Rutherford 1911 yılında atom çekirdeğini keşfettikten sonra 1919 yılında, simyacıların ünlü düşünü gerçeğe çevirdi. Havada molekül yüzdesi olarak en bol olan azotu alfa ışınlarıyla bombardıman ederek onun oksijene dönüştüğünü gördü. Artık bir element, başka bir elemente dönüşebiliyordu ve böylelikle insanoğlunun eli artık atom çekirdeğine giriyordu. İlk yapay nükleer tepkime, çekirdeğe ilk müdahale! Çekirdekte pozitif yükten başka ne olduğunu Rutherford'un öğrencisi James Chadwick 1932 yılında buldu. Alfa ışınlarıyla berilyum çekirdeklerini bombardıman edince yüksüz bir radyasyonun oluştuğunu açıkladı ve buna nötron dendi. Böylece atomun üç temel parçacığı bulunmuş oldu; elektron, proton ve nötron.

Bilim tarihinin en büyük kadını Madam Curie, 4 Temmuz 1934'te gözlerini yaşama yumarken, birkaç ay önce damadı ve

kızı olan Joliot-Curie çiftinin yapay radyoaktifliği keşfettiğini öğrendi. Joliot-Curie çifti, alfa parçacıklarıyla alüminyum çekirdeğini bombardıman etmişler, sonuçta radyoaktif bir element; radyoaktif fosfor oluştuğunu bulmuşlardı.

Atlantiğin iki yakasında hemen hemen aynı anda parçacık hızlandırmaları da yapılmaya başlandı. Amerika'da Ernest Lawrence 1930'da, Robert J.van de Graff 1931'de, yine aynı yıl içerisinde İngiltere'de John Cockroft ile E.T.S. Walton kendi adlarıyla anılan hızlandırıcılar yaptılar. Çok kısa sürede, 3 yıl içinde 1937'de keşfedilen radyoaktif izotop sayısı 200'ü bulmuştu.

Atom çekirdeğinin bölünmesi, fizyonun keşfi, 5 yıl süren bir maratonun sonunda gerçekleşti. Yarışı içlerinde İtalyan fiziğinin harika çocuğu Enrico Fermi'nin de bulunduğu bir grup Romalı genç kazandı. Enrico, 1934 yılının başlarında çevresine topladığı bir grup gençle deneysel fiziğe yöneldi. Fermi, iki yıl önce keşfedilen nötronu bombardıman mermisi olarak seçti. Herhangi bir itme ile karşılaşmadan maddenin içlerine girebilirdi. Romalı gençler önlerine gelen elementi nötronla bombardıman ederek bir dizi izotop elde ettiler. Sıra uranyuma geldi. Nötronla bombardıman edilen uranyum, beta yayan çekirdeklere dönüşüyordu. Beta yayan bir çekirdekte bir nötron, bir protona dönüşüyor, yani atom numarası bir artıyordu.

1934'te Fermi, Emilio Segre ve üç arkadaşının imzasıyla şu açıklama yapıldı; *"Uranyumun nötronla bombardımanından en az 4 radyoaktif madde oluşmaktadır. Bunlardan ikisi uranyumdan daha ağır 93. ve 94. elementlerdir." Haber, bilim dünyasına bomba gibi düştü. Roma basını da uranyum ötesi elementlerin bulunduğunu yazıyordu. Fakat başlıklar döneme aitti: "Faşist rejimin büyük bilimsel zaferi! Bu buluş faşist rejim altında İtalya'nın geleneksel eğitici rolünü yeniden üstlendiğini ve her alandaki öncü konumunu kanıtladığını gösteriyor."*

Aslında yanılmışlardı. Beta yayıcılar uranyum ötesi elementler değil uranyumun yaklaşık ikiye bölünmesiyle ortaya

çıkan ürünlerdi. Fermi ve arkadaşları, fisyonla oynuyorlardı. O sırada bu olasılıktan sadece Alman kimyacı Ida Noddack'a söz etmişlerdi.

İtalya'dan çıkan haberlerin büyüklüğü, Berlin Keiser Wilhelm Enstütüsü Radyo Kimya Bölümü Başkanı Otto Hahn'ın dikkatini çekti. Ayrıca aynı Enstitünün Nükleer Fizik Bölümü Başkanı da Lisa Meitner'di. Otto Hahn ve Lise Meitner 28 yıldır ortaklaşa çalışan iki dostu. Fizyon bayrağı 1935'te dağılan Romalı fizikçiler grubunun ardından bu ikiliyle beraber genç kimyacı Fritz Strassman'ın eline geçti. Ekip nötronla bombardıman ettikleri uranyumun tepkimesi sonucunda yarı ömrü farklı 9 adet element olduğunu gördüler.[83] Berlin çalışmaları sonucunda sadece 93. ve 94. değil, 94. ve 95. elementlerin oluştuğu açıklandı.

Hahn ve Strassman, atomu bölmek için başlattıkları çalışmalarının neticesini 17 ve 19 Aralık 1938'de gerçekleştirdikleri deneyler sonucunda aldılar. 22 Aralık 1938'de konuyla ilgili bir makaleyi Doğal Bilimler Dergisine ulaştırdılar. Makale kısaltılarak 6 Ocak 1939'da yayınlandı. Uranyum nötronla bombardıman edilince aşağı yukarı eşit ağırlıklarda iki parçaya ayrılıyordu. Atomos, bölünmez demekti, ama atomu ilk insanoğlu bölmeyi başarmıştı. Deneyin analizi, bombardıman edilen uranyum atomlarının hemen hemen eşit iki parçaya bölündüklerini işaret ediyordu. Bu atomların daha küçük parçalara bölünüp protonlar verdiği öncede biliniyordu ama şimdi uranyum atomlarının eşit olarak bölündükleri zaman olağanüstü büyük bir nükleer enerji salıverdikleri görülmüştü ve bu sürece fisyon denildi.

Bununla birlikte dış dünyanın Nazi Almanyası'nın atomik silahlanma konusunda düşülenden çok daha ileride olduğu düşüncesi iyiden iyiye artmıştı.

Bilim adamları, daha önce parçalanamaz kabul edilen nucleus adlı atomun çekirdeğinin protonlarının ve nötronlarının birlikteliklerinden ayrılabileceklerini ve bu dağılma süre-

cinde açığa müthiş bir enerji çıkabileceğini 1938 yılında göstermişlerdi. Böylece hem korkunç bir bombanın yapılabileceği anlaşılırken, hem de aynı enerjinin çok daha ileri teknolojilerin emri altına girerek insan soyuna yeni barışçı üretim olanakları sağlayabileceğini ortaya çıkartacaktı. Sonuçta atom bombası denen şey en kaba tarifiyle Uranium–234 veya Plutonium–239 atomlarının nucleus adını alan çekirdeklerinin netron bombardımanı ile ikiye ayrılmaları olgusu ve bu dağılma sürecinin zincirleme devamı boyunca serbestçe açığa çıkan yıkıcı enerji ve etkileri kalıcı ışıklardı, yani; Radyasyondu.

1939 yılında fisyon tepkimesinin bulunması uranyumu çağımızın en önemli maddesi haline getirdi. Uranyum, yalnız ticari yönden değil askeri ve politik yönden de değerli bir madde oldu. Uranyum, petrolden sonra bulunan ama stratejik önemi onu çok fazla aşan bir madde oldu.

Viyana doğumlu fizikçi Otto Robert Frisch, 1939 yılında Danimarka'da nötron bombardımanı altındaki uranyum atomunun çekirdeğinin nükleer fisyon sürecini tarif etmişti. Yani atomun proton ve nötron parçacıklarından oluşan merkez bölümünün (nucleus) dağılmasını anlatmıştı. Bu zincirleme reaksiyondan öncelikle müthiş bir ısı enerjisi açığa çıkmaktaydı ve bu enerji denetim altına alınarak barışçı amaçlarla kullanılabileceği gibi serbest bırakılarak korkunç bir bombanın yıkıcı etkisine de dönüşebilirdi. Sağılmadan açığa çıkan sadece ısı enerjisi değildi. Aynı patlamanın yarattığı kör edici bir ışıkla birlikte korkunç derecede yıkıcı bir basınçtan oluşmaktaydı. Söz konusu yıkıcı basınç önce dışa, sonra da içe doğru esnemekte, karşısına çıkan her şeyi yerle bir etmekteydi.

Patlamayla birlikte aynı zamanda değişik ışınlar, radyoaktid izotoplar açığa çıkarmaktaydılar ve bu ışınlar değişik adlar almaktaydılar. Belirli dalga boyundaki bilinen ışınlar gibi olan ve elektromanyetik radyasyon türü içine giren x-ışınları ve gama-ışınları, uzun mesafeler alma yeteneklerinin yanında alüminyum levhalardan ve insan gövdesinden geçe-

bilmekteydiler. Buna karşın aynı ışınlar kurşun tabakalar tarafından durdurulabiliyorlardı. Diğer yandan mikroskobik parçacıklar halinde olan alpha, beta ve nötron adlarındaki radyasyon türleri pek uzağa gidememekteydiler. Bunlardan ilk ikisi kolayca durdurulabilirken, sonuncusu kurşun levhaları dahi geçebilmekteydi. Bu nötron parçacıklarını ancak kalın beton duvarlar durdurabilmekteydi. Tüm bu gerçekler, nükleer silahların kullanıldığı bir savaşın aynı zamanda kalıcı olacak acılarla dolu ölümcül etkilerinin boyutlarını birazda olsa gözler önüne sermekteydi.

14 Mart 1939'da Hitler'in orduları Çekoslovakya'yı işgal etti. İşgalden iki gün sonra Szilard, Fermi ve Eugen Wigner, yirminci yüzyılın kurumsal fizik liderlerinde biri olan Columbia Fizik Bölümü Kürsüsü Profesörü George B.Pegram'ı ziyaree gitti. Profesör Pegram, Alman bilim adamlarının atomik bir zincir tepkimesine ulaşmaları tehlikesini hemen kavradı. Birleşik Devletlerin, atomik silahları Nazilerden önce geliştirmesi çok önemliydi. Profesör Pegram ve diğerleri, Nobel ödülü sahibi olması nedeniyle İtalyan Fermi'nin otoriterler üzerinde daha etkili olabileceğini düşünüyorlardı. Pegram, Donanma Operasyonları Başkanı Amiral S.C. Hooper'e Fermi'yi makamına kabul etmesini dileyen bir mektup yazdı. Mektupta uranyum bölünmesiyle ortaya çıkan enerjinin bilinen patlayıcıların herhangi birinin her pountu başına milyon kez daha büyük olabileceğini, Fermi'nin Nobel Fizik Ödülü sahibi olduğunu ve de nükleer fizik alanında Profesör Fermi'den daha yetenekli birinin olmadığını yazdı.

Sonuçta Amiral teklifi kabul etti ve buluşma günü birçok subay ile birlikte iki sivil bilim adamıyla Fermi'yi karşıladı. Ordu, hangi radyasyonun, silahların namlularını eritmeden, hangi topla, nasıl ateş edeceğini bilemiyordu. Donanmanın böyle uçucu bir maddenin ne tür bir taşıyıcı ile taşınacağı konusunda kuşkuları vardı. Sivil bilim adamları, karmaşıklıkları tam olarak izleyemiyordu, zincir tepkime olasılığının çok

küçük olduğunu düşünüyorlardı. Amiral Hooper ise; politikti. Fermi'nin donanmayı aydınlatmasını istedi, aslında atomsal silahlanma fikrinin neredeyse tamamıyla bir bilim kurgu sandığı da apaçıktı.

Avrupa'nın en zengin uranyum yatakları Çekoslovakya'daydı. Onlarda Mart 1939'da Hitler'in eline geçmişti. Bu nedenle Fermi ve Kolombiya'daki diğer bilim adamları kaygılanıyorlardı. Naziler fisyonu başarmıştı ve şimdi de uranyumun en bol olduğu ülkeyi işgal etmişlerdi. Temmuz 1939'da Leo Szilard ve Eugene Wigner, Albert Einstein'ı ziyarete gitti. Hahn'ın keşfinden sonra Almanların atom bombası yapma yolunda büyük mesafe katetmiş olabileceğini düşündüler. Başkan Franklin D.Roosevelt'ten aşağı olmayan bir yetkiliye Einstein'ın mektup yollamasını kararlaştırdılar.

Sonunda Hitler'in Almanya'da yükselişi ile birlikte 1932 yılı sonunda Belçika'ya taşınan ve Hitler'in iktidarının ardından 1933 yılında ABD'ye yerleşen Albert Einstein, 2 Temmuz 1939 günü Başkan Roosvelt'e bir mektup yollayarak, onu Alman atom bombası hususunda uyardı ve uranyum bombasının yapılmasının mümkün olduğunu anlattı. Mektup Başkanı telaşlandıracak bir dipnotla son buluyordu:

> *"Almanya'nın işgal ettiği Çekoslovakya'nın madenlerinden çıkardıkları uranyum satışının durdurulduğunu biliyorum." Ayrıca Albert Einstein mektubu imzalarken; "İnsan, tarihte ilk kez güneşten gelmeyen bir enerji kallanacak." ibaresini kullanıyordu.*

Aslında savaş karşıtı olan pasifist Einstein, ne Nazi Almanya'sının, ne Amerikan yönetiminin, ne de bir başka politik iktidar odağının atom bombası yapıp kullanmasını isteyen biriydi, ama onun rölativite teorisi olmadan da atom çağı başlayamazdı. Bu nedenle gelişmeleri önceden rahatça görebiliyordu ve ayrıca Alman bombasının olasılığı konusunda onu

uyaran başka bilim adamları da olmuştu. Yine hakkında yazılanlara göre o, ABD'de atom bombasının imal edildiğinden habersiz New Mexico'da bulunan gizli Los Alamos Bilimsel laboratuarı çalışmalarına bilgileriyle katkı yapacaktı. Sonuçta onun adı kesinlikle atom çağı ile özdeşleşecekti.

Einstein gibi dahi bir fizikçinin ABD Başkanına uyarısı boşuna değildi. Atom bombası üzerine ilk sistematik çalışmalar Hitler Almanyasında başlatılmıştı. Nükleer fisyon olayıyla ilgili gizli bir konferans 16 Eylül 1939'da Berlin'de yapılmıştı. Hemen ardından, 26 Eylül 1939 günü Berlin'de aynı konuyla ilgili ikinci bir toplantı gerçekleşmiş ve Kurt Diebner, Erich Bagge, W.Heisenberg, Paul Horteck önderliğinde atom bombası projesi başlatılmıştı.

Polonya'nın 1 Eylül 1939'da işgaliyle birlikte, Alman Ordu Donatım Dairesi Başkanı Ordu Fizikçisi Kurt Diebner, fisyon olayının askeri amaçlarla kullanılması için çalışmalara başlayacaktı. Alman "Uranyum Projesi"nin bu biçimde başlamasının hemen ardından, aynı yılın sonunda, Alman fizikçisi ve düşünürü Werner Karl Heisenberg, nükleer fisyon olayının nasıl bir zincirleme reaksiyona yol açabileceğini hesaplayacaktı. Aynı fizikçi, söz konusu zincirleme reaksiyonun bir atom reaktöründe denetim altına alınabilmesi ile olağanüstü enerji elde edebileceğini gösterecekti. Yine Werner Karl Heisenberg, nükleer fisyon süreciyle ortaya çıkan enerjinin serbest kalması durumunda, bilinen tüm konvansiyonel patlayıcılardan defalarca daha güçlü ve inanılmaz derecede yıkıcı bir bombanın yapılabileceğini anlamıştı.

Nazi bilim adamları ilk kez 1940 yılında uranyumu izotoplarına ayırmayı başardılar. 1941 yılında santrifüj yoluyla uranyumu atomunu ayrıştırma ve bomba için gerekli zenginleştirilmiş uranyumu elde etme yöntemini keşfettiler.

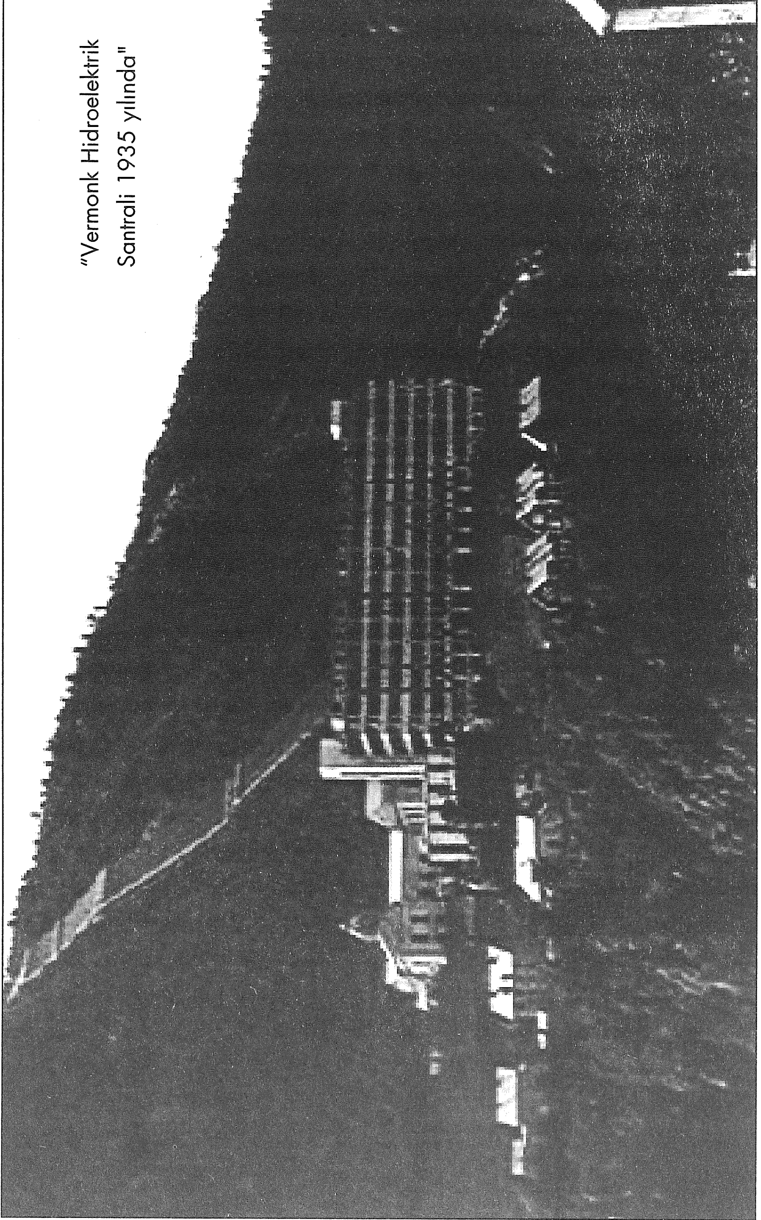
Uranyumun yaklaşık %99,7'si Uranyum–238, %0,72'si Uranyum–235 ve kalan 0,006 kadarı da Uranyum–234 izotoplarından oluşmaktaydı ve santrifüj[84] yöntemiyle daha ağır

izotoplar çok daha hızlı dönerek dışarıda kalmaktaydılar. Kısacası dönme eylemi sırasında farklı ağırlıklara sahip mikro parçacıklar veya izotoplar birbirinden ayrılmakta ve aynı atom numarasına sahip patlamaya en uygun, zenginleştirilmiş uranyum elde edilebilmekteydi. İlk atom bombasında kullanılan ve halen geçerli olan bu zenginleştirme yöntemi daha çok sayıda santrifüj aygıtıyla ve santrifüj işleminin birkaç bin kez tekrarlanmasının ardından gerekli sonucu vermekteydi. Tekrarlamak gerekirse, bu zincirleme dağılma ile ortaya korkunç yıkıcı bir enerji çıkmakta ve ayrıca kalıcı radyasyon etkisi yaratmaktadır.

Tüm bunların yanı sıra bir de nötronların hızına ve tasarrufuna bakmak gerekiyordu. Fisyonda hızlı nötronlar değil, yavaş nötronlar daha etkin ateşleyicilerdi. Yeni zincir tepkimesi için yanlız uranyum değil aynı zamanda nötron yavaşlatıcısı bir madde de gerekiyordu. Bu da grafit ya da "ağır su" idi.[85] Kısacası nükleer zincirleme reaksiyonunun denetim altına alınabilmesi için ya saf grafit ya da Deuterium Oxide (ağır su) gerekmekteydi.

İkinci Dünya Savaşı patlak verdiği zaman yeryüzünde ağır su üreten tek fabrika Kuzey Norveç'te Vermonk'taydı. Görünürde Nazi orduları Ruslara saldırmadan önce, Kuzey Buz Denizi'ni kontrol edebilmek, ABD, İngiltere ve Rusya'nın bağını koparарak, Norveç ile yakın müttefiği Büyük Britanya arasına duvar örmek ve böylece cephe gerisinden vurulmayı önlemek için Norveç'i işgal etmeye hazırlanıyordu. Ama perde arkasındaki gerçek atom bombasının yapımı için mutlak olarak ihtiyaç duyulan ağır suyu üreten bu fabrikayı ele geçirmek ve derhal yoğun olarak ağır su üretimine geçmekti. Keza Hitler 9 Nisan 1940'ta Norveç'i kolayca işgal etti.[86]

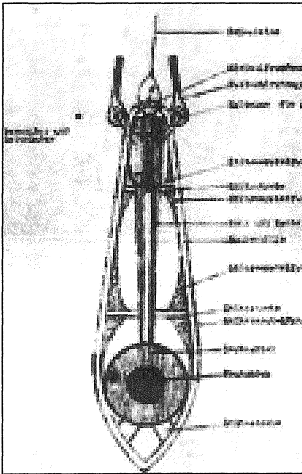
Artık Nazi bilim adamlarının atom bombası imal etmek için çalışmakta oldukları bir sır olmaktan çıkmıştı. ABD ve İngiltere, henüz etkilerini tam bilemedikleri atom bombası imalatında Naziler'in ilerlemelerini sabote etme çalışması içe-

"Vermonk Hidroelektrik Santrali 1935 yılında"

risine girdiler. Artık bilim, barışın ve yaşamın değil, savaş ve ölümün peşindeydi. Savaşın iki tarafıda bilim adamlarını silahlı kuvvetlerinin emrine vermişti. Taraflar karşı saflarda daha fazla yıkıma ve kitle imhalarının nasıl gerçekleştirilebileceği üzerine yoğun biçimde çalışmaya başlamışlardı. Bunun yanı sıra yok edebilme hususunda araştırmalar yapılırken, düşmanların aynı konulardaki çalışmalarını engellemek amacıyla tüm imkanlarını da seferber etmişti. Nazilerin bir ihtimalle ada devleti olan İngiltere'yi sabote etme ihtimali vardı ama ABD'de yapılan araştırmaları sabote edebilmeleri için pek imkanları yoktu. Buna karşın ABD ve İngiltere'nin ortaklaşa olarak Nazi çalışmalarını sabote imkanları daha fazlaydı.

Norveç'in işgalinden hemen sonra Naziler tarafından Vemork hidroelektrik santralinde başlatılan ağır su üretimini engellemek amacıyla müttefikler, Rjukan'daki bu santrali tahrip etmeye karar verdiler. Bunun üzerine 19 Ekim 1942'de İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetlerine bağlı uçaklar, Norveç'in SOE[87] komandolarını, santralin bulunduğu bölgenin yaklaşık 100 km kadar kuzey batısındaki Hardanger Platosu'na paraşütle indirdi. İngiltere'den havalanan uçaklar Norveç'in batısındaki bölgelere paraşütçü indirmesi ile başlayan operasyonun adı *"Grouse"* [88]idi. Ardından hemen bir ay sonra ilk operasyonu destekleyici nitelikte olan *"Operation Freshman"* yapıldı. Ancak SOE'ye bağlı 34 krallık mühendisini taşıyan uçak Norveç'te dağlara çarpıp düşünce operasyonlar sekteye uğradı. Kazadan sağ kurtulanlar Naziler tarafından esir alındı. Müttefiklerin bu

"Nazi arşivlerinden ele geçirilen atom bombası çizimi"

başarısızlıklarına karşın 28 Şubat 1943'te Norveç komandolarının *"Gunnerside"* Operasyonu ile ağır su üretimi yapan Rjukan'daki elektroliz birimi tahrip edildi. Naziler 500 kilogram ağır su kaybettiler ama aldıkları tahribatları da hemen onardılar. Tüm bu sabote çalışmalarından sonra Amerikan Hava Kuvvetlerine bağlı 388 adet B-17 ve B-24 uçağından oluşan büyük bir filo 16 Kasım 1943'te aynı tesise hava saldırısı düzenledi. Yapılan saldırı sonucunda ağır su üretimine yönelik ayrışmanın gerçekleştirildiği elektroliz yapısına büyük zarar verilirken, çok sayıda sivil de bombalara hedef oldu. Bu saldırının ardından Naziler elde kalan ağır su stoklarını ve değerli malzemeleri Almanya'ya naklettiler. Ancak son darbe 20 Şubat 1944'te Norveçli direnişçilerden geldi ve yaptıkları bir sabotajla Almanya'ya kalan ağır su stoklarını taşıyan gemiyi ağır şekilde tahrip etmeyi başardılar. Müttefiklerin ard arda yaptıkları saldırılar yüzde yüz başarı sağlayamadıysa da atom bombası üretimi sürecinde Nazilere oldukça zaman kaybettirdiler. [89]

Nazi Almanyasının yenilgisinin kesinleştiği günlerde Alman bilim adamları ağır su yardımıyla bomba için elverişli zenginleştirilmiş uranyumu üretmeye başlamışlardı. Ayrıca ordu fizikçisi Kurt Diepner'in önderliğinde ve Uranyum Projesinin başkanı olan Alman fizikçi Walther Gerlach'ın büyük katkılarıyla savaşın son iki ayı içerisinde, geliştirilen güçlü bir nükleer deney aygıtı içerisinde, son derece gizli olarak Japonya'ya atılan bombadan daha etkili bir patlayıcının deneyini yaptılar.

Deney, Mart 1945'te Almanya'nın doğusundaki Thüringen'de yapıldı.[90] O kadar ilgi çekicidir ki; bu tarih Amerika'nın 16 Temmuz 1945'te Alamogarda'da yaptığı atom bombası deneyinden yaklaşık 4,5 ay kadar öncedir. Yani, Naziler İngiliz ve Amerikalıların tüm sabotaj girişimlerine rağmen atom bombasını düşmanlarından en az 4 ay önce üretmeyi başarmışlardı. Ayrıca Almanlar, hem nükleer fizyon ve

daha şiddetli bir patlamaya yol açan nükleer füzyon süreçlerini harekete geçirebilecek mekanizmaları oluşturmuşlardı ama bunları kullanabilecek güçleri kalmamıştı. Deneyi yapılan bu bombaya da *"Zerlegungsbombe"* denilmişti.

Naziler söz konusu bombaları tüm rakiplerinden önce geliştirmişlerdi ancak Almanya 1945 yılının Mayıs başlarında düşmanlar tarafından işgal edilince Almanlar tarafından yapılan tüm uğraşlar boşa gitti ve bu müthiş buluş Naziler tarafından savaş alanlarında kullanılamadı. Yakın zamanda Amerikan, İngiliz ve Rus gizli savaş belgelerine dayanan birçok kaynakta tarihçiler, Nazi bilim adamlarının atom bombasını Amerikalı bilim adamlarından çok daha önce geliştirdiklerini iddia etmekle birlikte Naziler tarafından bu bombaya ait bir çizimi de kanıt olarak ortaya koydular. Bu yazarlardan bazıları Nazilerin söz konusu bombayı çok daha erken üretebileceklerini ancak savaşın ilk yıllarında zaferden zafere koşan Hitler yönetiminin araştırmalara gerekli önemi vermediğini, bunun için yeterli bütçe ayırmadıklarını, bilim adamlarını motive edemediklerini ve büyük paraları füze geliştirmek için harcadıklarını dile getirmektedirler. Tarihçilere göre Japonya'nın 7 Aralık 1941'de Pearl Harbor baskınını gerçekleştirmesinden sonra 8 Aralık'ta Amerika'nın tüm gücü ile İkinci Dünya Savaşı arenasına çıkmasına ve Rus cephesinde bir türlü istenilen sonuçların alınamamasının ardından Nazilerin atom bombası üretimine önem verdiğini ve bunun da asla telafi edilemeyecek bir gecikmeye neden olduğu hususunu belirtmektedirler.

Nazilerin atom bombasıyla ilgili tüm bu gelişmelere bir tanık da İtalyan asıllı yazar Luigi Romesadır. 1944 yılında Baltık Denizinde küçük bir adada yapılan nükleer bomba deneylerinden birinin tanığı olmuştur. O yıllarda 27 yaşında olan ve savaş muhabirliği yapan Romersa, 12 Ekim 1944 günü Baltık Denizinde bulunan Rugen adasında, her tarafı kalın beton duvarlarla kaplı bir bunkerin içerisinde "disitegration

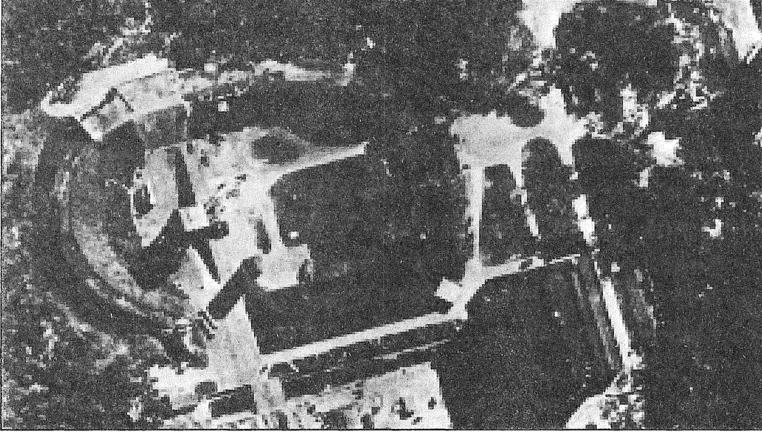
bomb" adlı bir bombanın patlatılması deneyini izlemişti. Söz konusu tarih Mart 1945'te Thüringen'deki deneyden 5 ay, Amerika'nın "Trinity Test" adıyla 16 Temmuz 1945 günü Alamogordo'da gerçekleştirdiği atom bombası deneyinden neredeyse 10 ay öncedir.

Luigi Romersa'nın anlatımıyla Rugen adasındaki deney sırasında içine girdikleri özel kalın bir camla kaplı bunker önce deprem olur gibi hafifçe sallanmıştı. Ardından gözleri kör edecek derecede yoğun bir flaş-ışık demeti patlamıştı. Simsiyah kalın bir dumandan oluşan bulut, sütun biçiminde göğe yükselmiş ve sonunda çiçek gibi açılmıştı. Katılımcılar bombanın etkisinin azalması için bunkerde bekletildikten bir süre sonra bombanın gücünü daha iyi kavrayabilmeleri amacıyla yazarın asbest maddesinden yapıldığını düşündüğü özel elbiseleri giydikten sonra bombanın patlatıldığı alana götürülmüşlerdi. Romersa patlama alanındaki etkileri ise şöyle anlatıyordu;

> *"Etki trajikti. Çevredeki tüm ağaçlar küle dönmüştü. Yaşam izine rastlanamıyordu. Çevrede bulunan birkaç koyun da yanıp kül olmuştu."*

Hiç kuşkusuz gözlemcinin bunkerde iken patlama anında yaşadığı sarsıntı ile gözleri kör edecek derecede maruz kaldığı ışık patlaması ile deneyin gerçekleştirdiği alanda yaşayan canlılardan arta kalanlar ile bombanın patlayış anında gösterdiği reaksiyonlar, atom bombasının patlamasına özgü sonuçlardır.

Tüm bunların yanı sıra İtalyanların tanınmış dergisi "Defansa" 1984 yılının Ağustos ve Eylül sayılarında Luigi Romersa'nın Hitler'in gizli silahlarını konu alan makalelerini yayınladı. Romersa söz konusu yazısında Hitler ve Mussolini'nin bu silahlarla ilgili ilk defa Salzburg yakınlarındaki Schloss Klessheim'da buluştukları görüşmeye Mussolini'ye Mareşal Radolfo Graziani'nin, Adolf Hitler'e ise; Ribbentrop, Keitel, Dolman ve Büyükelçi Rahm'ın eşlik ettiğini ve görüşmelerin üç gün sürdüğünü ifade etti.

"RAF uçakları tarafından çekilen Peenemündedeki tesisler"

Toplantının ilk gününde, Hitler global politik ve askeri durum değerlendirmesi yapmış ve düşmanın planlarını alt üst edecek yeni silahların kullanılacağından söz ederek, savaşın mutlak galibi olacaklarına dair herkese güvence verdi.

Luigi Romersa toplatının ilk günlerini kendi kaleminden şöyle anlatıyordu:

"Hitler odada geziniyor ve şöyle diyordu: Uçaklarımız, görünmeyen denizaltılarımız, dev tanklarımız, dev toplarımız, inanılmaz güçlü roketlerimiz ve tüm dünyayı sarsacak bir bombamız var. Düşmanlar bunu bildiği için durmadan bize saldırıyor ve zarar veriyor. Fakat onların verdiği bu zarara karşılık biz bir bakteriyolojik savaşa başvurmadan ki; ona da son derece hazırız, bir fırtına ile cevap verecek güçteyiz. Bütün bu söylediklerim gerçektir. En kısa zamanda bunların doğruluğunu göreceksiniz."

İtalyan lider Mussolini Führer'in yaptığı bu konuşmadan ve iddialardan oldukça etkilenmişti. İlerleyen günlerde kendisini büyük bir merak sardı ve anlatılanlarla ilgili daha çok bil-

giye sahip olmak istedi. Bu nedenle 1944 yılının sonbaharında Romersa'yı Villa Orsoline'ye çağırdı. Ondan Almanya'ya giderek, Klessheim'de üstü kapalı olarak verilen bilgileri detaylı bir şekilde incelemesini istedi. Bu amaçla Romersa ile birlikte yola çıkacak, kendisine şef diye hitap edilen bir şahsa biri Hitler'e, diğeri Goebbels'e verilmek üzere iki mektup verdi.

Romersa Mussolini'nin talimatları doğrultusunda çıktığı Almanya gezisini ise şöyle anlatmıştı:

> *"Bir otomobil ile Almanya'ya gittim. Hitler'in Doğu Purusya, Rastenburg'daki karargahında Şef, Mussolini'nin Hitler'e yazmış olduğu mektubu okudu ve birkaç deneyde bizim de hazır bulunmamızı rica etti. Bavyera ve Yukarı Şilezya'daki yer altı fabrikalarını gezmeye başladım. Yeraltındaki fabrikalar, dağların içine oyulmuş küçük şehirlerin içinde bulunuyordu. Devasa ve çok iyi aydınlatılmış galeriler birbirlerine bağlı ve kilometrelerce uzunluğundaydı. Buradaki personel ve malzeme vagonlara nakllediliyordu."*

Romersa daha öncede anlatıldığı gibi 12 Ekim 1944'te Baltık Denizindeki Rügen adasında katılmış olduğu atom bombası denemesinden sonra, yetkililer tarafından kendisine en kısa zamanda bu bombanın seri üretimine başlanacağı bilgisi verilmişti. Romersa daha sonra bir araştırma tesisinin de Peenemünde[91]'de kurulduğunu, ancak müttefik bombardımanı sonrası yok olduğunu öğrenmişti. Tüm bunlardan sonra Berlin'e dönen Romersa, Ekim ayı sonunda propaganda Bakanı Dr. Paul Joseph Goebbels ile buluşur. Goebbels ona uzaktan kontrol edilebilen "V" bombalarından çok jet uçaklarından ve yine uzaktan kumanda edilebilen A-4 ve A-9 roketlerinden söz etmişti. Romersa'nın yalnız atom bombalarının savaşın sonucunu etkileyip etkilemeyeceğine sorusuna Bakan şöyle cevap vermişti:

"Tam değil. Bomba ile birlikte iyi piyadeler ve tanklara sahip olursak başka mesele. Bu piyade ve tankları, müttefiklerin hayal dahi edemeyecekleri silahlarla donatacağız. Yeni model toplarımız, roketlerimiz ve karanlıkta görebilen, atış yapabilen cihazlarımız var.[92] *Düşman, atom başlıklı A-4 ve A-9 füzelerimiz başlarına yağmaya başlayınca, bu şartlar altında savaşa devam edip etmemek konusunda çok düşünecektir. En fazla 6 ya da 7 ay zamana ihtiyacımız var. Bunun çok olduğunu biliyorum ama elimizde kesin sonuç alacak silahlar olacak. Almanya'nın kurtuluşu onun dehalarına bağlı."*

Luigi Romersa'nın aktardığı Goebbels'in cevaplarına bakılırsa, III. Reich gizli silahlarının prototiplerini yapılarak, çoktan denemeleri gerçekleştirdiği ve yeni teknolojinin neredeyse hazır olduğunu gösteriyor. Ancak sorun Almanya'nın dört bir yandan müttefiklerce sarılmış olmasından dolayı zamana karşı yapılan yarış ve henüz seri üretime geçilememiş olmasıydı.

Joseph Goebbels 1944 yılının Ekim sonunda Almanya'nın karşı karşıya olduğu sorunları aşması için 6-7 aya ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Fakat müttefikler Nisan ayı sonuna kadar Almanya'nın dört bir yanını işgal edip, Mayıs ayı sonunda da Almanya'yı teslim olmaya mahkum etmişti. Öyle ki gerekli zaman süresi tamamlandığında gizli silahlar savaş yetiştirilememiş ve dolayısıyla savaşta kullanılıp, Almanya'nın kaderi bu mucizevi silahlarla değiştirilememişti.

Luigi Romersa "Defansa" daki makalesine şu sözleri ile son vermişti:

"Joseph Goebbels'in bahsettiği süre geçti ve savaş Almanya'nın yenilgisi ile sonuçlandı. Söz konusu şaşırtıcı silahlardan çok azı kullanılabildi."

Haziran 1945'te, ilk Amerikan yapımı atom bombasının patlatılmasından kısa süre önce Buchenwald toplama kampındaki mahkumlar arasında bir söylenti yayılmaya başlamıştı. Buna göre Rügen adasını ele geçiren Ruslar iki tane sağlam ve patlamamış atom bombası bulmuşlardı.

20 Temmuz 1944'te Adolf Hitler'e suikast düzenlemeye çalışırken yakalanan bir grup Alman, idam edilmeden önce tutuklu bulundukları Mauthausen toplama kampındaki mahkumlardan Almanya'nın ilk atom bombasına sahip olmak üzere olduğunu öğrendiler.

U-234'ün eski mürettebatından biri ölüm döşeğinde çocuklarına çok önemli bir sırrı açıklamıştı. Denizaltılarında iki tane atom bombası taşıyorlardı. Ayrıca S.S. General Dr. Hans Friedrich Karl Franz Kammler ve Reich Silahlanma Bakanı Albert Speer, Jonastal'da yapılan gizli bir toplantıda iki atom bombasını Japonya'ya gönderme kararı almışlardı. U-Boatların Hint Okyanusu ve Pasifik açıklarında İngiliz ve Amerikan gemilerine yaptığı saldırılarda Japon denizaltılar, Kreigsmarine denizaltılarına eşlik etmişler, böylece Almanya ve Japonya arasında yakınlaşma iyiden iyiye artmıştı. Belki de ülkeleri yavaş yavaş işgal edilmeye başlanan Almanlar, ülkelerinde bu bombaları kullanmak için zaman kalmadığını ve kullanamayacaklarını anlamışlardı. Luffwaffe'nin Atlantik'i aşarak Amerika'yı vurması o yıllarda olanaksızdı. Yine o günlerde Berlin düşmek üzereydi. Alman Hava Kuvvetlerinin artık ne Londra ne de başka bir başkenti vurma olasılığı vardı. Zaten ellerinde çok sayıda uçakları ve uçakların havalanabileceği düzgün havaalanları kalmamıştı. Buna karşın Japonya'nın Pasifik üzerinden Amerika'yı vurması kolay olmasa bile imkansız değildi. Tamamlanmaları için sadece birkaç küçük işlemi kalmış olan bombaların Japonya'da kullanılabilir hale getirilip, Amerika'ya karşı kullanılmaları düşünülmüş olabilirdi. Böylece Almanlar dünyanın diğer ucundaki dostları vasıtasıyla Amerika'yı vurarak savaşın seyrini değiş-

tirmeyi, bu bombaların varlığı ile onları huzursuz etmeyi ve aleyhlerine gelişen savaşı bu mucizevi silahın varlığıyla lehlerine çevirme düşüncesi ile bombaları Japonya'ya göndermeye karar vermiş olabilirlerdi.

Bu tehlikeli nakil için U-234 seçilmişti. 23 Aralık 1943 yılında Kiel'de Type 10b mayın dökme denizaltısı olarak tasarlanıp suya indirilen U-Boat'un kaptanlığına 2 Mart 1944'te Johann-Heinrich Fehler getirildi. Suya indirilen U-Boot hiçbir zaman aktif olarak savaş alanında görev almadı. Ancak belki de U-47 kadar olmasa da U-Bootlar arasında en önemli görevi üstlendi. Bu görev için gemi tekrar Kiel tersanelerine çekildi ve dönemin en büyük U-Bootu olan gemi kargo gemisi olarak modifiye edildi.

25 Mart 1945'te Kiel'den bir kısım yolcu ve yükler ile ayrılan U-Boat, birkaç gün sonra Norveç'in Kristiansand limanına gelerek, kalan yük ve yolcularını aldı. Buradan aldıkları ile birlikte yükü neredeyse 240 tona kadar ulaşmıştı. Belki de savaşın seyrini değiştirecek bu kargonun içerisinde; döneminin 10 sene ilerisinde olan parçalara ayrılmış ilk ve tek jet uçağı Me-262, yanında tüm üretim detayları, kritik hammaddesi ve şemaları ile birlikte yine döneminden yıllarca ileride olan ilk balistik füze V2 roketi, 560 kilo uranyum oksit ve içerisinde Almanya'nın geliştirme aşamasında olduğu ileri savaş teknolojisinin planları vardı.

Almanların kendi anakaraları üzerinde savaşı lehlerine çevirme imkanı yoktu ancak uzak müttefiki Japonya sayesinde bunu yapabileceklerini düşünüyorlardı ve bu nedenle bizzat Adolf Hitler'in emriyle tüm bilimsel bilgiler Japonya'ya gönderildi. Zaten Japonya'da uzun zamandır savaşı lehine çevirebilecek bir mucize peşinde koşuyordu. Atom bombasının üretimi için uzun süredir çalışıyorlardı ancak ellerinde yeteri miktarda ve kalitede uranyum yoktu. Sonunda istenilen uranyum, istenildiğinden çok fazla miktarda Adolf Hitler'in ikna edilmesi ve onun direktifleri ile Almanya'dan yola çık-

mıştı. Taşıdığı yük bakımından son derece önemli bu denizaltıda; V2 roketleri üzerine uzman bilim adamı Dr.Heinz Schlicke ve savunma savaşında doktrin eksikliği bulunan Japon İmparatorluk Ordusuna danışmanlık yapan ve sıkı ilişkiler içerisinde bulunan Lufftwaffe Generali Ulrich Kessler ile birlikte yaklaşık 1,5 yıldır Almanya'da denizaltı ve hava savunma taktikleri konusunda eğitim alan iki üst düzey Japon subayı bulunuyordu. Gemideki üst düzey askerler haricinde kimse taşınan kargodan ve yolcuların öneminden haberdar değildi.

U-Boatun çıktığı yolculuk oldukça zorluydu. Mesafe çok uzundu ve rotanın neredeyse tamamı müttefiklerin kontrolü altındaydı. Üstelik enigmanın şifresi yaklaşık 20 ay önce müttefikler tarafından çözülmüştü ve denizaltının varlığından haberdar oldukları gibi önemini anlamakta da gecikmediler. Ne içerisindeki yolcuları ne de taşıdığı kargodan haberleri yoktu ama denizaltıdaki sıradışı durum ve gittiği rotanın ilginçliği onların dikkatini çekmişti. Hava kuvvetleri ve donanma haftalarca bu gizemli denizaltıyı kovalayıp durdu ve avlamak için sayısız hava ve deniz saldırısı düzenlendi. Kaptan Fehler saldırı yeteneği olmayan bu dev denizaltıyı korumak için günlerce inanılmaz derinliklerde kalarak, U-Bootu düşman bombalarına yem olmaktan kurtardı.

10 Mayıs 1945'te savaşın bittiği ve Almanya'nın teslim olduğunu duyan kaptan durumu teyid etmek için yakınlarındaki U-873 ile telsiz bağlantısı kurdu. U–873 Kaptanı Friedrich Steinhoff durumu teyid etti ve İngilizlerin 8 Mayısta tüm Alman denizaltıların satha çıkarak kendi gösterecekleri limanlara teslim olmaları için bildiride bulundukları, kendilerinin de Halifax'a doğru gittikleri bildirdi. 14 Mayıs 1945'te U-234 Amerikan USS Sutton gemisi tarafından ele geçirildi. Savaşı kaybeden Almanlar için her şey bitmişti ancak mücadelelerini ümitsizce sürdüren Japonlar için hala umutlar tükenmemişti. Kaptan durumu Japon subaylara anlatınca ikisi de adeta yıkıl-

dılar ve Kaptan Fehler Japonların denizaltıyı sabote edip mürettebatıyla birlikte batırabilecekleri düşüncesi ile onları denizaltının güvenli bir bölümüne kapattırdı. Oysa Japon subaylar asla teslim olmazdı. Bir mektup bırakarak kendilerinin denize bırakılmasını istedikten sonra yanlarındaki uyku haplarını içerek intihar ettiler ve samuraylara yakışır şekilde öldüler. Çünkü tutsaklık samuraylar için kaldırılamayacak bir utançtı.

"Amerikalılar tarafından ele geçirilen U-234"

Ele geçirildikten sonra Portsmounth, New Hempshire'a çekilen denizaltının içerisinden çıkan uranyum oksite Manhattan Projesi kapsamında, V2 roketleri ile diğer silahlara ait bilgileri içerir evrak çantası ile birlikte parçalar halinde olan Me-262'ye de incelenmek üzere Amerikan Ordusu tarafından el konuldu.

20 Kasım 1947'de U-234 Cape Cod'un 40 mil kuzey doğu açığında tatpikat sırasında USS Greenfish'in torpido atışları sonucunda batırıldı ve sessizce okyanusun soğuk sularına gömüldü.

Atom bombası ile ilgili süregelen iddialardan birine göre de, General Karl Rudolf Gerd von Rundstedt'in Ardenler saldırısı sırasında kesin sonuç almak için atom bombası kullanmaya niyetlenmişti ama bundan son anda vazgeçilmişti. Bunların kullanılmamasının en önemli nedeni oluşabilecek radyoaktif serpintilerin rüzgarla, harekata karadan katılacak Alman askerlerinin bulunduğu bölgeye de gelebileceği korkusuydu.

Farklı bir iddiaya göre de, Salzburg'un doğusunda bir yerleşim alanında atom bombası taşıyan bir kamyonun infilak ettiği ile ilgilidir. Patlama sonucunda ortaya çıkan mantar şeklindeki buluntuyu yakınlarındaki birçok köylü görmüş, nakliyede görev alan S.S. askerlerinin çoğu ölmüş, diğerlerinde de ağır yaralar oluşmuştu.

Üst üste konulunca tüm bu iddialar ile birlikte ele geçen birçok bilgi, Luigi Romersa'nın şahit olduğu olayları doğrulamaktaydı. Bunun yanı sıra Nazilerin atom silahı ile ilgili müttefik basında da ard arda haberler çıkmaktaydı:

28 Ağustos 1945 tarihli "Eight Army News" gazetesi:

" Naziler atomla işleyen ve saatte 10.000 mil hız yapabilen bir uçağın teorik temellerini tamamladılar."
"Almanlar atom bombasını geliştirilmesinde ve ağır su

üretiminde önemli ilerlemeler kaydetmekle kalmayıp, 3000 mil (yaklaşık 4800 km) menzilli pilotlu bir roket geliştirdiler."

26 Haziran 1945 tarihli New York Times gazetesi:

"Yüksek rütbeli bir Amerikan Ordusu Ordonat subayının bugünkü açıklamasına göre, Alman bilim adamları dünyadan 5100 mil yükseklikteki bir platforma yerleştirdikleri bir ayna ile güneş ışınlarını yansıtarak, 3 km içinde herhangi bir yeri yok edebilecek bir proje üzerinde çalışıyorlardı."

26 Haziran 1945 tarihli Washington Post gazetesi:

"21. Amerikan Ordusu Genel Karargahı, Oslo yakınlarında, Almanların New York'u rahatlıkla bombardıman edebileceği dev bir havaalanı bulmuştu. Burada 7000 mil menzili olan 40 dev bombardıman uçağı bulunuyordu. Bu uçaklar Heinkel'in geliştirdiği yeni tip bombardıman uçaklarıydı. Alman yer mürettebatı uçakların New York misyonu için hazır olduğunu belirttiler."

Öyleyse gazete haberlerinde yer alan bu uçaklar neden harekete geçmemişlerdi? Acaba tüm bunların, 1944 yılının ikinci yarısından itibaren müttefikler ile Adolf Hitler arasında İsviçre'de yürütülen gizli pazarlıklarla bir ilgisi var mıydı? O yıllarda Almanlar batı cephesinde barış yapmak istiyorlardı fakat Rusların baskısı ile görüşmeler bir sonuca bağlanamamıştı. Gerçekten de silahların kullanılmamasının mantıklı bir nedeni olmalıdır. Çünkü büyük bir yıkımla devam eden savaş sırasında düşmanı yerle bir etmek için geliştirilen son teknolojik ağır silahlar mutlaka savaş arenasına sokulurdu.

O yıllardaki üst düzey Amerikan yetkilileri gözlerini kırpmadan Hiroşima ve Nagazaki'yi dünya haritasından silmişler-

di. Peki, toplama kamplarında Yahudilere en unutulmaz kabusları yaşatan Naziler bomba yüklü ve hazır vaziyette olan 40 Heinkel bombardıman uçağını neden kullanmadılar?

Almanya'daki İngiliz 21. Ordu Grubu Genel Karargahı'nın 7 Ağustos 1945'te yaptığı bir açıklamaya göre, Hannover'in kuzeyinde paraşüt imal eden bir fabrikada, 6 mil (10 km) yakınındaki bütün canlıları yok edebilecek güçteki, Alman atom bombalarının planlarını ele geçirmişti.

İngilizlerin bu konu ile ilgili açıklamaları, 8 Ağustos 1945 tarihli *"Washington Post"* gazetesinde *"Allies seized German Atom Experts, Data"* -Müttefikler Alman atom uzmanının bilgisini ele geçirdi- başlığı altında yer almıştı.

Tüm bunların yanı sıra savaş sona erdikten uzun bir süre sonra, 6 Ağustos 1965 tarihli *"Pueblo" gazetesinde "La Bomba Atomica de Hiroshima Era Alemana" -Hiroşima atom bombası Alman kökenlidir-* diye bir başlık atmıştı.

Nazi Almanyasının nükleer silah gelişimi üzerine araştırmalar yapan Geoffrey Brooks'un anlatımıyla, başlangıçta batılı servisler tarafından pek ciddiye alınmayan gayri resmi "Alman Uranyum Projesi", Nazi Almanyası Devlet Bakanı Ohnesorge'nin liderliğinde yürütülmüştü ve bu silah uranyum bombası adıyla geliştirilmişti. Yine dünyanın ilk nükleer reaktörü aynı amaçla Ohnesorge'nin sorumluluğunda kurulmuştu. Söz konusu reaktör yardımıyla geliştirilen V-4 adlı bomba, 150 kilogramı radyolojik madde olan 850 kilogram patlayıcı içermekteydi. Yerden 100 metre yükseklikte patladığı zaman 2-3 kilometre mesafede bulunan tüm canlıları yok edecek güce sahipti.

Atom bombasının geliştirilmesi üzerine başka bir yazar olan Mark Walter ise; Almanya'nın savaşı kazanma amacıyla olağanüstü bir çaba içinde olduğunu, bu amaçla roketleri ve ilk jet uçaklarını geliştirdiğini söylemektedir. Bu da ister istemez "Atom bombası da neden Almanların işi olmasın?" sorusunu akıllara getirmektedir.

Paul Joseph Goebbels ve Adolf Hitler savaşın son günleri yaklaştığında etrafındaki üst düzey silah arkadaşlarını ve sivil yetkilileri cesaretlendirmek için zaman zaman süper gizli silahtan bahsedip durmaktaydı. Führer, 20 Temmuz 1944'te kendisine yapılan başarısız bir suikast girişiminden sonra Başhekimi Dr. Giesing ile yaptığı konuşmada şunları söylemişti:

"En kısa zamanda zafer silahlarımı kullanacağım ve bu şekilde savaş bizler için zaferle sonuçlanacak. Atomun parçalanma sorunu çözüldü ve silahlanma amacı ile kullanılacak şekilde geliştirildi. İşte o efendilerin akıllarının başlarından gideceği zaman geldi. Bu geleceğin silahı ve bununla Almanya'nın geleceği de garanti altına alınacak. Öngörülerim son zafere gidecek yolu bana gösterdi. Biliyorum ki; bu buluş büyük değişikliklere yol açacaktır."

Hitler'in de sözünü ettiği bu üstün teknolojiyi yağmalamak için Almanya'yı işgal eden Ruslar ve Amerikalılar adeta birbirleriyle yarıştılar. Tahrip olmadan ayakta kalmayı başarmış tesisleri komple söküp gemilerle ülkelerine taşıdılar. Hayatta kalan Alman bilim adamlarını çalışmalarını kendi ülkelerinde geliştirmeleri için kaçırdılar. Hiç şüphesiz uçak ve roket alanında Rusların ve Amerikalıların, dünya çapında tek olmalarının nedeni, ele geçidikleri Alman Savaş Teknolojisidir.

Amerikalıların Nazi teknolojisini ve bilim adamlarını ele geçirme planları savaş süresince ve sonrasında devam etti. Ancak bunlardan en önemlisi; *Amerikan askeri istihbarat servisinin 2. Dünya Savaşı'nın sonunda ve daha sonrasında devam eden, Nazi Almanyası'ndan önemli bilim adamlarının ülke dışına kaçırılması ile ilgili olarak gerçekleştirdikleri "Paperclip (Ataç) Harekatı"* adındaki gizli bir operasyondu.

Naziler Sovyetler Birliği'nin işgal edilmesi için 22 Haziran

1941'de başlattıkları Barbarossa Harekatı'nda başarısız olmuş ve yavaş yavaş anayurda geri çekilmeye başlamıştı. Burada hem askeri hem ekonomik hem de hammadde yönünden zor durumda kalan ülke, özellikle silah sanayi bakımından uzun soluklu bir savaşı kaldıracak durumda değildi.

Bu nedenle de Naziler savaşın seyrini kendi lehlerine çevirmek için yeni arayışlar içerisine girmişler, çareyi de yeni ve teknolojik savaş ürünleri geliştirmede bulmuşlardı. Bu nedenle o zamana kadar pek de önem vermedikleri makine mühendisleri, kimyagerler, matematikçiler, fizikçiler ve bilim adamlarını 1943 baharından itibaren hızla bir araya toplamaya başlamışlardı. Toplanan kişiler ideolojik olarak Nazilerce güvenilir olup olmamalarına göre tasnif edildikten sonra bu grubun içerisine alınacaktı. Bu mülakatı ve elemeleri Hannover Üniversitesi mezunu mühendis Werner Osenberg yaptığı için oluşturulan listeye onun adı verilmişti. Kısa sürede isimler tespit edilerek gerekli mülakatlar yapılmış ve toplanan bilim adamları III.Reich'ın savaştan galibiyetle çıkması için çalışmalarını başlatmışlardı.

Osenberg Listesinde Roket Teknolojisi ile ilgili; Rudi Beichel, Magnus von Braun, Wernher von Braun, Walter Dornberger, Werner Dahm, Konrad Dannenberg, Kurt H. Debus, Ernst R. G. Eckert, Krafft Arnold Ehricke, Otto Hirschler, Hermann H. Kurzweg, Fritz Mueller, Gerhard Reisig, Georg Rickhey, Arthur Rudolph, Ernst Stuhlinger, Werner Rosinski, Eberhard Rees ve Bernhard Tessmann, Havacılık ve Uzay alanında; Alexander Martin Lippisch, Hans von Ohain, Hans Multhopp, Kurt Tank, Willy Messerschmitt, Tıp alanında; Walter Schreiber, Kurt Blome, Hubertus Strughold, Hans Antmann ve Elektronik alanında ise; Hans Ziegler, Kurt Lehovec, Hans Hollmann, Johannes Plendl bulunmaktaydı.

Ancak savaşın sonuna doğru hiç de hesapta olmayan gelişmeler yaşandı. Almanların teknolojik çalışmalarını yakın-

dan takip eden müttefikler tarafından Mart 1945'te Osenberg Listesi ele geçirilmişti. ABD'deki Araştırma Geliştirme Enstitüsü Başkanı Binbaşı Robert Staver, başta roket uzmanı Wernher von Braun olmak üzere listedeki tüm isimlerle görüşmek ve istihbarat sağlamak için talimat vermişti.

Başlangıçta operasyonun amacı bilim adamlarını sadece sorguya çekmek olsa da, daha sonra değişikliğe uğrayarak Almanya'nın dışına çıkarmaya dönüşmüştü. Listedeki birçok Nazi bilim adamı Peenemünde'deki Araştırma Merkezinde V-2 roketiyle ilgili görev yapmaktaydı. Daha sonra harekatın ilk ismi değiştirilerek Paperclip olacak ve Alman bilim adamları Sovyetler Birliğinin eline geçmeden kaçırılacaktı. Roket ve nükleer fizik alanlarının yanı sıra kimyagerler, doktorlar ve silah uzmanları da Almanya dışına çıkartılacaktı.

Aileleriyle beraber kendilerine uygun çalışma ortamı ve dolgun bir ücret teklif edilen, yukarıda sayılı isimlerle birlikte toplam 127 bilim adamı, kısa sürede yapılan görüşmeler sonucunda Almanya'nın da içersinde bulunduğu durumu göz önüne alarak Eylül 1945'de teklifi kabul etmişti. Teklifi kabul eden en önemli bilim adamları arasında; Wernher von Braun, Erich W. Neubert, Theodor A. Poppel, August Schulze, Eberhard Rees, Wilhelm Jungert ve Walter Schwidetzky bulunmaktadır.

İlerleyen yıllarda da Nazi bilim adamları ile ilgili gelişmeler devam etmiş, 1950'de kendilerine ABD'de bulunma durumlarına göre yasal oturma izinleri çıkartılmıştır. Çok sonraları ise bazı bilim adamlarının savaş sırasında yaptıkları incelenmiş ve Arthur Rudolph örneğinde olduğu gibi ülke dışına çıkartılmışlardır. Bu durumda olan Hubertus Strughold Nazi insan deneylerinden ötürü savaş suçlusu sayılarak hüküm giymiştir.

Bu bilim adamlarının ABD tarafından istihdamı ise farklı yerlerde olmuştu. 86 havacılık ve uzay mühendisi ile uzmanı ele geçirilen Nazi uçak ve ekipmanının olduğu Wright Hava

Üssüne gelerek çalışmaya başlamıştı. Elektronik haberleşmeyle ilgili olarak ise; fizik alanından Georg Goubau, Gunter Guttwein, Georg Hass, Horst Kedesdy ve Kurt Levovec, kimyager Profesör Rudolf Brill ve doktorlar Ernst Baars ile Eberhard Both, jeofizikçi Dr. Helmut Weickmann, teknik optik uzmanı Dr. Gerhard Schwesinger ve elektronik mühendisleri Dr. Eduard Gerber, Richard Guenther ile Hans Ziegler ekibe katılmıştı. Sentetik petrol üretim uzmanı 7 kişi de Louisiana'daki Fischer-Tropsch fabrikasında değerlendirilmişti.

Amerika'nın Nazi teknolojisini ve bunu geliştiren bilim adamlarını ele geçirmesi sadece savaşın sonunda yaptıkları Paperclip Operasyonuyla sınırlı değildi. Savaş süresince ve savaştan sonra gerek istihbarat gerekse askeri alanda bu konularla ilgili birçok girişimde bulunulmuştu. Bunlardan bazıları; V-2 füzesini ve parçalarını ele geçirmek için başlatılan, özel olarak görevlendirilen ekibin Nordhausen'de V-2 parçaları bularak trenle Erfurt'a gönderdiği "V-2 Özel Harekatı", Cuxhaven'de yapılan roket deneylerine dair bilgi ve malzeme toplanması amaçlanan "Backfire Harekatı", Alman nükleer sırlarının, nükleer malzemelerinin ve bu alanda çalışan personelinin ele geçirilmesi ile ilgili hazırlanan "Alsos Harekatı", Alman şifre uzmanlarının toplanması için yapılan "TICOM", Havacılık sektöründe kriz durumu varken eski Nazi bilim adamlarının Lockheed, Martin Marietta gibi savunma sanayi kuruluşlarında kolaylıkla işe sokulmalarının sağlanması amacıyla başlatılan *"Proje 63"*dü. Bunun yanı sıra bizzat General Eisenhower, 26 Nisan 1946 günü bilimsel, endüstriyel ve diğer alanlarda bulunan bilgi, plan, kayıt vb belgelerin doğrudan komuta merkezlerine iletilmesini ve bu işlerle ilgilenen bilim adamlarının gözaltına alınarak istihbarat için kullanılmasını içeren JCS 1067/14 emir numarasıyla emir yazı çıkartmıştı. Ayrıca İngiltere de bu konuda boş durmamış Alman havacılık uzmanlarının Sovyetler Birliğinin eline geçmesini önlemek üzere *"Surgeon Harekatı"*nı uygulamaya geçirmişti.

İddialara göre Almanya'nın işgali sırasında müttefikler Alman atom bombasını buldular. Alman komünist direniş hareketi tarafından bir atom bombası Ruslara teslim edildi. Yani atom bombasından Rusya da nasibini aldı. Ayrıca Rundstedt saldırısında Almanya'nın hali hazırda ateşleme sistemini bekleyen 6 atom bombası vardı ve bunlardan 4'ü Amerikalıların eline, biri de Rusların eline geçmişti.

Ama en önemli iddia; Mayıs ayı ortalarında Almanya'dan Japonya'ya üstün savaş teknolojisinin ürünlerini taşıyan U-234'te 2 adet hazır vaziyette atom bombası bulunması ve Amerika tarafından ele geçirilen bu bombaların hemen incelemeye alınarak onlar tarafından kullanıma hazır hale getirilmesiydi.

Diğer bir iddia da bu denizaltılarda uranyum olmasıydı. Ayrıca denizaltıların ele geçirilmesinden önce 17 Nisan 1945 günü ABD Ordusu Özel Birlikleri, yüklü miktarda zenginleştirilmiş uranyumu Almanya'da ele geçirilmiş ve hemen bunları "Manhattan Projesi'ne aktarmıştı. Bu olay yine "Trinity Test"ten 3 ay öncesine rastlamaktadır. Ele geçirilen uranyum ile birlikte, atom bombası imalatında çalışan çok önemli Alman bilim adamları da Amerika'ya getirildi. ABD atom bombasını test etmeden iki ay önce, 24 Mayıs 1945 günü Amerikalılar tarafından yakalanan bu Alman bilim adamları C.Weizsaecker, Otto Hahn ve Max von Lave idi. Sonuçta zenginleştirilmiş uranyumun ele geçirilmesinden 4, Alman bilim adamlarının Amerikan Ordusu tarafından tutuklanmasından 2 ay sonra, 16 Temmuz 1945'te New Mexico'nun güneyindeki Alamogordo'da son derece gizli olarak ilk Amerikan atom bombası denemesi yapılmıştı. Testten hemen sonra 17 Temmuzda aralarında Macar asıllı ünlü Amerikalı fizikçi Leo Szilard'ın da bulunduğu 70 Amerikalı bilim adamı, atom bombasının kullanılması için Başkan Truman'a dilekçe verdi.

Savaşın müttefikler lehine son bulduğu, Almanya'nın teslim olduğu ve Japonya'nın da ağır şartlarla anlaşmaya hazır

olduğu bilindiği halde Truman'ın emri ile ilk atom bombası 6 Ağustos 1945'te Hiroşima'ya, ikincisi ise 9 Ağustosta Nagazaki'ye atıldı.

Bombanın atılmasının ilk nedeni; tüm dünyaya gözdağı vermek, Hitler'in III. Reich mirası ile ABD İmparatorluğunu ilan etmek, Rusya'yı savaş sonrası Uzakdoğu'da meydana gelecek tüm gelişmelerin dışında bırakmak arzusuydu. Kısacası Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombaları, savaş sonrası şekillenecek Çin, Japonya ve diğer Doğu Asya Devletleri üzerinde Rusya'nın söz sahibi olmasını engellemekti.

SONSÖZ

Dünyanın dört bir tarafında yapılan UFO Kongrelerinde sürekli ele alınan bir konu var: Amerika'daki üst düzey devlet yetkililerinin belirli zaman aralıklarında dünya dışı varlıklar ile görüştükleri! Sürekli gündemde olan ise; başka gezegenlerden gelen varlıkların, 1954 yılında Edward Hava Üssünde Amerika Birleşik Devletlerinin o zamanki başkanı ve yakınındakilerle yapmış oldukları 48 saatlik görüşmedir. Bununla birlikte UFO sansürü de Ufoloji literatüründeki yerini almıştır. Yıllardan beri devam etmekte olan gerek dünyadaki, gerekse dünya dışındaki UFO gözlemleri hiçbir zaman, açıkça kamuoyuna duyurulmamıştır. Hatta büyük bir hassasiyetle sistematik olarak resmi çevrelerce gizlenmiştir. UFO'larla ilgili haberler sansür edilmiştir. Bu sistematik sansürün tarihçesi 1954'lere kadar uzanmaktadır. O zamana kadar gazete ve dergilerin ilk sayfalarında yer alan UFO gözlem haberleri adeta bıçakla kesilircesine aniden ortadan kalkıverdi. Herhangi bir kütüphaneye giderseniz ve 1947-1954 yılları arasındaki gazete ve dergi arşivlerini incelediğinizde bunu kolaylıkla fark edebilirsiniz. İşin garip ve bir o kadar da ilginç yanı Rusya, Çin ve

İngiltere'de de aynı haberler kaldırılmıştır. 1947 ve 1954 yılları arasında dünyanın her yanında UFO olayları hakkında açık tartışmalar yapılırdı. Fakat bu sıkı sansür 1954 yılından sonra delindi ve gazete sayfalarında tekrar UFO haberleri yer almaya başladı. Gerçekten de kısa bir inceleme yaptığınızda 1947-1954 yılları arasında yapılan ve rapor edilen gözlemlerin diğer yıllara nazaran ne kadar düşük olduğunu göreceksiniz.

İddialara göre ABD ve dünya dışı varlıklar arasında yıllar önce yapılan bir anlaşma vardır. Buna göre uzaylılar UFO teknolojileri hakkındaki bir kısım bilgiyi ABD'ye verdi. Buna karşılık da Amerika dünya dışı varlıkların insan kaçırma olaylarına ses çıkarmayacak, UFO'larla ilgili olayları örtbas edecekti. Acaba Amerika'nın uzay araştırmalarında, uzay uçuşlarında, uzay mekiği, roket ve uçak teknolojisinde neredeyse dünyada tek ülke olmasının sebebi bu muydu?

Amerika UFO'larla ilgili çalışmalarını, varlığını hiçbir zaman resmen kabul etmedikleri, fakat yakın tarihte Rus uydularınca fotoğrafları çekilen tüm gözlerden uzak çölün ortasında ve dağların çevrelediği 51. Bölgede yürütmektedir. Burada mağaralara veya yer altına gizlenmiş birçok hangar, yolları aniden kesilen pistler, askeri binalar bulunmaktadır. Elde edilen bilgilere göre UFO'larla ilgili çalışmalar, deneme uçuşları ve diğer uzay mekiği ve gizli savaş uçaklarının denemeleri de 51. Bölgede yapılıyor.

Şimdi de eski savaş yıllarına dönelim;

Naziler tüm Avrupa'ya savaş açmışlar, bu toprakların büyük bölümünü ele geçirmişlerdi ve yeni yerler işgal etmek için sürekli ilerleme halindeydiler. Kısa sürede Almanya'yı dünyayı tehdit eden büyük bir güç haline getirmişlerdi. Dolayısıyla 2. Dünya Savaşı sırasında yeryüzünün en göze batan ve hızlı büyüyen, gelişen ülkesi Almanya'ydı.

Nazi pilotları ve yabancı pilotlar çok sık tanımlayamadık-

ları uçan cisimlerle, özellikle yüksek derecede ışık ve parlaklık yayan, disk şeklindeki cisimlerle karşılaşıyorlardı. Ayrıca "foo fighter" diye adlandırılan tanımlanamayan küçük diskler ilk kez İkinci Dünya Savaşı sırasında görülmüştü.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki ilk ciddi gözlemler ve temaslar da 1947 yılında çok uzak bir kıtada Amerika'da Washington yakınlarında görülmüştü ve hemen ardından Roswell kazası meydana gelmişti.

Almanların İkinci Dünya Savaşı sırasında Antarktika'da gizli bir üsleri vardı. Hiç kuşkusuz Naziler gözlerden uzak bu yerde uzaylılardan aldıkları UFO teknolojisinin yardımıyla yaptıkları füze, roket, savaş uçakları ve kendi yaptıkları UFO'ların denemelerini yapıyorlardı. Çünkü bu işi Almanya'nın içinde yapmak tehlikeli ve sakıncalı olabilirdi. Çalışma ve projeleri halktan ve düşmanlardan saklamak gerekiyordu. Hem ülke sınırları içerisindeki bir yer düşmanlar tarafından kolayca tespit edilebilir ve bu vesileyle ani saldırılarla yok edilebilir, hem de o yıllarda casusluk çok yaygın olduğundan projeler çalınabilir, düşman ülkelerin eline geçebilirdi. Bundan dolayı gizli ve rahat çalışma ortamı gerekiyordu ve burası Almanya'dan binlerce kilometre uzaktaki, kimsenin aklına gelmeyecek, sadece buzlarla kaplı olan Antarktika'ydı. Acaba 2. Dünya Savaşı sırasında Naziler tarafından kullanılan bu yer, Amerika'nın günümüzdeki gözlerden uzak ve gizli yeri olan bir tür 51. Bölge miydi?

1952 yılında George Adamski ilk UFO fotoğrafını çekti. Ancak bu UFO tıpkı Almanların Haunebu III UFO'su gibiydi.

Naziler Almanya ve Avusturya'da bulunan tüm bilim adamlarını bir araya getirmişler ve kendileri için çalıştırmaya başlamışlardı. Prof. Hans Hörbiger, 1925 yılında Almanya ve Avusturya'daki tüm bilim adamlarına şaşırtıcı bir mektup göndermişti. Mektupta şunlar dile getiriliyordu: "Artık seçme zamanı geldi. Ya bizimle olacaksınız ya da bize karşı olacaksınız. Adolf Hitler politikayı temizleyecek, ben de sahte bilim

adamlarını temizleyeceğim. Kozmik buz öğretisi Alman Halkı'nın yeniden canlanma belirtisi olacak. Hazır olunuz, zaman kaybetmeden bizim saflarımıza geçiniz." İşte mektupta yer alanlar bunlardı, tamamen tehdit içerikli bir yazıydı. Zaten baskı altında olan ve Nazilerin ne kadar kararlı ve acımasız oldukları bilen ve bu tehditlerden korkan birçok bilim adamı Nazi saflarına geçmiş ve onlar adına çalışmaya başlamıştı.

Böylelikle Naziler bilim adamlarını kendileri için çalıştırarak özellikle savaş silahları teknolojisinde kendilerini geliştirmeye çalışıyorlardı, bu yolla kısa sürede savaşı kazanıp, tüm Avrupa'yı ele geçirebileceklerdi.

Tüm bu gelişmelerden sonra Almanya'da savaş teknolojisi müthiş ilerlemeye başlamıştı. Yeni silahlar, daha güçlü ve hızlı uçaklar, füzeler ortaya çıkıyordu. Uzun menzilli V2 roketleri yapılmıştı ve kullanılıyordu. Bunun yanı sıra savaş bitince Almanya'dan İngiltere'yi vurabilecek menzile sahip V3 roketlerinin neredeyse bitmek üzere olduğu ortaya çıktı. Birçok modern savaş uçağının hatta jet uçaklarının, füze ve en önemlisi UFO projelerinin gerçeğe dönüşmek üzere olduğu da gün ışığına çıkmıştı. Daha sonraki yıllarda bunlarla ilgili birçok çizim ve proje ele geçirildi. Belki de savaş birkaç yıl daha devam etseydi, bu projelerin büyük bir bölümü hayata geçebilecekti. Sadece birçok bilim adamının bir araya gelerek yoğun çalışmalar yapması, fikirler üretmesi, kısa sürede bu teknolojiyi yüksek seviyelere çıkarmaya ve hızla üretime geçmeye yeterli miydi? Yoksa bu, günümüzde Amerika'nın uzay ve uçak teknolojisinde ileriye gitmesiyle aynı nedenden mi kaynaklanıyordu?

Görüldüğü gibi 1940-1945 yılları arasında tüm dünyaya kafa tutan Nazi Almanyası'yla, savaştan hemen sonra 1945-1950 yılları arasındaki Amerika'nın arasında birçok benzerlik var: Almanya'da "Neuschwabenland", Amerika'da "51.Bölge"; Almanya'da savaş sırasında görülen "Foo

Fighterlar", savaştan hemen sonra Amerika'da gözlemlenen ve düşen uçan daireler; Almanya'da "Haunebu III UFO'su", Amerika'da George Adamski'nin "Venüs UFO'su"; Almanya'nın savaş yıllarında elde ettiği jet uçağı teknolojisi, Amerika'nın savaştan sonra geliştirdiği jet uçakları ve görünmez uçaklar; Nazilerin üzerinde uğraştığı ancak kullanamadığı atom bombası ve Amerika tarafından Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları.

İki ülke tarihi arasında birbiriyle neredeyse aynı ve birbirini tamamlayan, Amerika'nın işgalden sonra Almanya'dan teknolojik gelişmeleri ve bilim adamlarını ülkelerine getirdiklerini destekleyen olgular var. Acaba İkinci Dünya Savaşının sonuçlanmasından sonra güç el mi değiştirmişti?

Dipnotlar

1 Karşıt çekim (zıt yer çekimi)
2 Konu aynı zamanda İtalyan basınında da yer almıştır.
3 Vril VII iki modeldi bunlardan ilki Vril VII olarak anılıyor, diğeri ise Vril-Odin olarak biliniyordu.
4 Ana Gemi
5 Aleister Crowley ya da doğum adıyla Edward Alexander Crowley (12 Ekim 1875 - 1 Aralık 1947) İngiltere, Warwickshire'de doğdu. Ünlü İngiliz okültist, Skoç Riti'nde 33. derece Büyük Üstad, özgür mason, yazar, mistik, satranç ustası, dağcı, şair, ressam, astrolog. Eylemleriyle henüz yaşarken "Dünyanın En Kötü Üne Sahip Adamı" şeklinde adlandırılan Crowley, Altın Şafak tarikatı, Ordo Templi Orientis gibi farklı okült organizasyonların üyesiydi.

Babası Edward Crowley bira fabrikası işletmiş ve Aleister doğduğunda emekliye ayrılmıştı. Kökleri Devon ve Somerset ailelerine dayanan annesi Emily Bertha Bishop ve babası Protestanlığın en uç kanadı olan ve Exclusive Brethren olarak bilinen Darbyte'nin üyesiydiler. Babası Edward Crowley günlük işlerini bitirdikten sonra vaazlar verirdi; çocuğu için de gündelik Kitab-ı Mukaddes çalışmaları için özel öğretmen tutmuştu. Babasının ölümünden sonra annesinin oğlu üzerindeki denetimi Crowley'in Hristiyanlığa olan şüphesini arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Asi oğlunu canavar "The Beast" diye çağırmaya başlamıştı. Crowley hayatının ileriki yıllarında annesinin kendisine İncil'in Vahiy bölümünden alarak taktığı bu lakabı daha son kendisi severek kullanacak ve "günah" olarak değerlendirilen eylemleri hayatın en önemli ve keyifli aktiviteleri olarak görecekti.

1895'de Trinity Koleje gitti. Kolejde felsefe, psikoloji ve ekonomi okudu. Okul yıllarında çeşitli cinsel aktivitelere kendini vermişti. 1896'da üstü kapalı olarak geçtiği bir olay sonrasında kendini okültizm ve mistisizme verdi. Bir sonraki yıl simyacı, mistiklerin eserleri ve büyü üzerine okuma-

ya başladı. Bir sonraki yıl ilk şiir kitabını (Aceldama) yayınladı ve kendisini Samuel Liddell MacGregor Mathers ve Altın Şafak (Golden Dawn) tarikatıyla tanıştıracak olan Julian L.Baker ile tanıştı.
1909 senesinde, Cambridge'den mezun olan 30 yaşındaki bu adam senelerce büyücülükle uğraştıktan sonra Loch Ness, Boleskine'de bir ev alır ve bir gün siyah bir büyü ritüeli olan Abra-Melin'i gerçekleştirir. Amacı üstün varlık, Kutsal Koruyucu Melek ile korunmaya yönelik bir ayin gerçekleştirmektir. Ancak büyüyü tamamlamadan, Rose Kelly adında bir kadınla tanışır ve onunla evlenir. Evli çift balayı için Mısır'a giderler. İkili bir gün Büyük Piramidin Kral odasında gezinirken birden Kelly kendinden geçer ve ilahiler söyleyerek Crowley'e "seni bekliyorlar" diye sayıklamaya başlar. Ardından Mısır Tanrılarından Horus'un, Abra-Melin ayinini bitirmediği için ona kızgın olduğunu söyler. Korkan ve yalvarmaya başlayan Crowley, daha sonra otel odasında Aiwass isimli Tanrının Kelly aracılığı ile kendisi ile konuştuğunu anlatır. Aiwass Tanrı Setin habercisidir ve yok etme tanrısı, aynı zamandan Hıristiyan Satan'ın prototipidir.
Aleister Crowley insanların spiritüel deneyimler dediği şeyleri araştırmak için bilimsel metot kullanmak gerektiğini öne sürmüştür. Yayınladığı The Equinox dergisinin sloganı "Bilimin Metodu, Dinin Hedefi" (The Method of Science, the Aim of Religion) idi. Bununla mistik deneyimlerin değersiz görülmemesi gerektiği ancak altta yatan dini veya nörolojik anlama ulaşmak için deneyimlenmesi ve eleştirilmesi gerektiğini kastetmekteydi. Bu yönüyle Crowley kendisinden sonra gelen ve psikodelik (halisünojen) uyuşturucularla bilimsel metodu kullanarak deneyler yapan Dr.Timothy Leary'nin de habercisi gibiydi. Ancak Leary'den farklı olarak Crowley'in metodu kendi Thelema çevresinin dışında bilimsel dikkati pek az çekebilmişti. Ayrıca Vatikan tarafından yasaklanan ve gizlenen Necronomicon isimli kitabı okuduğu da varsayımlar arasındadır. Hakkındaki Deccal iddiaları da buradan gelmektedir.
6 Helena Petrova Blavatsky, bir gezgin ve kendi söylemine göre bir telepattı ve teosofik toplumu bulan kişiydi. Madam Blavatsky saklı efendileri ile düzenli olarak telepatik iletişim kurabildiğini söyler. Onlar Blavatsky'e seçilmiş olanları, insan ırkının okült tarihini sunarlar. Madam Blavatsky'e göre, her kozmik süreç, 7 ırk kökenine sahiptir. Dünya üzerindeki diğer

ırkların üzerinde olan ilk kök ırkın adı ise "Astral ırk"tır. Bu ırk saf ruhtan meydana gelmiştir. Saf ruh ise yaradılışın en yüksek formudur. İkinci ırk ise Polarian (polaryan) ırkıydı. Bu ırkın bir zamanlar var olduğu yer ise kuzey denizinde artık var olmayan bir kıtaydı. 3. ırkın adı ise Lemuria, yani Lemuryalılardı. Blavatsky Lemurya ırkının yok olma sebebinden kesin olarak emin olduğunu yazar. Ona göre bu ırk hayvanlarla karışarak melezleştiği için yok olur. Blavatsky'nin kitabındaki (The Secret Doctrine) dördüncü ırk ise Atlantis'tir. Atlantisliler güçlü medyumsal yeteneklere sahip olan insanlardır ve devasa şehirler inşa etmişlerdir. Bu şehirleri inşa etmek içinse çok gizemli güçler kullanmışlardır. Atlantis uygarlığı çok büyük bir sel felaketinde yok olur. 5. ırk "ümidin" ırkıdır. Bu ırk antik Yunan'ı keşfeden ırktır ve bir gün ruh yapısına geri dönecektir. Oluşturacağı yeni ırkın adı ise Aryan'dır. İşte Madam Blavatsky'nin bu kehanetleri (gördükleri) 1914 senesinde tüm Avusturya ve Almanya'ya yayılmıştı.

1888'de "The Secret Doctrine"(Gizli Doktrin) adlı bir kitap yayımladı. Blavatsky kitabında, Tibet kentindeki derin bir yeraltı tapınağında antik bir büyü ayetine tanık olduğunu yazmıştı. Ayette evrenin mistik gizemleri ile insanın geleceğinden bahsediliyordu. Kitabında kainatın saf ruhtan kopan ve kaos ile karanlığa dönüşen bir madde olduğunu yazmıştı. Ancak bu kaos bir kez daha yükselecek ve ruhunun doruğuna kavuşacaktı. Blavatsky, bu yeni bilgiye açılan kapının anlaşılması zor olağanüstü 7 sembolü kabul ederek yapıldığını yazmıştı. Bu anlaşılması zor olan sembollerin arasında ise en anlaşılır olanının Naziler tarafından kendilerine amblem olarak seçilen, "Swastika" olduğunu belirtmiştir. Blavatsky'e göre, yaradılışın her döngüsü insan evriminin 7 basamağı ile ilişkilidir. Bu basamakları "köken mücadeleleri" olarak tanımlar. Bu mücadele, her defasında karanlıktan ruhun ışığına ulaşıncaya kadar yaşanacaktır. Ruhun ışığı olan şey ise "Aryan"dır. Blavatsky'nin büyücülük öğretileri içinde Aryan'ın sembolü ise Swastika'dan başka bir şey değildir.

Nazilerin Swastika'yı kabul etmesinden onlarca sene önce, Alman ve Avusturya insanlarının benimseyeceği Aryan ırkının büyücü doktrini ilk defa Madam Blavatsky'nin 1875'te New York'ta kurduğu Teosofi toplumu tarafından Almanya'da basılır. Swastika ilk defa bu şekilde insanla-

rın karşısına çıkar. Almanların ve Avusturyalıların benimseyeceği Aryan ideolojisi ve Swastika, Blavatsky'nin izinden giden insanlar tarafından Alman ve Avusturya toplumuna yayılır.
Blavatsky'e göre Aryanlar ruhun evriminden gelişen ve işaretleri Swastika olan ırktı. Hitler'in "Kavgam" kitabında da Swastika'nın parti için olan anlamına açıklık getirilmişti. Hitler, "Swastika'da Aryan ırkının üslendiği görev için göstermesi gereken mücadeleyi görürüz" diye yazmıştır. Hitler'in bir konuşmasındaki sözler aynen şöyleydi: "Hayatı yaşanmaya değer olan şeyi bir tarafa bırakamayız. Bu çok değerlidir çünkü sahip olduğumuz çok büyük bir görevdir. Bu görev bize dünyevi (maddi) üstün bir varlık tarafından verilmemiştir, bizzat ulusumuzu yaratan Tanrı'nın kendisi tarafından verilmiştir."
7 Almanya'nın uyanışı
8 Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP)
9 Theosophical Society: Teosofi Derneği 1875 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin New York kentinde H.P. Blavatsky, Henry Steel Olcott, William Quan Judge tarafından kurulmuştur. Derneğin ilk amacı medyum fenomenini araştırma ve açıklamaktı. Olcott ve Blavatsky'nin Hindistan'a gitmesinden sonra derneğin çalışmaları Doğu dinlerine kaydı ve Derneğin gündemine alındı.
Blavatsky, "Key to Theosophy" adlı yazısında derneğin amacını ırk, din veya itikat farkı olmaksızın Dünya dinleri ve bilimlerini, Aryan ve diğer kutsal metinleri, Doğanın gizemlerini ve insanda potansiyel psişik ve spiritüel güçleri her bakımdan araştırmak şeklinde ortaya koysa da esas amaç; Doğu mistizmi ve okültizmi ile Masonluk, Gül-Haççılık, Kabala gibi Batı kaynaklı okült gelenekleri birleştirmekti. Mason, Gül-Haç ve Kabala bağlantısından da anlaşılabileceği gibi Theosophical Society, Tapınakçı geleneği koruyan, yani; Yahudi mistizmine sıkı sıkıya bağlı bir örgüttü. Bu derneğin ambleminden de kolayca anlaşılabiliyordu. Amblemin ortasında büyükçe bir sifon yıldızı vardı, ayrıca taç ve kuyruğunu ısıran yılan gibi Tevrat kaynaklı Yahudi sembolleri de bulunuyordu. Bir diğer ilginç nokta da amblemin en üstünde ileri de Nazi Partisi'nin sembolü haline gelecek gamalı haçın bulunmasıydı.
Blavatski'nin ölümünden kısa bir süre sonra Olcott ve Annie Besant ile

Judge arasında çıkan anlaşmazlık 1895'de Judge'un onlardan ayrılıp derneğin Amerika şubesinin çoğu üyesiyle California Pasadena'da Theosophical Society'yi kurmasına Olcott ve Besant'ın da Hindistan'da Theosophical Society - Adyar'ı kurmasına yol açmıştır. Üçüncü bir grup da Pasadena grubundan 1909'da ayrılıp United Lodge of Theosophists or ULT'yi kurmuştur.

10 Ordo Templi Orientis: Pan Cermenlik ve aşırı sağcı görüşü benimseyen örgüt Karl Kellner ve Theodor Reuss adlı iki ateşli Alman milliyetçisi tarafından kurulmuştu. İkisinin ortak özelliği ise yüksek dereceli birer mason olmalarıydı. Kellner ve Reuss Ordo Templi Orientis'i yani; "Doğu Tapınakçıları Locası"nı Memphis and Mizrahim adlı bir İngiliz Locasının obediyansı altında kurmuşlardı. Örgütün kuruluşunda rol alan bir diğer üçüncü isim ise; Gül-Haç localarına üye olan Dr. Franz Hartmann'dı.

Kuruculardan Carl Kellner Avusturya kökenliydi. Kendi ifadesine göre üç kişi tarafından kendisine antik büyü ve mistisizmin sırları anlatılarak, Hermetik Işık Kardeşliği topluluğunun bir kolunu kurma görevi verilmişti. Kellner zaman içerisinde bütün dinlerin temelinde aynı olduğu iddia edilen gnostikler masonluk, Gül-Haçlar ve Teozofistlerle sıkı bir ilişki kurmuştu. Sonuçta çeşitli gizemci toplulukları din ve bilimin gizleriyle birleştirebileceğini düşünerek kendi locasını kurmaya karar verdi. Masonlardan farklı olarak kadınları da üye yapacaktı. Bunun dışında, örgüt yapısı, masonluğa çok benziyordu. Yüksek derece yetkilileri zaten üst seviyelerdeki masonlardan oluşuyordu.

Kellner'in 1904'de Ordo Templi Orientis'i birlikte kurduğu Theodor Reuss daha önce Illuminati'yi canladırmaya çalışan isimdi. 33. derece İskoç Riti masonu olan Reuss, Kellner'in 7 Haziran1905 yılında Viyana'daki ölümünden sonra locanın başına geçti.

Kellner ve Reuss'un ilgi alanlarından biri de cinsel büyülerdi. Doğu'dan Tantra seks yöntemlerini çevirmişlerdi. Erkek ve kadının cinsel sıvılarının doğru şekilde kullanımının felsefe taşı gibi bir güç nesnesi üreteceğine inanıyorlardı. Locanın ritüellerinden bir bölümü bu tür cinsel törenleri içeriyordu. Kadınların üye kaydedilmesinin bir nedeni de buydu.

Locaya 1910 yılında Aleister Crowley de dahil oldu. Reuss'un İngiltere'ye bir seyahatinde tanışmışlardı ve örgüt içinde hızlı bir şekilde

yükseltilerek 1912 yılında İngiltere ve İrlanda Büyük Üstadı oldu. Crowley'in locanın kuruluş manifestosunda belirttiğine göre Ordo Templi Orientis, Tapınak Şovalyeleri, Gnostikler, İlluminati, Malta Şovalyeleri, Kutsal Kase, Gülhaçlar, tüm ritüelleriyle beraber Masonlar ve Altın Şafak ve diğer tüm hermesci akımların geleneklerinin tümünü içeriyordu.

Konuşmayı ve ünü seven Crowley, Altın Şafağın gizemlerini basmış ve herkese dağıtmıştı. Reuss'un 1921 yılındaki ölümünden sonra Ordo Templi Orientis tamamen Crowley'in yönetimine geçti. Zaten ikinci kurucu üye Theodor Reuss'ın 28 Ekim 1923'teki ölümünden sonra Crowley tamamen örgüte hakim oldu. Bu kendisine yirmi yıl önce Yasa Kitabı isimli kitabında temellendirdiği ve Thelema adını verdiği dini öğretiyi yayma fırsatı verecekti.

Crowley'in yönetimindeki Loca Amerika'ya da açıldı ve yayılmaya başladı. Örgüte bağlı Amerika'daki Agape Locasının başına 1942 yılında aynı zamanda roket motorları araştırmacısı olan okültist Jack Parsons geçti. Parsons'ın öğrencileri arasında Scientology tarikatının kurucusu L. Ron Hubbard da bulunmaktaydı.

Crowley'in 1947 yılında ölmesinden sonra OTO'nun başına Karl Germer geçti. Loca 1960'lara kadar düşük profil izledi ve yeni üye kabul etmedi. Bu arada örgüt içerisinde hizip çatışmaları yaşanıyordu. Germer'in ölümünden sonra 1969'a kadar bir süre başsız kalan locayı Grady McMurty ele aldı ve Halife sıfatıyla başına geçti. Onun 1985'teki ölümünden sonra 9. derece loca üyeleri William Breeze'i başkan seçtiler, ki halen görevini sürdürmektedir.

Fakat, hepsi de Crowley'den icazetli olduğunu öne süren başka Ordo Templi Orientis kolları da halen varlığını sürdürmektedir. Hareketin bugün 3.000 civarında üyesi bulunduğu sanılmaktadır. Devam eden diğer kolları arasında Holy Order Of Ra-Hoor-Khuit (Ra-Hoor-Khuit Kutsal Locası), The Order of Thelemic Knights (Telemik Şovalyeler Locası) ve Thelemic Order of the Golden Dawn (Altın Şafak Telemik Locası) sayılabilir.

11 Ordo Novi Templi: Örgüt 1907 yılında Brug Werfenstein'daki bir Ortaçağ şatosunda bir "Aryan Şövalye Tarikatı" kimliğinde kurulmuş, söz konusu şatonun burçlarına da bu Aryan-Tapınakçı örgüt tarafından

gamalı haçlı bayraklar asılmıştı. "Yeni Tapınakçılar Locası" olarak anılan örgüt kendisini bir ortaçağ kontunun reenkarnasyonu sayan Okülist Lanz von Libenfels tarafından kurulmuştu. Liebenfels, yeni-putperestlik düşüncesine şiddetle inanıyordu. Sonradan Nazi partisinin sembolü haline gelecek olan gamalı haç sembolünü, eski putperest kaynaklardan bulup kullanan ilk kişi oydu. Örgütün tapınakçı geleneğini koruduğunu açıkça söylüyordu.

İngiliz yazar Nicholas Goodrick-Clarke, The Occult Roots of Nazism (Nazizm'in Okült Kökenleri) adlı kitabında, bu konuya işaret ederek, örgütün 1300'lü yıllarda kafirlik suçundan dağıtılmış olan Tapınak Şövalyeleri Örgütünün mirasçıları olduğunu ifade etmiştir.

Ordo Novi Templi neredeyse kendini tamamen put perestliğin yeniden doğuşuna adamıştı. Lanz eski putperest Alman kavimlerinden birinin tanrılarından biri olan "Wotan" a taptığını açıkça ilan etmişti. Ona göre Wotanizm, Alman halkının özgün diniydi ve Almanlar ancak bu dine dönmekle kurtulabilirlerdi.

Nazilerin derinden etkilendiği ve öncülerinden biri olarak kabul edilen örgüt aşırı sağcı bir ideolojiyi benimsemişti ve dahası Avrupa'da da çeşitli aşırı sağcı gruplarla sıkı bir ilişki içerisindeydi. İngiliz tarihçi Michael Howard, örgütün 1910'lu ve 1920'li yıllarda Avrupa ve Amerika'daki aşırı sağcı gruplar arasında "Uluslar arası Koordinatör" işlevi gördüğünü, bu gruplar içinde de en dikkat çekenlerinin Sırp milliyetçiler olduğunu iddia eder.

12 Germenorden: 19. yüzyılın başında Almanya'da aşırı sağcı eğilimlere ve birbirleriyle yakın ilişkilere sahip olan üç tapınakçı örgüt vardı. Armanenschafft, Ordo Templi Orientis ve Ordo Novi Templi. Her üçü de tapınakçı geleneklere bağlı bu örgütlerin en önemli icraatı Michael Howard'ın da belirttiği gibi 1912 yılında Ari ırkınlığın üstünlüğünü savunan Germenorden (Alman Tarikatı)'nın temellerini atması ve bu örgütü kurmalarıydı. I. Dünya Savaşı'ndan hemen önce kurulan örgüt, Aryan ırkının üstünlüğünü savunuyor, Pan-Cermen bir Alman İmparatorluğu'nun kurulmasını ve Hristiyanlık öncesi (pagan) antik Alman Kültürünün yeniden uyandırılmasını hedefliyorlardı. Örgütün amblemi yine gamalı haçtı ve hemen hemen tüm ritüelleri masonluktan alınmıştı. I.Dünya Savaşı sıra-

sında ateşli Alman milliyetçilerini organize eden Germenorden'ın ortaya çıkardığı en önemli sonuç ise 1918 yılında örgütün tamamen artık Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin temellerini atacak Thule tarikatına geçiş yaparak, bu örgütü kurmasıydı.

13 Yeni şövalyeliğe şükran

14 Baş aşağıya kızgın fırınlara sarkıtılmak, kızgın mazgallara oturtulmak, kırık kemiklerle koşturulmak, vücut kaslarını yırtacak hareketleri zorla yaptırmak

15 Irksal Hijyen

16 Lebensborn yani Yaşam Kaynağı; II. Dünya Savaşı sırasında Nazi liderlerden Heinrich Himmler'in geliştirdiği ve hayata geçirdiği proje. Savaş Çocukları olarak da bilinir. Üçüncü Rich'ın refahı ve devamı için ırksal kalıtımsal özellikleri özel olarak seçilmiş aryan ırktan genç kadın ve erkeklerin çiftleştirilmesi sonucu dünyaya gelen çocuklara verilen genel addır.

Lebensborn, hamile kalan bu kadınlara, ev ve çocuğun bakımı için her şeyi sağlıyordu. Ancak Lebensborn programına girebilmek için adayların saf ırk testini geçmesi gerekiyordu. Sarışın, mavi veya yeşil gözlüler tercih edilirken, soyağacının da en az 3 kuşak boyunca belli olması şartı aranıyordu. Lebensborn'a başvuran kadınlardan yalnızca yüzde 40'ı saf ırk testini geçti.

İlk Lebensborn evi (Heim Hochland olarak da bilinir) 1936 yılında Steinhöring adlı Münich'e yakın bir köyde açıldı. Almanya dışında ilk ev ise 1941 yılında Norveç'te açıldı. Daha sonra Avusturya, Belçika, Hollanda, Fransa, Lüksemburg ve Danimarka'da da birer ev açıldı. Evler, kovulan Yahudilere aitti ve yine onlara ait lüks eşyalarla süslendi. 10 yıllık program boyunca 7 bin 500 çocuk Almanya'da, 10 bin de Norveç'te doğdu.

17 Söylediği bir nevi doğrudur. Hitler'in Almanya'sında İsa sarı saçlı mavi gözlü bir Töton şövalyesidir. İncil Kavgam'dır. Hitler Gençliğinin okuduğu ilahi sözler İncil'den değil, Kavgam'dan alınan sözlerdir. Nordik efsanelerindeki semboller ve kız-erkek sembolleri Swastika'nın çeşitli halleri ile temsil edilir. 1939 senesinde Noel, Hitler gençliği için yasaklanır. Çocuk kitaplarından İsa ve melekler kaldırılır. Bunun yerine

Von List'in inanışındaki gibi doğayı çağrıştıran şeyler ve güneşin gücü yer alır. Noel, aydınlığın festivaline dönüştürülür. Swastika güneşin ve yaradılışın işareti halini gelir.

18 Hristiyan Mitolojisinde, İsa'nın Son Akşam Yemeği'nde kullandığı iddia edilen, mucizevi güçleri olduğuna inanılan kaptır. Aramatyalı Yusuf'un, çarmıha gerilen İsa'nın damlayan kanını Kutsal Kâseye koyduğuna inanılır. Kutsal Kâseden ilk kez, 12-13. yy'larda yazılmaya başlanmış olan Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri efsanelerinde bahsedilir. Graal efsanelerinin ilham kaynağı, muhtemelen Kelt Mitolojisi'dir. Kelt Mitolojisinde bolluk kaynağı boynuzlara, hastaları iyileştiren ve ölüleri dirilten kazanlara vs. sıkça rastlanır.
Bu nesneyi Hristiyanlıkla özdeşleştiren ve ona gizemli, kutsal bir anlam yükleyen ilk hikâye, 12. yy sonlarında Chrétien de Troyes tarafından yazılmış ancak tamamlanmamış olan Le Conte du Graal ya da Perceval isimli hikâyedir. Bu hikâye köyden gelme, saf bir şövalye olan Perceval'den bahseder. Perceval'in masumiyeti sürekli vurgulanır. Bu öyküde dini olaylar, olağanüstü detaylarla süslenir.
13. yy başlarında Robert de Borron'un şiiri Joseph d'Arimathie (Aramatyalı Yusuf) veya Roman de l'estoire dou Graal efsaneyi biraz daha Hristiyanlaştırdı. Aynı şekilde Wolfram von Eschenbach epik şiiri Parzival'de efsaneye çok daha yoğun ve gizemli bir anlam yükledi. Wolfram versiyonunda bahsedilen nesne kâse değil cennetten düşen değerli bir taştı. Robert de Borron'un eserlerinin nesir versiyonları, Graal efsanesini biraz daha Artur efsaneleri ile kaynaştırdı. 13. yy Alman destanı Diu Krône'de ise Graal kahramanı Sör Gawain'di. Lancelot efsanesinin bir kısmını oluşturan The Queste del Saint Graal öyküsü yeni bir kahramanı, Sör Galahad'ı yarattı. Bu eser Graal ile ilgili öyküler arasında en önemli yere sahip olanıdır ve 15. yy'da Sör Thomas Malory'nin nesiri Le Morte Darthur ile İngilizce konuşan coğrafyaya yayılmıştır.
Robert de Borron'un şiiri Graal'ın ilk zamanlarından bahsediyordu. Hikâye, Graal ile İsa tarafından Son Yemek'te kullanılan ve aynı zamanda Aramatyalı Yusuf tarafından İsa'nın çarmıhtan damlayan kanlarının toplandığı kupa arasında bir ilişki kurdu. The Queste del Saint Graal yeni bir kahramanı, Sör Galahad'ı yaratırken, "Graal'ı aramak" Tanrı ile

gizemli bir birleşmenin arayışının öyküsü haline geldi. Kutsal Kâseye doğrudan bakabilen ve insan dilinin izah edemeyeceği gizemleri görebilen tek kişi Galahad idi. Bu çalışma açıkça Clairvaux'lu Aziz Bernard'ın öğretilerinden esinlenmişti.[2] Bernard'ın öğretileri insanın mükemmelliğe ulaşmak için çıktığı gizemli yolculuğu anlatıyordu. Borron'un eseri Galahad'ın Lancelot'un oğlu olduğunu iddia ediyor, böylece öyküye yeni bir boyut katıyordu. Lancelot ile Guinevere arasındaki insanî aşkı, Galahad'ın ilahî aşkı ile karşılaştırıyordu. Finalde Graal'ın kaybolması, Tanrı'nın inayetinin geri gelmemek üzere kaybolmasına benzetiliyordu.
Ayrıca, Kutsal Kâse, Orta Çağ destanlarına, özellikle Breton destanlarına konu olmuştur. Bir efsaneye göre önceleri iyiyken sonradan kötü olan melek Lüsifer'in (Şeytan) cehenneme atılması sırasında ondan düşen bir zümrütten meleklerce yontulmuştur. Adem'in cennetten çıkarken kaybettiği bu kupanın içinde ölümsüzlük içkisi vardır. Destanlarda, bu kupanın peşinde olan, onu arayıp duran şövalyelerin onu ele geçirmek için yaptıkları, kahramanlık gösterdikleri mücadeleler anlatılır. Bunlar Kral Arthur'un, sayıları 12 ya da 50 olan "Yuvarlak Masa Şövalyeleri"dir.
Graal kupasının biçimi Doğu'daki kalp sembolünün Batı'daki karşılığıdır. Bu kupa ters üçgen veya ters koni biçiminde betimlenir. Eski Mısır'da kalbi ifade eden hiyeroglif de ters üçgeni andıran bir vazo biçiminde yapılırdı.

19 Kara Taşın Lordları: Örgütün kuruluşu 1221 yılına kadar gitmektedir. Örgüt, Güney Almanya'da kurulmuştu ve üye sayısı birkaç yüzü aşmıyordu. Uğraşları "gizli bilimler"di. Kara Taşın Lordlarının ağırlık merkezi Bavyera ve Doğu Avusturya olmasına rağmen, İskandinavya, Fransa, İrlanda, İskoçya, İngiltere ve Venedik'te de üyeleri vardı. Örgüt mensupları aynı zamanda görünüşte "Tapınak Şövalyeleri" örgütüne de mensuptular.
Amaçları Kutsal Kâse yani; Grall'ı bulmaktı. Topluluğa adını veren "Kara Taş" Samanyolu'nun merkez güneşini, Kara Güneşi temsil ediyordu. Koch'un yazdıklarına göre bu Kara Güneş Grönland'a yerleştirilmişti. Bu taş suni olmasına rağmen gizli güçler taşıyordu. Sebottendorf'a göre kara taşın yardımı ile Kara Taşın Lordları "Dünya için son savaş"ta ona yardımcı olabilirdi. Sebottendorf, merkezle dünyalar savaşının öteki

taraftaki dünyalara, özellikle yeşil ülkeye taşındığına inanıyordu.
Kara Taşın Lordlarının gizli tarikat kitabında; öbür taraftan gelen sihirli "kara taş", öbür taraftaki Yeşil Ülke ve Cinler Krallığı, Marduk'un göksel (kutsal) mızrağı gibi konularda bilgiler vardı. "Kara Taş" buradan oraya, oradan da bizim dünyamıza devamlı geçişi sağlıyordu. Ayrıca hem bizim dünyamızda ruhsal ve bedensel ölümsüzlüğü, hem de nihai hedef olan ölümsüzlüklerin ülkesi Yeşil Ülkeye kavuşmayı sağlıyordu.
Sebottendorf'a göre; sihirli siyah menekşe renkli taş, "Yeni Çağ"ın alfa ışınları titreşimine olan yakınlığı nedeniyle, Kara Güneşin ana ışığını kendine doğru çekebiliyordu. Kara Güneş Tanrı'nın bu taraftaki güç kaynağıydı ve gözle görülebiliyordu. ILU titreşimleri yani tanrısal ışığın saf titreşimleri güneşten geliyordu. ILU titreşimleri tam olarak dünyamıza geldiğinde Yeni Çağ sonlanıp "Altın Çağ" başlayacaktı

20 Kara Güneş: "Gelecekteki kıyamet öncesine yönelik bütün alametlerin başlangıcı; Kara Güneşin görülmesiyle sükun edecektir." Bu karanlık Jüpiterin ötesindedir. Günümüzde bilim, güneşin karanlık ortağı olan kara deliğin varlığına ait ipuçları bulmuştur. Öte yandan Hint belgelerindeki güneş hem de "Karanlık ve Güneş" kelimeleri birbirlerine tam zıttır. Bağdaşmaları, uzlaşmaları için geriye tek mantıklı açıklama kalıyor: "Bu güneş bir kara deliktir." "Arzdan Arş'a Mirac" adlı yapıtında Prof. Dr. Aiberg Kara Güneşten bu şekilde bahsetmektedir.
Budizm ile Şamanizm efsane ve belgelerinde "Tişya" denen yaklaşan karanlık bir gök cisminden söz etmektedir. İnsanlığa yeni bir çağ açacak bu cisim görünmeden dünyaya yaklaşan karanlık bir kuyruklu yıldızdır.
Prof. Dr. Aibeg'e göre Kara Güneş ya gezgin bir kara deliktir ve güneş sistemimize girecektir, ya da bizi çeken bir kara deliktir ki, etkilerini iyice yaklaştığında ileri derecede hissedecek olabiliriz. Şaman dinlerinde ve diğer özgün Budizm verilerinde güneşi yutup söndürecek, Tişuta, Darga, Durağ, Tarka, Arka isimli karanlık yıldızlardan söz edilmektedir. Çeşitli efsanelerde adı geçen, Jupiter gezegeninin ötesinden yaklaşmakta olan Karanlık Güneş muhtemelen bir kara deliktir.
Yunan mitolojisine göre, Pitagoras kutsal geometriyi Hyperborealı tanrı Apollo'dan öğrenmişti. Pitagoras'ın öğretilerinde geometrik olarak dünya merkezinde bir boşluk vardı. Bu boşluk Sümerler de dahil olmak üzere

birçok eski medeniyet tarafından "Kara Güneş" olarak biliniyordu. Thule "Kara Güneş" ile eş anlama geliyordu. Swastika (gamalı haç) bu eski kavramın bir parçasıydı. Tüm diğer tanımların yanı sıra swastika, ilk sebep ve yaratılış anlamına da geliyordu. Thule örgütü de swastikayı bu düşünceyi temsil ettiği için örgütün logosu olarak seçmişti. Kara Güneş, Thule'dan daha ezoterik bir kavramı kapsıyordu. Yaratılış boşluğunu temsil ettiği için bu kavram, Thule örgütünün ileri gelenlerince kutsal kabul ediliyordu.

Thule ve okült inançlarını fiilen gerçekleştiren örgüt S.S.lerdi. Fakat S.S.lerin içinde daha da gizli bir örgüt vardı. Bunlar S.S.lerin seçkin çekirdek kadrosunu oluşturuyordu. İşte bu "Kara Güneş" örgütüydü. S.S. harflerinin gerçek anlamı "Schwarz Sonne" idi. S.S. üniformaları da buna uygun olarak simsiyahtı, fakat her S.S. üniforması giyen de Kara Güneş örgütüne üye değildi.

21 Karl Houshofer, bu düşüncesini 1940'lı yıllarda belirtmişti. Günümüzde Avrupa Birliği sayesinde kısmen de olsa böyle bir oluşum gerçekleşmedi mi? Şu an para birimleri bir, sınırları yok, ekonomileri ortak, kendileri dışındaki ülkelerle ilişkiye gireceklerse ortak karar alıyorlar. Muhtemelen yakın zamanda da Fransızlar, İngilizler, İtalyanlar, Almanlar vs. bütünleşip ortak bir millet haline gelmeyecekler mi? Belki bu oluşum Almanya merkezli olmadı, ama Avrupa Birliği'nin en önemli amaçlarından biri insanlara eşit ve adil davranmak ki, bunu İnsan Hakları'nın korunması konusunda titizlikle uyguluyorlar ve tabi ki barışa hizmet ediyorlar. Gerçekten de bunlar Vril örgütünün isteği veya ileri görüşlülüğü müydü? Yoksa Houshofer'ın sadece bir varsayımı mıydı?

22 Kötü ruhların sisli ülkesi

23 Cinler

24 Eski büyük melekler

25 Aldebaran: Alfa boğa yıldızına verilen isimdir. Kadiri 1,1 Spektral sınıfı K5'tir. Aldebaran 3 yıldızlı Orion'un Kılıç kemerine oranla Sirius yıldızının hemen eş düşümü olan veya Orion takımyıldızının birinci kadirinden 2 yıldızlı Rigel ve Betelgöz'ün meydana getirdiği ikizkenar bir üçgenin tepesine denk gelen bir noktadadır. Ve yaklaşık olarak Orion'un 3 yıldızlı kılıç kemerinin kuzeydoğu uzantısında bulunur.

26 Marduk, 36 milyar km uzaklıkta olup, 3661 yılda bir dönerek Dünya'ya yakın geçiş yaptığı iddia edilen gaz gezegen. İsmini Babil tanrılarının kralı Marduk'tan alır.
Son yörünge geçişini, M.Ö. 1649'da yaptığı iddia edilen Marduk, bir mite göre Thera yanardağının patlamasını da içeren bir dizi doğal afete neden olmuş, Mısır'dan Çıkış mitlerine esin kaynağı oluşturmuş, yakın doğu başta olmak üzere dünyanın birçok yerinde siyasi ve sosyal dengeleri altüst etmiştir.
Marduk, Babil ve Asurluların yaradılış destanlarında yer alan, tanrıların en bilgesi ve güçlüsüdür. Alexander Heidel'in yazdığı ve Türkçeye de çevrilen Enûma Eliş (Vaktiyle Yukarıda...) kitabında adı geçen bir yaradılış destanı kahramanıdır. Kötü tanrı Tiâmat'ı öldürmesi için özel olarak görevlendirilen ve onu öldürerek Babil şehrini kuran, yeri ve göğü yaratan, kendisine destek veren iyi tanrılara hizmet etsin diye insan soyunu da yaratan tanrıdır. Destan bir kısmı tamamıyla tahrip olmuş 7 kil tablet deşifre edilerek günümüze kazandırılmış. Yazıldığı tarih için ise, M.Ö. 700 den 1600 yılına kadar uzanan geniş bir zaman aralığı söz konusudur.
Uranüs gezegeninin yörüngesindeki tedirginlikleri, bilinmeyen başka bir gezegenin yapabileceği varsayımından hareketle Neptün gezegeninin keşfi, matematiğin bir zaferi oldu. Bundan sonra Neptün gezegeninin yörüngesindeki düzensizliklerden yola çıkılarak 9. gezegenin bulunması için matematikçiler ve gökbilimciler seferber oldular. Sonunda Plüton gezegeni 1930 yılında bulundu.

27 Entwicklugsstelle 4: S.S.lerin paranormal ve okült konularla ilgili özel bölümü.

28 Belki de sahip oldukları uzay gemisi ile Antartika'daki gizli üslere gitmişlerdir.

29 İngilizlerin 30 yıllık gizlilik yasası vardır.

30 Sürüngen ırkına mensup uzaysal varlık tipi. Sürüngenimsiler temel olarak insan ve kertenkele karışımı bir yapıya sahipler. İki ayak üzerinde yürüyebiliyorlar ve boyları 1.20 ile 1.90 arasında değişiyor. Görgü tanıklarının verdiği bilgilere dayanarak yapılan çalışmalarda şu ana

kadar bu ırka mensup 4 değişik tür tespit edildi: Reptoid, Draco, Reptilian, Kanatlı Draco. Draco, sürüngenimsi grubun yöneticisi ve hiyerarşinin en tepesinde bulunan elit bir sınıf. Yer yer kabuklarla kaplı olan bedenleri insanla, sürüngen-yılan karışımı bir yapıya sahip ve rengi beyaz. Pençe görünümündeki ellerinde sadece 4 parmak var. Gözleri ise altın renginde ve göz bebekleri dikine.

31 Üs 211

32 Deniz ÜstTeğmen

33 Her iki kaptan da Amerikan ve İngiliz İstihbarat servisleri tarafından sorgulanırken bunları söylemişlerdi.

34 2. Dünya Savaşından sonra Heinz Scheffer "U-977" adlı kitap yazmıştı.

35 Antarktika'da dünyada bilinmeyen bir virüs donmuş bir şekilde bulunmuştu!

36 Sahra, Tibet, Gobi, Afganistan, Antarktika, Güney Amerika

37 Kızıl-kahverengi görüntü burada muhtemel bir demir madenini gösteriyordu.

38 Buna benzer göller Neu-Schwabenland'da yani, Alman/uzaylı üssünün olduğu yerde de görülmüştü. Kutupta Alman/uzaylı üssünün olduğuna dair somut deliller yoksa da, donmuş kıtada veya çevresinde olağanüstü bir şeyler olduğu muhakkaktır.

39 Yüksek denizlerdeki Olimpos dağının güvertesinde

40 Dönemin sinemasında canlandırılan bir bilim kurgu kahramanı

41 Büyük ihtimalle bu araç bir Nazi UFOsuydu.

42 Martin Bormann Hitler'in ölümünden sonra, birden ortadan kaybolmuş, adeta yok olmuştu. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Geride öldüğüne ilişkin ne bir ceset ne de bir ipucu bırakmıştı, aynı şekilde yaşadığına dair de hiçbir iz yoktu. Führer'in akibeti ile ilgili sırların büyük bölümü de onunla birlikte yok olmuştu. Çünkü ölümüne şahit olan birkaç insandan biriydi. Bormann'ın nereye gittiği ya da ona ne olduğu hakkında ileri sürülen birçok iddia var. Bunlardan ön plana çıkanlar ise, şunlar:
-Eski CIA ajanı, aynı zamanda Macar Yahudisi Ladislas Farago, "Aftermath" adlı eserinde, Martin Bormann'ın İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, 1948 yılında Peron rejiminin yardımı ile Arjantin'e kaçtığını iddia

eder. Farago'ya göre, 1973 yılında Bormann Şili'den Güney Bolivya'ya giderken onunla bağlantı kurmuştu. Farago, Bormann'ın 74 yaşındayken Rio de la Plato'ya bakan, General Paz Karayolunun kuzeyinde bir yerde olduğunu söylemektedir. Farago'nun CIA'daki bazı görevlilerden elde ettiği bilgilere göre, Brezilya ve Arjantin'deki CIA istasyonları birkaç kere Sao Paolo ve Bariloche civarında Bormann'ın görüldüğünü bildirmişlerdi.
-Bar Zohar, "The Avengers" adlı kitabında Martin Bormann'ın yaşadığından emin olduğunu dile getirmiştir. Yazara göre o, Brezilya'nın ormanlık bir bölgesi olan Mato Grasso'da koruma altında yaşıyordu.
-Jim Marrs "Alien Agenda" kitabında Martin Bormann'ın Güney Amerika'da yaşadığını ve dünya çapında bir Nazi İmparatorluğu kurduğunu ileri sürer. Bu İmparatorluğu meydana getiren örgütün adı ise:"Organization der Ehemaligen S.S. Angehörigen" (Eski S.S. üyeleri Örgütü) idi. Bu örgüt kaçak S.S. subaylarının ve diğer Nazilerin, Güney Amerika'daki uygun ülkelere sığınmalarını sağlıyordu.
-1972 yılında Johannes Neuhausler adında Münihli bir papaz, kiliseye ait önemli bir belgeyi tozlu rafların arasından gün ışığına çıkardı. Bu ilginç belgeye göre, Bormann Berlin'in düşmesinden birkaç gün önce kaçmış ve bir uçakla İspanya'ya gitmişti.

43 Hitler ve Eva Braun'un cesetlerinin yeri tam olarak bilinmiyor (1945 yılında cesetler aranırken de yerleri tam olarak bilinmiyordu) ve bulundukları yer ile ilgili çok değişik ifadeler bulunuyor

44 Burada dikkat edilmesi gerekilen nokta; olayların akışında Adolf Hitler'in hep çenesinden (ağzından) ateş ederek intihar ettiğinin söylenmesidir. Oysa olayın yakın tanığı Mengershausen Hitler'in çene kısmının zarar görmediğini ifade ediyordu.

45 Antropometrik: İnsan bedenine ait ölçülerin, sistemli bir biçimde derlenip aralarındaki ilişkilerin saptanması. Başka bir ifadeyle; İnsan vücudunun çeşitli kısımlarını ölçme tekniği.

46 Üçüncü türden yakın karşılaşmalar: Görgü tanığının, dünya dışı varlıklar ile gözleme dayanan bir ilişkisidir.

47 Dördüncü türden yakın karşılaşmalar: Görgü tanığı ile dünya dışı varlıklar arasında gözlemden de öte fiziksel, zihinsel, duyusal ve işitsel temasa dayanan karşılaşmalardır. Ayrıca, dördüncü türden karşılaşmalar

Ufoloji literatüründe; kaçırılma olayları olarak adlandırılan, uzaylıların insanları alıkoyması ve üzerlerinde bazı deneyler, testler vs. yaparak tekrar serbest bırakmasını içeren karşılaşmalardır.

48 Erkeklerin zorla spermlerinin alınması, kadınların hamile bırakılması, kan örnekleri alınması vs.

49 Bazı kaçırılma olaylarında yapılan testler ve incelemeler esnasında insanlar hiçbir acı hissetmediklerini ve yine bazı olaylarda insanların acı çektiğini fark eden dünya dışı varlıkların çoğu zaman incelemeye tabi tutulan insanın alnına elini koyarak onu acılarından arındırdıklarını beyan etmişlerdir.

50 Hint metinlerinde uçan araçlara "Vimanalar" denmektedir. Destanlara göre, Vimanalar iki katlıdır, daire biçimindedir, kubbelerinde bir giriş tüneli vardır yani tam anlamıyla bir uçan daireye benzerler. Rüzgâr hızıyla uçarlar ve melodik bir ses çıkarırlar, Vimanalar'ın dört çeşidi vardır, bazıları tabak şeklinde, bazıları ise uzun silindir (günümüzde tarif edilen ana gemiler gibi) şeklindedirler. Vimanalar çeşitli şekil ve boyutlarda iki tür olarak anlatılır; 'Ahnihotra-vimana'nın iki motoru veya sistemi vardır, 'Elephant-vimana" ise daha gelişmiş bir araçtır. Ayrıca, "Kral balıkçı", "İbis" adlı ve başka hayvan adlarının da verildiği Vimana türleri de anlatılır.

Mahabarata'nın bir bölümü olan Dronaparva'da ve Ramayana'da özelikle belirtilen küre şeklinde bir Vimana vardır. İnanılmaz bir hıza ulaşmakta ve ardında büyük bir hava akımı bırakmaktadır. Hareketleri bir UFO gibidir, her yöne gidebilir, yön değiştirmesi ani ve çok hızlıdır, son hızla giderken aniden durup, yine aynı hızla ters yöne gidebilir. "Samar" adlı başka bir Hint destanında Vimanalar; demir makineler olarak tanımlanırlar ama yumuşaktırlar ve örgü gibi yüzeyleri vardır; cıva ile şarj olurlar ve arkalarından kükreyen bir alev püskürür. Daha da ilginci "Samaranganasutradhara" adlı antik metinde Vimanalar'ın nasıl yapıldığı anlatılır ama uygulanması için yeterli çözümleme henüz yapılamamıştır. Cıva ile itici güç sağlanması olasıdır.

Güney Hindistan'daki bir tapınakta bulunan antik Sanskrit metinlere göre, Vimanalar uçan tüm araçların en üst noktasıydılar. İtalyan bilimci Dr. Roberto Pinotti 12 Ekim 1988'de Bangalore'da yapılan Dünya Uzay

Konferansı'nda yaptığı konuşmada, Hindu antik metinlerinde tanrılarla kahramanlar arasında yapılan bir savaşın anlatıldığını belirtti. Pinotti, metinlere bir destan olarak bakılmamasını istiyor ve göklerde pilotların kullandığı silahlı uçan araçlarla yapılmış bir savaşın açıkça anlatıldığına dikkat çekiyordu. Kullanılan silahlar, savunma ve saldırı amaçlıydılar; yedi ayrı tipte mercek ve sistemleri vardı. Örneğin pilotları "kötü ışınlar"dan koruyan "Pinjula Mirror" bir "Görsel Ayna" idi; "Marika" adlı silahla düşman araçları vuruluyordu. Sonuçta Dr. Pinotti bu antik silahların bugün kullandığımız lazer teknolojisinden çok farklı olmadığını iddia ediyor ve "araçlarda 'Somaka, Soundalike and Mourthwika' adları verilen özel ısı emici metaller kullanılmış olmalı" diyordu. Pinotti'ye göre, tanımlanan itici güç prensibi, elektriksel ve kimyasal olmalıydı ama güneş enerjisinin kullanımı da çok ileri düzeydeydi. Diğer bilimciler Pinotti'nin kuramını daha ileriye götürerek, araçların bir tür "cıva iyonlu itici güç sistemi" ile çalıştığını varsaydılar. Pinotti, Vimanalar'ın binlerce yıl önce var olduklarını belirtirken, modern UFO'larla olan benzerliğe de dikkat çekiyordu ve ayrıca Hindistan'da unutulmuş bir uygarlık vardı. Bu araştırmanın ve tartışmaların ışığında Hindu kökenli Sankritçe metinler daha iyi gözden geçirilmeli ve tanımlanan Vimana modelleri daha bilimsel bir incelemeye tabi tutulmalıdırlar.
Hindistan, Mysore'da bulunan Uluslararası Sanskrit Araştırma Akademisi'nin direktörü olan G.R. Josyer, 25 Eylül 1952'de yaptığı bir açıklamada, 7.000 yıllık yazmalarda çeşitli tiplerde uçan araçların yapımlarının anlatıldığını söylemişti. Bu özel yazmada üç tip Vimana vardı; "Rukma, Sundara ve Shakuna"; yaklaşık 500 stanzada (dörtlük), karışık detaylar veriliyor, metallerin seçimi ve hazırlanması anlatılıyordu. Ayrıca yazmada, çeşitli Vimana türlerinin parçaları tanımlanıyordu. Yazma 8 bölümdü ve bir hava aracının, bazı stanzalarda ise pilotların nitelikleri ve eğitimleri anlatılıyordu.

51 Mısır piramitleri, birçok gizemli yapının inşası, meydana gelebilecek tehlikelere karşı insanoğlunu uyarmaları, yardımları, yol göstermeleri, korumaya çalışmaları vs.

52 Orta Asya'da büyük bir çöl. Asya'nın en büyük çölü olan, Moğolistan Cumhuriyeti ile Çin'in İç Moğolistan ili topraklarına kadar yayılan Gobi

Çölü'nün yüzölçümü 1.295.000 km2'dir; doğudan batıya 1600 km boyunca uzanır. Ortalama yükseltisi 900 metre düzeyinde bir yayla olan çölde, Altay Dağlarında yükseltiler 3700 metreyi bulur.

53 Dünya gücü haline getirilmek istenen Almanya için merkez bölge hakimiyetinin şart olduğunu düşünen Nazilerin ana savaş nedenlerinden biridir. Hitler Alman insanının Lebensraum'a ihtiyaç duyduğu inancını taşırdı. Großdeutschland (Büyük Almanya) için hammaddeler doğudan alınmalıydı. Rus ve diğer Slav halklarının öldürülmesi, köleleştirilmesi veya sınırdışı edilmesi, boşalan bu yerlere ve bölgelere Alman insanlarının (Aryan ırkı) yerleştirilmesi Naziler'in belirlenen politikasıydı. Böylelikle Avrupa'nın büyük kısmı ve Asya'nın bir bölüm toprağı Almanların olacaktı. Bu proje Almanya-SSCB-Japonya ve diğer doğu devletlerinin güçlü batı devletlerine özellikle de ABD'ye karşı cephe almasını öngören bir dizi sistematik yaklaşımı bünyesinde barındırıyordu.

Bunun kılıfı da 1937'de Hitler tarafından Hossbach Bildirisi sırasında açıklanmıştı. Almanya'nın gelecekte tarım yönünden kendine yetmeyeceğini, bunların dışarıdan alımının da ciddi bir döviz borcu getireceğini, sonuçta bu durumun ileride baş edilemeyecek sorunlara gebe olduğunu açıklayarak, Doğu Avrupa'dan bereketli topraklar alınmasının şart olduğunu yosa Alman nüfusunun ciddi açlık sorunları yaşayacağını vurgulamıştı. Ve Lebensraum'un ilk adımları 12 Mart 1938'de Avusturya'nın ilhak edilerek Almanya topraklarına katılması ile başlamış, 28 Eylül 1938'de Çekoslovakya'nın Südet Bölgesi ve nüfusun %50'den fazlasının Alman olduğu toprakların Almanya'ya katılmasıyla devam etmiş ve bu sefer Polonya'nın aynı sebeplerle Almanların istediği Danzing bölgesini vermemesi nedeniyle 1 Eylül 1939'da İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla devam etmiştir.

54 Dünyaya gelen Aldebaranlılar da kendilerine "Sümerliler" diyorlardı.

55 Dünyamızda da tarih öncesi çağlarda yaşadığı iddia edilen maymuna benzer insanlar, böyle bir mutasyon sonucu oluşmuş olabilirler. Günümüzde de Avustralya ve Yeni Gine'deki ilkel bir yaşama sahip siyahların varlığı, bu ihtimali güçlendirmektedir. Eski doğu yazılarında büyük ve korkunç bir savaş olduğu ve bunun sonunda insanların yaratıklar haline geldiğinden bahseder. Asurlular, siyahların böyle bir savaşın

sonunda ortaya çıktığına inanırlardı. Bu inanca göre, büyük tufan, nükleer bir savaştan sonra hayatta kalan tanrısal insanlar tarafından hayvanlaşmış insanları yok etmek amacı için, bilinçli olarak yaratılmış bir felaketti. Gılgamış destanında da bir atom bombasının hatıraları korkunç sahnelerle anlatılmaktadır.

56 Orta Çağdaki Papalığın gücüne benzer bir güç.

57 Hitler de vejetaryen beslenme biçimini seçmiştir.

58 Yunanca "demo"dan türetilmiş olan Demiurg, Eflatun zamanından beri alemin yaratıcısı için kullanılmış olan bir terimdir. Gnostisizm'e dayalı dinsel geleneklerde maddi alemin ve insanın bedeninin yaratıcılığı fonksiyonunu üstelen güce verilen isimdir. Gnostik akımlarda Demiurg, yüce ışık tanrısından uzaklaşması ve karanlık alemiyle ilişkisi kurması sebebiyle yüce tanrının gözünden düşerek ışık aleminden atılan düşmüş bir varlık olarak görülür. Öte yandan çeşitli Hıristiyan gnostik akımları Eski Ahid tanrısının, acımasız ve despot karakterli yaratıcı tanrı-Demiurg olduğunu kabul ederler.

59 Üçüncü göz, "Alın Şakrasına" verilen isimdir. Bu şakra "durugörü" yeteneği ile ilgilidir. Beyindeki pineal bezle ilgi olması mümkündür. Dumura uğramış bir üçüncü göz, ya da tepegözü hatırlatır gibidir. Yoga çalışmalarında alın şakrasına yapılan etki pineal bezi de etkileyerek durugörünün hızlanmasına sebep olabilir.

60 1952 yılında ABD'de Washington göklerinde yoğun UFO gözlemleri yapılmıştır.

61 Amerikan Hava Kuvvetleri üssünde

62 Nazi bilim adamlarının yoğun çalışmaları sayesinde, savaş sona erdiğinde bu füzeler hemen hemen kusursuzluk seviyesine ulaşmıştı.

63 İngiliz Hava Kuvvetleri Maraşeli Sir Victor Goddard, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra 1950'li yıllarda, uzaydan gelen hava gemilerine, yani UFOlara olan inancını hiç çekinmeden açıklamıştır.

64 Renato Vesco, 1924, Arena – İtalya: İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Roma Üniversitesi'ndeydi. Savaş boyunca Alman kuruluşlarında hava geliştirme projelerinde görev aldı ve Almanlarla beraber İtalya'daki Fiat Lake Garda adlı gizli askeri üste çalıştı. Vesco, 1943 yılında İtalyan Hava Teknoloji Birliği'nin kıdemli bir üyesi oldu ve aynı zamanda da hava prob-

lemleri ile özellikle jetlerin itici gücü konusunda çalışmalar yaptı. 1960 yılında İtalyan Hava Savunma Bakanlığı'nda "UFO gizemi" hakkında soruşturma yapmak üzere gizli teknik ajan olarak görevlendirildi.
Vesco, gezegen havası, ram jetleri geliştirme konusunda tamamen uzman ve uçak mühendisliğinde lisans sahibi bir araştırmacıdır. 1968'de İtalya'da 1971'de Amerika'da yayınlanan "Intercept" ve "But Don't Shoot" adlı iki kitabı vardır. Bu iki eserin yanı sıra hava olayları ve jetlerle ilgili birçok yayına katkıda bulunmuştur.

65 Stratosfer: Atmosferin 12 ile 40 km yükseklikleri arasında kalan kalın tabakası.

66 Savaş Sanayi

67 Topyekün savaş

68 Adolf Hitler bu tarihte Versay Anlaşmasıyla ordunun kısıtlanmış olmasına rağmen, 36 tümenlik bir ordunun seferberliğini ilan etmişti.

69 Kahramanları anma günü

70 O gün daha önce Hitler gizli bir Almanya Savunma Kanunu çıkarmış, Dr. Schacht'ı savaş ekonomisinin başına getirmiş ve silahlı kuvvetleri yeniden örgütlemeye başlamıştı. Wehrmacht kurulmuş, Hitler de Führer ve Başbakan olarak Yüksek Komutanlığa getirilmiş, Savunma Bakanı Blomberg, Savaş Bakanı ünvanını almış ve ayrıca Silahlı Kuvvetler Başkomutanı olmuştu. Her üç bölümün ayrı ayrı başkomutanı ve kendi genelkurmayı olmuştu. General Beck de resmen Genelkurmay Başkanı olmuştu.

71 İşgal

72 Yaşam Alanı

73 OKB: Osoboye Konstrukskoye Byuro (Özel Konstrüksiyon Bürosu)

74 Bismark'ın üzerine gönderilen toplar; Rodney`den 380 adet 40.6 cm, King George V`den 339 adet 35.6 cm, Norfolk`dan 527 adet 20.3 cm, Dorsetshire`dan 254 adet 20.3 cm, Rodney`den 716 adet 15.2 cm , King George V`den 660 adet 13.3 cm şeklindeydi.

75 Battığında U-110'ün Kaptanı Joachim Schepke'nin bilançosu, 30 Mayıs 1940'tan bu yana 26 gemiydi ve 4'ünü de kullanılamaz hale getirmişti. Kaptan Otto Kretschmer'in U-seferde olduğu yaklaşık 1 yıl gibi kısa bir süre içerisinde 35'i ticaret, 3'ü savaş gemisi olmak üzere 38

gemiyi batırıp, 5 gemiye ağır hasar vererek, 1 gemiyi de esir almıştı.

76 Deniz Yüksek Komutanlığının Kripto Şubesi B Servisi denizaltı harekatları boyunca müttefik komutanlarından konvoylara verilen mesajları dinlemeye, çözmeye ve hatta bozmaya uğraşıyor ve büyük başarılar sağlıyorlardı. Ayrıca B servisi, denizaltıları, konvoylar arasında tercih yaparak daha iyi sonuçlar alınabilecek, saldırı açısından daha uygun olanına sevk ederek daha büyük başarıların elde edilmesinde de büyük katkıları olmuştur.

77 138 km

78 T-34'ün 85mm topa sahip versiyonu

79 Polonya'yı işgal eden ve Varşova'daki Yahudi getosundan yüzbinlerce Yahudiyi alarak toplama kamplarına sevk eden Nazi askerlerine karşı, 1 Ağustos 1944'te binlerce Polonyalı direnişe geçmişti. Başta İngiltere olmak üzere, müttefik güçlerce uçaklardan atılan tek tük silahlarla direnişçiler, aslında onbinlerce Nazi askeri karşısında hiçbir şansa sahip değillerdi. Ancak müttefik güçlerin hava saldırılarına karşı daha önce Nazilerce kazdırılan siperler, o zamanlar Polonyalı direnişçilerin yardımına koşmuştu. Binlerce direnişçi bu siperlere saklanarak 63 gün sürecek ve tarihe " Varşova Ayaklanması" olarak geçecek kanlı mücadeleye büyük katkı sağlayacaktı.

Direnişçiler, bir yandan Kızıl Ordu'nun Polonya'ya girip kurtarmasını diliyorlar, diğer taraftansa Stalin'in Polonya'nın doğusunu ele geçirme planından endişe duyuyorlardı. İşte tam da bu koşularda Naziler'den gizli oluşturulan" Armia Krajowa" adlı bir gizli ordu, diğer direnişçi grupları da içine alarak Varşova Ayaklanması'nı organize etti. Aralarında çocukların da bulunduğu 25 bin direnişçi, başkentin en azından bir bölümünde denetimi ele geçirmek için Nazi askerleriyle çatışmaya başladı. Amaçları bir yandan yaklaşan Kızıl Ordu'nun müdahalesine zemin hazırlamak, diğer taraftan da güç kazanıp, Stalin'le iyi bir pazarlığa oturabilmekti.

İlk günlerde gerçekten de başarı sağlayan 25 bin direnişçi kimi bölgeleri ele geçirip, bazı mahalleleri kontrolleri altına almayı başardılar. Müttefik güçler de uçaklarla silah ve cephane atmayı teklif ettiler, ancak bunun için Sovyetler Birliği'nin uçuş sahasından geçme iznine ihtiyaçları

vardı ve Stalin, müttefik güçlerin ülkesi üzerinden uçuşuna izin vermedi. Polonyalı direnişçilerin kazanması, bölgede ipleri eline geçirmeyi amaçlayan Stalin'in de işine gelmezdi, çünkü direniş, askeri olarak Nazi Almanyası'na karşı düzenlendiyse de politik olarak Moskova'yı ret anlamına geliyordu. Direnişçilerin, harekete geçmeden önce, İngiltere'de Komünizm karşıtı bir "Sürgün Polonya Hükümeti" kurduğunu Stalin de biliyordu.

Böylece müttefiklerin ve Kızıl Ordu'nun desteğinden yoksun ayaklanma mağlubiyete mahkum oldu. Ağır silahlı Alman subayları topçu ateşleriyle direnişçilere saldırmaya başlardılar. Ayaklanmayı bastırırken özellikle topçu ateşinden dolayı direnişçilerin yanı sıra sivillerde öldü. 15 bin kişininin öldürüldüğü 5 Ağustos 1944, 'en kanlı gün' olarak Polonya tarihine geçti. Ayaklanmanın tamamen bastırılmasıysa 2 Ekim'de gerçekleşti. 63 gün süren direnişin bilançosu acıydı. Toplam 166 bin kişi yaşamını yitirmişti. Hayatta kalmayı başaran 350 bin kişi gecici olarak, 70 bin kişiyse temelli olarak toplama kamplarına götürüldü. 90 bin Polonyalı da çalıştırılmak üzere Naziler tarafından başka bölgelere nakledildi. Kendine başkaldırma cüretini gösteren ve savaşta ilerlemelerini engelleyen Varşovalılara çok sinirlenen Hitler, S.S. subaylarına kenti yerle bir edip harabeye çevirmelerini emretti. Hitler böylece arkasında, kendine karşı gelenlerin nasıl bir bedel ödediklerini gösteren bir iz bırakmak istiyordu. Hitlerin emri üzerine de Varşovalılar'ın gururu olan eski kentin de bulunduğu bir çok semt bombalandı ve küle döndü.

80 1939'da dağılmış olan Polonya Ordusu'ndan geriye kalan askerlerin oluşturduğu, Polonya Anavatan Ordusu.

81 Auschwitz Birkenau toplama kampları ve diğer kamplardaki gaz odalarının dizaynını ve inşasını gerçekleştiren, aynı zamanda bizzat Adolf Hitler ve Himmler tarafından bütün gizli silah projelerinin başına getirilen, V-2 füzelerinin geliştirilmesi, nükleer silah yapımı için tesisler kurulması gibi çok gizli projelerin tamamından sorumlu olan S.S. subayı aynı zamanda inşaat mühendisiydi. 1945 yılının mayıs ayında ortadan kayboldu. Prag yakınlarında öldüğü söylenmekle birlikte, Amerikalılar tarafından kaçırılıp, bu ülkenin füze ve nükleer silah programında kullanıldığına dair iddialar vardır.

82 Diğer iddia: Savaş suçlusu sayılmaktan korktuğu ve öldürülme korkusu nedeniyle Amerikalılar için bulunmaz bir velinimet olan füze teknolojisini ABD adına geliştirmeye zorlandığından ötürü ABD Ordusuna katıldı

83 Bugün artık fisyon tepkimesi sırasında 200 kadar radyoizotop oluştuğunu biliyoruz.

84 Santrifüj, bir motorla olağanüstü bir dönme hareketi verilen ve bir sıvı içinde süspansiyon hatta emülsiyon halindeki katı parçacıklara (hücreler, alyuvarlar, bakteriler) merkezkaç kuvvet uygulayarak ayrışmalarınının sağlanmasıdır.

85 Ağır su (D2O) , nükleer reaktörlerde kullanılan hidrojen yerine ağır hidrojen (döteryum) izotopuna sahip yoğunluğu yüksek sudur. Su moleküllerinin çoğu atom ağırlığı 1 olan hidrojen ile 16 olan oksijenden meydana gelmiştir. Fakat suyu oluşturan elementlerden yani hidrojen ve oksijen izotopları düşünülürse farklı molekül yapısı olduğu görülür. Hidrojenin döteryumla trityum, oksijenin O18, O17 gibi ağır izotoplarını içeren sulara ağır su denmektedir. Ancak ağır su diyerek bahsedilen döteryum oksittir. Ağır su, tatlı sularda ve yeraltı sularında eser miktarda; kar, deniz ve göl sularındaysa daha bol bulunur. Ağır suyun nötron yavaşlatma gücünün normal sudan daha yüksek olması ve soğurma özelliğinin daha az olması ile reaktörlerde yakıt olarak doğal uranyumun kullanılmasına olanak verir.

86 Norveç ile aynı anda Danimarka'da Naziler tarafından işgal edilmişti. O zamanlarda ellili yaşlarda olan Nobel ödüllü Danimarkalı fizikçi Niles Bohr, hemen Nazi karşıtı Danimarka direnişine katılmıştı. 1940 yılında Naziler Vemork Ağır Su santralini ele geçirdikleri zaman Bohr bu fabrikanın ne derece önemli olduğunu biliyordu. Onun ısrarı ile fabrika Norveç yer altı direniş örgütü tarafından gözetim altına alınmıştı. Bohr, Almanların fabrikadaki üretimi arttırdığını öğrendiğinde bu durumu hemen Fermi ve arkadaşlarına bildirdi. Böylelikle İtalyan fizikçi ve beraberindekilerin kaygısı Nazilerin her an bir atom bombası üretebileceği kokusu çılgınlık derecesine ulaştı. Ancak Bohr'un yaptığı gizli araştırmalar Naziler tarafından öğrenildi ve her an bir tutuklama tehtidi altındayken, bir balıkçı teknesi ile İsveç'e oradan da ABD'ye kaçtı.

87 Special Operations Executive/ Özel Operasyonlar Birimi
88 Yaban tavuğu
89 Savaşın sonuna doğru gerçekleştirilen Alsos operasyonu dahilinde müttefik güçleri Almanya'nın güneyinde Ağır su üretimi yapan gizli bir fabrika keşfedeceklerdi.
90 Deney başarıyla sonuçlandığında proje sorumlusu S.S. Generali Hans Kammler'in hazırladığı rapor 21 Mart 1945'te Hitler'e ulaştığında, Führer'in önce Berlin'in savunmasına ağırlık vermeyi tercih ettiği tahmin ediliyor.
91 Peenemünde Almanya'nın kuzey doğusunda Rostock idaresinde yer alan ve Peenemünde halicini sınırlayan kıyı şeridinde bulunan liman kentiydi. 1935-1945 yılları arasında V.Von Braun'un yönetiminde V-I ve V-II başta olmak üzere birçok üstün alman füzesinin geliştirildiği ve denendiği tesislerin bulunduğu yerdi. 17-18 Ağustos 1943 gecesi İngiliz Hava Kuvvetleri'ne (RAF) bağlı 600 bombardıman uçağı tarafından bölge bombaladı. Bombardıman sırasında aralarında V1 ve V2 silahlarının programlayıcısı olan General von Chamier Glisenenski dahil çok sayıda Alman teknisyen ve bilimadamı öldü, roket montaj tesisleri ve laboratuarlar tahrip edildi. Bombardımanın önemi, Almanların tesislerini daha iç bölgelere taşımaya zorlamaktı. Nitekim Peenemünde'deki montaj atölyeleri daha içerdeki Harz bölgesine taşındı, roket atma aletleri de Polonya'ya yerleştirildi. Buradaki çalışmalar 1945 yılında tesis taşınana kadar devam etti.
92 Dr. Paul Joseph Goebbels anlattıkları ile günümüz tanklarında kullanılan IR gece görüş cihazlarını kastediyor.

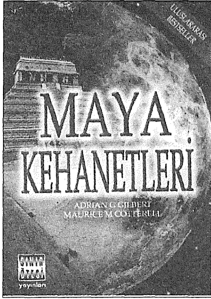
YARARLANILAN KAYNAKLAR

1. Blavatsky, Petrovna Helena, "Teosofi'nin Anahtarı", 2007
2. Sitchin, Zecharia, "12. Gezegen", 1998
3. Candan, Ergun "Gizli Sırlar Öğretisi", 1998
4. Gerçeksever, Selman, "Yıldızlardan Gelen Tanrılar", 2000
5. Goodrick-Clarke, Nicholas, "The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology", 1992
6. HİTLER, Adolf "Kavgam"
7. HİTLER, Adolf "Tek Kurtuluş Yolu"
8. HİTLER, Adolf "Siyasi Vasiyetim"
9. HAUGH, Peter – RANDLES Jenny "Ufolar"
10. BAŞARAN, Tuncay – İNCE, Sibel "Modern Ufoloji ve Araştırma Metotları" Ankara, 1998
11. DECAUX, Alain "Dokuz Gizli Dosya" K Kitapçılık Tic. Ltd. Şti. İstanbul, 1969
12. SCOGNAMİLLO, Giovanni "Uzaydan Geldiler" Koza Yayınları. İstanbul, Ocak 1974
13. ERGÜVEN, Abdullah Rıza "Tarih Boyunca Gök Nesneleri UFO" İstanbul, Mayıs 1998
14. GÜRSAN, Turgut "Hitler Almanyası'nın Gizli Tarihi"
15. SIRER, WILLIAM L., "Nazi İmparatorluğu Doğuşu,Yükselişi, Çöküşü", 2002
16. MASON, David, "Ölüm Denizaltıları U-Boat'lar, 1999
17. HAFFNER Sebastian, "Hitler Üzerine Notlar", 2001
18. YURDÖZÜ, Farah, "UFO Yasak Bölge", 2008
19. YURDÖZÜ, Farah, "UFO Gerçekleri & Yalanları", 1999
20. BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ, "Vimana. Tarih Öncesi Uzay Araçları" 1980
21. BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ, "Dünya Yapısı Uçan Daireler", 1981
22. BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ, "Uzay Üssü Ay, Gizemli Planet", 1979
23. DORNBERGER, Walter "V-2 The Nazi Rocket Weapon" Ballantine Books. New York, 1954

24. MIRANDA, Justo – MERCADO, Paula "Secret Wonder Weapons of the Third Reich" Schiffer Books. 1996
25. VESCO, Renato – CHİLDRESS, D.H. "Man-Made UFOs 1944-1994", 1994
26. McCLURE, Kevin "More lies than secrets-continuing on investigation into the Nazi UFO Legends"
27. FARREL, Joseph "Reich of the Black Sun: Nazi Secret Weapons and the Cold War Allied Legend"
28. STEVENS, Henry "Hitler's Flying Saucers: A Guide to German Flying Discs of the Second World War"
29. ULTRA Magazin. Şubat 1992
30. Fenomen Dergisi. Mayıs 1996
31. Fenomen Dergisi. Kasım 1996
32. Fenomen Dergisi. Mart 1997
33. Bilinmeyen Ansiklopedisi. Karacan Yayınları. Cilt 4
34. Bilinmeyen Ansiklopedisi. Karacan Yayınları. Cilt 6
35.www.geocities.com/Pentagon/Bunker/3351/campaings/antact.html
36. http://neptune.spaceports.com/İstelmann/Rundflugzeuge/Vril_1/vril_1.html
37. http://gppovnis.tripod.com/Artigos/Especial.Antarctika/VRIL_7.html
38. http://www.gpgwebdesign.com.au/germans.htm
39. http://benito.virtualave.net
40. www.thirdreich.com
41. www.naziufos.com
42. http://www.burlingtonnews.net/hitlersufo.html

YAYINLANAN KİTAPLARIMIZ

SINIR ÖTESİ

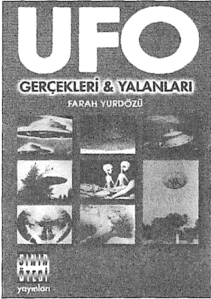

MAYA KEHANETLERİ

A. GILBERT, M. COTTERELL, Sy: 400

Mayalar, kehanetleriyle çağımıza büyük bir mesaj iletmişlerdir. Bu kehanetler ilk kez 1996 yılında bilimsel bir araştırmadan geçirilmiştir. Kitabı "Uluslararası Bestseller" yapan en önemli etken Mayalar'ın kehanetlerinin astrofizikçilerin bulgularıyla tamamen örtüşmesidir. Ortaya çıkan sonuç gerçekten çok çarpıcıdır.

SINIR ÖTESİ

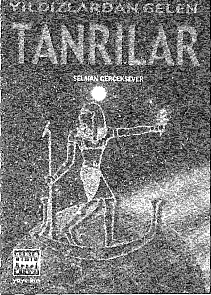

UFO Gerçekleri & Yalanları

Farah YURDÖZÜ, Sy: 248

ABD'de yapılan araştırmalardan çıkan inanılmaz sonuç: " Dünya üzerinde çok sayıda kişi uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia ediyor!.." Sizlere sunduğumuz bu kitap, Uzaylılar ve Uçandaireler hakkında merak ettiğiniz çeşitli konuları, en son gelişmeler ışığında sizlere aktarmak için hazırlanmıştır. Uzaylılarla ilgili doğrular ve yanlışlar...

SINIR ÖTESİ

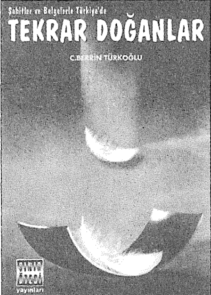

YILDIZLARDAN GELEN TANRILAR

Selman GERÇEKSEVER, Sy: 264

Türkiye'nin ilk ufo araştırmacıları'ndan Selman Gerçeksever kitabında; eski tarihi belgelerdeki kayıtlardan günümüze kadar, Evren'de Zeki Hayat'ın izlerini takip ediyor. Kitabın sayfalarını çevirirken "Uzaylı Dostlarınızı" yanıbaşınızda hissedeceksiniz. Hem de tahmininizden çok daha yakınınızda.

SINIR ÖTESİ

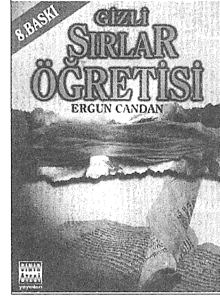
TEKRARDOĞANLAR

Berrin TÜRKOĞLU, Sy: 176

Tekrardoğuş ile ilgili Türkiye'de gerçekleştirilen bu kapsamdaki ilk araştırma kitabıdır, Tekrar doğduklarını iddia edenlerin aktardıkları inanılmaz kanıtların ele alındığı bu kitap bir tez niteliğindedir. Türkiye'de belgesel kanıtlarıyla ilk kez Tekrardoğuş konusu, bu denli kapsamlı bir şekilde ele alınmış bulunmaktadır.

GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ
Ergun CANDAN, Sy: 264

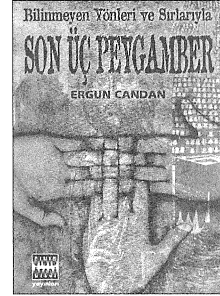
Ezoterik Batıni Öğretiler ile ilgili temel kavramların ele alındığı bu çalışma Ergun Candan'ın ilk kitabıdır. Bir zamanlar gizli mabetlerin derinliklerinde saklanan sırlar nelerdi? Bu sırların kaynağı ? eydi? Ve bu sırlar nereden gelmişti? Bu sırlar sembollere büründürülerek günümüze nasıl ulaştırılmıştır?

S I N I R Ö T E S İ

SON ÜÇ PEYGAMBER
Ergun CANDAN, Sy: 344

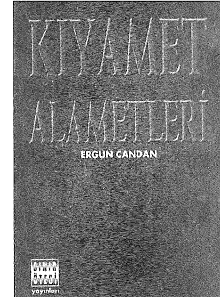
2000 yıldır saklanan "Sırlar Bilgisi" 2000 yıl sonra açılıyor... Şimdiye kadar hiç bir yerde yayınlanmamış çok özel bilgilerin ele alındığı bu kitap; "Dinler Tarihi" nin gizli kalmış önemli bir bölümüne ışık tutacak nitelikte hazırlanmıştır. Son üç dinin bilinmeyen gizli tarihi içinde yolculuk yaparken, o yılları yeniden yaşayacaksınız...

S I N I R Ö T E S İ

KIYAMET ALAMETLERİ
Ergun CANDAN, Sy: 344

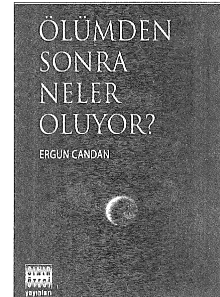
Gittikçe yoğunlaşan doğal afetlerin fiziksel ve metafiziksel anlamları nelerdir? Dinlerde sözü edilen kıyametin neresindeyiz?... Eski uygarlıkları yok eden büyük tufanın bir benzeri yeniden yaşanacak mı? Kıyamet ve Tufan'ın ön belirtileri nelerdir? Binlerce yıllık gizli-ezoterik bilgilerin ışığında ve en son bilimsel verilere dayanılarak hazırlanmıştır.

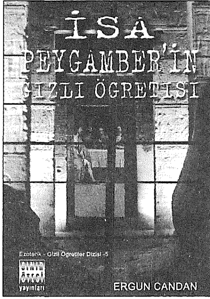
S I N I R Ö T E S İ

ÖLÜMDEN SONRA NELER OLUYOR?
Ergun CANDAN, Sy: 248

Ölümü ele aldığımız kitabımızı okuduğunuzda, doğum da size çok farklı görünecek. Böylelikle ölümden sonra sonsuz evrende, bu dünyadan çok daha ileri düzeyde bulunan "Galaktik Uygarlıklar" içinde bir gün bizlerin de yer alabileceğimiz gerçeği ile yüzyüze geleceksiniz. Kitabın içeriğini tanıtmak yerine ismini yazmayı yeterli görüyoruz:
"ÖLÜMDEN SONRA NELER OLUYOR"

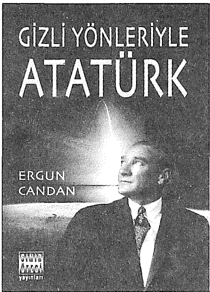
S I N I R Ö T E S İ

İSA PEYGAMBER'İN GİZLİ ÖĞR.

Ergun CANDAN, Sy: 400

İsa Peygamber'in gizli kalmış yaşamı ve öğretisi hakkında bilgi edinmek isteyen okuyucularımıza yönelik olarak hazırladığımız bu kitapta geçen konuların içinde; uzun bir süredir gizli kalmış olan ve Türkiye'de ilk kez yayınlanan çok özel bilgilerle karşılaşacaksınız. Bu kitap bir roman değildir. Bir dönemin yaşanmış, gizli kalmış gerçekleridir.

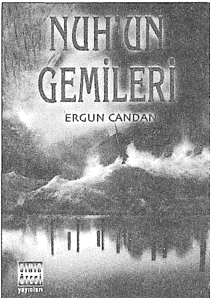

GİZLİ YÖNLERİYLE ATATÜRK

Ergun CANDAN, Sy: 243

UNUTULMAYA, UNUTTURULMAYA ÇALIŞILAN ATATÜRK'Ü YENİDEN HATIRLAYACAK, YENİDEN TANIYACAK VE ÇOK ŞAŞIRACAKSINIZ...

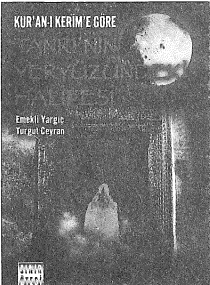
Türkiye'de ilk kez, Tufan Öncesi Uygarlıklar ve Türkler'in kökeni ile ilgili araştırmaları gerçekleştiren Mustafa Kemal Atatürk'ün gizli kalmış yönlerini ilgiyle okuyacaksınız.

NUH'UN GEMİLERİ

Ergun CANDAN, Sy: 217

Nuh Tufanı... Ve Nuh'un Gemisi... Dünya üzerinde geçmişten günümüze kadar, üstünde ençok durulan konulardan biri...Dinlerde ve eski halk inançlarının içinde anılardan hiç silinmemiş bir hikâye... Öyle bir hikâye ki, hiç unutulmayan... İzleri Ağrı Dağı'nda sürülen, hep aranılan ama bulunamayan bir gizem...

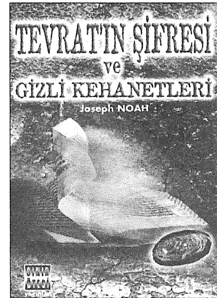
TANRI'NIN YERYÜZÜNDEKİ HALİFESİ

Turgut CEYRAN, Sy: 400

Kur'an-ı Kerim hakkında bildiğimizi zannettiğimiz bazı şeyleri yeniden gözden geçirmenin zamanı geldi. Emekli Hakim Turgut Ceyran bu kitabında, Kur'an-ı Kerim'in içindeki sembolik bilgileri Bâtıni - Tasavvufi bir yaklaşımla kaleme alarak sizlere sunuyor. İlgiyle okuyacaksınız...

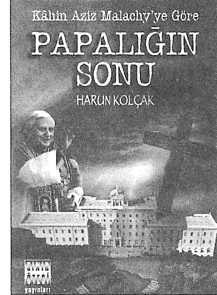
TEVRAT'IN ŞİFRESİ VE GİZLİ KEHANETLERİ
Joseph NOAH, Sy: 272

Tevrat'ın gizli sırlarının anlaşılamayacağı Tevrat'ın içindeki pekçok Bab'da da açıkça ifade edilmiştir. Bu sırlardan biri de içerdiği şifredir. Kutsal Kitaplar'daki şifreler de eski kehanetler de hep aynı şeyi söylüyor: 2004'den sonrasına dikkat!... Asıl değişim 2010'dan sonra!...

PAPALIĞIN SONU
Harun KOLÇAK, Sy: 320

1143 yılında bir kişi çıkmış ve günümüze kadar gelen tüm Papaların kimler olacağını tek tek söylemiş. Ve bu söylediklerinin hepsi de birer birer gerçekleşmiş. Ve üstüne üstlük bu kişi gelecek Papa'nın son olacağını, Vatikan'ın sona ereceğini söylemiş. Ve daha da ilginci bu kişi, Vatikan'ın Aziz ilan ettiği Malahy imiş. Sonunda herkes beklemeye başlamış... Son Papa'dan sonra ne olacak?...

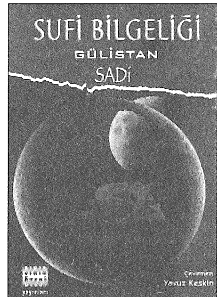
RÜYALARIN GİZLİ DİLİ
Berrin TÜRKOĞLU, Sy: 352

Rüya nedir? Nasıl oluyor da beynimiz rüya esnasında gördüklerini gerçek zannediyor? Rüyalarla gelen buluşlar... Gerçekleşen rüyalar.. Tarihe geçen rüyalardan, genel rüya tabirlerine kadar; merak ettiğiniz birçok bilgiyi bu kitapta bulacaksınız. Yorumlanmamış rüya, okunmamış mektuba benzer. Rüyaların gizemli dilini siz de çözebilirsiniz.

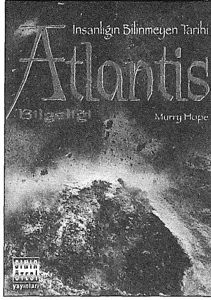

SUFİ BİLGELİĞİ - GÜLİSTAN
Şirazlı SADİ Sy: 320

Sufiler'in en büyük özelliği "Ezoterik-Bâtıni Bilgileri"ni, halka hikâyelerle anlatmada göstermiş oldukları başarılarıdır.. Bu hikayeler, "Sufi Yaşam Kültürü"nün temelleridir. Bu kültür hakkında doyurucu bir bilgi edinmek isteyenler için, Ferideddin Attar, Mevlânâ Celâleddin-i Rumi gibi Sufiler'le aynı dönemde yaşamış olan Şirazlı Sadi'nin sansürsüz çevirisini sizlerle buluşturuyoruz.

SINIR ÖTESİ

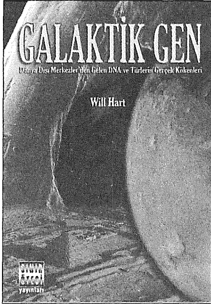

ATLANTİS BİLGELİĞİ

Murry HOPE, Sy: 304

Dünya üzerinde meydana gelen tufanlar sırasında birçok uygarlığın batmış olduğu İncil, Tevrat ve Kur'an-ı Kerim'de uzun uzun anlatılmıştır. Bu uygarlıklardan biri de Atlantis'tir. Bir zamanlar Atlantis'te yaşananlar gelecekte meydana gelmesi muhtemel olaylara da ışık tutması bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

SINIR ÖTESİ

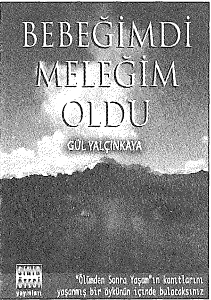

GALAKTİK GEN

Will HART, Sy: 400

Tarihin neresinde durduğumuzu bir daha sorgulamamız gerekiyor!... Klasik tarihin bize öğrettiği kronolojiyi dikkate alırsak, M.Ö. 1500'lerden öncesi, ilkel insanlardan oluşan ilkel kabilelerin dünyasıydı. Ancak bu ilkel dediğimiz toplulukların bizlere bıraktıkları mirasları incelediğimizde, tarihsel zaman sıralamasının altüst olduğunu görüyoruz. Onlar mı ilkeldi, yoksa biz mi onları anlayamayacak kadar bilgisiziz?

SINIR ÖTESİ

BEBEĞİMDİ MELEĞİM OLDU

Gül YALÇINKAYA, Sy: 208

Bir çok ciddi araştırmacının inceleme konusu olan "Ölümden Sonra Yaşam"ın kanıtlarını yaşanmış bir öykünün içinde bulacaksınız. Bu kitap, bir bebeğin özlem dolu beklenişiyle başlıyor... Ancak bu özlem ve sevgi hiç bitmiyor... Bir ölüm, yeni başlangıçlara kapı açıyor. Bu kitapta, anne ile oğulun ölümden sonra da devam eden sevgi bağının gerçek öyküsünü bulacaksınız.

SINIR ÖTESİ

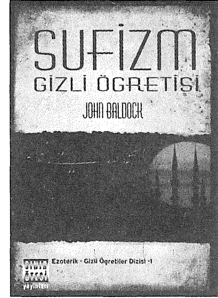
TAŞLARIN GİZLİ GÜCÜ

Nilgün SÖZER, Sy: 304

Bazı taşlar, evrendeki ve yerküredeki birtakım güçleri çekme, biriktirme ve yayma özelliklerine sahiptir. Çevrelerine belirli tesirler yaydıkları ve canlı organizmalar üzerinde hem psişik hem de fiziksel etkilerde bulundukları tespit edilebilen taşlara, eski uygarlıkların kültürlerinde ve ezoterik çalışmalarda "Tılsımlı Taşlar" ismi verilmiştir.

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 1
SUFİZM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ
John BALDOCK, Sy: 376

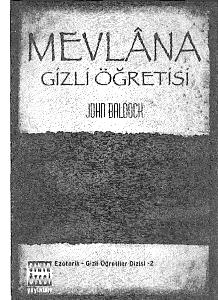
Tüm dinlerde olduğu gibi İslâm Dini'nde de "Bâtıni" dediğimiz, öz ile ilgili, kabıyla değil içindekiyle ilgilenen bir disiplin bulunmaktadır. Bunun adı SUFİZM'dir. Sufizm, İslâm'ın Mistik Kalbi'dir.
Bu kitap, bir damlanın okyanusla bütünleşmesinin öyküsüdür...

SINIR ÖTESİ

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 2
MEVLÂNA'NIN GİZLİ ÖĞRETİSİ
John BALDOCK, Sy: 376

Aşkla sarhoş olun, çünkü mevcut olan tek gerçek aşktır. Aşkı kendi işiniz haline getirmedikçe Sevilmişler arasına katılamazsız. (Şems-i Tebriz Divanı)
Bu kitap, sınırlı insani bakış açılarımızın kafesinden çıkmamıza ve duyusal gözlerimizle üstadın bütünsel görüşüne uyum sağlamamızı sağlar. Bu bütünsel görüşe "Gerçekliğin Okyanusu" da diyebiliriz.

SINIR ÖTESİ

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 3
BUDİZM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ
Jo Durden SMITH, Sy: 376

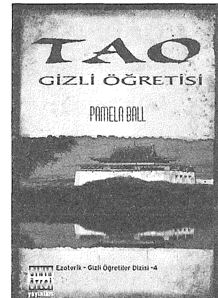
Sidarta Buda'nın Türkçe karşılığı; uyanıp aydınlanmış kişi, üstat'dır. Ona bu ünvanın verilmesinin nedeni, O'nun bilgisizlik uykusundan uyanmış olması ve şartları gerçekte olduğu gibi görmesindedir. Eğer biz de Buda'yı model alırsak, aynı başarıları gerçekleştirebiliriz.

SINIR ÖTESİ

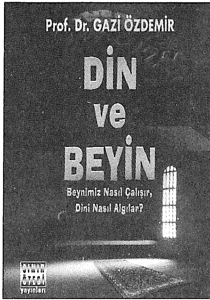
GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 4
TAO'UN GİZLİ ÖĞRETİSİ
Pamela BALL, Sy: 376

Vazolar yaparlar killeri biçimlendirirler,
Ama fayda vazonun iç boşluğundadır. - **Lao Tzu**
İşte Tao bu boşluktur... Hatta dıştaki o şekle biçim kazandıran da bu boşluktur. Ve biz ancak, önce bu boşlukta kaybolursak kendimizi gerçek anlamda bulabiliriz...

SINIR ÖTESİ

SINIR ÖTESİ

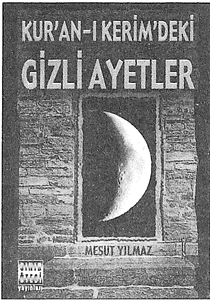

DİN ve BEYİN

Prof. Dr. Gazi ÖZDEMİR, Sy: 547

Prof. Dr. GAZİ ÖZDEMİR'den EZBERLERİ BOZAN BÜYÜK BİR ÇALIŞMA BEYNİMİZ NASIL ÇALIŞIR, DİNİ NASIL ALGILAR? BEYİN VE DİN AYNI PRENSİPLERLE Mİ ÇALIŞMAKTADIR?

SINIR ÖTESİ

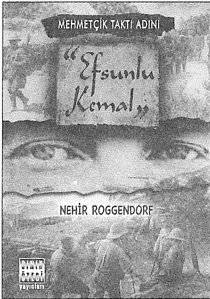

KUR'AN-I KERİM'DEKİ GİZLİ AYETLER

Mesut YILMAZ, Sy: 304

KUR'AN-I KERİM YİNE ÇOK KONUŞULACAK... BU KEZ, ŞİFRE YOK...
RAKAM YOK...
KEHANET YOK...
SADECE KUR'AN VAR...
SADECE AYETLER VAR...
Kur'an-ı Kerim'in yıllardır fark edilemeyen bir özelliği daha genç bir araştırmacı tarafından bulundu!...

SINIR ÖTESİ

EFSUNLU KEMAL

Nehir ROGGENDORF, Sy: 738

Dur, durak bilmeyen 57 yıllık yaşam serüveni, ateş ve mermi yağmuru altında, fırtınalar şimşeklerle geçmişti. Yaşadığı çağ, İmparatorlukların battığı ve yerlerine yeni devletlerin kurulduğu, savaşlarla ihtilallerle dolu bir zaman dönemeciydi. Korku ve dehşetin maskesi tüm insanların yüzünde asılı duruyordu. Düşmanları bile inanamamışlardı. Bunu fark eden Türk Mehmetçiği sonunda ona bir isim taktı: "Efsunlu Kemal".

SINIR ÖTESİ

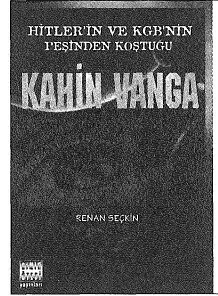
IŞIĞIN VE KARANLIĞIN OĞULLARI

Yavuz KESKİN, Sy: 135

Agarta & Şambala... Işığın ve Karanlığın oğullarının mücadelesinin başlangıcı yaklaşık 12.000 yıl öncesine dayanır. Her şey Atlantis'te başlamıştı. Kıtanın büyük bir tufanla batmasının ardından ışığın ve karanlığın oğulları bizim kıtamızda gizli yeraltı merkezleri oluşturdular. Işığın oğullarının kurduğu merkez "Agarta", Karanlığın oğullarının kurduğu merkez ise "Şambala" olarak anıldı.

Hitler'in ve Kgb'nin Peşinden Koştuğu
KAHİN VANGA
Renan SEÇKİN, Sy: 248

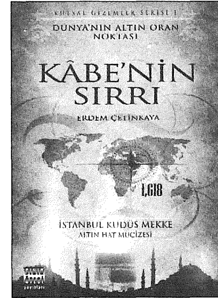
«Bir atlı geldi, atıyla beraber odama girdi, tam önümdeydi, nerdeyse üzerime gelecek. Ama öyle parlıyor ki, güneş gibi! O da atı da, atı sanki tek boynuzlu gibi, bembeyaz ışıldayan ve konuşan at. Ve bir ses bana şöyle dedi: Sen insanlara olacakları önceden haber vermek üzere seçildin, bilmeleri için. Hazırlanmaları ve korkmamaları için.»

SINIR ÖTESI

KABE'NİN SIRRI
Erdem ÇETİNKAYA, Sy: 160

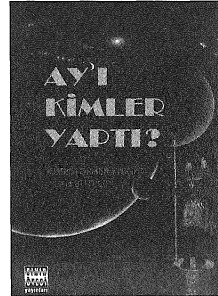
İstanbul - Kudüs - Mekke Altın hat mucizesi, Kur'an-ı Kerim'de ve Kâbe'nin inşaasında Altın Oran ve Kâbe'nin Dünya üzerindeki Altın Oran noktasındaki yeri, Altın Çağ'da İstanbul'un önemi ve uzaydan bakıldığında ortaya çıkan Dünya üzerindeki Altın Siluet ... Ve daha pek çok yeni bulgular, ilk kez Türkiye'de yayınlanmakta ve çeşitli dillere çevrilerek yurtdışında yayına hazırlanmaktadır.

SINIR ÖTESİ

AY'I KİMLER YAPTI
Christopher KNIGHT, ALAN BUTLER Sy: 290

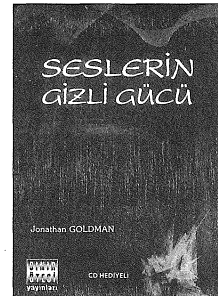
Uydumuz Ay adeta evrenin başka bir köşesinden alınıp yörüngemize yerleştirilmiş gibidir!...
Eldeki verilere göre Ay içi boş ve yapay bir uydudur!...
Dünyamız ve Ay'la ilgili tüm bildiklerinizi sorgulayacak bilimsel kanıtları, olağanüstü ama mantıklı iddialarla bu kitapta bulacaksınız.

SINIR ÖTESI

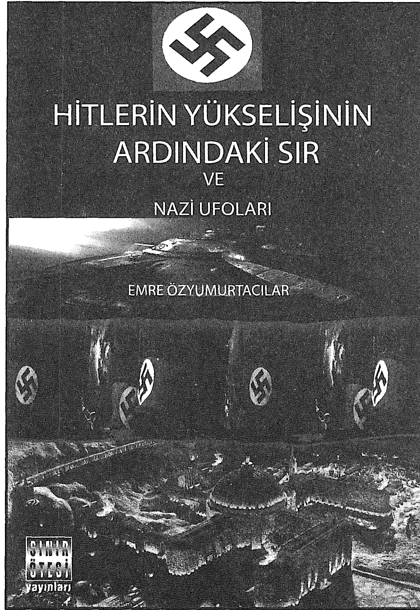
SESLERİN GİZLİ GÜCÜ
Jonathan GOLDMAN, Sy: 232

Bugün tüm dünyada ses, tıbbın çeşitli alanlarında ve şifacılıkta kullanılmaktadır.
Antik bilgelikle modern bilimi birleştiren bu çalışmada göreceğiniz gibi kuantum fizikçileriyle kutsal metinler aynı şeyi tekrarlamaktadırlar: Her şey titreşimdir.

SINIR ÖTESI

YENİ ÇIKTI

I.Dünya Savaşından sonra Almanya sokaklarında açlık ve hastalık kol geziyordu. Alman halkını bu sefaletten kurtarma iddiasıyla ortaya çıkan bir parti doğuyordu: Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi. Ancak perde arkasında yıllardır yer altında faaliyetlerini sürdüren okült Thule Tarikatı vardı.

Partinin ön planında Adolf Hitler gözükse de arka planda Baron Rudolf von Serbottendorf, Dietrich Eckart, Alfred Rosenberg, Heinrich Himmler ve Hans Hörbiger gibi gizli öğretilerle uğraşan isimler vardı.

Kısa zamanda bilim ve sanayi alanında öyle gelişmeler yaşandı ki, ülke tüm dünyaya kafa tutar hale geldi. Nasıl olmuştu da savaştan sonra ekonomik yıkıma mahkum olmuş ve her türlü savaş makinesini üretmekten men edilmiş bir ülke, ilk jet motorlu savaş uçaklarını, hayalet uçağın atası olan Horten'ı, Tomahawk, Cruise, Skut füzelerinin atası olan V-I, V-II roketlerini ve en önemlisi de atom bombasını yapabilmişti?

En ilginci de Almanya'yı işgal eden müttefikler üzerlerinde Nazi sembolleri olan UFO fotoğraflarına ve çizimlerine rastlamışlardı.

Adolf Hitler'in Kavgam'da bahsettiği Ari Irk kimlerdi? Irksal miraslarını araştıran Ahnanerbe örgütü başta Tibet olmak üzere dünyanın dört bir yanında ne aramıştı? Naziler neden kendilerine binlerce kilometre uzaklıktaki buzlarla kaplı Antarktika kıtasına birçok keşif gezisi düzenleyip buraya sahip olmak istemişlerdi? Ve Nazilerle ilgili tarihin tozlu raflarında saklanmış birçok sır neydi?